JO NESBØ

CRIME

BESTSELLER INTERNAȚIONAL

Fantoma

AL NOUĂLEA VOLUM
DIN SERIA *HARRY HOLE*

Una dintre cele mai bune cărți
ale unui mare scriitor de *crime*.

THE GLOBE AND MAIL

CONNECTION FICTION

TREI

virtual-project.eu

JO NESBØ

FANTOMA

— Seria HARRY HOLE #9 —

Original: *Gjenferd* (2011)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN NICOLAE MARCHIDANU

virtual-project.eu

— 2022 —

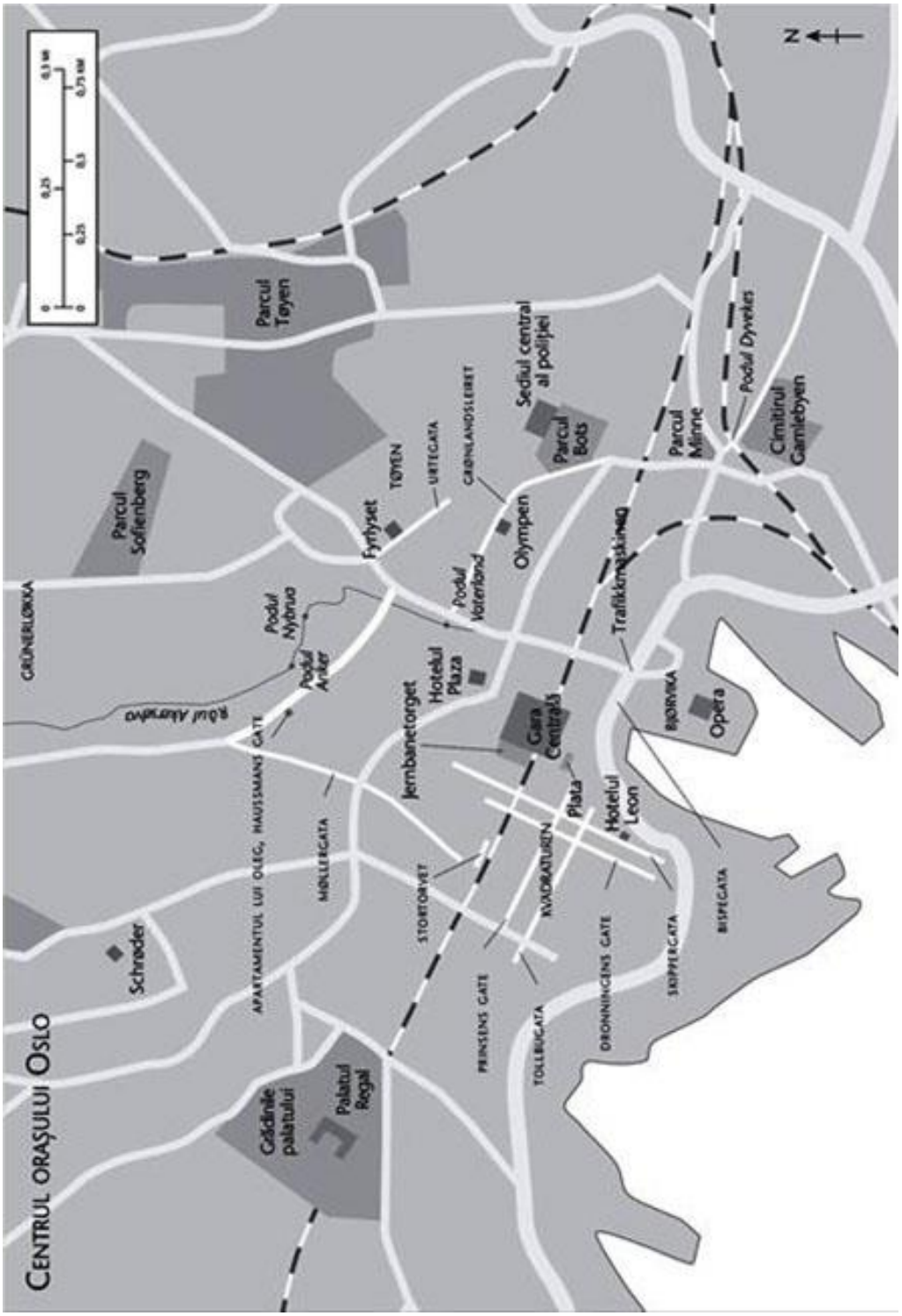
CENTRUL ORAŞULUI OSLO
N
Parcul Tøyen
Parcul Sofienberg
Sediul central al poliției
Parcul Bots
Parcul Minnie
Podul Dyvekes
Cimitirul Gamlebyen
Fyrbyset
TØYEN
URTEGATA
CARL BERNERSGATE
Olympen
Podul Vaterland
Podul Nybrua
Podul Arker
GRÜNERLØKKA
Hotelul Plaza
Jernbanetorget
Gara Centrală
Piața
Hotelul Leon
Trafikkmaskinen
BJØRVIKA
Opera
APARTAMENTUL LUI OLEG, HAUSSMANN GATE
MØLLERGATA
STORTORVET
KVADRATUREN
PRINSENS GATE
TOLLBUGATA
DRONNINGENS GATE
SKIPPERGATA
BISPEGATA
Schroder
Grădinile palatului
Palatul Regal

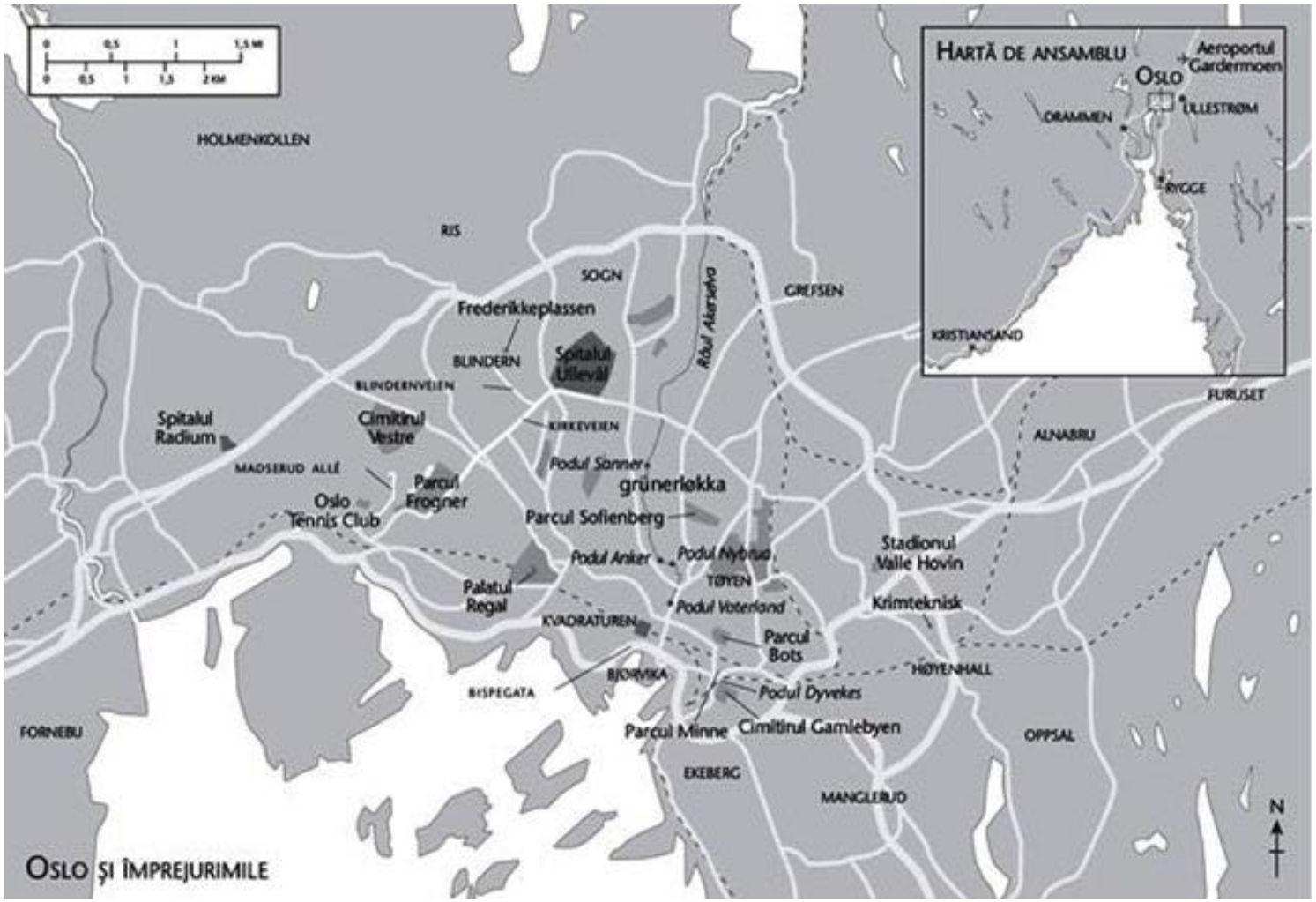
HARTĂ DE ANSAMBLU
Aeroportul Gardermoen
OSLO
LILLESTRØM
DRAMMEN
RYGGE
KRISTIANSAND
FURUSET
HOLMENKOLLEN
RIS
SOGN
GRØNLAND
GRØNLAND
Frederikkeplassen
BLINDERN
Spitalul Ullevål
Râul Akerselva
BLINDERNVEIEN
KIRKEVEIEN
Spitalul Radium
Cimitirul Vestre
MADSERUD ALLÉ
Parcul Frogner
Oslo Tennis Club
Podul Sannergrünerløkka
Parcul Sofienberg
ALNABRU
Podul Aker
Podul Nybrua
TØYEN
Stadionul Valle Hovin
Palatul Regal
Podul Vaterland
Krimteknisk
KVADRATUREN
Parcul Bots
BJØRVIKA
HØYENHALL
BISPEGATA
Podul Dyvekes
FORNEBU
Parcul Minne
Cimitirul Gamlebyen
OPPSAL
EKEBERG
MANGLERUD
N
OSLO ȘI ÎMPREJURIMILE

Partea întâi

1

Ţipetele o chemau. Ca nişte suliţe acustice, străpungeau toate celelalte zgomote ale nopţii din centrul oraşului Oslo: bâzâitul constant al maşinilor de dincolo de fereastră, sirenele îndepărtate care se apropiau şi apoi dispăreau, clopotele bisericii din apropiere care începuseră să bată. Plecă în căutarea hranei. Îşi ridică nasul deasupra linoleumului murdar de pe podeaua bucătăriei, sortând sunetele cu iuţeală în trei categorii: atrăgătoare, ameninţătoare şi irelevante pentru supravieţuire. Mirosul înţepător de scrum de ţigară. Aroma dulce de sânge pe un tampon de vată. Izul amărui de *lager* Ringnes din interiorul unui capac de sticlă. Moleculele gazoase de sulf, salpetru şi dioxid de carbon care ieşeau dintr-un cartuş gol de metal pentru un glonţ de plumb de 9×18 mm, denumit şi Makarov, după arma pentru care fusese adaptat iniţial calibrul. Fum de la o ţigară care încă mocneşte, cu filtru galben şi foiţă neagră, purtând pe ea simbolul vulturului imperial rusesc. Tutunul era comestibil. Şi iată, mai încolo: iz de alcool, piele, grăsime şi smoală. Un pantof. Îl mirosi. Şi decise că nu e la fel de uşor de mâncat ca haina din garderobă, cea care mirosea a petrol şi a animalul putrezit din care fusese croită. După asta, creierul mamei-şobolan se concentră asupra modului de a-şi croi drum prin ceea ce se găsea în faţa ei. Încercase din ambele părţi, încercase să se strecoare dincolo, dar, în ciuda faptului că avea doar douăzeci şi cinci de centimetri lungime şi cântărea cu mult sub o jumătate de kilogram, nu reuşise. Obstacolul zăcea pe o parte, cu spatele la perete, şi bloca intrarea în cuib, iar cei opt nou-născuţi ai ei, orbi şi lipsiţi de păr, ţipau din răsputeri după lapte. Muntele de carne mirosea a sare, sudoare şi sânge. Era un trup uman. O fiinţă omenească vie; urechile ei sensibile detectau bătăile slabe de inimă printre ţipetele de foame ale bebeluşilor ei.

Era înfricoşată, dar n-avea de ales. Hrănirea puilor era mai importantă decât toate pericolele, toate eforturile, toate celelalte instincte. Se ridică, ţinând nasul în aer şi aşteptând ca soluţia să vină către ea.

Clopotele bisericii sunau acum în acord cu inima omenească. O bătaie, două. Trei, patru…

Îşi dezgoli dinţii de şobolan.

Iulie. La naiba. N-ar trebui să mori în iulie. Oare chiar aud clopote de biserică, sau nenorocitele alea de gloanţe au avut halucinogene în ele? Bun, deci aici se opreşte totul. Şi care e diferenţa? Aici sau acolo. Acum sau mai târziu. Dar oare chiar merit să mor în iulie? Cu toate păsările cântând, sticlele ciocnindu-se una de alta, râsetele de la Akerselva şi toată veselia asta a verii auzindu-se chiar în faţa ferestrei? Oare am meritat să zac pe podeaua unui sălaş de drogaţi infectat, cu o gaură în plus în corp, din care îmi ies toate cele: viaţă, secunde şi imagini ale tuturor întâmplărilor care m-au adus aici? Toate întâmplările, mari şi mici, întreaga gamă de evenimente fortuite şi semideterminate; ăsta să fiu eu, asta să fie totul, asta să fie viaţa mea? Doar aveam planuri, nu? Iar acum totul e doar o grămadă de praf, un banc fără poantă, atât de scurt, încât poate fi spus înainte să înceteze să mai bată clopotul ăla nebun. Pe focurile iadului! Nimeni nu mi-a spus că moartea doare aşa de tare. Eşti acolo acum, tată? Nu pleca, nu acum. Ascultă, uite cum sună bancul: mă cheamă Gusto. Am trăit până la nouăsprezece ani. Tu ai fost un tip rău care a regulat o femeie rea şi nouă luni mai târziu m-am ivit eu şi am fost expediat la o familie adoptivă înainte să apuc să strig „Tată”! Iar acolo am provocat câte probleme am fost în stare. Ăia au strâns mai tare în jurul meu pătura care mă sufoca şi m-au întrebat ce vreau ca să mă liniştesc. O îngheţată? Habar n-aveau că oamenii ca tine şi ca mine sfârşesc împuşcaţi la un moment dat, eradicaţi ca o molimă, că noi suntem contagioşi şi răspândim stricăciune şi ne înmulţim ca şobolanii dacă avem ocazia. Ăia nu pot da vina decât pe ei înşişi. Însă

vor lucruri. Toată lumea vrea ceva. Aveam treisprezece ani când am zărit în ochii mamei adoptive ce dorea.

— Eşti atât de chipeş, Gusto! a zis ea.

Intrase în baie – eu lăsasem uşa deschisă şi mă abţinusem să dau drumul la duş, ca să n-o avertizeze sunetul apei. A stat acolo o clipă prea mult înainte de a ieşi. Iar eu am râs, deoarece acum ştiam. Ăsta e talentul meu, tată: îmi dau seama ce-şi doresc oamenii. Oare l-am moştenit de la tine? Şi tu erai aşa? După ce a plecat, m-am privit în oglinda mare. Nu fusese prima care să spună că sunt chipeş. Mă dezvoltasem mai devreme decât alţi băieţi. Înalt, zvelt, deja cu umeri largi şi plin de muşchi. Păr atât de negru, că sclipea, ca şi cum toată lumina se reflecta din el. Pomeţi înalţi. Bărbie pătrată. O gură mare, lacomă, dar cu buze pline ca ale unei fete. Piele netedă şi bronzată. Ochi căprui-închis, aproape negri. „Şobolanul maro", îmi spusese unul dintre băieţii din clasă. Cred că îl chema Didrik. Urma să ajungă pianist de concert. Eu împlinisem cincisprezece ani şi el rostise vorbele tare în sala de clasă. „Şobolanul ăla maroniu nici măcar nu ştie să citească corect."

Eu am râs şi, evident, am ştiut de ce spusese asta. Ştiam ce vrea. Kamilla. O iubea în taină; iar ea mă iubea la modul deschis. După petrecerea clasei, am pipăit-o ca să simt ce avea pe sub haine. Nu cine ştie ce. Le-am spus asta câtorva băieţi şi presupun că Didrik a aflat şi a decis să-mi închidă gura. Nu mă interesa să fac parte din „gaşcă", dar bullyingul e bullying. Aşa că m-am dus la Tutu, de la clubul MC, motocicliştii. Făcusem deja ceva trafic cu stupefiante pentru ei la şcoală şi le-am spus că aveam nevoie de respect dacă voiam să fac o treabă decentă. Tutu a zis că se ocupă el de Didrik. După aia, Didrik a refuzat să explice cum de şi-a prins două degete în uşa de la toaleta băieţilor, însă nu mi-a mai zis niciodată „şobolan maro". Şi – mi-am amintit! – nici n-a mai devenit pianist. La dracu', chestia asta doare enorm! Nu, nu am nevoie de consolare, tată, am nevoie de întremare. O ultimă doză şi promit că voi părăsi lumea asta fără niciun zgomot. Uite, iar a bătut clopotul de la biserică. Tată?

2

Era aproape miezul nopţii în Gardermoen, principalul aeroport din Oslo, când cursa SK-459 de la Bangkok se încadra pe locul alocat din dreptul Porţii 46. Căpitanul Tord Schultz frână şi opri complet avionul Airbus 340, după care închise rapid alimentarea cu combustibil. Scrâşnetul metalic al motoarelor cu reacţie se transformă într-un tors molcom, apoi încetă. Tord Schultz îşi notă automat timpul, trei minute şi patruzeci de secunde de la aterizare şi douăsprezece minute înainte de ora programată. El şi copilotul se apucară de lista de verificări pentru închiderea şi parcarea avionului, care avea să rămână acolo peste noapte. Împreună cu bunurile. Căută în geanta unde se afla jurnalul. Septembrie 2011. În Bangkok era încă sezonul ploios şi fusese extrem de cald, ca de obicei, iar lui îi fusese dor de casă şi de primele seri răcoroase de toamnă. Oslo în septembrie. Nu exista un loc mai bun pe întreaga planetă. Completă formularul cu combustibilul rămas în rezervoare. Factura de combustibil. Trebuise să găsească o cale să-l justifice. Asta după cursele de la Amsterdam sau Madrid pe care le efectuase mai rapid decât era rezonabil din punct de vedere economic, consumând combustibil în valoare de mii de coroane ca să reuşească. În cele din urmă, şeful lui îl admonestase.

— De ce ai consumat atât? îl întrebase ţipând. N-ai avut pasageri care trebuiau să prindă zboruri de legătură!

— Cea mai punctuală linie aeriană din lume, mormăise Tord Schultz ca răspuns, citând sloganul comercial al firmei.

— Cea mai proastă linie aeriană din lume din punct de vedere economic! Asta e cea mai bună explicaţie pe care ai găsit-o?

Tord Schultz ridicase din umeri. La urma urmei, nu putea mărturisi motivul, şi anume că deschisese

larg conductele de combustibil pentru că avusese el ceva de rezolvat. Era vorba de zborul care-i fusese repartizat, cel către Bergen, Trondheim sau Stavanger. Era extrem de important să meargă *el,* şi nu vreun alt pilot.

Era prea bătrân ca şefii să-i facă altceva decât să tune şi să fulgere la el. Evitase să comită erori serioase, firma avusese grijă de el şi mai avea doar câţiva ani până ajungea la cele două cifre cinci alăturate, la cincizeci şi cinci, când avea să fie scos la pensie orice s-ar fi întâmplat. Tord Schultz oftă. Mai avea câţiva ani ca să pună lucrurile la punct, să evite să sfârşească drept pilotul cel mai nenorocit din punct de vedere economic din lume.

Semnă jurnalul, se ridică şi părăsi cabina ca să le arate pasagerilor un zâmbet larg cu dinţii lui strălucitor de albi pe chipul de pilot bronzat. Zâmbetul care le transmitea că el era însuşi domnul încredere. Era pilot. Titlul profesional care pe vremuri îl făcuse să pară cineva de soi în ochii altora. Văzuse cum oamenii, bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni, se uitau imediat cu atenţie la el odată ce se pronunţa cuvântul magic „pilot" şi descopereau nu doar carisma, nonşalanţa şi farmecul lui tineresc, ci şi dinamismul şi precizia căpitanului, intelectul superior şi curajul unui om care sfida legile fizicii şi temerile inerente ale simplilor muritori. Însă asta era cu multă vreme în urmă. Acum, oamenii se uitau la el mai degrabă ca la un şofer de autobuz ce era şi îl întrebau care erau cele mai ieftine bilete către Las Palmas şi de ce spaţiul pentru picioare era mai mare la Lufthansa.

La naiba cu ei. La naiba cu toţi.

Tord Schultz se postă la ieşire lângă însoţitoarele de zbor, se îndreptă de spate şi zâmbi, spunând „Bun-venit înapoi, domnişoară" cu un accent texan, aşa cum învăţase la şcoala de zbor din Sheppard. Primi zâmbete de mulţumire. Fusese o vreme când îşi putea aranja o întâlnire în sala de sosiri, cu zâmbetul lui. Şi chiar făcuse asta. De la Cape Town la Alta. Femei. Multe femei. Ceea ce fusese o

problemă. Dar şi soluţia la problemă. Femei. Multe femei. Asta fusese problema. Şi soluţia. Femei. Multe femei. Femei noi. Iar acum? Părul i se rărea sub şapca de căpitan, însă uniforma croită special îi sublinia silueta înaltă, cu umeri largi. Pe asta dăduse el vina că nu ajunsese să zboare cu avioane de vânătoare la şcoala de pilotaj şi ajunsese pilot pe avioane de transport de marfă Hercules, caii de povară ai cerurilor. Acasă le spusese că avea şira spinării cu câţiva centimetri prea lungă, că în carlinga unor avioane ca Starfighter, F-5 şi F-16 nu încăpeau decât pitici. Adevărul era că nu făcuse faţă concurenţei. Din acele vremuri reuşise să-şi menţină doar corpul, singurul care nu se destrămase, care nu se prăbuşise. Aşa cum se întâmplase cu căsniciile lui. Cu familia lui. Cu prietenii lui. Cum se întâmplaseră toate astea? Unde fusese el când se întâmplaseră? Probabil într-o cameră de hotel din Cape Town sau Alta, cu nasul plin de cocaină ca să compenseze băuturile de la bar care omoară potenţa şi cu scula înfiptă în vreo domnişoară ca să compenseze tot ce nu era el şi n-avea să fie niciodată.

Privirea lui Tord Schultz se opri asupra unui bărbat care înainta spre el de-a lungul coridorului. Mergea cu capul aplecat, însă şi aşa tot îi depăşea ca înălţime pe ceilalţi pasageri. Era zvelt şi cu umerii largi, ca şi el. Însă mai tânăr. Părul blond tuns scurt îi stătea ridicat ca o perie. Părea norvegian, însă, în mod clar, nu era un turist aflat în drum spre casă, ci, mai degrabă, un expat cu un bronz şters, aproape cenuşiu, tipic albilor care au petrecut multă vreme în Asia de Sud-Est. Costumul maro din in, de comandă, îi conferea un aspect de calitate şi seriozitate. Poate că era un om de afaceri. Probabil, din cauza unei lipse de activitate înfloritoare, călătorise la clasa economică. Însă atenţia lui Tord Schultz nu fusese atrasă nici de costum, nici de înălţime, ci de cicatrice. Aceasta se întindea de la colţul din stânga al gurii şi aproape că îi ajungea la

ureche, ca o seceră în formă de zâmbet. Grotescă şi încântător de dramatică.

— Ne vedem.

Tord Schultz fu uluit, însă nu reuşi să răspundă înainte ca individul să treacă de el şi să iasă din avion. Vocea fusese aspră şi răguşită, sugerând, împreună cu ochii injectaţi, că omul abia se trezise din somn.

Avionul se golise. Microbuzul cu personalul de curăţenie era deja parcat pe pistă, în vreme ce echipajul se îndepărta în grup de avion. Tord Schultz observă imediat că rusul scund şi îndesat coborâse primul din microbuz şi îl urmări urcând scara către avion îmbrăcat în vesta lui galbenă de maximă vizibilitate, cu logoul firmei de curăţenie, Solox, înscris pe ea.

Ne vedem.

Creierul lui Tord Schultz repeta cuvintele în vreme ce străbătea coridorul către centrul pentru echipajele de zbor.

— N-ai avut o geantă de voiaj deasupra? îl întrebă una dintre însoţitoarele de zbor, arătând înspre trollerul Samsonite al lui Tord.

Nu-şi mai amintea cum o cheamă. Mia? Maja? În orice caz, o regulase o dată în timpul unei escale, în secolul anterior. Sau nu?

— Nu, răspunse Tord Schultz.

Ne vedem. Adică „ne revedem?” Sau „văd că te uiţi la mine”?

Trecură de despărţitura de la intrarea către centrul echipajelor de zbor, unde teoretic exista spaţiu suficient pentru un ofiţer vamal de statură mică. În nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, scaunul din spatele despărţiturii era gol şi Tord Schultz nu fusese niciodată oprit şi inspectat în cei treizeci de ani de când lucra pentru compania aeriană.

Ne vedem.

Adică „te văd foarte bine”. Şi „îmi dau seama cine eşti”.

Tord Schultz trecu prin uşa către centru.

✯

Serghei Ivanov se asigură, ca de obicei, că era primul care coboară din microbuz când acesta opri pe pistă lângă Airbus şi urcă în fugă scara de acces în avionul gol. Duse aspiratorul în carlingă şi încuie uşa în spatele lui. Îşi puse mănuşile din latex şi le trase până unde începeau tatuajele, basculă capacul din faţă al aspiratorului şi deschise dulăpiorul căpitanului. Scoase de acolo mica geantă de voiaj Samsonite, îi desfăcu fermoarul, scoase placa de metal de la fund şi verifică cele patru pachete de un kilogram de forma cărămizilor. După aceea, puse pachetele în aspirator şi le presă ca să intre între tub şi punga mare pentru praf, pe care o golise înainte. Apăsă la loc capacul frontal, descuie uşa carlingii şi porni aspiratorul. Totul fu gata în câteva secunde.

După ce aranjă şi puse în ordine cabina pasagerilor, echipa de curăţenie părăsi avionul, aruncă sacii menajeri albaştri în spatele unui Daihatsu şi se întoarse în aeroport. Mai erau doar câteva zboruri care aterizau şi decolau înainte de închiderea aeroportului pe ziua de azi. Ivanov se uită peste umărul lui Jenny, şefa de tură. Se uită la ecranul computerului, unde se vedeau sosirile şi decolările. Nicio întârziere.

— Iau eu Bergen, rosti Serghei cu vocea lui aspră.

Cel puţin vorbea limba; cunoştea ruşi care trăiau în Norvegia de zece ani şi care erau încă obligaţi să apeleze la engleză. Însă când Serghei ajunsese în ţară, adus de unchiul lui, cu aproape doi ani în urmă, acesta îi spusese limpede că trebuia să înveţe norvegiana şi îl consolase spunându-i că era posibil să fi moştenit ceva din talentul lui la limbile străine.

— Bergen e acoperită, îi spuse Jenny. Poţi aştepta Trondheim.

— O să iau Bergen, insistă Serghei. Poate să facă Nick Trondheim.

Jenny se uită la el.

— Cum vrei. Să nu te speteşti muncind, Serghei.

Serghei se duse la un scaun de lângă perete şi se aşeză.

Se lăsă cu grijă pe spate. Pielea din jurul umerilor îl durea încă în locurile unde îl tatuase artistul norvegian. Omul lucrase după schiţele pe care le primise Serghei de la Imre, tatuatorul din închisoarea Nijni Taghil, aşa că mai era câte ceva de făcut la el. Serghei se gândi la tatuajele pe care le aveau locotenenţii unchiului său, Andrei şi Peter. Liniile bleu de pe pielea celor doi cazaci din Altai vorbeau despre vieţile lor dramatice şi faptele lor măreţe. Numai că şi Serghei avea o poveste. O crimă. Fusese o crimă minoră, însă fusese deja transpusă în tatuaj sub forma unui înger. Şi poate că avea să mai existe încă o crimă. Una majoră de data asta. Unchiul lui spusese că *lucrul care trebuia făcut* putea deveni imperativ şi îl avertizase să fie pregătit mental şi să continue să se antreneze cu cuţitul. Îi spusese că urma să sosească un bărbat. Nu era sigur, ci probabil.

Probabil.

Serghei Ivanov îşi privi mâinile. Îşi păstrase pe ele mănuşile din latex. Evident, era o coincidenţă că echipamentul lor standard de lucru îi permitea să nu lase niciun fel de amprente pe pachete dacă lucrurile mergeau prost într-o zi. Mâinile nu-i tremurau deloc. Făceau treaba de atâta amar de vreme, încât ajunsese să se alerteze singur din când în când asupra riscurilor. Spera doar ca mâinile lui să fie la fel de calme atunci când va trebui să realizeze *ce era necesar – şto nujno.* Atunci când va trebui să câştige tatuajul pentru care comandase deja modelul. Rechemă în minte imaginea: el descheindu-se la cămaşă în sufrageria casei din Taghil, cu toţi fraţii lui *urka* prezenţi, şi arătându-le noile lui tatuaje. Care n-aveau nevoie de comentarii şi vorbe. Aşa că el n-o să spună nimic. O să se vadă totul în ochii lor: înceta să mai fie micul Serghei. Se ruga deja de săptămâni întregi noaptea să vină individul. Şi ca *necesarul* să devină imperios de realizat.

Auzi în staţia de emisie-recepţie apelul pentru curăţenie în avionul de Bergen.

Serghei se ridică în picioare. Căscă.

Procedura din a doua carlingă era şi mai simplă.

Deschide aspiratorul şi pune conţinutul lui în geanta de voiaj din vestiarul copilotului.

Pe drumul spre ieşire, se întâlni cu echipajul care venea către clădire. Serghei Ivanov evită privirea copilotului, se uită în jos şi observă că avea acelaşi gen de troller ca şi Schultz. Samsonite Aspire GRT. În aceeaşi nuanţă de roşu. Fără mica geantă roşie de voiaj care putea fi prinsă de partea de sus. Nu ştiau nimic unul despre celălalt, nimic despre motivaţiile personale, nimic despre trecutul personal sau despre familii. Tot ce îi lega pe Serghei, Schultz şi tânărul copilot erau numerele telefoanelor lor mobile neînregistrate, achiziţionate în Thailanda, pe care le puteau folosi ca să-şi trimită mesaje text dacă apăreau modificări de program. Serghei se îndoia că Schultz şi copilotul ştiau unul de celălalt. Andrei limita informaţiile la strictul necesar. Din acest motiv, Serghei habar n-avea ce se întâmpla cu pachetele. Însă putea bănui. Căci atunci când un copilot de pe o cursă internă între Oslo şi Bergen pătrundea în aeroport nu existau controale vamale sau de securitate. Ofiţerul ducea geanta de voiaj la hotelul din Bergen unde stătea echipajul. O ciocănitură discretă în uşa camerei de hotel în toiul nopţii şi patru kilograme de heroină îşi schimbau proprietarii. Chiar dacă noul drog de pe piaţă, violina, trăsese în jos preţurile la heroină, preţul străzii pentru un sfert de uncie era tot cel puţin 250 de coroane. Asta însemna 1000 gramul. Dat fiind faptul că drogul – deja diluat – era diluat din nou, suma totală ajungea la opt milioane de coroane. Putea şi el să calculeze. Destul ca să ştie că era plătit prost. Însă mai ştia şi că o să merite o plată mai bună după ce va fi făcut *ce era necesar.* Iar după doi ani cu un salariu mărit, îşi va putea cumpăra o casă în Taghil, unde îşi va găsi o siberiană frumoasă şi poate o să-i lase pe maică-sa şi pe taică-su să se mute cu el când o să îmbătrânească.

Serghei Ivanov simţi cum îl mănâncă tatuajul dintre omoplaţi.

Ca şi cum pielea lui abia aştepta următoarea imprimare.

3

Bărbatul în costum din in coborî din expresul de la aeroport în gara centrală din Oslo. Îşi spuse că ziua trebuie să fi fost caldă şi însorită în vechiul lui oraş natal, deoarece aerul era încă plăcut şi învăluitor. Ducea cu el o geantă mică din pânză, aproape comică. Părăsi gara prin partea de sud, cu paşi rapizi şi supli. Afară, inima oraşului – despre care unii susţineau că nu exista – bătea neobosită. În ritm nocturn. Cele câteva maşini care mergeau în Trafikkmaskinen[1] ieşiră, una câte una, spre est, către Stockholm şi Trondheim, spre nord, către alte părţi ale oraşului, sau spre vest, către Drammen şi Kristiansand. Ca dimensiuni şi formă, Trafikkmaskinen semăna cu un brontozaur, un gigant aflat pe moarte care avea să dispară în curând pentru a fi înlocuit de case şi sedii de firme în splendidul cartier nou al oraşului, cu splendida clădire nouă a Operei. Bărbatul se opri şi se uită la aisbergul alb dintre Trafikkmaskinen şi fiord. Câştigase deja premii pentru arhitectură din toată lumea; oamenii veneau de departe ca să se plimbe pe acoperişul din marmură albă italiană care cobora direct în mare. Lumina din ferestrele largi ale clădirii era la fel de strălucitoare ca lumina lunii care se reflecta în construcţie.

„Iisuse, ce mai îmbunătăţire”, îşi spuse bărbatul în sinea lui.

Nu promisiunile de viitor ale dezvoltării urbane le vedea în faţa ochilor, ci trecutul. Pentru că aici fusese sălaşul drogurilor, teritoriul narcomanilor, unde copiii pierduţi ai oraşului se injectau şi-şi trăiau momentele de euforie în spatele barăcilor care-i ascundeau parţial. Un paravan şubred între ei şi părinţii lor social-democraţi, neştiutori şi bine intenţionaţi. „Ce mai îmbunătăţire”, îşi spuse el din nou. Făceau o călătorie spre iad, dar în împrejurimi mai frumoase.

Trecuseră trei ani de când fusese ultima dată acolo. Acum, totul era nou. În acelaşi timp, totul era neschimbat.

Se cuibăriseră pe o fâşie de iarbă între gară şi şosea, ca la marginea drumului. La fel de drogaţi. Stând întinşi pe spate, cu ochii închişi, ca şi cum soarele era prea puternic, înghesuiţi unii în alţii, încercând să-şi găsească o venă încă viabilă sau stând ghemuiţi cu genunchii îndoiţi şi rucsacuri în spate, fără să fie siguri dacă veneau sau plecau. Aceleaşi chipuri. Nu erau aceleaşi cadavre vii ca atunci când venea el acolo, pentru că oamenii ăia muriseră demult şi definitiv. Însă erau aceleaşi chipuri.

Pe drumul către Tollbugata mai erau şi alţii. Cum aveau legătură cu motivul întoarcerii lui, încercă să-şi facă o impresie. Încercă să vadă dacă erau mai mulţi sau mai puţini. Observă că în Plata se făcea iarăşi trafic. Plata – micul pătrat de asfalt de la vest de Jernbanetorget, care pe vremuri era vopsit în alb, fusese o zonă de schimb liberă pentru droguri, înfiinţată ca autorităţile să poată supraveghea ce se petrecea şi poate să-i surprindă pe tinerii care cumpărau stupefiante pentru prima dată. Însă pe măsură ce afacerile se dezvoltaseră şi Plata dezvăluise o altă faţă a oraşului Oslo, care se dovedise unul dintre cele mai nenorocite locuri din Europa pentru heroină, devenise o pură atracţie turistică. Cifra de afaceri pentru heroină şi statisticile privind supradozele erau de multă vreme o sursă de ruşine pentru capitala ţării, dar nu reprezentau nici pe departe o pată atât de vizibilă precum Plata. Ziarele şi televiziunile ofereau constant restului ţării imagini cu tineri drogaţi, hălăduind prin centrul oraşului la lumina zilei, ca nişte zombi. Vina era mereu dată pe politicieni. Când era la putere dreapta, stânga tuna: „Centre insuficiente de tratament”, „Sentinţele cu închisoarea generează utilizatori de droguri”, „Noua împărţire pe clase sociale naşte bande şi trafic de droguri în zonele cu imigranţi”. Când era la putere

stânga, dreapta tuna: „Avem prea puţini poliţişti”, „Accesul în ţară pentru solicitanţii de azil e prea facil”, „Şase deţinuţi din şapte sunt străini”.

Ca atare, după ce fusese atacat din toate părţile, consiliul orăşenesc din Oslo luase inevitabila decizie: să se salveze. Să ascundă gunoiul sub preş. Să închidă Plata.

Bărbatul în costum din in zări un tânăr îmbrăcat cu un tricou în culorile alb şi roşu ale echipei de fotbal Arsenal, stând pe nişte trepte, cu patru oameni care se bâţâiau pe picioare în faţa lui. Capul suporterului lui Arsenal se legăna în stânga şi în dreapta, ca la un pui. Capetele celorlalţi patru erau nemişcate, cu ochii fixaţi asupra traficantului care purta culorile echipei Arsenal şi care aştepta să mai vină şi alţii, iar grupul să devină o adevărată cohortă de cinci, poate şase clienţi. După aceea, traficantul avea să accepte plata comenzilor şi să-i ducă pe clienţi la droguri. Probabil după colţ sau în vreo curte dosnică, unde aştepta partenerul lui. Principiul era simplu: omul cu drogurile nu lua contact cu banii şi omul cu banii nu lua niciodată contact cu drogurile. Aşa, poliţiei îi era mai greu să obţină dovezi solide de trafic de droguri împotriva celor doi. Cu toate astea, bărbatul în costum din in era surprins, căci ceea ce vedea era vechea metodă de trafic folosită în anii ’80 şi ’90. Pe măsură ce poliţia renunţase să încerce să prindă dealerii de pe străzi, traficanţii renunţaseră la rutinele elaborate şi adunarea grupurilor de clienţi şi începuseră să le vândă direct clienţilor pe măsură ce se iveau; banii într-o mână, drogurile în cealaltă mână. Oare poliţia reîncepuse să aresteze dealerii de pe stradă?

Pe lângă el trecu pedalând un bărbat îmbrăcat cu costum de biciclist, cu cască, ochelari portocalii şi un jerseu gros, în culori aprinse. Muşchii coapselor i se evidenţiau pe sub pantalonii scurţi mulaţi, iar bicicleta părea scumpă. Probabil de aceea o luase cu el când grupul de clienţi îl urmase pe suporterul Arsenal pe după colţul clădirii. Acum, totul era nou.

În acelaşi timp, totul era neschimbat. Însă acum erau mai puţini, nu?

Prostituatele de la colţul cu Skippergata i se adresară în jargon englezesc – *Hey, baby! Wait a minute, handsome!* –, însă el se mulţumi să clatine din cap. Se părea că zvonurile despre lipsa lui de dorinţă, sau poate despre problemele lui financiare, se răspândeau mai repede decât mergea el, deoarece alte fete nu se mai arătară interesate de el. Pe vremea lui, prostituatele din Oslo se îmbrăcau cu haine practice, cu blugi şi jachete groase. Nu erau multe pe atunci; cererea depăşea oferta. Însă acum concurenţa era mai acerbă şi fetele purtau fuste scurte, tocuri înalte şi ciorapi de plasă. Africancelor părea să le fie deja frig. „Staţi să vedeţi în decembrie", le zise el în gând.

Pătrunse mai adânc în Kvadraturen, primul centru al oraşului Oslo, ajuns acum un deşert din asfalt şi cărămidă, cu clădiri administrative şi birouri pentru mai bine de un sfert de milion de furnici lucrătoare care plecau spre casă la 4 sau 5 după-amiaza, cedând cartierul rozătoarelor nocturne. Când regele Christian al IV-lea construise oraşul cu cvartale pătrate, conform idealurilor renascentiste de ordine geometrică, populaţia era ţinută sub control de incendii. Legendele spuneau că în anii bisecţi puteai vedea acolo oameni în flăcări care alergau printre case, le puteai auzi urletele, îi vedeai cum ard şi dispar, lăsând în urmă un pumn de cenuşă pe jos, iar dacă reuşeai s-o strângi înainte s-o împrăştie vântul, casa în care locuiai nu avea să ardă niciodată. Din pricina riscului de incendii, Christian al IV-lea construise drumuri largi după standardele sărăcimii din Oslo. Casele erau ridicate din cărămidă, un material de construcţie complet atipic Norvegiei. Mergând de-a lungul unuia dintre aceste ziduri de cărămidă, omul în costum din in trecu pe lângă uşa deschisă a unui bar. Fumătorii care stăteau în picioare în jurul intrării erau învăluiţi de muzică, o variantă a melodiei „Welcome to the Jungle" a trupei Guns N' Roses, o versiune de tip reggae

dansant care îşi bătea joc de Marley şi Rose, Slash şi Stradlin. Se opri în dreptul unui braţ întins.

— Ai un foc?

O cucoană durdulie, cu sânii mari, spre patruzeci de ani, ridică privirea spre el. Ţigara i se plimba provocator în sus şi în jos între buzele roşii.

Bărbatul ridică o sprânceană şi se uită la prietena femeii, care râdea stând în spatele ei, cu o ţigară aprinsă în gură. Durdulia remarcă şi izbucni şi ea în râs, făcând un pas în lateral ca să se echilibreze mai bine pe picioare.

— Nu mai fi atât de lent, zise femeia cu un accent de Sørland, similar cu al prinţesei moştenitoare.

Bărbatul auzise că exista pe piaţa neagră o prostituată care se îmbogăţise arătând ca prinţesa, vorbind ca ea şi îmbrăcându-se ca ea. Şi că onorariul ei de 5000 de coroane pe oră includea un sceptru din plastic pe care clientul îl putea folosi cum voia.

Femeia îi puse mâna pe braţ când încercă să treacă mai departe, se aplecă spre el şi îi suflă un damf de vin roşu direct în faţă.

— Eşti un tip arătos. Ce-ar fi să-mi dai… un foc?

Bărbatul întoarse spre ea celălalt obraz. Cel oribil. Obrazul de tip care-nu-e-deloc-arătos. Simţi cum femeia tresare şi îşi ia mâna când vede urma lăsată de cui din perioada când era în Congo. Se întindea de la gură la ureche, ca o ruptură prost cusută.

Bărbatul se îndepărtă când muzica trecu pe Nirvana. „Come As You Are”. Versiunea originală.

— Haşiş?

Vocea venea dinspre o poartă, însă bărbatul nu se opri şi nici nu se întoarse.

— *Speed?*

Era curat de trei ani şi n-avea intenţia să se apuce din nou.

— Violină?

Cu atât mai puţin acum.

Un tânăr se oprise pe trotuar, în faţa lui, lângă doi traficanţi; le arăta ceva în timp ce vorbea. Tânărul

îşi ridică privirea la apropierea lui, privindu-l cu ochii lui cenuşii scrutători. „Ochi de poliţist”, îşi zise el în gând, lăsând capul în jos şi traversând strada. Poate că fusese un pic paranoic; în definitiv, era puţin probabil să-l recunoască un ofiţer de poliţie atât de tânăr.

Iată şi hotelul. Bordelul. Leon.

Era aproape pustiu pe partea asta a străzii. Pe cealaltă parte, sub un felinar, îl zări pe ciclistul care vindea droguri lângă bicicleta lui, împreună cu un alt ciclist, îmbrăcat tot în echipament profesionist. Dealerul îl ajuta pe celălalt să-şi injecteze drogul în gât.

Bărbatul în costum din in clătină din cap şi se uită la faţada clădirii din faţa lui.

Acelaşi banner, cenuşiu de la atâta mizerie, atârnând sub ferestrele de la etajul trei şi ultimul etaj. „Patru sute de coroane pe noapte!” Acum, totul era nou. În acelaşi timp, totul era neschimbat.

✯

Recepţionerul de la hotel Leon era nou. Un tinerel, care îl întâmpină pe bărbatul în costum din in cu un zâmbet uimitor de politicos şi o lipsă de neîncredere uluitoare, cel puţin pentru hotelul Leon. Tânărul îi ură un „Bun-venit” din inimă, fără urmă de ironie în voce, şi îi ceru paşaportul. Bărbatul în costum din in presupuse că era luat drept străin datorită tenului bronzat şi a costumului şi îi dădu recepţionerului paşaportul norvegian roşu, uzat şi plin de ştampile. Prea multe ca să reflecte o viaţă bună.

— A, da, zise recepţionerul, şi i-l dădu înapoi.

Omul puse un formular pe tejghea şi îi dădu un pix.

— Secţiunile marcate sunt suficiente.

„Formular de cazare la Leon?” îşi zise bărbatul surprins. Poate că până la urmă se schimbase câte ceva. Luă pixul şi îl zări pe recepţioner holbându-se la mâna lui, mai exact la degetul mijlociu. Care fusese cel mai lung deget al lui până ce fusese retezat într-o casă de pe Holmenkollen. Acum,

prima articulaţie era înlocuită de o proteză gri-albăstruie din titan. Nu era de mare ajutor, însă conferea echilibru pentru celelalte degete când trebuia să prindă ceva şi nu-l deranja deloc, pentru că era foarte scurtă. Singurul dezavantaj era că trebuia să dea explicaţii nesfârşite la controalele de securitate din aeroporturi.

Completă rubricile *Prenume* şi *Nume.*

Data naşterii.

O completă ştiind că acum arăta mai mult a om de patruzeci şi ceva de ani decât fosila distrusă care plecase din Norvegia cu trei ani înainte. Se supusese unui regim strict de exerciţii, hrană sănătoasă, mult somn şi – evident – niciun fel de substanţe care să dea dependenţă. Scopul regimului nu fusese să pară mai tânăr, ci să evite moartea. În plus, îi plăcuse. De fapt, îi plăcuseră întotdeauna rutina, disciplina, ordinea. Şi atunci, de ce fusese viaţa lui haotică, autodistructivă şi formată dintr-un şir de relaţii destrămate printre perioadele negre de intoxicare? Căsuţele goale de pe formular îl priveau întrebător. Numai că erau prea mici pentru răspunsurile pe care le cereau.

Adresa stabilă.

Ei bine, apartamentul de pe Sofies gate fusese vândut cu trei ani înainte, imediat după ce plecase, ca şi casa părinţilor lui din Oppsal. În cazul ocupaţiei lui curente, să aibă o adresă oficială ar fi implicat un anumit risc. Aşa că scrise ceea ce scria de obicei când se caza în alte hoteluri: Chungking Mansion, Hong Kong. Ceea ce nu era mai puţin adevărat decât orice altceva.

Ocupaţia.

Crimă. Nu scrise nimic aici. Secţiunea nu fusese marcată.

Număr de telefon.

Scrise un număr fictiv. Telefoanele mobile puteau fi urmărite, ca şi conversaţiile şi locurile de unde efectuai apelul.

Număr de telefon cea mai apropiată rudă.

Cea mai apropiată rudă? Ce soţ ar dezvălui de bunăvoie numărul soţiei când se caza la hotelul Leon? În definitiv, era tot ce puteai găsi mai apropiat de un bordel în Oslo.

Recepţionerul îi citea evident gândurile.

— În caz că vă simţiţi rău şi trebuie să sunăm pe cineva, zise el.

Harry dădu din cap. Dacă sufereai un infarct în timpul actului sexual.

— Nu trebuie să treceţi nimic dacă nu…

— Nu, răspunse bărbatul, uitându-se la cuvinte.

Cea mai apropiată rudă. O avea pe Sis. O soră suferind de ceea ce ea însăşi numea „un pic de sindrom Down", dar care se descurcase mereu în viaţă mult mai bine decât fratele ei mai mare. În afară de Sis, nu mai exista nimeni. Absolut nimeni. Toţi ceilalţi erau la fel, cele mai apropiate rude.

Bifă „Numerar" la modul de plată, semnă formularul şi i-l înapoie recepţionerului. Care îl parcurse rapid cu privirea. După care Harry zări iluminarea şi neîncrederea pe chipul tânărului.

— Sunteţi… sunteţi Harry Hole?

Harry Hole încuviinţă.

— E vreo problemă?

Tânărul clătină din cap şi înghiţi în sec.

— Perfect, zise Harry. Îmi daţi şi o cheie?

— O, îmi cer scuze! Iată. Camera 301.

Harry luă cheia şi observă că pupilele tânărului se lărgiseră, iar vocea i se gâtuise.

— E… e vorba de unchiul meu, zise tânărul. El conduce hotelul. Stătea aici înainte de mine. Mi-a povestit de dumneavoastră.

— Sper că doar lucruri frumoase, zise Harry, apucând geanta de pânză şi pornind spre scară.

— Liftul…

— Nu-mi plac lifturile, replică Harry fără să se întoarcă din drum.

Camera era la fel ca înainte. Ponosită, mică şi mai mult sau mai puţin curată. Nu, de fapt draperiile erau noi. Verzi. Băţoase. Probabil dintr-un material care nu se şifona. Asta îi aduse aminte de ceva. Îşi

atârnă costumul în baie şi porni duşul, astfel încât aburii să netezească cutele. Costumul îl costase 800 de dolari Hong Kong la Punjab House de pe Nathan Road, însă în munca lui reprezenta o investiţie esenţială; nimeni nu respecta un om îmbrăcat în zdrenţe. Se băgă sub duş. Apa fierbinte îi dădea furnicături. După aceea, străbătu gol încăperea şi deschise fereastra. Etajul doi. Spre curtea din spate. Printr-o fereastră deschisă se auzeau gemete de entuziasm simulat. Se prinse de bara draperiei şi se aplecă în afară. Privi drept în jos către un tomberon deschis şi recunoscu izul dulceag al gunoiului. Scuipă şi auzi flegma cum se loveşte de hârtiile din tomberon. Însă foşnetul care urmă nu era de hârtie. Se auzi o pârâitură, după care draperiile verzi băţoase căzură pe podea în jurul lui. La naiba! Scoase bara subţire de prindere din tivul draperiei. Era tipul vechi, cu două capete rotunjite; bara se mai rupsese înainte şi cineva încercase s-o repare cu bandă adezivă maro. Harry se aşeză pe pat şi deschise sertarul noptierei. Înăuntru erau o Biblie cu o copertă din piele sintetică bleu şi o trusă de cusut care conţinea aţă neagră înfăşurată pe o bucată de carton şi un ac înfipt în el. Gândindu-se mai bine, Harry îşi dădu seama că ideea nu era deloc proastă. După ce îşi făceau treaba, oaspeţii îşi puteau coase la loc nasturii de la prohab smulşi şi puteau citi despre iertarea păcatelor. Se întinse pe pat şi se uită la tavan. Acum, totul era nou. Totul… Închise ochii. Nu aţipise deloc în timpul zborului, aşa că acum, cu sau fără diferenţa de fus orar, cu sau fără draperii la fereastră, va trebui să doarmă. Începu să viseze acelaşi vis pe care-l avusese în fiecare noapte în ultimii trei ani: alerga de-a lungul unui coridor, fugind din calea unei avalanşe cumplite care înghiţea tot aerul din jur, lăsându-l pe el incapabil să respire.

Totul era doar o chestiune de mers mai departe şi ţinut ochii închişi încă un pic.

Pierdu şirul gândurilor; acestea se îndepărtau de el. Cea mai apropiată rudă.

Rudă. Kith.

Cea mai apropiată rudă.

Asta era el. De aceea se întorsese.

✯

Serghei conducea pe E6 către Oslo. Abia aşteptând să ajungă în patul din apartamentul lui din Furuset. Avea grijă să nu depăşească 120 la oră, chiar dacă şoseaua era practic pustie la ora aia. Îi sună telefonul mobil. Telefonul mobil. Discuţia cu Andrei dură puţin. Acesta vorbise cu unchiul lui, *atamanul* – şeful –, aşa cum îi spunea Andrei Unchiului. După ce încheie conversaţia, Serghei nu se mai putu abţine. Apăsă pedala până la podea. Ţipă de încântare. Sosise omul. Acum, în seara aceea. Era acolo! Deocamdată, Serghei nu trebuia să facă nimic, căci Andrei spusese că situaţia s-ar putea rezolva de la sine. Numai că acum trebuia să fie şi mai bine pregătit, mental şi fizic. Trebuia să exerseze cu cuţitul, să doarmă, să fie în alertă. În cazul în care ceea ce trebuia făcut devenea imperativ.

4

Tord Schultz abia dacă auzi avionul care vuia deasupra lui în vreme ce se aşeza pe canapea respirând cu greutate. Avea o peliculă subţire de transpiraţie pe torsul dezgolit, iar ecoul zgomotului produs de fier pe fier încă mai răsuna din pereţii goi ai sufrageriei. În spatele lui erau greutăţile şi bancheta tapisată cu imitaţie de piele, pe care luceau urmele de sudoare. Pe ecranul televizorului, Donald Draper privea prin norul de fum al ţigării şi sorbea whiskey dintr-un pahar. Un alt avion vui pe deasupra clădirii. *Mad Men.* Anii ’60. Femei îmbrăcate cu haine decente. Băuturi decente servite în pahare decente. Ţigări decente, fără aromă de mentol şi fără filtru. Zilele când ceea ce nu te omora te făcea mai puternic. Cumpărase doar primul sezon al serialului şi se uitase la el de mai multe ori. Nu era deloc sigur că aveau să-i placă şi celelalte sezoane.

Tord Schultz privi dunga albă de pe măsuţa de cafea şi îşi şterse marginea cardului de identitate. Îl folosise ca să mărunţească drogul, ca de obicei. Cardul pe care îl ataşa de buzunarul uniformei sale de căpitan, cardul care îi dădea acces la spaţiul aerian, la carlinga piloţilor, la cer, la salariu. Cardul care îl făcea să fie ce era. Cardul care i-ar fi fost luat, împreună cu toate celelalte, dacă ar fi fost descoperit. Tocmai de aceea i se părea în regulă să-l folosească. În toată minciuna în care trăia, cardul avea în el ceva onest.

Plecau înapoi către Bangkok a doua zi dis-de-dimineaţă. Două zile de odihnă la Sukhumvit Residence. Bine. Avea să fie bine acum. Mai bine ca înainte. Nu-i plăcuse aranjamentul când zbura dinspre Amsterdam. Prea multe riscuri. După ce se descoperise cât de implicate erau echipajele sud-americane în traficul cu cocaină de la Schiphol, toate echipajele, indiferent de companie, ajunseseră să rişte să li se verifice bagajele de mână şi să fie

supuse controalelor corporale. În plus, aranjamentul fusese să ducă el pachetele la aterizare şi să le ţină în geanta lui până când zbura, în aceeaşi zi, pe o cursă internă până la Bergen, Trondheim sau Stavanger. Curse interne pe care *trebuia* să zboare el, chiar dacă asta însemna că era nevoit să compenseze întârzierile de la Amsterdam şi să consume mai mult combustibil. Când ajungea pe Gardermoen, se afla, bineînţeles, tot timpul în zona restricţionată, aşa că nu avea parte de verificări vamale, însă uneori trebuia să ţină drogurile în geanta de voiaj şi şaisprezece ore înainte de a le livra. Şi nici aceste livrări nu erau mereu lipsite de riscuri. Parcări publice. Restaurante cu prea puţini clienţi. Hoteluri cu recepţionere curioase.

Rulă o bancnotă de 1000 de coroane pe care o scosese dintr-un plic primit ultima oară când fusese aici. Existau tuburi de plastic special confecţionate în acest scop, însă el nu era de genul să folosească aşa ceva: nu era consumatorul înrăit despre care îi spusese ea avocatului de divorţuri că e. Nemernica susţinuse că vrea divorţul deoarece nu dorea să-şi vadă copiii crescând alături de un tată dependent de droguri şi n-avea niciun chef să vadă cum se duc pe droguri casa şi căminul lor. Şi nu avea de-a face cu stewardesele, căci nu dădea doi bani pe asta, încetase să-şi mai facă griji de ani buni, când începuse să se ocupe de asta vârsta lui. Însă ea şi avocatul îi dăduseră un ultimatum. Ea urma să ia casa, copiii şi resturile moştenirii pe care el nu le risipise încă. Dacă nu, îl reclamau pentru posesie şi uz de cocaină. Strânsese suficiente dovezi ca până şi avocatul lui să spună că risca să fie condamnat şi dat afară de la serviciu.

Alegerea fusese simplă. Nu-l lăsase să păstreze decât datoriile.

Se ridică în picioare, se duse la fereastră şi se uită afară. Cu siguranţă aveau să ajungă în curând, nu?

Aranjamentul de acum era nou. Trebuia să transporte un pachet pe o cursă externă, către Bangkok. Dumnezeu ştia de ce. Să vândă castraveţi

grădinarului, cum ar veni. În fine, era cea de-a şasea călătorie, iar până atunci totul decursese fără probleme.

În casele din jur se vedeau lumini, dar erau departe. „Locuinţe singuratice”, îşi spuse el. Când Gardermoen era bază militară, casele fuseseră ocupate de ofiţeri. Nişte cutii identice, fără etaj şi cu pajişti largi şi golaşe între ele. Cea mai mică înălţime posibilă, astfel încât să nu fie lovite de nicio aeronavă care zbura jos. Cea mai mare distanţă posibilă între case, astfel încât să nu se întindă un incendiu provocat de o prăbuşire.

Locuiseră aici în timpul stagiului lui militar obligatoriu, când pilota avioane de transport Hercules. Copiii alergaseră printre case, mergând în vizită la alţi copii. Sâmbetele, vara. Bărbaţi în jurul grătarelor, purtând şorţuri şi ţinând în mână pahare cu tărie. Discuţii răsunând dinspre ferestrele deschise, dincolo de care femeile pregăteau salate şi beau Campari. Ca într-o scenă din *Cursa spaţială,* filmul lui favorit, cel cu primii astronauţi şi pilotul de teste Chuck Yeager. Ale naibii de atrăgătoare nevestele piloţilor. Chiar dacă erau doar piloţi de avioane Hercules. Fuseseră fericiţi pe atunci, nu? Oare de-aia venise înapoi? O nevoie inconştientă de a se întoarce în timp? Sau de a descoperi când o luase totul razna, ca să repare trecutul?

Zări maşina apropiindu-se şi se uită din reflex la ceas. Constată că întârziaseră 18 minute.

Se duse la măsuţa de cafea. Inspiră de două ori, apoi puse bancnota rulată la capătul de jos al liniei, se aplecă şi trase praful pe nas. Simţi usturimea în mucoase. Îşi linse vârful degetului, îl plimbă peste praful rămas, după care îşi frecă gingiile. Avea un gust amar. În acea clipă se auzi soneria.

Erau aceiaşi mormoni ca de obicei. Unul scund, unul înalt, îmbrăcaţi amândoi cu cele mai bune haine de duminică. De sub mânecile hainelor li se vedeau însă tatuajele. Imaginea era aproape comică.

Cei doi îi dădură pachetul. Jumătate de kilogram înfăşurat ca un cârnat lung, care se potrivea perfect

în interiorul plăcii de metal din jurul mânerului telescopic al genţii de cabină. Trebuia să scoată pachetul după ce aterizau în Suvarnabhumi şi să-l bage sub mocheta din spatele dulapului din carlingă al piloţilor. După care nu mai avea treabă cu pachetul; de restul avea să se ocupe probabil echipa de la sol.

Când Mr. Small şi Mr. Big veniseră cu propunerea să ducă pachete în Bangkok, i se păruse o tâmpenie. La urma urmelor, în Oslo erau cele mai mari preţuri pe stradă pentru narcotice, aşa că de ce să exporţi? Nu insistase, căci ştia că n-avea să primească răspuns, însă îi convenea. Subliniase însă că traficul de heroină în Thailanda se pedepsea cu moartea dacă erai prins, aşa că voia mai mulţi bani.

Râseseră. Mai întâi cel scund, apoi cel înalt. Iar Tord se întrebase dacă nu cumva canalele nervoase mai scurte generau reacţii mai rapide. Poate de aceea se construiau carlingile avioanelor de luptă cu reacţie atât de joase, ca să fie excluşi piloţii înalţi şi lenţi.

Tipul scund îi explicase lui Tord în engleza lui aspră cu accent rusesc că nu era vorba de heroină, ci de ceva nou, atât de nou, încât nici măcar nu exista vreo lege care să interzică produsul. Însă când Tord îi întrebase de ce era nevoie să transporte în secret o substanţă legală, ei râseseră şi mai tare şi îi spuseseră să tacă şi să răspundă da sau nu.

Tord Schultz răspunsese da, deoarece îi dădea târcoale un alt gând. Care ar fi fost consecinţele dacă ar fi refuzat?

Toate astea se petrecuseră cu şase zboruri în urmă.

Tord Schultz cercetă pachetul. Se gândise de câteva ori să şteargă cu detergent de vase prezervativele şi pungile pe care le foloseau, însă i se spusese că nu-i aşa uşor să păcăleşti câinii, care fac distincţia între mirosuri. Secretul era să te asiguri că punga de plastic e perfect etanşă.

Tord Schultz aşteptă. Nu se întâmplă nimic. Îşi drese glasul.

— O, aproape că am uitat, zise Mr. Small. Livrarea de ieri…

Îşi strecură mâna în interiorul hainei cu un rânjet diavolesc pe faţă. Sau poate că nu era diavolesc, poate că ăsta era umorul celor din blocul estic. Tord simţi impulsul să-l pocnească, să-i sufle fum de ţigară direct în faţă, să-i scuipe whiskey vechi de 12 ani direct în ochi. Umor occidental. În loc de toate astea, îngăimă un „mulţumesc" şi luă plicul. Îl simţea subţire între degete. Înăuntru erau probabil bancnote mari.

După aceea se postă iarăşi la fereastră şi urmări maşina dispărând în beznă, auzind motorul acoperit de vuietul unui Boeing 737. Poate un 600. Oricum, de generaţie nouă. Cu un sunet mai ascuţit decât versiunile clasice. Îşi zări reflecţia în geam.

Da, le luase banii. Şi va continua să-i ia. Va continua să ia orice îi aruncă viaţa în cale. Căci el nu era Donald Draper. Nu era Chuck Yeager şi nici Neil Armstrong. El era Tord Schultz. Un pilot cu şira lungă şi datorii. Şi cu o problemă legată de cocaină. Trebuia să…

Gândurile îi fură înăbuşite de zgomotul următorului avion.

✯

> Ale naibii clopote de biserică! Le poţi vedea, tată, pe aşa-zisele mele rude apropiate stând lângă sicriul meu? Plângând cu lacrimi de crocodil, cu expresii sobre care spun „Gusto, de ce n-ai învăţat să fii ca noi?". Ei bine, ipocriţi nenorociţi ce sunteţi, n-am putut! N-am putut să fiu ca mama mea adoptivă, o toantă răsfăţată cu capul în nori, care îndruga mereu cât de minunat este totul dacă citeşti cartea potrivită, dacă îl asculţi pe gurul potrivit, dacă mănânci nenorocitele de ierburi potrivite. Iar când cineva contrazicea înţelepciunea aia de doi bani pe care şi-o însuşise, juca întotdeauna pe aceeaşi carte: „Dar uită-te la lumea pe care am creat-o: război, nedreptate, oameni care nu mai trăiesc în armonie cu ei înşişi". Am trei lucruri să-ţi spun, *baby.* Unu: războiul, nedreptatea şi lipsa de armonie sunt fireşti. Doi: tu eşti cea mai puţin armonioasă din toată mica noastră familie

dezgustătoare. Ţi-ai dorit doar iubirea care ţi se refuza şi n-ai dat doi bani pe iubirea care ţi se oferea. Îmi pare rău, Rolf, Stein şi Irene, dar ea avea loc doar pentru mine. Iar asta face punctul numărul trei cu atât mai amuzant: nu te-am iubit niciodată, *baby,* oricât de mult ai considerat tu că o meriţi. Îţi spuneam mamă pentru că asta te făcea fericită şi îmi uşura mie viaţa. Când am făcut ce am făcut a fost pentru că m-ai lăsat tu, pentru că nu mă puteam abţine. Pentru că aşa sunt eu.

Rolf. Cel puţin tu mi-ai zis să nu îţi spun tată. Ai încercat pe bune să mă iubeşti. Însă nu ai putut să păcăleşti natura; ţi-ai dat seama că iubeai mai mult ceea ce însemna sângele şi carnea ta: Stein şi Irene. Când le spuneam altora că sunteţi „părinţii mei adoptivi", vedeam expresia de suferinţă din ochii mamei. Şi pe cea de ură din ochii tăi. Nu pentru că expresia „părinţi adoptivi" te reducea la unica funcţiune pe care o aveai în viaţa mea, ci pentru că am rănit-o pe femeia pe care tu, greu de înţeles, o iubeai. Cred că erai suficient de onest ca să te vezi aşa cum te vedeam eu: o fiinţă care, la un moment dat în viaţa ei, intoxicată de idealism, şi-a luat sarcina de a creşte copilul altcuiva, dar care a înţeles repede că are probleme financiare. Suma lunară pe care o primeai ca să ai grijă de mine nu acoperea cheltuielile reale. Atunci ai descoperit că ai de-a face cu un cuc aciuat în cuibul tău. Că mănânc tot. Tot ce îţi plăcea ţie. Şi pe toţi cei pe care îi iubeai. Ar fi trebuit să-ţi dai seama mai devreme şi să mă dai afară, Rolf! Ai fost primul care şi-a dat seama că fur. Iniţial au fost doar 100 de coroane. Am negat. Am zis că mi-i dăduse mama. „Nu-i aşa, mamă? Tu mi-ai dat banii." Iar mama a dat din cap după oareşce ezitări, cu lacrimi în ochi, şi a zis că probabil a uitat. După aia a fost vorba de 1000. Din sertarul de la biroul tău. Bani care erau pentru vacanţa noastră, ai zis tu. „Singura vacanţă pe care mi-o doresc e să stau fără tine", ţi-am răspuns eu. Atunci m-ai plesnit prima dată. Şi parcă a declanşat ceva în tine, pentru că ai continuat să loveşti. Eram deja mai înalt şi mai lat în umeri decât tine, dar n-am putut să lupt niciodată. Nu cu muşchii şi pumnii. M-am luptat cu tine în alt mod, unul în care să câştig. Numai că ai continuat

să dai în mine, de data asta cu pumnul încleştat. Iar eu ştiam motivul. Voiai să-mi distrugi faţa. Să-mi iei puterea, însă a intervenit femeia căreia îi spuneam mamă. Aşa că ai rostit cuvântul. Hoţule. Suficient de adevărat. Însă asta însemna că eram obligat să te zdrobesc, micuţule.

Stein. Fratele mai mare cel tăcut. Primul care a recunoscut cucul după pene, dar suficient de isteţ ca să păstreze distanţa. Lupul singuratic inteligent şi şmecher care şi-a luat tălpăşiţa şi a plecat într-un oraş studenţesc, cât de departe era posibil şi imediat ce a fost în stare. Care a încercat să o convingă pe Irene, draga lui soră mai mică, să vină cu el. S-a gândit că îşi putea termina şcoala în nenorocitul de Trondheim, că i-ar face bine să plece departe de Oslo. Însă mama a împiedicat evacuarea lui Irene. Evident, ea nu ştia nimic. Nu dorea să ştie.

Irene. Atrăgătoarea, pistruiata, încântătoarea, fragila Irene. Erai prea bună pentru lumea asta. Tu erai tot ce nu eram eu. Şi, cu toate astea, mă iubeai. M-ai fi iubit dacă ai fi ştiut? M-ai fi iubit dacă ai fi ştiut că o regulez pe maică-ta de la vârsta de 15 ani? Dacă ai fi ştiut că o regulez pe mama ta smiorcăită, îmbibată de vin roşu, că o penetrez pe la spate în timp ce se sprijinea de uşa toaletei, de uşa pivniţei sau de uşa bucătăriei, iar eu îi şopteam „mami” în ureche pentru că asta ne excita pe amândoi? Ea îmi dădea bani, îmi păzea spatele dacă se întâmpla ceva, spunea că doar vrea să mă împrumute până ce ajungea bătrână şi urâtă, iar eu cunoşteam vreo fată dulce. Iar când îi răspundeam „Dar, mami, tu chiar *eşti* bătrână şi urâtă”, râdea şi mai voia.

Mai am încă urme de la pumnii şi picioarele pe care mi le-a dat tatăl meu adoptiv în ziua când l-am sunat la muncă şi i-am spus să vină acasă la ora 15, că trebuie să-i spun ceva important. Am lăsat uşa de la intrare întredeschisă ca să nu-l audă şi ea când intră. Şi i-am vorbit la ureche ca să înăbuş zgomotul paşilor lui; i-am spus nimicurile dulci pe care-i plăcea să le audă.

Am văzut în fereastra bucătăriei reflecţia lui stând în pragul uşii de la bucătărie.

S-a mutat a doua zi. Lui Irene şi lui Stein li s-a spus că mami şi tati nu se înţelegeau de ceva vreme şi deciseseră să se separe pentru o vreme. Irene a fost devastată. Stein se afla în oraşul lui studenţesc şi a răspuns cu un mesaj text: „Trist. Unde vreţi să merg de Crăciun?”

Irene a plâns şi a tot plâns. Mă iubea. Evident că m-a căutat după aia. L-a căutat pe Hoţ.

Clopotele bisericii răsună a cincea oară. Plânsete şi nasuri trase dinspre strane. Cocaină, câştiguri incredibile. Închiriază un apartament în centrul oraşului, în West End, înregistrează-l pe numele unui drogat pe care îl plăteşti cu o doză, apoi începe să vinzi cantităţi mici prin scări de bloc şi pe la porţi, iar după aia creşte preţul când încep să se simtă în siguranţă; consumatorii de cocaină plătesc oricât pentru siguranţă. Ridică-te în picioare, ieşi, renunţă la droguri, devino cineva. Nu muri ca un amărât de ratat. Preotul tuşeşte.

— Ne aflăm aici ca să-l comemorăm pe Gusto Hanssen.

O voce din spate:

— H-h-hoţul.

Gaşca lui Tutu stând acolo în jachete de motociclişti şi cu bandane. Iar mult mai în spate, scâncetul unui câine. Rufus. Bunul şi credinciosul Rufus. Te-ai întors? Sau eu sunt cel care a plecat deja?

★

Tord Schultz îşi puse valiza Samsonite pe banda transportoare ce şerpuia înspre aparatul cu raze X lângă care se afla, zâmbitor, ofiţerul de securitate.

— Nu pricep de ce i-ai lăsat să-ţi dea un astfel de orar, zise însoţitoarea de zbor. Bangkok de două ori într-o săptămână.

— Eu le-am cerut, răspunse Tord, trecând prin detectorul de metale.

Cineva de la sindicat propusese ca membrii echipajelor să intre în grevă pentru că erau obligaţi să se expună la radiaţii de câteva ori pe zi. Nişte studii americane arătaseră că procentul de piloţi şi membri ai echipajelor de zbor care mureau de cancer era mai mare decât în cazul restului

populaţiei. Numai că agitatorii în favoarea grevei nu spuseseră nimic despre speranţa lor de viaţă mai mare. Echipajele de zbor mureau de cancer deoarece nu prea existau alte motive să moară. Duceau cele mai sigure vieţi din lume. Cele mai plictisitoare vieţi din lume.

— Chiar vrei să zbori atât de mult?

— Sunt pilot. Îmi place să zbor, minţi Tord, dându-şi jos valiza de pe bandă, întinzând mânerul şi plecând mai departe.

Însoţitoarea de zbor ajunse lângă el în câteva secunde, ţăcănitul tocurilor ei pe pardoseala de marmură cenuşiu-închis a aeroportului din Oslo aproape acoperind larma glasurilor sub grinzile arcuite de lemn şi oţel. Din nefericire, nu reuşi să acopere şi întrebarea ei aproape şoptită.

— Pentru că te-a părăsit, Tord? Pentru că ai prea mult timp la dispoziţie şi n-ai cu ce să-l umpli? Pentru că nu vrei să stai acasă…

— Pentru că am nevoie de orele suplimentare, o întrerupse el.

Cel puţin asta nu era o minciună sfruntată.

— Ştiu exact cum e. Ştii că am divorţat iarna trecută.

— A, da, zise Tord, care nici măcar nu ştia că fusese căsătorită.

Îi aruncă o privire. 50 de ani? Se întrebă cum arăta dimineaţa fără machiaj şi bronzul fals. O însoţitoare de zbor trecută, cu un vis destrămat de însoţitor de zbor. Era destul de sigur că n-o încălecase niciodată. Cel puţin nu din faţă. Oare cine glumise aşa? Unul dintre piloţii bătrâni. Unul dintre piloţii ăia de avioane de luptă cu ochi albaştri şi duri. Unul dintre cei care reuşiseră să se retragă înainte ca situaţia lor să se prăbuşească. Mări pasul când cotiră pe coridorul care ducea spre centrul echipajelor de zbor. Ea respira tot mai greu, dar tot ţinea pasul cu el. Poate că, dacă îşi menţinea ritmul, rămânea fără suflare şi nu mai putea vorbi.

— Ăăă, Tord, dacă tot stăm peste noapte în Bangkok, poate că…

El căscă zgomotos. Şi îşi dădu seama imediat că femeia se simţise ofensată. Era încă un pic ameţit după noaptea de dinainte – se mai lăsase cu ceva vodcă şi prafuri după plecarea celor doi mormoni. Nu aşa de mult ca să cadă la vreun test, însă suficient ca să-i fie groază de lupta cu somnul în cele unsprezece ore de zbor.

— Uite! exclamă ea pe tonul acela idiot folosit de femei atunci când vor să spună că au văzut ceva incredibil, absolut, minunat de drăguţ.

Iar el se uită. Venea spre ei. Un câine mic, cu păr deschis şi urechi lungi, cu ochi trişti şi o coadă din care dădea cu entuziasm. Un springer spaniel. Era dus în lesă de o femeie cu păr blond, cercei mari, ochi blânzi, căprui şi un zâmbet universal de scuze întipărit pe chip.

— Nu e un scump? toarse ea lângă el.

— Mmm, răspunse Tord cu un ton grav.

Câinele îşi înfipse botul în pântecul pilotului din faţa lor, după care îşi continuă drumul. Omul se întoarse cu o sprânceană ridicată şi un zâmbet strâmb în colţul gurii, ca pentru a sugera o expresie neobrăzată, copilărească. Numai că Tord nu putea continua raţionamentul ăsta. Nu putea continua niciun raţionament în afara celui propriu.

Câinele purta o vestă galbenă pe corp. Acelaşi gen de vestă cu care era îmbrăcată femeia cu cercei lungi. Pe ambele veste scria VAMĂ.

Câinele se apropie şi ajunse la doar cinci metri de ei doi.

Nu ar fi trebuit să fie o problemă. Nici nu putea fi o problemă. Drogurile erau puse în prezervative, cu un strat dublu de pungi etanşe pe deasupra. Nu putea scăpa nici măcar o moleculă de acolo. Aşa că trebuia doar să zâmbească. Să se relaxeze şi să zâmbească. Nici prea mult, nici prea puţin. Tord se răsuci către vocea care sporovăia lângă el, ca şi cum cuvintele rostite i-ar fi solicitat o concentrare profundă.

— Scuzaţi-mă.

Trecuseră de câine, iar Tord merse mai departe.

— Scuzaţi-mă!

Vocea era mai fermă.

Tord privi înainte. Uşa de la centrul echipajelor de zbor se găsea la mai puţin de zece metri distanţă. Siguranţă. Zece paşi. Obiectiv îndeplinit.

— Scuzaţi-mă, domnule!

Şapte paşi.

— Cred că despre tine e vorba, Tord.

— Ce?

Tord se opri. Trebuia să se oprească. Privi în urmă cu o expresie care spera să nu trădeze surprinderea mimată. Femeia cu vestă galbenă venea spre ei.

— Câinele v-a marcat.

— Zău?

Tord se uită la câine. „Cum?" se întrebă el.

Câinele se uită la el, dând nebuneşte din coadă, ca şi cum Tord era noul lui amic de joacă.

Cum? Strat dublu de pungi etanşe şi prezervative. Cum?

— Asta înseamnă că trebuie să vă verificăm. Vă rog să veniţi cu noi.

Amabilitatea nu dispăruse din ochii ei căprui, însă vocea devenise imperativă. În acel moment, îşi dădu seama cum. Aproape că-şi atinse cardul de identitate de la piept cu degetele.

Cocaina.

Uitase să şteargă cardul după ce mărunţise ultima liniuţă. Asta trebuia să fie.

Însă era vorba doar de câteva grame, pe care le putea explica uşor spunând că împrumutase cuiva cardul la o petrecere. Nu era cea mai mare problemă acum. Valiza. Avea să fie cercetată. Ca pilot, fusese instruit şi practicase procedurile de urgenţă atât de des, încât acestea deveniseră aproape automatisme. Asta era intenţia, evident, chiar când te cuprindea panica, asta făceai, creierul intervenea în lipsa altor ordine: procedurile de urgenţă. De câte ori nu văzuse cu ochii minţii această situaţie, în care vameşii îi cereau să meargă cu ei? De câte ori nu se gândise ce era de făcut? De câte ori nu exersase

totul în mintea lui? Se întoarse către însoţitoarea de zbor cu un zâmbet resemnat, zări ecusonul cu numele ei şi zise:

— Se pare că am fost marcat, Kristin. Poţi tu să-mi duci bagajul?

— Bagajul vine cu noi, replică vameşa.

Tord Schultz se răsuci pe călcâie.

— Credeam că aţi spus că animalul m-a indicat pe mine, nu bagajul.

— Aşa e, dar…

— Înăuntru sunt documente de zbor care trebuie verificate de echipaj. Asta dacă nu doriţi să vă asumaţi responsabilitatea pentru întârzierea unui Airbus 340 plin către Bangkok.

Observă fără să vrea că îşi umflase literalmente pectoralii pe sub haina lui de căpitan.

— Dacă pierdem intervalul orar alocat, ar putea însemna o întârziere de câteva ore şi o pierdere de sute de mii de coroane pentru linia aeriană.

— Mă tem că regulile…

— Trei sute patruzeci şi doi de pasageri, i-o reteză Schultz. Mulţi dintre ei copii.

Spera ca femeia să audă îngrijorarea din vocea căpitanului, şi nu începutul de panică al unui traficant de stupefiante.

Vameşa mângâie câinele pe cap şi îl privi pe Tord.

„Arată ca o gospodină”, îşi zise el. O femeie cu copii şi responsabilităţi. O femeie care ar trebui să înţeleagă situaţia neplăcută în care se afla el.

— Valiza vine cu noi, spuse ea.

Undeva în spate apăru un alt funcţionar al aeroportului. Se postă acolo, cu picioarele desfăcute şi cu braţele încrucişate.

— Haideţi să terminăm cu povestea asta, oftă Tord.

✯

Şeful Diviziei de Criminalistică din Oslo, Gunnar Hagen, se lăsă pe spate în scaunul rotativ şi îl studie cu privirea pe bărbatul în costum din in. Trecuseră trei ani de când tăietura cusută de pe faţa lui era

roşie ca focul, iar el arăta ca un om aflat la capătul puterilor. Însă acum fostul lui subordonat arăta sănătos, pusese pe el câteva kilograme mai mult decât necesare, iar umerii costumului nu mai atârnau pe el. Costum. Hagen şi-l amintea pe anchetatorul criminalist în blugi şi bocanci, niciodată îmbrăcat cu altceva. Cealaltă diferenţă era ecusonul de pe rever care spunea că e vizitator, nu angajat: HARRY HOLE.

Postura pe scaun era însă aceeaşi, mai mult orizontală decât în poziţie aşezată.

— Arăţi mai bine, zise Hagen.

— Şi oraşul tău arată mai bine, răspunse Harry, plimbând o ţigară neaprinsă printre dinţi.

— Aşa ţi se pare?

— Minunată clădirea Operei. Mai puţini drogaţi pe străzi.

Hagen se ridică şi se duse la fereastră. De la etajul şase al sediului poliţiei putea vedea noul cartier din Oslo, Bjørvika, scăldat în razele soarelui. Curăţenia era în plină desfăşurare; demolările se încheiaseră.

— S-a înregistrat o scădere masivă a numărului de supradoze fatale anul trecut. Preţurile au crescut, consumul a scăzut. Iar Consiliul orăşenesc a obţinut ce dorea. Oslo nu mai e în fruntea statisticilor europene la numărul de supradoze.

— *Happy days are here again.*

Harry îşi duse mâinile la ceafă, părând cât pe ce să alunece de pe scaun.

Hagen oftă.

— Nu mi-ai zis ce te aduce în Oslo, Harry.

— Nu?

— Nu. Sau, mai exact, la Divizia de Criminalistică.

— Nu e firesc să le fac o vizită foştilor colegi?

— Ba da, e firesc, însă pentru alţi oameni, normali şi sociabili.

— Ei bine…

Harry muşcă din filtrul ţigării Camel.

— Eu mă ocup cu crimele.

— Adică te *ocupai* cu crimele, nu?

— Hai să reformulez: profesia mea, domeniul meu sunt crimele. Şi este în continuare singurul domeniu despre care mai ştiu câte ceva.

— Şi ce vrei?

— Să-mi practic meseria. Să anchetez crime.

Hagen ridică o sprânceană.

— Ţi-ar plăcea să lucrezi din nou pentru mine?

— De ce nu? Dacă nu mă înşel prea mult, eram printre cei mai buni.

— Rectificare, zise Hagen, întorcându-se din nou spre fereastră. Erai *cel mai bun.*

Repetă ce spusese, cu ton mai scăzut:

— Cel mai bun şi cel mai rău.

— Mă interesează una dintre crimele legate de narcotice.

Hagen zâmbi sec.

— Care dintre ele? Am avut patru în ultimele şase luni. N-am înaintat un milimetru cu niciuna dintre ele.

— Gusto Hanssen.

Hagen nu răspunse, privind mai departe la oamenii întinşi pe iarbă. Gândurile ţâşniră libere în mintea lui. Escroci care obţineau necuvenit ajutor social. Hoţi. Terorişti. De ce vedea aşa ceva în loc să vadă angajaţi care muncesc din greu şi care se bucurau de câteva ore binemeritate de soare în septembrie? Privire de poliţist. Orbire de poliţist. Abia dacă auzi vocea lui Harry în spatele lui.

— Gusto Hanssen, 19 ani. Cunoscut de poliţie, traficanţi şi consumatori. Descoperit mort într-un apartament de pe Hausmanns gate pe 12 iulie. Hemoragie masivă letală după ce a fost împuşcat în piept.

Hagen izbucni în râs.

— De ce vrei singura crimă lămurită?

— Cred că ştii de ce.

— Da, ştiu, oftă Hagen. Dar dacă ar fi să te angajez din nou, ţi-aş da una dintre celelalte crime. Cazul poliţistului sub acoperire.

— O vreau pe asta.

— În mare, sunt vreo sută de motive pentru care n-o să primeşti niciodată cazul ăsta, Harry.

— Cum ar fi?

Hagen se întoarse spre Harry.

— Poate că e suficient să-l menţionez pe primul. Cazul a fost deja soluţionat.

— Şi în afară de ăsta?

— Cazul nu e la noi. E la Kripos. N-am niciun post liber. Dimpotrivă, încerc să reduc personalul. Nu eşti eligibil. Să continui?

— Hmm. Unde e?

Hagen arătă spre fereastră. Peste peluză, către clădirea din piatră cenuşie aflată dincolo de frunzele galbene ale teilor.

— Botsen, răspunse Harry. În custodie.

— Deocamdată.

— Vizitele sunt interzise?

— Cine te-a găsit în Hong Kong ca să-ţi spună de caz? A fost…?

— Nu, i-o reteză Harry.

— Şi atunci?

— Şi atunci.

— Deci cine?

— Poate că am citit pe net.

— Mă îndoiesc, replică Hagen zâmbind subţire, cu ochi lipsiţi de expresie. Cazul a apărut în ziare doar o zi înainte să fie uitat. Şi n-au fost date nume. Doar un articol despre un drogat care a împuşcat alt drogat pentru o doză. Nimic de interes pentru nimeni. Nimic care să scoată cazul în evidenţă.

— În afară de faptul că drogaţii erau adolescenţi, zise Harry. 19 ani. Şi 18.

Vocea lui îşi schimbase timbrul.

Hagen ridică din umeri.

— Suficient de mari să omoare, suficient de mari să moară. La anul poate că ar fi fost recrutaţi în armată.

— Poţi să-mi aranjezi o întâlnire?

— Cine ţi-a spus, Harry?

Harry îşi frecă bărbia.

— Un amic de la Krimteknisk.

Hagen zâmbi. De data asta, zâmbetul i se reflectă şi în ochi.

— Eşti foarte amabil, Harry. Din câte ştiu eu, ai trei prieteni în poliţie. Printre ei, Bjørn Holm de la Krimteknisk. Şi Beate Lønn de la Krimteknisk. Deci care a fost?

— Beate. Îmi aranjezi o vizită?

Hagen se aşeză pe marginea biroului şi se uită lung la Harry. Privi apoi spre telefon.

— Cu o condiţie, Harry. Să promiţi că te ţii cât se poate de departe de cazul ăsta. Între noi şi Kripos sunt toate bune şi frumoase acum şi nu vreau necazuri cu ei.

Harry se strâmbă. Se lăsase atât de mult pe scaun, că îşi putea vedea catarama de la curea.

— Deci tu şi regele Kripos aţi devenit amici?

— Mikael Bellman nu mai lucrează acolo, răspunse Hagen. De aici şi toate cele bune şi frumoase.

— Aţi scăpat de psihopat? *Happy days…*

— Dimpotrivă, replică Hagen cu un râset forţat. Bellman e mai prezent ca oricând. E chiar în clădirea asta.

— O, la dracu'. Aici, la Criminalistică?

— Doamne fereşte. Conduce Orgkrim de mai bine de un an.

— Înţeleg că aveţi acronime noi.

— Crimă organizată. S-au unit o mulţime din departamentele vechi. Jafuri, trafic, droguri. Toate sunt la Orgkrim acum. Mai mult de două sute de angajaţi, cea mai mare unitate din Departamentul de Infracţiuni.

— Hmm. Mai mulţi decât avea el la Kripos.

— Dar salariul i-a scăzut. Şi ştii ce înseamnă când oamenii acceptă slujbe mai prost plătite, nu?

— Vor mai multă putere, răspunse Harry.

— El a fost cel care a adus sub control piaţa drogurilor, Harry. După o muncă susţinută sub acoperire. Arestări şi raiduri. Acum sunt mai puţine bande şi nu mai avem războaie între ele. Cifrele

legate de supradoze sunt, cum am mai spus, în scădere…

Hagen îndreptă un deget spre tavan.

— Iar Bellman e pe val. Se duce în sus, Harry.

— Şi eu, replică Harry, ridicându-se în picioare. La Botsen. Mă aştept să găsesc un permis de vizitator la recepţie când ajung acolo.

— Adică ne-am înţeles?

— Sigur că da, zise Harry, apucând mâna întinsă a fostului său şef.

O scutură cu putere de două ori, după care porni spre uşă. Hong Kong însemnase o şcoală bună pentru minciuni. Îl auzi pe Hagen ridicând receptorul telefonului, însă când ajunse în pragul uşii se răsuci pe călcâie.

— Cine e al treilea?

— Cum?

Hagen se uita la telefon în vreme ce apăsa tastele cu degetul greoi.

— Cel de-al treilea prieten pe care îl am în poliţie?

Şeful de secţie duse receptorul la ureche, se uită la Harry cu o privire obosită şi rosti, oftând:

— Tu cine crezi că e?

După care:

— Alo? Aici e Hagen. Vreau un permis de vizitator… Da?

Hagen îşi puse o palmă peste receptor.

— Nicio problemă. Acum s-au dus la masă, dar să fii acolo în jur de 12.

Harry zâmbi, rosti un „mulţumesc” din vârful buzelor şi închise încet uşa în urma lui.

✯

Tord Schultz stătea în picioare în cabina vameşilor, încheindu-se la pantaloni şi punându-şi haina pe el. Vameşii numai că nu-i examinaseră şi orificiile corpului. Acum, un vameş – femeia care îl oprise – aştepta afară. Ca un examinator extern după o probă orală.

— Vă mulţumim pentru cooperare, zise ea, arătându-i ieşirea.

Tord bănuia că avuseseră loc discuţii lungi între vameşi dacă să-şi ceară scuze pentru că fusese marcat de câine, iar apoi asupra lui nu fuseseră găsite stupefiante. Orice persoană astfel oprită, întârziată din drum, suspectată şi făcută de ruşine ar fi considerat fără îndoială că i se cuvin scuze. Însă chiar trebuia să te plângi de cineva care îşi face treaba? Câinii indicau mereu oameni nevinovaţi, iar scuzele ar fi însemnat o recunoaştere parţială a faptului că exista o hibă în procedură, o problemă a sistemului. Pe de altă parte, puteau să-şi dea seama după epoleţi că e căpitan. Nu un simplu membru al echipajului, nu un ratat de cincizeci şi ceva de ani care era tot copilot, pe locul din dreapta, pentru că se alesese praful de cariera lui. Nu, el avea patru trese pe umăr, ceea ce arăta oricui că el dădea ordinele şi deţinea controlul; era un om care stăpânea situaţiile şi era stăpân peste propria lui viaţă. Tresele arătau că aparţinea castei brahmanice a aeroportului. Un căpitan era genul de persoană care ar fi trebuit să primească scuze de la un vameş, indiferent că acestea erau potrivite sau nu.

— Nicio problemă, e bine să ştii că stă cineva de veghe, replică Tord, uitându-se după bagaj.

În cel mai rău caz, vameşii cercetaseră deja bagajul, iar câinele nu detectase nimic acolo. Razele X nu puteau trece prin plăcuţele metalice din jurul ascunzătorii pentru pachet.

— Ajunge şi bagajul imediat, zise femeia.

Trecură câteva secunde în care cei doi se uitară în tăcere unul la altul.

„Divorţată”, îşi spuse Tord.

În acea clipă apăru alt vameş.

— Bagajul dumneavoastră… zise omul.

Tord îl privi şi citi totul în ochii lui. Simţi un nod în stomac, apoi îl simţi urcând şi lovindu-l în esofag. Cum? Cum?

— Am scos totul din el şi l-am cântărit, explică vameşul. O valiză Samsonite Aspire GRT goală de 26 de inchi cântăreşte 5,8 kilograme. Geanta

dumneavoastră cântăreşte 6,3 kilograme. Vreţi să ne explicaţi de ce?

Vameşul era prea bun profesionist ca să zâmbească larg, însă Tord Schultz îi văzu expresia de triumf de pe faţă. Omul se aplecă un pic în faţă şi îşi coborî vocea:

— …sau o facem noi?

✯

Harry ieşi în stradă după ce mâncase la Olympen. Ospătăria veche, uşor dărăpănată, pe care şi-o aducea aminte fusese renovată şi transformată într-o versiune scumpă de local din estul oraşului transplantată în vestul lui, cu picturi impunătoare ale fostului cartier muncitoresc din Oslo. Nu că localul n-ar fi fost atrăgător, cu candelabre şi toate cele. Ba chiar macroul fusese bun. Doar că nu era… Olympen.

Îşi aprinse o ţigară şi traversă parcul Bots, care se afla între sediul poliţiei şi zidurile vechi şi cenuşii ale închisorii. Trecu pe lângă un bărbat care prindea un poster roşu pe scoarţa unui tei bătrân şi protejat, cu un aparat de capsat. Nu părea conştient că tocmai comite o infracţiune gravă chiar sub geamurile de pe faţada clădirii care adăpostea cel mai mare număr de poliţişti din Norvegia. Harry se opri câteva clipe. Nu ca să oprească infracţiunea, ci ca să vadă posterul. Anunţa un concert al formaţiei Russian Amcar Club la Sardines. Harry îşi amintea formaţia, demult destrămată, şi clubul părăginit. Olympen. Harry Hole. În mod clar era anul învierii morţilor. Dădu să plece mai departe, când auzi o voce tremurătoare în spatele lui.

— Ai ceva violină?

Harry se întoarse. Bărbatul din spatele lui era îmbrăcat cu o geacă G-Star nouă şi curată. Era aplecat, ca şi cum era împins de la spate de un vânt puternic, şi avea postura tipică de consumator de heroină, cu genunchii îndoiţi. Harry era cât pe ce să răspundă, dar îşi dădu seama că G-Star i se adresa băiatului cu posterul, care însă îşi văzu de drum fără să zică nimic. Acronime noi pentru departamente,

termeni noi pentru droguri. Trupe vechi, cluburi vechi.

Faţada închisorii districtuale Oslo, cunoscută în termeni populari ca Botsen, era construită la mijlocul secolului al XIX-lea şi avea o intrare înghesuită între două aripi mai largi, care-l ducea întotdeauna cu gândul la un deţinut îngrămădit între doi poliţişti. Apăsă pe butonul soneriei, se uită în camera video, auzi bâzâitul şi deschise uşa. Înăuntru îl aştepta un gardian în uniformă, care îl escortă în sus pe scări, apoi printr-o uşă, pe lângă alţi doi gardieni, şi în sala pentru vizitatori, o încăpere dreptunghiulară fără ferestre. Harry mai fusese acolo. Aici se întâlneau deţinuţii cu persoanele dragi. Cineva încercase, cam fără tragere de inimă, să creeze o atmosferă confortabilă. Harry evită canapeaua şi se aşeză pe un scaun, perfect conştient de cele ce se petreceau acolo în cele câteva minute în care un deţinut avea voie să stea împreună cu soţia sau iubita.

Aşteptă. Observă că încă avea ecusonul poliţiei pe gulerul hainei, aşa că îl scoase şi îl băgă în buzunar. Visul de azi-noapte cu coridorul îngust şi avalanşa fusese mai rău decât de obicei; fusese îngropat de viu şi i se umpluse gura cu zăpadă. Însă nu din acest motiv îi bătea lui inima tare acum. Să fi fost din pricina aşteptării? Sau a groazei?

Uşa se deschise înainte să ajungă la o concluzie.

— Douăzeci de minute, rosti gardianul, după care plecă trântind uşa în urma lui.

Băiatul care stătea în faţa lui era atât de schimbat, încât Harry fusese cât pe ce să strige că-i aduseseră pe altcineva, că nu era el. Băiatul era îmbrăcat cu blugi şi un hanorac negru pe care scria Machine Head, iar Harry îşi dădu seama – după ce calculă timpul scurs – că nu era o referire la vechiul album Deep Purple, ci la o nouă trupă de heavy metal. Evident că ideea de heavy metal constituia un indiciu, însă adevărata dovadă se afla în ochii şi pometii înalţi ai băiatului. Mai exact, ochii căprui şi pometii înalţi ai lui Rakel. Asemănarea dintre ei era

aproape şocantă. În mod cert, băiatul nu moştenise frumuseţea mamei lui – căci avea o frunte mult prea proeminentă, ceea ce îi dădea o înfăţişare aproape agresivă. Care era întărită de silueta subţiratică pe care Harry bănuise dintotdeauna că o moştenise de la tatăl lui de la Moscova. Un alcoolic pe care băiatul nu îl cunoscuse niciodată cu adevărat – avea doar câţiva ani când Rakel îl adusese cu ea la Oslo. Unde ulterior avea să-l cunoască pe Harry.

Rakel.

Marea iubire a vieţii lui. Cât se poate de simplu. Şi cât se poate de complicat.

Oleg. Oleg cel inteligent şi serios. Oleg, care era atât de introvertit şi care nu se deschidea faţă de nimeni în afară de Harry. Harry nu-i spusese niciodată lui Rakel, dar ştia mai multe decât ea despre ce gândea, simţea şi dorea Oleg. Oleg şi el jucând Tetris pe Game Boy, amândoi la fel de nerăbdători să doboare recordul. Oleg şi el patinând la Valle Hovin; perioada când Oleg îşi dorise să devină alergător pe distanţe mari şi se dovedise că avea şi talent. Oleg, care zâmbea, răbdător şi îngăduitor, de câte ori Harry îi promitea că la toamnă sau la primăvară aveau să se ducă la Londra ca să vadă meciul lui Tottenham pe White Hart Lane. Oleg, care uneori îi spunea „tati” atunci când era târziu, era somnoros şi nu se mai concentra. Harry nu-l mai văzuse de ani buni, ani buni de când Rakel îl dusese departe de Oslo, departe de amintirile oribile ale Omului de zăpadă, departe de lumea plină de violenţă şi crime a lui Harry.

Iar acum stătea acolo, lângă uşă, avea 18 ani, era pe jumătate maturizat şi se uita la Harry fără nicio expresie pe chip sau, cel puţin, fără nicio expresie pe care să o poată interpreta Harry.

— Bună, zise Harry.

La dracu’, nu-şi testase vocea; sunase ca un horcăit aspru. Băiatul putea crede că era cât pe ce să plângă sau ceva de genul ăsta. Ca să se distragă, sau să-i distragă atenţia lui Oleg, Harry scoase un pachet de Camel şi îşi băgă o ţigară între buze.

Îşi ridică privirea şi văzu că Oleg se înroşise la faţă. Şi furia. Furia aceea explozivă, care apărea din senin, întunecându-i privirea şi făcându-i vasele de sânge de pe gât şi de pe frunte să se umfle şi să tremure ca nişte corzi de chitară.

— Stai liniştit, n-o s-o aprind, zise el, dând din cap înspre afişul cu FUMATUL INTERZIS de pe perete.

— Mama e, nu?

Şi vocea era mai matură. Şi îngroşată de furie.

— Ce e?

— Ea a trimis după tine.

— Nu, am…

— Ba sigur că ea a fost.

— Nu, Oleg, de fapt, nici nu ştie că am venit în ţară.

— Minţi! Minţi ca de obicei!

Harry căscă gura de uimire.

— Ca de obicei?

— Aşa cum minţeai că o să fii mereu alături de noi şi toate tâmpeniile alea. Dar acum e prea târziu. Aşa că poţi să te întorci în… Timbuktu!

— Oleg! Ascultă-mă…

— Nu! Nu te ascult! N-ai ce căuta aici! Nu poţi să vii acum şi să faci pe tăticul, înţelegi?

Harry îl văzu pe băiat înghiţind un nod. Văzu dezlănţuirea furiei şi un nou val de întunecime învăluindu-l.

— Nu mai însemni nimic pentru noi. Ai fost cineva care a apărut, a stat prin preajmă câţiva ani, după care…

Oleg încercă să pocnească din degete, dar acestea alunecară unul pe lângă celălalt fără sunet.

— Ai dispărut.

— Nu-i adevărat, Oleg. Şi ştii foarte bine.

Harry îşi auzi vocea, fermă şi sigură acum, care îi spunea că era la fel de calm şi sigur ca un portavion, însă nodul din stomac îi spunea altceva. Era obişnuit să se ţipe la el în cursul interogatoriilor şi asta n-avea nicio importanţă, cel mult îl făcea să fie

mai calm şi mai analitic. Dar cu băiatul ăsta, cu Oleg… împotriva lui n-avea nicio apărare.

Oleg râse amar.

— Vrei să vedem dacă îmi reuşeşte acum?

Îşi apăsă din nou degetul mijlociu de degetul mare.

— Dispărut… gata, am reuşit!

Harry ridică mâinile.

— Oleg…

Băiatul clătină din cap şi bătu în uşa din spatele lui, fără să-şi ia privirea de la Harry.

— Paznic! Vizita s-a terminat! Lasă-mă să ies!

Harry rămase lipit de scaun câteva momente după plecarea lui Oleg. După aceea se ridică anevoie în picioare şi ieşi în parcul scăldat de razele soarelui.

Se opri şi se uită la sediul poliţiei. Gândindu-se. După care porni spre clădirea unde se ţineau dovezile. Se opri la mijlocul drumului, se sprijini de un copac şi închise pleoapele aşa de strâns, că simţi cum lăcrimează. Lumina aia nenorocită. Nenorocita de diferenţă de fus orar.

5

— Vreau doar să le văd. Nu iau nimic, zise Harry.

Ofiţerul de serviciu de la biroul de probe se uită la Harry şi ezită.

— Haide, Tore, doar mă cunoşti.

Nilsen îşi drese glasul.

— Da, dar lucrezi din nou aici, Harry?

Harry ridică din umeri.

Nilsen îşi înclină capul şi îşi coborî pleoapele până când pupilele deveniră doar pe jumătate vizibile. Ca şi cum filtra ceea ce vedea. Căuta să elimine ceea ce nu era important. Iar ceea ce rămase era evident în favoarea lui Harry.

Nilsen oftă din rărunchi, se făcu nevăzut şi se întoarse cu o cutie. Aşa cum presupusese Harry, în cutie se găseau lucrurile găsite asupra lui Oleg când fusese arestat. Numai când se lua decizia că persoanele reţinute vor rămâne în custodie mai mult de câteva zile erau mutate la Botsen, dar nu erau transferate întotdeauna şi efectele lor personale.

Harry studie conţinutul cutiei. Monede. Un inel cu două chei, un craniu miniatural şi o insignă cu trupa Slayer. Un briceag cu o singură lamă, iar în rest, şurubelniţe şi chei imbus. O brichetă. Şi încă un obiect.

Obiect care îl cutremură pe Harry, chiar dacă ştia deja de existenţa lui. Ziarele vorbiseră despre „o reglare de conturi în lumea drogurilor”.

Era o seringă de unică folosinţă, încă în ambalajul de plastic.

— Asta e tot? întrebă Harry, luând inelul cu chei.

Îl ţinu sub tejghea şi cercetă cheile. Lui Nilsen în mod clar nu-i plăcea că Harry ţinea ceva în afara razei sale vizuale, aşa că se aplecă peste tejghea.

— Niciun portofel? întrebă Harry. Niciun card bancar sau act de identitate?

— Aşa se pare.

— Poţi verifica lista cu conţinutul, te rog?

Nilsen luă lista împăturită de pe fundul cutiei, îşi puse ochelarii şi se uită la foaia de hârtie.

— Mai era un telefon mobil, însă a fost luat. Probabil că au vrut să vadă dacă a sunat-o pe victimă.

— Hmm, făcu Harry. Altceva?

— Ce să mai fie? zise Nilsen, uitându-se pe foaie şi ajungând la concluzia că verificase tot. Nimic.

— Mersi, asta a fost tot. Mersi de ajutor, Nilsen.

Nilsen dădu încet din cap. Tot cu ochelarii pe nas.

— Cheile.

— Da, corect.

Harry le puse înapoi în cutie. Îl urmări pe Nilsen cum se asigură că erau amândouă.

Harry plecă, traversă parcarea şi intră pe Åkebergveien; merse mai departe spre Tøyen şi Urtegata. Micul Karachi. Mici băcănii, hijaburi şi bătrâni pe scaune de plastic în faţa cafenelelor. Apoi o luă spre Fyrlyset, localul Armatei Salvării pentru săracii oraşului. Harry ştia că într-o zi ca aceea locul era liniştit, însă imediat ce venea iarna şi se lăsa frigul o să vină grămadă. Cafea şi sendvişuri proaspete. Un rând de haine curate, din colecţiile de cu un an în urmă şi bluze albastre de trening din surplusul aflat în depozitele armatei. În infirmeria de la etajul întâi: îngrijirea celor mai proaspete răni de pe câmpul de bătălie al narcoticelor sau – dacă situaţia era serioasă – o injecţie cu vitamina B. Harry se gândi o clipă dacă să treacă pe la Martine. Poate că încă lucra acolo. Un poet scrisese odată că, după marea dragoste, în viaţă urmau doar iubiri minore. Martine fusese o iubire minoră. Însă nu ăsta era motivul real. Oslo nu era un oraş mare, iar marii consumatori de droguri se adunau fie acolo, fie la cafeneaua Mission de pe Skippergata. Nu era deloc imposibil să-l fi cunoscut pe Gusto Hanssen. Şi pe Oleg.

Harry decise însă să ia lucrurile în ordinea firească, aşa că porni din nou la drum. Trecu de Akerselva. Se uită în jos de pe pod. Apa maronie pe care şi-o amintea din copilărie era limpede ca un

pârâu de munte. Se spunea chiar că acum puteai prinde păstrăvi acolo. Acolo erau şi ei, pe cărările de pe ambele maluri ale râului: dealerii. Acum, totul era nou. În acelaşi timp, totul era neschimbat.

O luă pe Hausmanns gate. Trecu de Jakobskirke. Se uită la numerele caselor. Un indicator spre Teatrul Cruzimilor. O uşă acoperită de graffiti cu o faţă râzăreaţă pe ea. O casă arsă complet, deschisă şi curăţată. Acolo era. O clădire de apartamente tipică pentru Oslo, construită în anii 1800, de culoare deschisă, sobră, cu patru etaje. Harry împinse uşa de la intrare, care se deschise. Nu era încuiată şi dădea direct spre scară. Care mirosea a urină şi gunoi.

Urcând treptele, Harry observă semnele codificate. Balustradele desprinse. Uşi care purtau cicatricile broaştelor smulse, alături de încuietori suplimentare, mai noi şi mai solide. Se opri la etajul doi şi îşi dădu seama că ajunsese la locul crimei. Bandă alb cu portocaliu lipită pe uşă.

Băgă mâna în buzunar şi scoase cele două chei pe care le extrăsese de pe inelul lui Oleg cât Nilsen citea inventarul cutiei. Habar n-avea pe care dintre cheile proprii le folosise ca să le înlocuiască pe acestea, însă, în definitiv, Hong Kong nu era locul unde să fie cel mai dificil să faci unele noi.

O cheie Abus, despre care Harry ştia că este o cheie de securitate, căci îşi cumpărase şi el odată una similară. Însă cealaltă cheie era un model Ving. O introduse în broască, unde intră pe jumătate, apoi se opri. Împinse mai tare. Încercă să o răsucească.

— La naiba.

Îşi scoase telefonul mobil. Numărul ei apărea la contacte la litera B. Cum erau stocate doar opt nume, o singură literă era îndeajuns.

— Lønn.

Ce îi plăcea lui Harry cel mai mult la Beate Lønn, dincolo de faptul că era unul dintre cei mai buni doi ofiţeri de analiză criminalistică cu care lucrase, era că întotdeauna rezuma informaţiile la esenţă şi că –

aşa cum făcea şi el – nu folosea cuvinte de prisos când era vorba despre un caz.

— Bună, Beate. Sunt în Hausmanns gate.

— Locul crimei? Ce cauţi…?

— Nu pot intra. Ai cheia?

— Dacă am cheia?

— Tu te ocupi de toată povestea de-aici, nu?

— Evident că am cheia. Dar n-am de gând să ţi-o dau ţie.

— Bineînţeles că nu. Numai că sunt câteva lucruri pe care trebuie să le verifici de două ori la locul unei crime, nu? Îmi amintesc ceva despre un guru care spunea că, în cazurile de crimă, un ofiţer de analiză criminalistică nu poate fi niciodată suficient de minuţios.

— Deci asta ţii minte, nu?

— A fost primul lucru pe care li l-a spus cursanţilor. Cred că aş putea să vin şi eu cu tine şi să văd cum lucrezi.

— Harry…

— Nu ating nimic.

Tăcere. Harry ştia că o exploatează. Era mai mult decât o colegă, era o prietenă şi, cel mai important, era ea însăşi mamă.

Beate oftă.

— În 20.

Pentru ea era de prisos să mai adauge şi „de minute”.

Pentru el era de prisos să spună „mulţumesc”. Aşa că închise telefonul.

★

Poliţistul Truls Berntsen mergea încet pe coridoarele de la Orgkrim. Asta deoarece, din experienţa lui, cu cât erau mai lenţi paşii, cu atât trecea mai repede timpul. Şi timp avea din belşug. În birou îl aşteptau un scaun hodorogit şi un birou mic cu o stivă de rapoarte, care se aflau acolo în principal de dragul aparenţelor. Mai exista un computer pe care îl folosise mai ales ca să navigheze pe net, însă şi asta devenise plictisitor după ce apăruseră restricţiile legate de site-urile la

care aveau voie să se uite. Şi cum el se ocupa de narcotice, şi nu de delicte sexuale, s-ar fi putut trezi în scurt timp că trebuie să dea explicaţii. Berntsen îşi duse ceaşca plină ochi cu cafea până la birou. Fu extrem de atent să nu o verse peste broşura cu noul Audi Q5. 211 cai-putere. Un SUV, dar nu maşină de pakistanezi. O maşină de bandiţi. Lăsa în urmă vehiculul de patrulă Volvo V70. Era o maşină care arăta că erai cineva. Îi demonstra ei, cu noua ei casă din Hoyenhall, că el era important. Că nu mai era un nimeni.

„Menţinerea statutului actual. Ăsta e obiectivul acum. Am avut realizări certe", spusese Mikael la şedinţa cu toată lumea de luni. Ceea ce însemna: asiguraţi-vă că nu-şi bagă nasul nimeni din afară.

— Sigur că ne dorim întotdeauna să fie şi mai puţine droguri pe străzi. Însă atunci când realizezi atât de multe într-un timp atât de scurt, apare mereu pericolul unei recidive. Amintiţi-vă de Hitler şi de Moscova. N-ar trebui să ne lăcomim.

Berntsen ştia în linii mari ce însemna asta. Zile lungi cu picioarele pe birou.

Uneori îşi dorea să fi fost tot la Kripos. Crimele nu erau ca stupefiantele, nu însemnau politică, însemnau doar rezolvarea unui caz şi atât. Numai că Mikael Bellman insistase ca Truls să vină cu el de la Bryn la sediul central al poliţiei, spunând că avea nevoie de aliaţi acolo, pe teritoriu inamic, avea nevoie de cineva în care să poată avea încredere, de cineva care să-l acopere dacă era atacat. Restul se subînţelegea: aşa cum Mikael îl acoperise pe Truls. Cum se întâmplase recent, în cazul băiatului aflat în custodie cu care Truls fusese un pic cam dur şi care, din mare nefericire, se alesese cu o rană pe faţă. Evident, Mikael îl mustrase public pe Truls, spunând că detesta violenţa în rândul poliţiei, că nu voia aşa ceva în departamentul lui şi că acum, din păcate, era responsabilitatea lui de şef să-l raporteze pe Truls la avocata poliţiei, care să evalueze dacă era cazul să meargă mai departe la Unitatea Specială. Însă vederea băiatului aproape că revenise

la normal, Mikael se ocupase de avocatul băiatului, acuzaţia de posesie de droguri fusese anulată, iar după aceea nu se mai întâmplase nimic.

La fel cum nu se întâmpla nimic acolo.

Zile lungi cu picioarele pe birou.

Şi tocmai pe birou era Truls pe cale să-şi pună picioarele – aşa cum făcea de cel puţin zece ori pe zi –, când se uită înspre parcul Bots şi şirul de tei bătrâni de pe mijlocul aleii care ducea înspre închisoare.

Era acolo.

Posterul roşu.

Simţi furnicături pe piele şi pulsul crescând. Iar starea de spirit i se modifică brusc.

Într-o fracţiune de secundă se îndreptă de spate, îşi puse haina şi lăsă în plata Domnului cafeaua.

✯

Biserica Gamlebyen se afla la opt minute de mers alert de sediul central al poliţiei. Truls Berntsen o luă pe Oslo gate către parcul Minne, lăsă în urmă podul Dyvekes şi ajunse în inima oraşului, unde se aflase iniţial Oslo. Biserica era lipsită de podoabe, astfel încât părea săracă, fără a avea ornamentele în exces ale noii biserici în stil romantic de lângă sediul central al poliţiei. Numai că biserica Gamlebyen avea o istorie mult mai interesantă. Asta dacă măcar jumătate din ceea ce îi povestise bunica lui în copilăria petrecută în Manglerud era adevărat. Familia Berntsen se mutase dintr-un bloc dărăpănat din centrul oraşului către oraşul-satelit Manglerud când fusese ridicat acesta, la sfârşitul anilor ’50. Ciudat, dar tocmai ei – familia autentică de Oslo, muncitori de trei generaţii – se simţiseră acolo ca nişte imigranţi, pentru că majoritatea locuitorilor din oraşele-satelit erau fermieri sau oameni veniţi de departe pentru a-şi clădi o viaţă nouă. Iar când tatăl lui începuse să bea zdravăn în anii ’70 şi ’80 şi să stea în apartament ţipând la oricine şi orice, Truls se ducea de câte ori putea la Mikael, cel mai bun – şi singurul – prieten al lui. Sau la bunica lui din Gamlebyen. Ea îi povestise că biserica Gamlebyen

fusese construită peste o mănăstire din anii 1200, unde călugării se izolaseră ca să se roage în timpul ciumei, deşi lumea spunea că de fapt voiseră să scape de îndatorirea creştină de a-i îngriji pe bolnavi. După opt luni în care călugării nu dăduseră niciun semn de viaţă, cancelarul spărsese porţile mănăstirii, unde găsise şobolanii înfruptându-se din cadavrele în putrefacţie ale călugărilor.

Povestea favorită pe care bunica i-o spunea la culcare era despre azilul de boli psihice – cunoscut pe plan local drept „Casa de nebuni" – construit în acelaşi loc, unde unii bolnavi se plângeau că pe coridoare umblă noaptea oameni cu glugi pe cap. Şi că atunci când gluga unuia dintre ei fusese dată jos, se zărise o faţă palidă, cu muşcături de şobolan şi găvane goale. Însă povestea care îi plăcea cel mai mult lui Truls era cea despre Askild Øregod, Askild Urechi Bune. Askild trăise şi murise cu mai bine de o sută de ani în urmă, în vremea când Kristiania, cum era cunoscut pe atunci Oslo, devenise un oraş în adevăratul sens al cuvântului, iar acolo exista de multă vreme o biserică. Se spunea că stafia lui hoinărea prin cimitir, pe străzile alăturate, prin cartierul portului şi prin Kvadraturen. Însă niciodată mai departe de-atât, pentru că avea un singur picior şi trebuia să se întoarcă în mormânt înainte de ivirea zorilor, îi spusese bunica lui. Askild Øregod îşi pierduse piciorul sub roata unei căruţe când avea trei ani, însă bunica lui Truls spunea că porecla legată de urechile mari era un exemplu de umor din estul oraşului. Erau vremuri grele, iar pentru un copil cu un singur picior era evident cu ce se putea ocupa. Aşa că Askild Øregod era cerşetor şi devenise o privelişte familiară, ţopăind prin oraşul înfloritor, întotdeauna prietenos şi dispus la palavre. Mai ales cu cei care şedeau prin baruri ziua. Care n-aveau slujbă. Cu toate astea, uneori aceştia apăreau brusc cu bani la ei. Şi atunci primea şi Askild adesea câte un ban. Numai că uneori avea nevoie de ceva mai mult, şi se apuca să le spună poliţiştilor care dintre ei se dovedise generos din cale afară în

ultima vreme. Şi care, aflat la al patrulea pahar – şi fără să-l bănuiască pe cerşetorul inofensiv de-alături –, le spunea celorlalţi că i se oferise ocazia să-l jefuiască pe aurarul de pe Karl Johans gate sau pe un negustor de cherestea din Drammen. Aşa începuse să se răspândească zvonul că avea într-adevăr urechi bune, iar după ce a fost arestată o bandă de hoţi din Kampen, Askild a dispărut. N-a mai fost văzut niciodată, însă pe treptele bisericii Gamlebyen au apărut într-o dimineaţă de iarnă o cârjă şi două urechi retezate. Askild fusese îngropat undeva în cimitir, însă nu fusese binecuvântat de niciun preot, aşa că spiritul lui încă bântuia. Iar după lăsarea nopţii, în Kvadraturen sau în jurul bisericii, puteai să dai peste un băiat care ţopăia cu şapca trasă bine pe cap şi cerşea doi øre. Şi aducea ghinion să nu-i dai cerşetorului un bănuţ.

Asta îi povestise bunica lui. Cu toate astea, Truls Berntsen îl ignoră acum pe cerşetorul înalt şi subţire cu haină străină şi piele bronzată care stătea la poarta cimitirului şi porni numărând pe aleea dintre morminte, făcând stânga când ajunse la şapte, apoi dreapta când ajunse la trei şi se opri la al patrulea mormânt.

Numele săpat în piatră nu-i spunea nimic. A.C. Rud. Omul murise în 1905, când Norvegia îşi câştigase independenţa, la doar 29 de ani, însă în afară de nume şi de dată nu exista niciun alt text, niciun îndemn la odihnă veşnică sau vreun citat. Poate pentru că mormântul sărăcăcios era atât de mic. Însă suprafaţa goală şi aspră a pietrei era perfectă pentru mesaje şi probabil că ăsta fusese motivul pentru care fusese ales mormântul.

LTZHUSCRDTO DEAR

Truls descifră textul, folosind codul simplu pe care-l puseseră la punct, astfel încât cineva care trecea din întâmplare pe-acolo să nu înţeleagă mesajul. Începu de la sfârşit şi citi literele în

perechi, mergând înapoi de-a lungul textului până ce ajunse la ultimele trei litere.

ARDE TORD SCHULTZ

Truls Berntsen nu-şi scrise mesajul. Nu era nevoie. Avea o memorie bună a numelor, care îl aducea tot mai aproape de scaunele de piele din manualul de prezentare al unui Audi model Q5 2.0 cu şase viteze. Se folosi de mâneca hainei pentru a şterge literele.

Când ieşi din cimitir, cerşetorul ridică privirea. Ochi căprui mari. Probabil că era o bandă de cerşetori şi o maşină mare care aştepta undeva. Mercedes, nu asta le plăcea lor? Se auzi clopotul bisericii. Preţul de listă pentru un Q5 era de 666.000 de coroane. Dacă numărul conţinea vreun mesaj ascuns, Truls Berntsen nu-l vedea.

✯

— Arăţi bine, zise Beate în timp ce vâra cheia în broască. Ţi-ai făcut rost şi de un deget nou.

— *Made in Hong Kong,* replică Harry, mângâind ciotul scurt din titan.

Se uită la femeia mică şi palidă care descuia uşa. Părul blond, scurt şi rărit, prins într-o bentiţă. Pielea atât de fragilă şi străvezie, că i se vedea reţeaua de vene fine de la tâmple. Îi amintea de şoarecii fără păr folosiţi în experimentele pentru studii legate de cancer.

— Când mi-ai scris că Oleg locuia la locul crimei, am crezut că pot să intru cu cheile lui.

— Broasca aia a fost probabil distrusă cu multă vreme în urmă, zise Beate, deschizând uşa. Tu ai venit direct aici. Noi a trebuit să reparăm broasca asta, ca să nu se întoarcă vreunul dintre drogaţi şi să intervină la locul crimei.

Harry dădu din cap. Era tipic pentru locurile de consum. N-avea rost să montezi broaşte, pentru că erau distruse imediat. În primul rând, dependenţii spărgeau orice casă unde ştiau că s-ar putea să

existe droguri. În al doilea rând, chiar şi cei care locuiau acolo furau unii de la alţii.

Beate trase într-o parte banda de protecţie şi Harry se strecură înăuntru. În cuierul din hol erau atârnate haine şi pungi de plastic. Harry se uită într-una dintre pungi. Role de şerveţele de hârtie, cutii goale de bere, un tricou ud pătat de sânge, bucăţi de folie de aluminiu, un pachet de ţigări. Lângă un perete era o stivă de cutii de Grandiosa, un turn de pizza înclinat care se înălţa până la jumătatea peretelui. Patru cuiere albe identice. Harry fu nedumerit de ele până îşi dădu seama că era vorba probabil de obiecte furate, pe care nu reuşiseră să le transforme în bani gheaţă. Îşi aminti că în apartamentele drogaţilor dădeau mereu peste lucruri pe care crezuseră că le pot vinde la un moment dat. Găsiseră undeva 60 de telefoane mobile complet depăşite într-o pungă, iar în altă parte, un moped parţial dezasamblat parcat în bucătărie.

Harry intră în sufragerie. Mirosea a amestec de sudoare, lemn îmbibat în bere, cenuşă udă şi ceva dulce, pe care nu-l putea identifica. Încăperea nu avea mobilier în sensul convenţional al cuvântului. Pe podea erau întinse patru saltele, ca în jurul unui foc de tabără. Dintr-una din ele ieşea o bucată de sârmă îndoită la 90 de grade şi modelată în formă de Y la capăt. Pătratul de podea de lemn dintre saltele era plin de semne de arsură în jurul unei scrumiere goale. Harry presupuse că echipa de anchetă o golise.

— Gusto era lângă peretele bucătăriei, aici, zise Beate.

Se oprise în cadrul uşii dintre sufragerie şi bucătărie şi îi arăta ceva cu degetul.

În loc să se ducă în bucătărie, Harry rămase lângă uşă şi privi în jur. Era un obicei. Nu obiceiul analiştilor, care începeau cercetările dinspre exterior, cu analiza zonelor periferice ale locului crimei, şi apoi avansau pas cu pas spre cadavru. Nu era nici obiceiul poliţiştilor în uniformă sau a poliţiştilor de patrulă, primii care ajungeau la locul

crimei şi care erau conştienţi că ar putea contamina dovezile cu propriile amprente sau, şi mai rău, le-ar putea distruge pe cele existente. Oamenii lui Beate făcuseră deja de mult ce aveau de făcut. Obiceiul ăsta era al anchetatorului. Care ştia că are o singură ocazie să surprindă impresiile senzoriale, detaliile aproape imperceptibile, să le lase să-şi pună amprenta înainte să se limpezească situaţia. Aşa trebuia să se întâmple şi acum, înainte să reintre în funcţie zona analitică a creierului, partea care cerea fapte clare. Harry obişnuia să definească intuiţia drept o serie de concluzii simple, logice, trase din impresiile normale pe care creierul era incapabil sau prea lent să le convertească în ceva inteligibil.

Însă acest loc al crimei nu-i spunea lui Harry prea multe despre omorul care avusese loc.

Tot ce vedea, auzea şi adulmeca era un loc unde chiriaşii temporari se adunau, se drogau, dormeau, rareori mâncau şi, după o vreme, dispăreau. Spre un alt adăpost, o cameră de hostel, un parc, un container, un sac de dormit ieftin sub un pod sau un loc de odihnă din lemn alb, sub o piatră de mormânt.

— Bineînţeles că a trebuit să facem ceva curăţenie, rosti Beate, răspunzând unei întrebări pe care Harry nici nu mai trebuise s-o pună. Era mizerie peste tot.

— Droguri?

— O pungă de plastic cu tampoane nefierte de vată.

Harry dădu din cap. Drogaţii cei mai chinuiţi sau ajunşi în faze finale păstrau vata pe care o foloseau ca să cureţe impurităţile din droguri când le trăgeau în seringă. După aceea, în perioadele mai negre, fierbeau tampoanele şi îşi injectau amestecul rezultat.

— Plus un prezervativ plin cu spermă şi heroină.

— Da? întrebă Harry, ridicând o sprânceană. Ceva util?

Harry o văzu îmbujorându-se, o umbră a poliţistei timide abia ieşite de pe băncile şcolii de care încă îşi

aducea aminte.

— Resturi de heroină, mai exact. Presupunem că prezervativul era folosit pentru depozitarea drogului, iar după ce se termina, era folosit în scopul lui principal.

— Hmm, făcu Harry. Drogaţi care-şi fac griji pentru contracepţie. Nu-i rău. Ai aflat cine…?

— Mostrele de ADN din interiorul şi exteriorul prezervativului corespund cu două cunoştinţe mai vechi. O suedeză şi Ivar Torsteinsen, mai cunoscut poliţiştilor sub acoperire ca Hivar.

— Hivar?

— Obişnuia să ameninţe poliţiştii cu ace infectate şi susţinea că are HIV.

— Hmm, aşa se explică prezervativul. Acte de violenţă în cazier?

— Nu. Doar sute de furturi, posesie şi vânzare de droguri. Plus un pic de trafic.

— Dar a ameninţat cu moartea cu o seringă?

Beate oftă şi intră în sufragerie, cu spatele la el.

— Scuze, Harry, dar în cazul ăsta toate aspectele sunt lămurite.

— Oleg n-a făcut niciodată rău nici măcar unei muşte, Beate. Pur şi simplu nu-i stă în fire. În vreme ce acest Hivar…

— Hivar şi fata suedeză sunt… în fine, au fost eliminaţi din anchetă, dacă se poate spune aşa.

Harry se uită la spatele ei.

— Morţi?

— Supradoză. Cu o săptămână înainte de crimă. Heroină impură amestecată cu fentanil. Presupun că nu şi-au permis violină.

Harry îşi plimbă privirea în jur. Majoritatea dependenţilor fără un adăpost stabil aveau o rezervă, două, un loc secret unde puteau ascunde sau încuia câteva doze. Uneori şi bani. Poate şi alte lucruri valoroase. Era exclus să poarte cu ei asemenea lucruri, căci un drogat vagabond trebuia să se injecteze în public şi, în momentul în care narcoticele îşi făceau efectul, devenea pradă sigură. Ăsta era motivul pentru care ascunzătorile erau

sacre. Un dependent de droguri altfel complet apatic putea da dovadă de atâta energie şi imaginaţie când venea vorba să-şi ascundă lucrurile, încât nici poliţiştii cu experienţă şi câinii special antrenaţi nu reuşeau să le găsească. Narcomanii nu dezvăluiau niciodată altcuiva, nici măcar celor mai buni prieteni, unde se află ascunzătorile. Deoarece ştiau din experienţă că nimeni nu le putea fi mai aproape decât o doză de codeină, morfină sau heroină.

— Aţi căutat vreo ascunzătoare?

Beate clătină din cap.

— De ce nu? întrebă Harry, ştiind că e o întrebare stupidă.

— Pentru că presupun că ar fi trebuit să dezmembrăm tot apartamentul ca să găsim ceva şi oricum nu ar fi fost relevant pentru anchetă, răspunse Beate cu răbdare. Pentru că trebuie să stabilim priorităţi pentru nişte resurse limitate. Şi pentru că aveam toate dovezile care ne trebuiau.

Harry dădu din cap. Primise răspunsul meritat.

— Şi dovezile? continuă el cu voce înceată.

— Credem că ucigaşul a tras de unde stau eu acum.

Era un obicei în rândul criminaliştilor să nu folosească nume. Beate întinse braţul în faţă. De la distanţă mică.

— Mai puţin de un metru. Pulbere în şi în jurul orificiilor de intrare.

— Au fost mai multe?

— Două focuri.

Beate se uită la el cu o expresie compătimitoare, care spunea că ştie la ce se gândea Harry: se dusese şansa apărării de a susţine că arma se descărcase accidental.

— Ambele gloanţe i-au pătruns în piept.

Beate îşi desfăcu arătătorul şi mijlociul de la mâna dreaptă şi le lipi de partea stângă a bluzei, ca şi cum ar fi folosit limbajul semnelor.

— Presupunând că atât victima, cât şi ucigaşul erau în picioare şi ucigaşul a tras instinctiv, prima

rană de ieşire arată că victima avea între 1,80 m şi un 1,85 m. Suspectul are 1,83 m.

Iisuse. Se gândi la băiatul pe care îl văzuse stând în uşa camerei pentru vizitatori. Parcă mai ieri se luptau în joacă unul cu celălalt şi Oleg abia dacă ajungea la pieptul lui Harry.

Beate se întoarse în bucătărie. Arătă înspre peretele de lângă soba unsuroasă.

— Gloanţele au intrat aici şi aici, după cum poţi vedea. Ceea ce confirmă ideea că al doilea foc l-a urmat rapid pe primul, în vreme ce victima cădea. Primul glonţ a străpuns un plămân, al doilea a trecut prin partea de sus a pieptului, atingând umărul. Victima…

— Gusto Hanssen, zise Harry.

Beate se opri şi se uită la el, după care încuviinţă.

— Gusto Hanssen nu a murit pe loc. S-au găsit amprentele lui în balta de sânge şi avea sânge şi pe haine, ceea ce arată că s-a mişcat după ce a căzut. Dar n-are cum să fi durat mult.

— Înţeleg. Şi ce…?

Harry îşi trecu mâna peste faţă. Trebuia neapărat să încerce să doarmă câteva ore.

— Ce îl leagă pe Oleg de crimă?

— Două persoane au sunat la dispecerat la ora 9 fără trei minute să anunţe că au auzit ceva, probabil focuri de armă, venind dinspre bloc. Una dintre ele stă pe Møllergata, dincolo de trecere, cealaltă stă vizavi.

Harry miji ochii şi privi prin geamul care dădea spre Hausmanns gate.

— Nu-i rău să fii în stare să auzi aşa ceva de la un bloc la altul chiar în centrul oraşului.

— Nu uita că era iulie. O seară caldă. Toate ferestrele erau deschise. Era vacanţa de vară, abia dacă treceau maşini. Vecinii au încercat să convingă poliţia să închidă adăpostul ăsta, aşa că s-ar putea spune că pragul la care erau reclamate zgomotele era destul de jos. Poliţistul de la dispecerat le-a spus să-şi păstreze calmul şi să nu piardă din ochi blocul până ajunge patrula. Au fost alertate imediat

patrulele în uniformă. Au ajuns două maşini la 9 şi 20 şi au rămas în aşteptarea cavaleriei.

— Delta?

— Durează întotdeauna un pic până-şi pun băieţii căştile şi echipamentul blindat. După aceea, dispeceratul a informat maşinile de patrulă că vecinii văzuseră un băiat ieşind pe uşa principală şi înconjurând blocul către Akerselva. Aşa că doi ofiţeri s-au dus până la râu, unde au dat peste…

Beate se opri până ce văzu cum Harry dă aproape imperceptibil din cap.

— …Oleg. N-a opus rezistenţă. Era atât de drogat, că abia mai ştia ce face. Am descoperit urme de praf de puşcă pe mâna şi braţul drept.

— Arma crimei?

— De vreme ce e vorba de un calibru neobişnuit, un Makarov de 9×18 mm, nu sunt prea multe variante.

— Păi, Makarovul este arma favorită a crimei organizate din fostele ţări sovietice. Ca şi Fort-12, care e folosit de poliţia din Ucraina. Plus alte câteva.

— Aşa e. Am descoperit cartuşele goale pe podea, cu reziduuri de praf de puşcă. Pulberea de Makarov conţine un amestec diferit de salpetru şi sulf, aşa că se foloseşte şi un pic de alcool, ca în pulberile fără sulf. Compoziţia chimică a prafului de puşcă din cartuşul gol şi din jurul rănii de intrare în corp corespunde cu reziduurile de pe mâna lui Oleg.

— Hmm. Şi arma?

— Nu a fost recuperată. Am apelat la echipaje şi scafandri care să caute în râu şi în jurul lui, dar fără succes. Asta nu înseamnă că arma nu e acolo, cu tot mâlul şi mizeria… în fine, îţi imaginezi.

— Da.

— Doi dintre cei care stăteau aici au spus că Oleg avea un pistol şi se lăuda că e tipul folosit de mafia rusească. Niciunul nu se pricepea la arme, dar după ce le-au arătat poze cu circa o sută de arme, ambii au indicat un model Odessa. Care foloseşte, după cum probabil ştii…

Harry încuviinţă. Makarov, 9×18 mm. Era de neconfundat. Prima dată când văzuse un Odessa îşi amintise de pistolul vechi cu aspect futurist de pe coperta *Foo Fighters,* unul dintre multele CD-uri care ajunseseră la Rakel şi Oleg.

— Şi presupun că martorii sunt beton, doar cu probleme minore legate de droguri?

Beate nu-i răspunse. Nici nu era nevoie. Harry era sigur că ea ştie ce avea de gând, că încerca să se agaţe de orice.

— Probele de sânge şi de urină ale lui Oleg, zise Harry, îndreptându-şi mânecile hainei, ca şi cum ar fi fost important, chiar atunci şi acolo, ca ele să nu se ridice. Ce au dezvăluit?

— Violina era un ingredient activ. Evident, se poate considera circumstanţă atenuantă dacă eşti sub influenţa drogurilor.

— Hmm. Asta presupune că era drogat înainte de a-l împuşca pe Gusto Hanssen. Dar cum rămâne atunci cu motivaţia?

Beate se uită la Harry cu o privire goală.

— Motivaţia?

Ştia la ce se gândea Beate: oare e posibil să-ţi imaginezi că un dependent ucide un altul din alt motiv decât drogurile?

— Dacă Oleg era deja drogat, de ce ar fi ucis pe cineva? se miră el. Crimele legate de droguri ca asta sunt de regulă nişte acte spontane, disperate, motivate de nevoia de narcotice sau de debutul simptomelor de sevraj.

— Motivaţia intră în domeniul tău, zise Beate. Eu mă ocup de analiză criminalistică.

Harry inspiră adânc.

— Bine. Altceva?

— Mi-am închipuit că o să vrei să vezi fotografiile, rosti Beate, deschizând o mapă subţire din piele.

Harry luă teancul de poze. Îl izbi în primul rând frumuseţea lui Gusto. Nu găsea un alt termen potrivit. Cuvinte precum „chipeş” sau „atrăgător” nu erau suficiente. Chiar şi mort, cu ochii închişi şi

cămaşa îmbibată de sânge, Gusto Hanssen îşi păstra frumuseţea greu de definit, dar evidentă, a unui Elvis Presley tânăr, genul de înfăţişare care atrage atât bărbaţi, cât şi femei, ca în cazul idolilor androgini înfrumuseţaţi pe care-i găseşti în orice religie. Răsfoi fotografiile. După câteva cadre cu tot corpul, fotograful se oprise la prim-planuri ale feţei şi rănilor produse de gloanţe.

— Ce-i asta? întrebă el, arătând spre o poză a mâinii drepte a lui Gusto.

— Avea sânge sub unghii. Am folosit beţişoare, dar mă tem că au fost distruse.

— Distruse?

— Se mai întâmplă, Harry.

— Nu şi în departamentul tău.

— Sângele a fost distrus pe drumul spre laboratorul de testare ADN de la Patologie. De fapt, nici n-am fost foarte supăraţi. Sângele era destul de proaspăt, însă suficient de închegat ca să nu fie relevant pentru ora crimei. În plus, având în vedere că victima folosea ace, era foarte probabil să fi fost propriul ei sânge. Dar…

— …Dar dacă nu, ar fi fost interesant de ştiut cu cine se luptase el în ziua aia. Uită-te la pantofii lui… urmă el, arătându-i una dintre fotografiile cu întregul corp. Nu sunt pantofi Alberto Fasciani?

— Habar n-aveam că ştii aşa multe despre pantofi, Harry.

— Îi produce unul dintre clienţii mei din Hong Kong.

— Client, ai? Din câte ştiu eu, pantofii originali Fasciani sunt produşi doar în Italia.

Harry ridică din umeri.

— Diferenţa e imposibil de remarcat. Dar dacă sunt Fasciani, atunci nu se prea potrivesc cu restul hainelor. Arată ca o ţinută de la Fyrlyset.

— Pantofii ar putea fi furaţi, zise Beate. Porecla lui Gusto Hanssen era Hoţul. Era celebru pentru că fura orice, mai ales droguri. Umblă vorba că ar fi furat un câine de adulmecat droguri retras din

activitate în Suedia, pe care îl folosea ca să depisteze ascunzători de droguri.

— Poate că a dat peste ascunzătoarea lui Oleg, zise Harry. A spus ceva la interogatoriu?

— Nu scoate niciun sunet. N-a spus decât că totul e un vid în mintea lui. Nici măcar nu ţine minte să fi fost în apartament.

— Poate că nici n-a fost.

— I-am găsit ADN-ul, Harry. Fire de păr, pete de transpiraţie.

— Locuia şi dormea aici.

— Pe cadavru, Harry.

Harry rămase tăcut, privind în zare.

Beate ridică o mână, poate ca să şi-o lase pe umărul lui, însă se răzgândi şi o lăsă să cadă.

— Ai discutat cu el?

Harry clătină din cap.

— M-a dat afară.

— Îi e ruşine.

— Cred că da.

— Vorbesc serios. Eşti idolul lui. Pentru el e umilitor să-l vezi aşa.

— Umilitor? I-am şters lacrimile şi i-am îngrijit zgârieturile. Am alungat demonii şi am lăsat lumina aprinsă.

— Băiatul ăla nu mai există, Harry. Oleg din prezent nu vrea să-l ajuţi; vrea să se ridice la înălţimea ta.

Harry călcă pe podeaua de lemn şi se uită la perete.

— Nu merit, Beate. Ştie foarte bine.

— Harry…

— Nu vrei să coborâm la râu?

✯

Serghei stătea în faţa oglinzii, cu ambele braţe atârnând pe lângă corp. Trase siguranţa şi apăsă pe buton. Lama ţâşni, reflectând lumina. Era un cuţit atrăgător, un cuţit cu arc siberian, un „fier”, cum îl numeau *urka* – interlopii din Siberia. Era cea mai bună armă din lume pentru înjunghiat. Un mâner lung şi îngust, care ascundea o lamă lungă şi

subţire. Tradiţia cerea să primeşti arma de la un criminal mai bătrân din familie, când făceai ceva care să merite. Numai că tradiţiile începeau să dispară; acum puteai cumpăra, fura sau copia cuţitul. Cuţitul lui Serghei însă fusese un dar de la unchiul lui. Din ce spunea Andrei, *atamanul* păstrase arma sub saltea până ce i-o dăduse lui Serghei. Se gândi la legenda care spunea că, dacă băgai fierul sub salteaua unui bolnav, acesta absorbea durerea şi suferinţa bolnavului şi le transfera către următoarea persoană înjunghiată cu el. Era una dintre legendele pe care *urka* le îndrăgeau foarte mult; cum era şi cea care spunea că oricine intra în posesia cuţitului tău avea să aibă curând un accident şi să moară. Vechi superstiţii şi tradiţii romantice, care erau pe cale de dispariţie. Oricum, Serghei primise darul cu o veneraţie enormă, poate chiar exagerată. Şi de ce n-ar fi făcut-o? Îi datora totul unchiului său. El fusese cel care îl scosese din beleaua în care intrase şi se ocupase de documente ca să poată veni în Norvegia; unchiul lui îi găsise chiar şi slujba de om de curăţenie de la Gardermoen. Era un serviciu bine plătit şi uşor de găsit, însă părea genul de slujbă refuzată de norvegieni, care preferau să trăiască din ajutoarele sociale. Nici măcar delictele minore din Rusia nu fuseseră o problemă; unchiul lui îi aranjase cazierul. Aşa că Serghei sărutase inelul albastru al binefăcătorului său când primise darul. Şi trebuia să recunoască: cuţitul din mâna lui era splendid. Un mâner maroniu-închis, confecţionat din corn de cerb, incrustat cu o cruce ortodoxă de culoarea fildeşului.

Serghei împinse din şold, aşa cum fusese instruit, şi simţi că arma este bine echilibrată, apoi împinse tare în sus. Loveşte şi scoate. Loveşte şi scoate. Rapid, dar nu atât de rapid ca lama să nu pătrundă până la plăsele de fiecare dată.

Trebuia să ucidă cu cuţitul deoarece omul pe care avea să-l omoare era poliţist. Iar când erau ucişi poliţişti, vânătoarea era întotdeauna mai aprigă, aşa

că era esenţial să lase în urmă cât mai puţine indicii. Un glonţ putea fi întotdeauna legat de locuri, arme sau oameni. O tăietură cu un cuţit curat şi neted era anonimă. Înjunghierea nu era la fel de anonimă, deoarece putea dezvălui lungimea şi forma lamei, şi de aceea Andrei îi spusese să nu-l înjunghie pe poliţist în inimă, ci să-i taie artera carotidă. Serghei nu mai tăiase gâtul nimănui şi nici nu înjunghiase pe cineva în inimă, ci doar împunsese cu cuţitul în coapsă un georgian, pentru simplul motiv că era georgian. Aşa că decisese că are nevoie de ceva viu pe care să se antreneze. Vecinul lui pakistanez avea trei pisici şi în fiecare dimineaţă când intra în holul blocului mirosul de pipi de pisică îi asalta nările.

Serghei îşi coborî cuţitul, rămase cu capul plecat şi îşi îndreptă privirea în sus, ca să se vadă în oglindă. Arăta bine: atletic, ameninţător, periculos, pregătit. Ca pe un poster de film. Iar tatuajul avea să dezvăluie că omorâse un ofiţer de poliţie.

Avea să se posteze în spatele poliţistului. Să păşească în faţă. Cu mâna stângă avea să-l apuce de păr şi să-i tragă capul pe spate. Avea să-i pună vârful cuţitului pe gât, în stânga, să străpungă pielea, apoi să tragă lama cu forţă de-a latul gâtului într-o semilună. Chiar aşa.

Inima avea să pompeze o grămadă de sânge; trei bătăi şi fluxul avea să scadă. Creierul omului avea să fie deja mort.

Închise cuţitul cu arc şi îl strecură în buzunar în vreme ce ieşea repede, dar nu în goană. Nu privi pe nimeni în ochi. Mergi şi simte-te liber.

Se dădu înapoi un pas. Se îndreptă de spate şi inspiră adânc. Vizualiză întreaga scenă. Expiră. Păşi înainte. Mişcă lama până luci minunat, ca o bijuterie preţioasă.

6

Beate şi Harry ieşiră în Hausmanns gate, cotiră la stânga, ocoliră colţul blocului şi străbătură locul unde se afla clădirea arsă, încă acoperit de moloz cu cioburi de sticlă înnegrită şi cărămizi arse. În spate era o pantă plină de vegetaţie care ajungea la râu. Harry observă că blocul lui Oleg nu avea uşi în spate şi că, deşi nu existau alte căi de ieşire, se vedea o scară de incendiu îngustă coborând de la ultimul etaj.

— Cine stă în apartamentul de-alături? întrebă Harry.

— Nimeni, răspunse Beate. Spaţii goale de birouri. Acolo era *Anarkisten,* un ziar mic care…

— Îl ştiu. Nu era o revistă rea. Jurnaliştii de la secţiunea de cultură lucrează acum la ziarele mari. Camerele erau descuiate?

— Sparte. Probabil deschise de multă vreme.

Harry se uită la Beate, care dădu din cap cu un aer resemnat, confirmând ceea ce Harry nu mai trebuise să spună cu glas tare: în apartamentul lui Oleg s-ar fi putut afla cineva care scăpase nevăzut. Alt fir de păr de care să se agaţe.

Coborâră către aleea care mergea pe lângă Akerselva. Harry constată că râul era suficient de îngust ca un băiat cu o forţă decentă în braţ să poată arunca arma pe malul celălalt.

— Dacă n-aţi găsit arma încă… începu el.

— Procuratura nu avea nevoie de armă, Harry.

El dădu din cap. Reziduuri de praf de puşcă pe mâini. Martori care îl văzuseră lăudându-se cu arma. ADN-ul lui pe cadavrul băiatului.

În faţa lor, sprijinindu-se de o bancă verde din fier, doi tineri albi îmbrăcaţi cu hanorace gri îi zăriră, îşi apropiată capetele şi plecară în josul aleii.

— Se pare că dealerii încă mai adulmecă poliţistul din tine, Harry.

— Hmm. Credeam că doar marocanii vând haşiş pe aici.

— A apărut concurenţa. Albanezi din Kosovo, somalezi, est-europeni. Solicitanţi de azil care vând toată gama. *Speed,* metamfetamină, ecstasy, morfină.

— Heroină.

— Mă îndoiesc. În Oslo, heroina standard este aproape de negăsit. Contează violina, iar pe asta o obţii doar pe lângă Plata. Asta dacă nu vrei să mergi până în Göteborg sau Copenhaga, unde se pare că a apărut recent violina.

— Tot aud despre această violină. Ce e?

— Un nou drog sintetic. Nu afectează respiraţia la fel de tare ca heroina standard, aşa că sunt mai puţine supradoze, chiar dacă distruge vieţi. Dă dependenţă mare. Toţi cei care o încearcă vor mai mult. Însă e atât de scumpă, că nu şi-o permit mulţi.

— Aşa că îşi cumpără alte droguri în schimb?

— Aici e raiul morfinei.

— Un pas înainte, doi înapoi.

Beate clătină din cap.

— Important e războiul contra heroinei. Şi pe ăsta l-a câştigat.

— Bellman?

— Deci ai auzit?

— Hagen a spus că a făcut praf cele mai multe bande de traficanţi de heroină.

— Bandele de pakistanezi. Vietnamezii. *Dagbladet* l-a botezat „generalul Rommel” după ce a distrus o reţea majoră de nord-africani. Banda MC din Alnabru. Sunt cu toţii închişi.

— Motocicliştii? Pe vremea mea, ăştia vindeau *speed* şi îşi injectau heroină ca nebunii.

— Los Lobos. Aspiranţi Hell’s Angels. Credem că erau una dintre cele două reţele care vindeau violină. Însă au fost prinşi în timpul unei razii masive, urmată de un raid în Alnabru. Ar fi trebuit să vezi rânjetul lui Bellman în ziare. Era acolo când a avut loc operaţiunea.

— *Let’s do some good?*

Beate râse. O altă trăsătură care îi plăcea la ea: era suficient de pasionată de filme ca să reacţioneze

când cita el replici aproape bune din filme aproape proaste. Harry îi oferi o ţigară, pe care ea o refuză. El îşi aprinse una.

— Hmm. Cum naiba a reuşit Bellman ce n-a reuşit nici pe departe divizia de narcotice atâţia ani cât am fost la sediul central?

— Ştiu că nu-ţi place, dar adevărul e că e un bun lider. La Kripos îl iubeau şi sunt ofticaţi pe şeful poliţiei pentru că l-a luat la sediul central.

— Hmm, spuse Harry, şi trase fumul în piept.

Simţi cum îi linişteşte foamea sângelui. Nicotină. Un cuvânt din mai multe silabe, ca şi heroina, ca şi violina.

— Şi cine a mai rămas?

— Asta e chestia când extermini molima. Deranjezi un întreg lanţ alimentar şi nu ştii dacă nu cumva n-ai făcut decât să laşi loc pentru altceva. Ceva mai rău decât ceea ce tocmai ai eliminat…

— Vreo dovadă în sensul ăsta?

Beate ridică din umeri.

— Dintr-odată nu am mai primit informaţii de pe stradă. Informatorii noştri nu ştiu nimic. Sau îşi ţin gura. Au apărut doar zvonuri despre omul din Dubai. Nu l-a văzut nimeni, nimeni nu ştie cum îl cheamă, e ca un soi de păpuşar invizibil. Vedem că se vinde violină, dar nu-i putem localiza sursa. Dealerii pe care-i prindem declară că au luat-o de la alţi vânzători de acelaşi calibru cu ei. Nu e firesc ca urmele să fie atât de bine acoperite. Iar asta ne spune că avem de-a face cu o reţea simplă, foarte profesionistă, care controlează importurile şi distribuţia.

— Omul din Dubai. Inteligenţa misterioasă. N-am mai auzit noi povestea asta? Iar la final se dovedeşte a fi un escroc de doi bani.

— Acum e altceva, Harry. În ultimul an au fost mai multe crime legate de droguri. Comise cu o brutalitate pe care n-am mai văzut-o. Şi nimeni nu scoate o vorbă. Doi dealeri vietnamezi au fost găsiţi spânzuraţi cu capul în jos de o grindă în

apartamentul unde operau. Înecaţi. Aveau pe cap câte o pungă de plastic plină cu apă.

— Asta nu e metodă arăbească, ci rusească.

— Poftim?

— Ei spânzură oameni cu capul în jos, după care le pun pe cap o pungă de plastic şi o leagă lejer la gât. După aceea toarnă apă pe la călcâie. Apa se scurge pe trup în pungă şi o umple. Metoda se numeşte Omul de pe Lună.

— De unde ştii?

Harry ridică din umeri.

— Era un chirurg bogat pe care-l chema Biraiev. În anii ’80, a pus mâna pe unul dintre costumele originale de astronaut de pe *Apollo 11*. Două milioane de dolari pe piaţa neagră. Oricine încerca să-i tragă clapa lui Biraiev sau nu-şi plătea datoria era băgat în costum. Filmau chipul amărâtului în timp ce turnau apă. După aceea filmul era trimis altor datornici.

Harry suflă fumul spre tavan.

Beate se uită lung la el şi clătină din cap.

— Cu ce te-ai ocupat în Hong Kong, Harry?

— M-ai întrebat şi la telefon.

— Şi n-ai răspuns.

— Exact. Hagen a zis că mi-ar putea da un alt caz în locul ăstuia. A pomenit ceva despre un tip sub acoperire care a fost ucis.

— Da, spuse Beate, părând uşurată că nu mai discutau despre cazul Gusto şi despre Oleg.

— Despre ce a fost vorba?

— Un agent tânăr sub acoperire, de la Narcotice. A fost aruncat la mal unde coboară spre apă Opera. L-au văzut turişti, copii şi aşa mai departe. Mare scandal.

— Împuşcat?

— Înecat.

— Şi de unde ştiţi că a fost crimă?

— Fără răni exterioare; de fapt, arăta ca şi cum ar fi căzut accidental în mare – zona lui de acţiune era în jurul clădirii Operei. Numai că Bjørn Holm i-a verificat plămânii. Plini cu apă dulce. Iar în fiordul

Oslo e, aşa cum ştii şi tu, apă sărată. Se pare că l-a aruncat cineva în mare ca să pară că s-a înecat acolo.

— Ei bine, zise Harry, ca agent la Narcotice, ar fi trebuit să se plimbe în susul şi în josul râului. Râul are apă dulce şi se varsă în mare lângă clădirea Operei.

Beate zâmbi.

— Ce bine că te-ai întors, Harry. Însă Bjørn s-a gândit la asta şi a comparat flora bacteriană, conţinutul de microorganisme şi aşa mai departe. Apa din plămânii lui era prea curată ca să fie din Akerselva. Fusese filtrată. Eu cred că s-a înecat într-o cadă de baie. Sau într-un bazin în aval de uzina de purificare a apei. Sau…

Harry aruncă chiştocul pe alee în faţa lui.

— O pungă de plastic.

— Da.

— Omul din Dubai. Ce ştii despre el?

— Ce tocmai ţi-am spus, Harry.

— Nu mi-ai spus nimic.

— Exact.

Se opriră lângă podul Anker. Harry se uită la ceas.

— Te duci undeva? întrebă Beate.

— Nu, răspunse Harry. M-am uitat la ceas ca să-ţi ofer un pretext să spui că trebuie să pleci fără să ai impresia că mă laşi baltă.

Beate zâmbi. „E atrăgătoare când zâmbeşte”, îşi spuse Harry. Ciudat că n-avea pe nimeni. Sau poate că avea. Unul dintre cele opt nume din lista lui de contacte şi nici măcar atât nu ştia despre ea.

B de la Beate.

H era de la Halvorsen, fostul coleg al lui Harry şi tatăl copilului lui Beate. Mort la datorie. Însă numărul lui nu fusese şters.

— Ai luat legătura cu Rakel? întrebă Beate.

R. Harry se întrebă dacă numele ei apăruse în discuţie pentru că folosise el expresia „lăsat baltă”. Clătină din cap. Beate aştepta. Numai că el nu avea

nimic de adăugat, începură să vorbească amândoi în acelaşi timp.

— Presupun că ai…

— De fapt, trebuie…

Beate zâmbi.

— …trebuie să o şterg.

— Evident.

Harry se uită după ea cum se îndreaptă spre şosea.

Apoi se aşeză pe o bancă şi privi apele râului şi raţele care se bălăceau într-un ochi cu apă liniştită.

Cele două hanorace se întoarseră. Veniră drept spre el.

— Eşti *five-o?*

Jargon american pentru poliţişti, furat probabil dintr-un serial TV. O bănuiseră pe Beate, nu pe el.

Harry clătină din cap.

— Şi cauţi nişte…?

— Nişte linişte, completă Harry. Linişte şi pace.

Scoase o pereche de ochelari de soare Prada din buzunarul interior al hainei. Îi primise de la proprietarul unui magazin de pe Canton Road care rămăsese un pic în urmă cu plăţile, dar care se considera tratat corect. Erau de damă, dar lui Harry nu-i păsa; îi plăceau.

— Apropo, strigă el în urma lor, aveţi nişte violină?

Unul dintre ei răspunse pufnind.

— În centru, zise celălalt, arătând peste umăr cu mâna.

— Unde, mai exact?

— Caută la Van Persie sau Fàbregas.

Râsul lor se estompă în vreme ce se îndepărtau către Blå, clubul de jazz.

Harry se lăsă pe spate şi studie mişcările ciudat de eficiente cu labele ale raţelor, care le permiteau să alunece pe apă ca nişte patinatori de viteză pe gheaţă.

Oleg îşi ţinea gura. Aşa cum îşi ţin gura vinovaţii. Era privilegiul lor şi unica strategie raţională. Aşa că încotro s-o apuce? Cum să anchetezi ceva deja

rezolvat, cum să răspunzi la întrebări care şi-au găsit deja răspunsuri corespunzătoare? Oare ce credea că poate realiza? Să înfrângă adevărul negându-l? Aşa cum, ca detectiv criminalist, văzuse rude ale suspecţilor rostind jalnicul refren: „Fiul meu? Nici vorbă!” Ştia de ce dorea să ancheteze crime. Deoarece era singurul lucru pe care îl putea face. Singurul lucru la care putea contribui cu ceva. El era gospodina care insista să gătească la priveghiul fiului ei, muzicianul care îşi aducea instrumentul la înmormântarea prietenului său. Din nevoia de a face ceva, ca o diversiune sau ca un gest de liniştire.

Una dintre raţe alunecă înspre el, sperând poate să capete câteva firimituri de pâine. Nu pentru că era convinsă, ci pentru că nu se ştia niciodată. Pasărea îşi calculase consumul de energie versus probabilitatea de recompensă. Speranţă. Gheaţă.

Harry se aşează mai drept pe bancă. Scoase cheile din buzunarul hainei. Tocmai îşi amintise de ce cumpărase atunci cheia de securitate. Nu pentru el. Ci pentru patinatorul de viteză. Pentru Oleg.

7

Poliţistul Truls Berntsen avusese o discuţie scurtă cu inspectorul de serviciu de la aeroport. Berntsen spusese că da, ştie că aeroportul ţine de poliţia districtului Romerike şi că el, personal, nu avea nimic de-a face cu arestarea, dar, în calitatea lui de detectiv de la Operaţiuni Speciale, îl supraveghea pe arestat de ceva vreme şi fusese recent avertizat de una dintre sursele lui că Tord Schultz a fost prins cu narcotice asupra lui. Îşi prezentase legitimaţia care demonstra că era ofiţer de poliţie de nivelul 3 şi că lucrează la poliţia districtuală Oslo pentru departamentele de Operaţiuni Speciale şi Orgkrim. Inspectorul ridicase din umeri şi îl dusese fără alte comentarii pe Berntsen la una dintre cele trei celule de arest provizoriu.

După ce uşa celulei se închise în urma lui, Truls privi în jur ca să se asigure că nu mai e nimeni în celelalte două celule şi pe coridor. După aceea, se aşeză pe capacul toaletei şi se uită la patul cu stinghii şi la bărbatul care îşi ţinea capul îngropat în palme.

— Tord Schultz?

Bărbatul îşi ridică privirea. Îşi scosese haina şi, dacă nu ar fi fost insignele de pe cămaşă, Berntsen nu şi-ar fi dat seama că era căpitan de aeronavă. Căpitanii nu ar fi trebuit să arate aşa. Nu îngroziţi, palizi, cu pupilele ochilor mărite din cauza şocului. Pe de altă parte, aşa arătau majoritatea oamenilor când erau reţinuţi prima dată. Durase ceva până îl localizase pe Tord Schultz în aeroport. Restul însă fusese simplu. Conform STRASAK, registrul oficial al infracţiunilor, Schultz nu avea cazier, nu avusese niciodată de-a face cu poliţia şi – conform registrului neoficial al poliţiei – nu se ştia să aibă legături cu comunitatea drogurilor.

— Cine eşti?

— Mă aflu aici în numele oamenilor pentru care lucrezi, Schultz, şi nu mă refer la compania aeriană.

Restul nu contează. În regulă?

Schultz arătă înspre legitimaţia care atârna de un şnur la gâtul lui Berntsen.

— Eşti poliţist. Încerci să mă păcăleşti.

— Ar fi bine dacă aş încerca să te păcălesc, Schultz. Ar fi o încălcare a procedurilor şi o şansă pentru avocatul tău să-ţi obţină achitarea. Însă o să rezolvăm problema asta fără avocaţi. În regulă?

Căpitanul continuă să se holbeze cu pupilele dilatate absorbind toată lumina pe care o puteau absorbi şi orice urmă vagă de optimism pe chipul celuilalt. Truls Berntsen oftă. Nu putea decât să spere că Schultz avea să înţeleagă ce urma să-i spună.

— Ştii ce e un „arzător”? întrebă Berntsen, făcând o scurtă pauză ca să vadă dacă primeşte răspuns. Este o persoană care distruge cazurile poliţiei. Se asigură că probele sunt contaminate sau dispar, că se comit erori în privinţa procedurilor legale, împiedicând astfel aducerea cazului în instanţă, sau că se comit abuzuri în cursul anchetei, permiţându-i astfel suspectului să plece liber. Înţelegi?

Schultz clipi de două ori şi dădu încet din cap.

— Excelent, continuă Berntsen. În situaţia de-acum, suntem doi oameni în cădere liberă care au o singură paraşută. Eu am sărit din avion ca să te salvez şi deocamdată mă poţi scuti de manifestări de recunoştinţă, dar trebuie să ai încredere în mine sută la sută, căci altfel ne vom zdrobi amândoi de sol. *Capisce?*

Alte clipiri. Evident că nu înţelegea.

— A fost odată un poliţist german, un „arzător”. Lucra pentru o bandă de albanezi kosovari care importau heroină pe ruta balcanică. Drogurile erau aduse cu camionul de pe câmpurile de opiu din Afganistan în Turcia, apoi erau transportate prin fosta Iugoslavie şi până la Amsterdam, de unde albanezii o trimiteau în Scandinavia. Multe graniţe de trecut, o mulţime de oameni de plătit. Printre ei, şi acest „arzător”. Într-o zi, un tânăr albanez

kosovar a fost prins cu un rezervor de combustibil plin cu opiu brut, bulgării nici măcar nu erau împachetaţi, doar puşi direct în combustibil. Băiatul a fost reţinut, iar în aceeaşi zi albanezii kosovari l-au contactat pe „arzătorul” lor german. S-a dus la tânăr, i-a explicat că el era „arzătorul” lui şi că putea să stea liniştit, că problema se rezolvă. „Arzătorul” i-a spus că se întoarce a doua zi ca să-i spună ce să declare la poliţie. Nu trebuia decât să-şi ţină gura. Numai că tipul, care fusese prins în flagrant delict, nu mai fusese niciodată la închisoare. Probabil că auzise prea multe poveşti cu aplecatul după săpun la duş; în orice caz, la primul interogatoriu a ciripit ca un pui şi le-a spus poliţiştilor totul despre „arzător”, în speranţa că va avea parte de un tratament favorabil din partea judecătorului. Aşa. Ca să obţină dovezi împotriva „arzătorului”, poliţia a ascuns un microfon în celulă. Numai că „arzătorul”, poliţistul corupt, nu a apărut aşa cum spusese. L-au găsit şase luni mai târziu. Împrăştiat în bucăţi pe un câmp de lalele. Eu sunt băiat de la oraş, dar am auzit că şi cadavrele umane pot deveni un îngrăşământ bun.

Berntsen se opri şi îl privi pe pilot, aşteptând întrebarea obişnuită.

Între timp, pilotul se îndreptase pe pat, îşi recăpătase parţial culoarea în obraji şi acum îşi drese cu putere glasul.

— De ce… ăăă, „arzătorul”? Nu el fusese cel care a vorbit.

— Deoarece nu există dreptate, Schultz. Există doar soluţii necesare la probleme practice. „Arzătorul” care urma să distrugă dovezile devenise el însuşi o dovadă. Fusese dat în gât, iar dacă îl prindea poliţia, îi putea duce pe anchetatori la albanezii kosovari. Cum nu era fratele lor, ci doar un poliţist corupt, era logic să fie expediat pe lumea cealaltă. În plus, ştiau că era vorba de uciderea unui poliţist căreia poliţiştii n-aveau să-i acorde prioritate. De ce ar fi făcut-o? „Arzătorul” îşi primise deja pedeapsa, iar poliţia n-ar fi început o anchetă al cărei singur obiectiv ar fi fost să

informeze publicul despre corupţia din rândurile poliţiei. De acord?

Schultz nu răspunse.

Berntsen se aplecă în faţă. Vocea îi scăzu în volum, dar crescu în intensitate.

— Eu nu vreau să fiu descoperit pe un câmp de lalele, Schultz. Singura cale să ieşim din porcăria asta este să avem încredere unul în celălalt. O singură paraşută. Ai priceput?

Pilotul îşi drese iar glasul.

— Ce s-a întâmplat cu tânărul albanez kosovar? I-a fost comutată sentinţa?

— Greu de spus. A fost găsit spânzurat de peretele celulei înainte să ajungă în instanţă. Cineva îi zdrobise ţeasta de un cârlig pentru haine.

Chipul căpitanului îşi pierdu din nou culoarea.

— Respiră, Schultz, zise Truls Berntsen.

Asta îi plăcea cel mai mult la misiunea asta. Sentimentul că, măcar de data asta, *el* controla situaţia.

Schultz se lăsă pe spate şi îşi lipi capul de perete, închise ochii.

— Şi dacă refuz ajutorul tău şi pretind că n-ai fost niciodată aici?

— Nu merge. Cel care ne-a angajat, şi pe tine, şi pe mine, nu te vrea în boxa martorilor.

— Aşadar, ce spui tu e că n-am de ales?

Berntsen zâmbi. Şi rosti fraza lui favorită:

— Schultz, de multă vreme nu mai ai de ales.

✯

Stadionul Valle Hovin. O mică oază de beton în mijlocul unui deşert de pajişti verzi, mesteceni, grădini şi ghivece cu flori pe verande. Iarna, pista era folosită ca ring de patinaj, vara, ca arenă de concerte, în principal pentru dinozauri ca Rolling Stones, Prince şi Bruce Springsteen. Rakel chiar îl convinsese pe Harry să meargă cu ea la un concert U2, deşi el fusese mereu un om al cluburilor şi ura concertele pe stadion. După aceea, îl tachinase pe Harry că în adâncul sufletului era de fapt un

fundamentalist al muzicii care-şi ascundea adevăratele sentimente.

În cea mai mare parte a timpului însă, Valle Hovin era ca acum, pustiu, jerpelit, ca o fabrică veche care produsese ceva ce nu mai era folosit. Cele mai frumoase amintiri ale lui Harry erau cele de când îl urmărea pe Oleg antrenându-se pe gheaţă. Când şedea şi îl urmărea pe băiat cum încearcă din răsputeri. Cum se luptă. Cum cade. Cum cade. Apoi cum reuşeşte. Nu fuseseră cine ştie ce realizări: un nou record personal, locul doi la un concurs pentru categoria lui de vârstă. Însă mai mult decât suficient ca lui Harry să-i crească inima naivă aşa de tare, că fusese nevoit să adopte un aer de indiferenţă ca să nu se facă de râs şi pe el, şi pe Oleg.

— N-a fost rău, Oleg.

Harry privi în jur. Nimeni. Introduse cheia Ving în broasca vestiarului de sub standuri. Înăuntru, totul era neschimbat, cu excepţia patinei timpului. Pe podeaua vestiarului se vedea praful; în mod clar nu mai fusese nimeni acolo de multă vreme. Era un loc unde puteai fi singur. Harry se plimbă printre dulapuri. Cele mai multe erau descuiate. Într-un târziu găsi ce căuta, broasca Abus.

Împinse vârful cheii în broasca zimţată. Nu intra. La naiba.

Harry se întoarse. Îşi plimbă privirea de-a lungul dulapurilor masive de fier. Se opri şi se duse la următorul. Din nou o broască Abus. Iar în vopseaua verde se vedea un cerc. Un „O”.

Primele obiecte pe care le observă când deschise fură patinele de curse ale lui Oleg. Lamele lungi şi subţiri aveau un soi de roşeaţă pe margine.

Pe interiorul uşii dulapului, lipite de grilajul de ventilare, erau două fotografii. Două poze de familie. Într-una se vedeau cinci chipuri. Două feţe de copii şi feţele celor care probabil le erau părinţi îi erau necunoscute. Pe al treilea copil îl recunoscu. Deoarece îl văzuse în alte poze. Poze de la locul crimei.

Era vorba de puştiul arătos. Gusto Hanssen.

Harry se întrebă dacă nu cumva tocmai aspectul băiatului îi dăduse pe loc senzaţia că Gusto Hanssen nu-şi avea locul în acea poză. Sau, mai exact, că nu aparţinea acelei familii.

Ciudat, dar acelaşi lucru se putea spune şi despre bărbatul înalt şi blond care stătea în spatele femeii brunete şi al fiului ei în cea de-a doua poză. Fotografia fusese făcută într-o zi de toamnă, cu câţiva ani în urmă. Ieşiseră la o plimbare în Holmenkollen, hălăduiseră printre copacii cu frunze ruginii, iar Rakel îşi pusese aparatul foto pe un bolovan mare şi apăsase butonul de autodeclanşare cu întârziere.

Oare chiar el era în poza aia? Harry nu-şi amintea să fi avut vreodată astfel de trăsături blânde.

Ochii lui Rakel sclipeau, iar el îşi închipui că-i aude râsul, acel râs pe care îl iubea, de care nu se plictisea niciodată şi pe care încerca mereu să şi-l amintească. Rakel râdea şi cu alţii, însă cu el şi cu Oleg nuanţa era diferită, rezervată doar pentru ei.

Harry inspectă restul dulapului.

Un pulover alb cu o bordură bleu. Nu era în genul lui Oleg, căci el purta jachete scurte şi tricouri negre inscripţionate cu Slayer şi Slipknot. Harry mirosi puloverul. Urme vagi de parfum de damă. Pe raftul pentru caschete se vedea o pungă de plastic. Harry o deschise. Adulmecă rapid. Trusa unui narcoman: două seringi, o lingură, o bandă de cauciuc, o brichetă şi nişte tampoane de vată. Nu lipseau decât drogurile. Harry dădu să pună punga la loc, când zări ceva. Un tricou în fundul dulapului. Cu roşu şi alb. Îl scoase de-acolo. Era un tricou de fotbal cu un slogan imperativ pe piept: Fly Emirates. Arsenal.

Se uită la poză, la Oleg. Până şi el zâmbea. Zâmbea ca şi cum era convins, cel puţin în acel moment, că e vorba de trei fiinţe umane care stau acolo şi sunt de acord că e minunat, că totul va fi bine, că aşa vor sta lucrurile. Şi atunci, de ce o luaseră razna? De ce omul de la volan intrase în decor?

„Aşa cum minţi că o să fii mereu alături de noi.”

Harry dezlipi pozele de pe uşa vestiarului şi le strecură în buzunarul hainei.

Când plecă de acolo, soarele cobora dincolo de Ullern.

8

Vezi cum sângerez, tată? Scot sângele tău rău. Şi sângele tău, Oleg. Pentru tine ar trebui să bată clopotele bisericii. Te blestem, blestem ziua în care te-am cunoscut. Fuseseşi la un concert Judas Priest, la Spectrum. Eu mă învârteam pe acolo şi m-am băgat în mulţimea care pleca.

— Uau, mişto tricou, am zis eu. De unde l-ai luat? Te-ai uitat ciudat la mine.

— Din Amsterdam.

— Ai fost la Judas Priest în Amsterdam?

— De ce nu?

Nu ştiam nimic despre Judas Priest, dar am cercetat niţel şi am aflat că era o trupă, nu un tip, iar solistul se numea Rob-nu-ştiu-cum.

— Excelent. Priest sunt cei mai tari.

Te-ai crispat o secundă şi te-ai uitat la mine. Concentrat, ca un animal care a adulmecat o urmă. Un pericol, o pradă, un partener de antrenament. Sau – în cazul tău – un posibil suflet pereche. Căci îţi purtai singurătatea ca pe o haină grea şi udă, Oleg, mergeai aplecat şi îţi târşâiai picioarele. Te-am ales tocmai din pricina singurătăţii tale. Ţi-am zis că îţi cumpăr o Cola dacă îmi povesteşti despre concertul de la Amsterdam.

Aşa că ai vorbit despre Judas Priest, concertul care avusese loc cu doi ani în urmă la Heineken Music Hall şi despre doi prieteni de 18 şi 19 ani care se împuşcaseră după ce ascultaseră un album Priest cu mesajul ascuns „Fă-o”. Doar că unul dintre ei a supravieţuit. Priest era o trupă de heavy metal, după ce fusese de speed metal. Iar douăzeci de minute mai târziu vorbeai aşa de mult despre muzica gotică şi moarte, că venise timpul să aduc vorba despre metamfetamine.

— Hai să ajungem pe culmi, Oleg. Să sărbătorim întâlnirea asta dintre două minţi la fel. Ce zici?

— Ce vrei să spui?

— Cunosc nişte tipi haioşi care o să fumeze un pic în parc.

— Zău?

Erai sceptic.

— Nu chestii grele, doar nişte „gheaţă”.

— Nu iau aşa ceva, scuze.

— La naiba, nici eu. Putem să fumăm un pic de pipă. Tu şi cu mine. „Gheaţă” adevărată, nu porcăria de pulbere. Ca Rob.

Te-ai oprit şi ai căscat gura.

— Rob?

— Da.

— Rob Halford?

— Sigur. Amicul lui cumpără de la tipul de la care o să cumpăr şi eu acum. Ai ceva bani?

Am vorbit aşa de natural, aşa de firesc şi de precis, că în ochii aceia serioşi pe care i-ai fixat asupra mea nu se vedea nici urmă de bănuială.

— Rob Halford fumează „gheaţă”?

Mi-a dat hârtia de 500 de coroane pe care i-o cerusem. I-am spus să aştepte, m-am ridicat şi am plecat. Am luat-o spre podul Vaterland. Iar când am ieşit din raza lui vizuală, în dreapta, am traversat şoseaua şi am parcurs cei trei sute de metri până la gara centrală din Oslo în câteva minute. Gândindu-mă că n-aveam să-l mai văd niciodată pe nenorocitul de Oleg Fauke.

Abia când stăteam în tunelul de sub platforme cu o pipă în gură mi-am dat seama că noi doi nu terminaserăm. Nici pe departe. S-a postat deasupra mea fără să scoată o vorbă. S-a sprijinit de perete şi s-a lăsat în jos lângă mine. A întins mâna. I-am dat pipa. A tras din ea. A tuşit. După care a întins cealaltă mână.

— Restul.

Cu asta şi-a început existenţa echipa Gusto-Oleg. Zilnic, după ce îşi termina treaba la Clas Ohlson, unde lucra peste vară la depozit, ne duceam în centrul oraşului, prin parcuri, ne îmbăiam în apa jegoasă din parcul Middelalder şi ne uitam cum se construieşte un cartier nou al oraşului, în jurul Operei.

Ne povesteam unul altuia ce aveam să facem şi ce aveam să ajungem, despre locurile în care aveam să ne ducem, fumând şi trăgând pe nas tot ce puteam cumpăra cu banii din slujba lui de vară.

I-am povestit despre tatăl meu adoptiv şi cum mă dăduse afară deoarece mama mea adoptivă se dăduse la mine. Iar tu, Oleg, vorbeai despre un tip cu care fusese maică-ta, un copoi pe nume Harry, despre care pretindeai că e „cel mai tare”. Cineva în care puteai avea încredere. Numai că se petrecuse ceva rău. Mai întâi, între el şi maică-ta. După aia, ai fost târât într-un caz de crimă la care lucra el. Atunci tu şi maică-ta v-aţi mutat în Amsterdam. Am zis că tipul era probabil „cel mai tare”, însă expresia era jalnică. Iar tu ai zis că „nenorocit” era şi mai jalnic. Oare îmi spusese cineva vreodată că termenul mai bun era „nemernic”? Chiar şi ăsta era copilăresc. Şi oare de ce vorbeam o norvegiană atât de exagerat de argotică? Nici măcar nu eram din estul oraşului. Am zis că exagerarea era un principiu de-ale mele, că sublinia o idee, iar „nenorocit” era un termen atât de greşit, că devenea corect. Soarele strălucea şi mi-am zis că ăsta era cel mai bun lucru pe care îl zisese cineva despre mine.

Am cerşit amândoi bani pe Karl Johans gate ca să ne distrăm. Eu am şparlit un skateboard de pe Rådhusplassen şi l-am schimbat pe *speed* în Jernbanetorget juma’ de oră mai târziu. Am luat barca spre Hovedøya, unde am înotat şi am băut bere. Câteva tipe au vrut să merg cu ele pe iahtul lu’ tăticu şi tu ai sărit de pe catarg şi abia ai reuşit să nu cazi pe punte. Am luat tramvaiul către Ekeberg ca să vedem asfinţitul soarelui şi acolo am dat peste un meci din Cupa Norvegiei şi peste un amărât de antrenor de fotbal din Trøndelag, care se uita lung la mine, iar eu i-am zis că i-o sug pentru 1000 de coroane. A dat banul şi eu am aşteptat până şi-a dat jos pantalonii ca s-o şterg. Şi tu mi-ai spus după că păruse „complet pierdut” şi s-a întors spre tine, ca şi cum ţi-ar fi cerut să faci tu treaba. Iisuse, ce am mai râs!

Vara aia nu se mai termina. Însă s-a terminat până la urmă. Am cheltuit ultimul tău salariu pe cuie cu marijuana, din care suflam fumul înspre cerul palid şi pustiu al nopţii. Ai spus că o să te întorci la şcoală, o să iei note mari şi o să te duci la Drept, ca maică-ta. Şi că

după aia o să te duci la nenorocitul de colegiu de poliţie! Am râs de ne-au dat lacrimile.

Însă după ce a început şcoala, te-am văzut mai rar. Apoi, şi mai rar. Stăteai cu maică-ta pe Holmenkollen, în vreme ce eu dormeam pe o saltea în sala de repetiţii a unei trupe care mi-a spus că pot să rămân acolo dacă stau cu ochii pe instrumentele lor şi dispar când făceau repetiţii. Aşa că am renunţat la tine, gândindu-mă că te simţi bine odată revenit în viaţa convenţională nenorocită. Cam atunci am început să fac trafic.

A fost ceva întâmplător. Mulsesem ceva de la o femeie cu care stăteam, după care m-am dus până în gara din Oslo şi l-am întrebat pe Tutu dacă are ceva „gheaţă". Tutu era cam bâlbâit şi era sclavul lui Odin, capul Los Lobos din Alnabru. Îşi căpătase numele din vremea când Odin, care avea nevoie să spele o valiză de bani din droguri, îl trimisese la un agent din Italia ca să parieze pe un meci despre care ştia că era aranjat. Echipa gazdă trebuia să bată cu 2 la 0. Odin îl instruise pe Tutu cum să spună „two nill", şi aici a fost punctul de cotitură. Tutu era aşa de agitat şi se bâlbâia atât de rău, că, atunci când a încercat să plaseze pariul, agentul a auzit doar „tu-tu" şi asta a scris pe cupon. Cu zece minute înainte de final, echipa gazdă conducea, evident, cu 2-0 şi totul era în regulă. Cu excepţia lui Tutu, care văzuse pe cupon că pariase pe tu-tu: 2-2. Ştia că Odin avea să-i zdrobească genunchii. Omul avea o idee fixă cu zdrobitul genunchilor. Însă atunci s-a ivit momentul de cotitură numărul doi. Pe banca de rezerve a oaspeţilor se afla un înaintaş nou din Polonia, care vorbea italiană la fel de prost cum vorbea Tutu engleză, aşa că nu se prinsese că meciul era aranjat. Când antrenorul l-a trimis în teren, a jucat cât de bine a considerat el că trebuie pentru banii primiţi ca salariu: a înscris. De două ori. Tutu era salvat. Însă în noaptea aia, când a aterizat Tutu la Oslo şi s-a dus direct la Odin ca să-i spună despre fericitul concurs de împrejurări, l-a părăsit norocul. A început dându-i lui Odin vestea că făcuse o gafă şi pariase pe rezultatul greşit. Şi era aşa de surescitat şi se bâlbâia aşa de tare, că Odin şi-a pierdut răbdarea, a luat un revolver dintr-un sertar şi –

momentul de cotitură numărul trei – l-a împuşcat pe Tutu în genunchi cu mult înainte să ajungă el la partea cu polonezul.

În fine, în ziua aia, la gara centrală, Tutu mi-a spus că nu mai a-a-avea „gheaţă" şi că trebuia să mă descurc cu p-p-pulbere. Era mai ieftină şi ambele sunt metamfetamină, dar eu n-o suport. „Gheaţa" înseamnă nişte bucăţi albe minunate de cristal care îţi fac capul să explodeze, în vreme ce rahatul galben puturos pe care îl iei în Oslo e amestecat cu praf de copt, zahăr rafinat, aspirină, vitamina B12 şi naiba mai ştie ce. Sau, pentru cunoscători, analgezice zdrobite care au gust de *speed.* Însă am cumpărat ce avea, cu un mic discount pentru volum şi mi-au mai rămas ceva biştari pentru nişte A. Şi cum amfetaminele sunt hrană sănătoasă prin comparaţie cu metamfetaminele, doar un pic mai lente, am tras pe nas nişte *speed,* am diluat metamfetaminele cu praf de copt şi le-am vândut în Plata cu un adaos fantastic.

A doua zi m-am întors la Tutu şi am repetat isprava, şi încă ceva în plus. Am tras pe nas o parte, am diluat marfa şi am vândut restul. La fel şi ziua următoare. I-am zis că puteam lua mai multă marfă dacă îmi dădea pe datorie, dar a râs. Când m-am întors a patra zi, Tutu mi-a spus că şeful lui se gândea să lucrăm pe baze mai sta-sta-stabile. Mă văzuseră vânzând şi le plăcuse. Dacă vindeam două pachete pe zi, însemna 5000 direct, fără întrebări. Şi aşa am devenit dealer pentru Odin şi Los Lobos. Luam marfa de la Tutu dimineaţa şi îi livram pe la 5 după-amiaza banii şi ce mai rămânea nevândut. Schimb de zi. Nu rămânea niciodată ceva nevândut.

Totul a mers bine vreo trei săptămâni. Într-o miercuri, pe cheiul Vippetangen, vândusem deja două pachete, aveam buzunarele pline de biştari şi nasul plin cu *speed,* când brusc n-am mai văzut niciun motiv să mă întâlnesc cu Tutu la gară. Aşa că i-am trimis mesaj să-i spun că plec în vacanţă şi m-am urcat pe feribotul de Danemarca. Ăsta e genul de inconştienţă cu care trebuie să te confrunţi când iei prafuri prea mult timp şi prea des.

La întoarcere, am auzit că mă căuta Odin. M-a speriat un pic, mai ales că ştiam cum s-a ales Tutu cu

porecla. Aşa că am stat la fereală şi m-am învârtit pe lângă Grünerløkka. Aşteptând Ziua Judecăţii. Însă Odin avea pe cap lucruri mai importante decât un mic traficant care îi datora câteva mii. În oraş apăruse concurenţa. „Omul din Dubai". Nu pe piaţa amfetaminelor, ci cu heroină, care era mai importantă decât orice altceva pentru Los Lobos. Unii spuneau că era vorba de ruşi albi, alţii că erau lituanieni, iar alţii că era un pakistanez norvegian. Toţi erau însă de acord că era vorba de o organizaţie profesionistă, care nu se temea de nimeni, şi era bine să ştii prea multe decât prea puţine.

Era o toamnă de rahat.

Eram lefter de multă vreme, nu mai aveam slujbă şi eram obligat să stau la fereală. Găsisem un cumpărător pentru instrumentele trupei în Bispegata, omul venise să le vadă şi l-am convins că erau ale mele; la urma urmelor, stăteam acolo! Se punea doar problema să stabilim momentul să vină să le ia. Atunci a apărut Irene, ca un înger salvator. Drăguţa şi pistruiata de Irene. Era o dimineaţă de octombrie şi eu eram ocupat cu nişte tipi în parcul Sofienberg, când a apărut ea, aproape plângând de fericire. Am întrebat-o dacă are ceva bani şi ea mi-a fluturat în faţă un card Visa. Cardul tatălui ei, Rolf. Ne-am dus la cel mai apropiat bancomat şi i-am golit contul. La început, Irene nu a vrut, însă când i-am explicat că viaţa mea depindea de asta, a ştiut că trebuie să o facem. Ne-am dus la Olympen şi am mâncat şi am băut, apoi am cumpărat câteva grame de *speed* şi ne-am întors acasă în Bispegata. Mi-a zis că se certase cu maică-sa. A rămas la mine în noaptea aia. A doua zi am luat-o cu mine la gară. Tutu şedea pe motorul lui, îmbrăcat cu o jachetă de piele cu un cap de lup pe spate. Avea barbişon, o eşarfă de pirat în jurul capului şi tatuaje care îi ieşeau la iveală de sub guler, dar tot arăta ca un nenorocit de lacheu. Era cât pe ce să sară de pe motor şi s-o ia la fugă când şi-a dat seama că mă îndreptam spre el. I-am dat cei 20.000 datoraţi, plus alţi 5000 ca dobândă. I-am mulţumit că mi-a împrumutat bani de vacanţă şi am zis că sper să putem s-o luăm de la capăt. Tutu l-a sunat pe Odin, cu ochii la

Irene. Îmi dădeam seama ce vrea. Şi m-am uitat din nou la Irene. Biata Irene, cea frumoasă şi palidă.

— Odin spune că vrea încă c-c-cinci, a zis Tutu. Dacă nu, am ordin să-ţi dau o b-b-b-bă-bă-bă…

A inspirat profund.

— Bătaie, am completat eu.

— Chiar acum, a zis el.

— Bine. O să vând două pachete pentru tine azi.

— Va trebui să p-p-plăteşti pentru ele.

— Haide, le pot vinde în două ore.

Tutu s-a uitat la mine. A dat din cap spre Irene, care stătea în capul scărilor de la Jernbanetorget şi aştepta.

— Ş-şi-şi ea?

— O să mă ajute.

— Fetele se pricep la v-v-vândut. La droguri?

— Nu încă, i-am răspuns eu.

— H-hoţule, a zis Tutu, zâmbind cu toată gura lui fără dinţi.

Mi-am numărat banii. Ultimii. Întotdeauna erau ultimii. Sângele care se scurge din mine.

O săptămână mai târziu, un băiat s-a oprit în faţa mea şi a lui Irene lângă cafeneaua Elm Street Rock Cafe.

— Fă cunoştinţă cu Oleg, am zis eu, sărind de pe zid. Fă cunoştinţă cu sora mea, Oleg.

După care l-am îmbrăţişat. Îmi dădeam seama că nu îşi plecase capul; se uita peste umărul meu. La Irene. Iar prin jachetă i-am simţit inima bătând mai repede.

Berntsen stătea cu picioarele pe birou şi receptorul la ureche. Sunase la secţia de poliţie din Lillestrøm, districtul de poliţie Romerike, şi se prezentase ca fiind Thomas Lunder, asistent de laborator de la Kripos. Poliţistul cu care discuta tocmai confirmase că primiseră punga cu ceea ce presupuneau că e heroină de la Gardermoen. Procedura standard cerea ca toate drogurile confiscate în ţară să fie trimise pentru analize la laboratorul Kripos din Bryn, Oslo. O dată pe săptămână, o maşină Kripos trecea să colecteze

probele de la toate secţiile din Østland. Alte districte trimiteau substanţele cu propriii curieri.

— Bine, zise Berntsen, jucându-se cu legitimaţia falsă pe care se vedea o fotografie şi semnătura lui Thomas Lunder, Kripos. Oricum ajung în Lillestrøm, aşa că iau eu pachetul pentru Bryn. Am vrea să testăm odată o cantitate aşa de mare. Bun, ne vedem mâine-dimineaţă.

Închise şi se uită pe fereastră. Privi zona nouă ridicată în jurul cartierului portuar Bjørvika înălţându-se către cer. Se gândi la toate detaliile minore: dimensiunile şuruburilor, filetul piuliţelor, calitatea mortarului, flexibilitatea sticlei, tot ce trebuia să fie în regulă ca întregul să funcţioneze. Îl încercă o satisfacţie profundă. Deoarece chiar funcţiona. Oraşul ăsta chiar funcţiona.

9

Ramurile lungi şi subţiri, aproape feminine, ale pinilor se ridicau din liziera verde care arunca umbre neclare de după-amiază pe aleea cu pietriş din faţa casei. Harry stătea în capătul aleii, ştergându-şi transpiraţia după ce urcase panta abruptă din Holmendammen şi cercetând casa întunecată. Grinzile masive, pătate cu negru, exprimau soliditate, securitate, un bastion împotriva naturii şi intruşilor. Nu fusese suficient. Casele din jur erau mari, nişte clădiri detaşate lipsite de eleganţă, care se aflau într-un proces continuu de îmbunătăţire şi extindere. Øystein, care apărea ca Ø în lista lui de contacte din telefon, spusese că bârnele îmbinate cu scoabe erau o declaraţie a dorului burghez de natură, simplitate şi sănătate. Însă Harry vedea doar ceva malefic, pervertit, o familie asediată de un criminal în serie. Cu toate astea, ea decisese să păstreze casa.

Harry se duse până la uşă şi apăsă butonul soneriei.

Dinăuntru se auziră paşi grei, iar Harry îşi dădu seama că ar fi trebuit să dea telefon înainte.

Uşa se deschise.

Bărbatul din faţa lui avea un breton blond, genul de breton care fusese des în tinereţe şi fără îndoială îl avantajase şi pe care-l păstrase şi mai târziu, sperând că o să aibă efect şi versiune mai ciufulită. Purta o cămaşă bleu călcată, despre care Harry bănuia că e genul pe care-l purtase şi în tinereţe.

— Da? rosti bărbatul.

Trăsături deschise şi prietenoase. Ochi care păreau să nu fi întâlnit niciodată decât amabilitate. Un mic poloist brodat pe buzunarul de la piept.

Harry simţi cum i se usucă gâtul. Aruncă o privire spre plăcuţa cu numele locatarului de sub sonerie.

Rakel Fauke.

Cu toate astea, în faţa lui stătea acest bărbat cu un chip atrăgător, care ţinea uşa deschisă ca şi cum ar fi

fost casa lui. Harry ştia că dispune de mai multe variante pentru o introducere bună, însă alese să întrebe:

— Cine eşti dumneata?

Bărbatul din faţa lui adoptă o expresie care lui Harry nu-i reuşise niciodată. Se încruntă şi zâmbi în acelaşi timp. Amuzamentul condescendent al persoanei superioare faţă de obrăznicia persoanei inferioare.

— De vreme ce dumneata eşti afară, iar eu sunt înăuntru, mi s-ar părea mai firesc să fii primul care spune cine e. Şi ce doreşti.

— Cum vrei, răspunse Harry cu un căscat zgomotos.

Evident, putea da vina pe diferenţa de fus orar.

— Am venit să vorbesc cu doamna al cărei nume este scris sub sonerie.

— Şi de unde eşti?

— Martorii lui Iehova, zise Harry, uitându-se la ceas.

Bărbatul îşi mută automat privirea ca să îl caute pe cel de-al doilea membru obligatoriu al echipei.

— Mă numesc Harry şi vin din Hong Kong. Unde e?

Bărbatul ridică o sprânceană.

— *Acel* Harry?

— Cum numele ăsta a fost unul dintre cel mai puţin folosite nume în Norvegia în ultimii 50 de ani, probabil putem presupune că da.

Bărbatul îl cercetă pe Harry cu o încuviinţare scurtă şi un zâmbet abia schiţat pe buze, ca şi cum creierul lui procesa informaţiile pe care le primise despre personajul din faţa lui. Însă fără niciun indiciu că avea de gând să se dea la o parte din cadrul uşii sau să răspundă la vreuna dintre întrebările lui Harry.

— Ei bine? insistă Harry, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

— O să-i spun că ai fost aici.

Piciorul lui Harry răspundea repede la comenzi. Ridică instinctiv laba piciorului, astfel că uşa se opri

în talpă, şi nu în faţa pantofului. Era genul de truc pe care îl învăţase în noua lui meserie. Bărbatul coborî privirea spre piciorul lui Harry, apoi se uită la faţa lui. Amuzamentul condescendent dispăruse. Dădu să spună ceva. O remarcă acidă, care să restabilească ordinea. Însă Harry ştia că se va răzgândi. Când vedea expresia de pe chipul lui Harry, cea care îi determina pe oameni să se răzgândească.

— Ar fi mai bine… zise bărbatul.

Tăcu. Clipi o dată. Harry aşteptă. Confuzia. Ezitarea. Retragerea. A doua clipire. Bărbatul tuşi.

— E plecată.

Harry rămase nemişcat. Lăsă tăcerea să vorbească în locul lui. Două secunde. Trei secunde.

— Nu… ăă, nu ştiu când se întoarce.

Pe faţa lui Harry nu se clinti niciun muşchi, în vreme ce chipul celuilalt trecu de la o expresie la alta, de parcă ar fi căutat una în spatele căreia să se ascundă. În final, reveni la cea de la început: cea prietenoasă.

— Mă cheamă Hans Christian. Îmi… îmi cer scuze că am fost nevoit să fiu atât de negativist. Însă au apărut o mulţime de cereri bizare legate de caz şi e foarte important ca Rakel să aibă parte de linişte acum. Sunt avocatul ei.

— Al ei?

— Al lor. Al ei şi al lui Oleg. Vrei să intri?

Harry încuviinţă.

Pe masa din living se vedeau teancuri de documente. Harry se duse spre ele. Documente legate de caz. Rapoarte. Înălţimea teancului sugera că nu se zgârciseră cu cercetările.

— Să îndrăznesc să te întreb ce te-a adus aici? întrebă Hans Christian.

Harry frunzări printre hârtii. Teste ADN. Declaraţii ale martorilor.

— Ei bine, dar tu?

— Eu ce anume?

— De ce eşti *tu* aici? Nu ai un birou unde să pregăteşti apărarea?

— Rakel vrea să fie implicată. E şi ea avocat. Ascultă, Hole. Ştiu foarte bine cine eşti şi ştiu că ai fost apropiat de Rakel şi de Oleg, dar…

— Şi tu cât de apropiat eşti?

— Eu?

— Da, pare că ţi-ai asumat responsabilitatea pentru îngrijirea lor permanentă.

Harry ignoră tonul ridicat al propriei voci, ştiind că s-a dat de gol, ştiind că bărbatul îl privea uluit. Şi ştiind şi că-şi pierduse avantajul.

— Rakel şi cu mine suntem prieteni vechi, răspunse Hans Christian. Am crescut în apropiere, am fost împreună la Drept şi… în fine. Când petreci cei mai buni ani din viaţă împreună, se creează, evident, legături.

Harry dădu din cap. Ştia că ar fi trebuit să tacă. Ştia că orice ar fi spus ar fi înrăutăţit situaţia.

— Hm. Cu astfel de legături, e ciudat că nu am auzit niciodată de tine şi nici nu te-am văzut când eram cu Rakel.

Hans Christian nu reuşi să răspundă, pentru că se deschise uşa. Şi apăru ea.

Harry simţi o gheară strângându-i inima şi răsucind-o.

Silueta ei era neschimbată: dreaptă, zveltă. Chipul era neschimbat: în formă de inimă, cu ochi căprui-închis şi gura largă căreia îi plăcea atât de mult să râdă. Părul era aproape neschimbat: lung, deşi culoarea părea un pic mai deschisă. Însă ochii erau schimbaţi. Erau ochii unui animal vânat, măriţi, înnebuniţi. Dar când se opriră asupra lui Harry, parcă reveni ceva. Ceva din fiinţa care fusese ea. Ceva din ceea ce fuseseră ei doi.

— Harry, zise ea.

Auzindu-i vocea, Harry simţi cum revine totul.

Făcu doi paşi mari şi o luă în braţe. Parfumul părului ei. Degetele ei pe spatele lui. Ea se desprinse prima din îmbrăţişare. Harry se dădu un pas în spate şi o privi.

— Arăţi bine, zise el.

— Şi tu.

— Mincinoaso.

Rakel zâmbi scurt. În ochi îi apăruseră deja lacrimi.

Rămaseră în picioare. Harry o lăsă să-l studieze, o lăsă să-i cerceteze chipul îmbătrânit cu cicatricea nouă.

— Harry, repetă ea, înclinându-şi capul şi izbucnind în râs.

Prima lacrimă îi tremură pe gene şi se prelinse pe obraz, lăsând o dâră pe pielea ei moale.

Undeva din încăpere, un bărbat cu un mic poloist brodat pe cămaşă tuşi şi zise că trebuie să ajungă la o întâlnire.

Rămaseră singuri.

✯

În timp ce Rakel făcea cafea, Harry o văzu uitându-se fix la degetul lui de metal, dar niciunul dintre ei nu comentă nimic. Între ei exista un acord nescris să nu pomenească niciodată despre Omul de zăpadă. Aşa că Harry se aşeză la masa din bucătărie şi vorbi despre viaţa lui în Hong Kong. Îi povesti ce putea să povestească. Ce voia el să relateze. Că slujba de „consultant pentru împrumuturi" pentru conturile speciale ale lui Herman Kluit însemna de fapt întâlniri cu clienţi care întârziau plata şi cărora le împrospăta memoria prieteneşte. Pe scurt, consultanţa însemna că-i sfătuia să dea bani cât mai repede posibil. Harry spuse că principala şi practic singura lui calificare era că avea un metru şi nouăzeci şi doi de centimetri fără pantofi, avea umeri largi, ochi injectaţi şi o cicatrice nou dobândită.

— Prietenos, profesionist. Costum, cravată, multinaţionale din Hong Kong, Taiwan şi Shanghai. Hoteluri cu room-service. Clădiri elegante de birouri. Bănci private civilizate, în stil elveţian cu o nuanţă chinezească. Strângeri de mână occidentale şi expresii de curtoazie. Şi zâmbete asiatice. În general, plătesc a doua zi. Herman Kluit e mulţumit. Ne înţelegem unul cu celălalt.

Rakel turnă cafea pentru amândoi şi se aşează. Inspiră adânc.

— Mi-am găsit o slujbă la Curtea Internaţională de Justiţie de la Haga, cu biroul în Amsterdam. Am crezut că dacă lăsăm în urmă casa asta, oraşul ăsta, toată atenţia…

„Şi pe mine”, îşi zise Harry.

— …amintirile, totul va fi bine. Şi o vreme a fost. Însă după aceea a început. Întâi crizele de nervi lipsite de sens. În copilărie, Oleg n-a ridicat niciodată vocea. Era morocănos, da, dar niciodată… aşa. Spunea că i-am distrus viaţa când l-am luat din Oslo. Spunea aşa fiindcă ştia că nu mă pot apăra. Iar când începeam să plâng, plângea şi el. Mă întreba de ce te-am alungat. Doar ne salvaseşi de… de…

Harry dădu din cap, ca să nu fie nevoită să rostească numele.

— A început să vină târziu acasă. Spunea că se întâlneşte cu prieteni, dar erau prieteni pe care eu nu-i cunoşteam. Într-o zi, a recunoscut că a fost la o cafenea din Leidseplein şi a consumat haşiş.

— Palatul Bulldog cu toţi turiştii ăia?

— Da. Mi-am zis că probabil e parte din viaţa în Amsterdam. Însă, în acelaşi timp, mă temeam. Tatăl lui… în fine, ştii tu.

Harry încuviinţă. Genele aristocratice ruseşti ale lui Oleg moştenite de la taică-su. Momente de beatitudine, momente de furie şi momente de depresie. Lumea lui Dostoievski.

— Stătea mult în camera lui şi asculta muzică. Chestii grele şi sumbre. Mă rog, ştii trupele astea…

Harry încuviinţă din nou.

— Dar şi discurile tale. Frank Zappa. Miles Davis. Supergrass. Neil Young. Supersilent.

Numele ieşeau de pe buzele ei atât de rapid şi de firesc, încât Harry bănui că trăsese cu urechea.

— Pe urmă, într-o zi făceam curat în camera lui şi am găsit două pastile cu feţe zâmbitoare pe ele.

— Ecstasy?

Rakel încuviinţă.

— După două luni, mi-am depus candidatura pentru un post la Procuratura Generală şi m-am mutat înapoi.

— În vechiul, sigurul şi nevinovatul Oslo.

Ea ridică din umeri.

— Aveam nevoie de o schimbare de peisaj. De un nou început. Şi a funcţionat. Oleg nu e genul care să aibă mulţi prieteni, după cum ştii, dar s-a întâlnit cu câţiva amici vechi şi mergea bine la şcoală până când…

I se frânse vocea. Harry aşteptă. Luă o gură de cafea şi se pregăti pentru ce urma.

— Lipsea zile în şir. Nu ştiam ce să fac. Făcea ce voia. Am sunat la poliţie, am sunat la psihologi, la sociologi. Legal, nu era adult, însă nimeni nu putea face nimic dacă nu existau dovezi de consum de droguri sau de încălcare a legii. Mă simţeam atât de neajutorată! Eu! Care crezusem mereu că părinţii sunt de vină şi care aveam întotdeauna o soluţie la îndemână când o luau razna copiii altora. Nu fi apatic, nu reprima. Acţionează!

Harry se uită la mâna ei, aflată pe măsuţa de cafea, lângă a lui. La degetele delicate. La vinişoarele fine de pe pielea palidă, care în mod normal era bronzată la începutul toamnei. Nu-şi urmă impulsul de a-şi pune mâna peste a ei. Ceva stătea în cale. Oleg.

Rakel oftă.

— Aşa că m-am dus în centru să-l caut. Noapte de noapte. Până când l-am găsit. Stătea la un colţ pe Tollbugata şi s-a bucurat să mă vadă. Zicea că era fericit. Avea o slujbă şi stătea într-un apartament cu nişte prieteni. Avea nevoie de libertate. Nu trebuia să-i mai pun atâtea întrebări. „Călătorea.” Era versiunea lui de an sabatic în care să navigheze în jurul lumii, ca toţi ceilalţi puşti din Holmenkollen. Făcea un voiaj în jurul lumii din centrul oraşului Oslo.

— Cu ce era îmbrăcat?

— Cum adică?

— Nimic. Zi-i mai departe.

— A zis că o să vină acasă în curând. Şi o să termine şcoala. Aşa că am convenit să vină şi să ia prânzul cu mine duminica.

— Şi a venit?

— Da. Şi când a plecat, am observat că fusese în dormitorul meu şi îmi furase cutia cu bijuterii.

Inspiră adânc şi tremurat.

— În cutie era inelul pe care mi l-ai cumpărat în Vestkanttorget.

— Vestkanttorget?

— Nu mai ţii minte?

Harry încercă să-şi amintească în mare viteză. În mintea lui existau câteva găuri negre, câteva pete albe pe care le reprimase şi întinderi mari şi pustii consumate de alcool. Însă erau şi zone care aveau culoare şi textură. Ca ziua când se plimbaseră prin târgul de vechituri Vestkanttorget. Oare Oleg fusese cu ei? Da, fusese. Bineînţeles. Fotografia. Declanşatorul cu întârziere al aparatului. Frunzele de toamnă. Sau astea fuseseră în altă zi? Se plimbaseră de la tarabă la tarabă. Jucării vechi, bibelouri, cutii ruginite de trabuc, discuri de vinil cu şi fără copertă, brichete. Şi un inel de aur.

Părea foarte singuratic acolo. Aşa că Harry îl cumpărase şi i-l pusese pe deget. Ca să-i ofere un cămin nou, spusese el. Sau ceva de genul ăsta. Ceva frivol, pe care ştia că ea avea să-l perceapă ca pe o dovadă de sfiiciune, ca pe o declaraţie mascată de iubire. Şi poate că asta şi era – oricum, râseseră amândoi. De gest, de inel, de faptul că amândoi ştiau că celălalt ştie. Şi, mai presus de toate, pentru că era în regulă. Deoarece tot ce îşi doreau şi, în acelaşi timp, nu-şi doreau, se afla în acel inel vechi şi ieftin. Un jurământ de a se iubi unul pe celălalt cu pasiune, pentru câtă vreme se putea, şi de a se despărţi când iubirea dispărea. Bineînţeles, când Rakel plecase, avusese alte motive. Mai bune. Însă Harry înţelese că avusese grijă de inelul lor ţipător şi-l ţinuse în cutia cu bijuteriile moştenite de la mama ei austriacă.

— Ieşim un pic cât mai e soare? întrebă Rakel.

— Da, răspunse Harry, întorcându-i zâmbetul. Hai să ieşim.

✯

O luară pe drumul care urca în serpentine către culme. Foioasele dinspre est erau atât de roşii, încât păreau cuprinse de flăcări. Lumina care cădea în fiord făcea apa să pară metal lichid. Însă, ca de obicei, Harry era fascinat de elementele construite de om ale oraşului de dedesubt. Perspectiva asupra furnicarului. Casele, parcurile, şoselele, macaralele, navele din port, luminile care începeau să se aprindă. Maşinile şi trenurile care alergau încoace şi încolo. Suma activităţilor noastre. Şi întrebarea pe care doar cineva care are timp să se oprească şi să privească spre furnicile harnice îşi poate permite să o pună: De ce?

— Visez la pace şi linişte, zise Rakel. Nu la mai mult. Dar tu? Tu ce visezi?

Harry ridică din umeri.

— La un coridor îngust în care mă aflu şi peste care vine o avalanşă şi mă îngroapă.

— Uau.

— În fine, ştii claustrofobia mea.

— Visăm adesea despre ceea ce ne temem şi dorim. Să dispărem, să fim îngropaţi. Într-un fel, asta îţi dă un sentiment de securitate, nu?

Harry îşi vârî mâinile mai adânc în buzunare.

— Acum trei ani am fost îngropat de o avalanşă. Hai să spunem că asta-i tot.

— Deci n-ai scăpat de fantomele tale chiar dacă ai ajuns până în Hong Kong?

— A, ba da, am scăpat, răspunse Harry. Drumul le-a mai rărit rândurile.

— Zău?

— Ei bine, să ştii că e posibil să laşi lucrurile în urma ta, Rakel. Arta de a trata cu fantomele presupune să îndrăzneşti să te uiţi la ele ferm, până ştii că asta sunt. Fantome. Nişte fantome lipsite de viaţă şi de putere.

— Aşa, zise Rakel pe un ton care îl făcu pe Harry să-şi dea seama că nu-i plăcea subiectul. E vreo

femeie în viaţa ta?

Întrebarea venise uşor, atât de uşor, încât lui nu-i veni să creadă.

— Păi…

— Povesteşte-mi.

Rakel îşi pusese ochelarii de soare. Era greu să-ţi dai seama cât de mult voia să audă. Harry decise să schimbe ceva. Era greu să-şi dea seama dacă voia *el* să audă.

— Era chinezoaică.

— Era? A murit?

Îi aruncă un zâmbet jucăuş. Harry îşi zise că părea în stare să suporte adevărul. Însă ar fi preferat să fi dat dovadă de un pic mai multă sensibilitate.

— O femeie de afaceri din Shanghai. Are grijă de *guanxi,* reţeaua ei de legături utile. Şi de soţul ei chinez plin de bani şi de-a dreptul antic. Şi – când îi convine – de mine.

— Cu alte cuvinte, exploatezi firea ei grijulie.

— Aş vrea să pot spune aşa.

— Da?

— Are cereri specifice legate de unde şi când. Şi cum. Îi place…

— Destul! răbufni Rakel.

Harry zâmbi ironic.

— Aşa cum ştii, am avut mereu o slăbiciune pentru femeile care ştiu ce vor.

— Destul, am zis.

— Recepţionat.

Continuară să se plimbe în tăcere. Până ce, în fine, Harry rosti cuvintele care pluteau în jurul lor de la început.

— Ce e cu tipul ăsta, Hans Christian?

— Hans Christian Simonsen? Este avocatul lui Oleg.

— N-am auzit niciodată de vreun Hans Christian Simonsen când mă ocupam de cazuri de crimă.

— E din zonă. Am fost în acelaşi an la Drept. A venit şi şi-a oferit serviciile.

— Hmm. Aşa.

Rakel râse.

— Mi se pare că m-a invitat o dată sau de două ori în oraş în studenţie. Voia să mergem împreună la un curs de dans pe muzică de jazz.

— Doamne fereşte.

Rakel râse din nou. Doamne, ce dor îi fusese de râsul ăsta!

— Aşa cum ştii, eu am avut mereu o slăbiciune pentru bărbaţi care ştiu ce vor, zise ea înghiontindu-l.

— Îhî, făcu Harry. Şi cu ce te-ai ales de pe urma lor?

Rakel nu-i răspunse. Nu era nevoie. În schimb, între sprâncenele late şi negre îi apăru încreţitura pe care o mângâiase de multe ori cu arătătorul, atunci când o observa.

— Uneori e mai important să ai lângă tine un avocat dedicat decât unul atât de experimentat, că ştie rezultatul dinainte.

— Hm. Vrei să spui cineva care ştie că e o cauză pierdută.

— Adică ar fi trebuit să apelez la unul dintre bătrânii ăia obosiţi?

— Păi, cei mai buni chiar *sunt* dedicaţi.

— Aici e vorba de o crimă măruntă legată de droguri, Harry. Cei mai buni sunt ocupaţi cu cazuri de răsunet.

— Aşadar, ce i-a spus Oleg avocatului său dedicat în legătură cu ce s-a întâmplat?

Rakel oftă.

— Că nu-şi aminteşte. În afară de asta, nu vrea să spună nimic despre absolut nimic.

— Şi pe asta îţi bazezi tu apărarea?

— Uite ce e, Hans Christian e un avocat strălucit. Ştie bine care e miza. E consiliat de cei mai buni avocaţi. Şi munceşte zi şi noapte.

— Cu alte cuvinte, îi exploatezi firea grijulie?

De data asta, Rakel nu mai râse.

— Sunt mamă. E simplu. Sunt dispusă să fac orice e nevoie.

Se opriră unde începea pădurea şi se aşezară pe câte un butuc. Spre apus, soarele se afunda în

coroanele copacilor ca un balon ostenit de Ziua Independenţei.

— Ştiu de ce ai venit, evident, zise Rakel. Dar ce ai de gând mai exact?

— Să aflu dacă Oleg e vinovat mai presus de orice îndoială.

— Şi asta pentru că…?

Harry ridică din umeri.

— Pentru că sunt detectiv. Pentru că aşa este organizat muşuroiul ăsta de furnici. Nimeni nu poate fi condamnat până nu suntem siguri.

— Şi tu nu eşti sigur?

— Nu, nu sunt sigur.

— Şi ăsta e singurul motiv pentru care eşti aici?

Peste ei se lăsă umbra molizilor. Harry se înfioră în costumul lui de in; era clar că termostatul lui intern încă nu se ajustase la latitudinea de 59,9 grade nord.

— E ciudat, zise el. Am probleme să-mi amintesc diverse lucruri cu excepţia unor momente fragmentare de când eram împreună. Îmi amintesc atunci când mă uit la o fotografie. Îmi aduc aminte cum eram când am făcut poza. Chiar dacă ştiu că nu e adevărat.

Se uită la ea. Rakel şedea cu bărbia sprijinită în palmă, iar soarele îi lucea în ochii mijiţi.

— Dar poate că de-asta facem instantanee, continuă Harry. Ca să dispunem de dovezi false care să susţină pretenţia falsă că eram fericiţi. Pentru că gândul că n-am fost fericiţi, măcar o perioadă în cursul vieţilor noastre, este de nesuportat. Adulţii îi pun pe copii să zâmbească în poze, îi implică în minciună, aşa că zâmbim şi mimăm fericirea. Însă Oleg nu putea zâmbi niciodată dacă nu era fericit, nu putea minţi, nu avea darul minciunii.

Harry se întoarse către soare, prinzând ultimele raze, întinse ca nişte degete galbene printre cele mai înalte ramuri de pe culme.

— Am găsit pe uşa dulapului lui de la Valle Hovin o poză cu noi trei. Şi ştii ce, Rakel? În poza aia zâmbea.

Harry se uită atent la molizi. Puţina culoare rămasă se ştergea iute, iar acum rămăseseră ca nişte şiruri de siluete de străjeri în uniforme negre. O auzi pe Rakel apropiindu-se, îi simţi mâna luându-l de braţ, îi simţi capul sprijinindu-i-se de umăr şi obrazul fierbinte prin stofa de in a costumului; îi inspiră parfumul părului.

— Eu n-am nevoie de nicio poză ca să-mi amintesc cât eram de fericiţi, Harry.

— Hmm.

— Poate că s-a învăţat singur să mintă. Ni se întâmplă tuturor.

Harry încuviinţă. O pală de vânt îl făcu să tremure. Oare el când se învăţase să mintă? Când Sis întrebase dacă mama lor îi poate vedea din ceruri? Învăţase atât de devreme în viaţă? Oare de-asta găsea că-i vine atât de uşor să mintă când susţinea că nu ştia cu ce se ocupa Oleg? Oleg îşi pierduse inocenţa nu pentru că învăţase să mintă şi să-şi injecteze heroină sau să-i fure maică-sii bijuteriile. Îşi pierduse inocenţa pentru că învăţase, fără riscuri şi eficient, să vândă droguri care mănâncă sufletul, fac trupul să se dezintegreze şi trimit consumatorul în iadul rece şi umed al dependenţei. Dacă Oleg nu se făcea vinovat de uciderea lui Gusto, el tot ar fi vinovat. El le trimisese cu avionul. În Dubai.

Fly Emirates.

Dubaiul este în Emiratele Arabe Unite.

Nu existau arabi, ci doar dealeri îmbrăcaţi cu tricouri Arsenal care vindeau violină. Tricouri pe care le primiseră împreună cu instrucţiuni despre cum să vândă corect heroina: un om cu banii, un om cu drogurile. Un tricou ciudat şi totuşi banal, care arăta ce vând şi din ce organizaţie fac parte. Nu era una dintre bandele obişnuite cu viaţă scurtă, care erau doborâte întotdeauna de propria lăcomie, prostie, indolenţă şi nesăbuinţe, ci o organizaţie care nu-şi asuma riscuri inutile, care nu-şi expunea susţinătorii şi care părea să deţină monopolul asupra noului drog favorit al consumatorilor. Iar Oleg făcea

parte din ea. Harry nu ştia multe despre fotbal, dar era destul de sigur că Van Persie şi Fàbregas jucau la Arsenal. Şi era absolut sigur că niciun suporter Spurs nu s-ar fi gândit să-şi cumpere un tricou cu Arsenal dacă nu avea un motiv special. Oleg reuşise să-l înveţe măcar atâta lucru.

Oleg avea un motiv bun să nu vorbească nici cu el, nici cu poliţiştii. Lucra pentru cineva sau ceva despre care nimeni nu ştia nimic. Cineva sau ceva care-i făcea pe toţi să-şi ţină gura. De acolo trebuia să înceapă Harry.

Rakel începuse să plângă şi îşi îngropase faţa în gâtul lui. Lacrimile ei îi încălzeau pielea, scurgându-i-se pe sub cămaşă, peste piept şi inimă.

Întunericul se lăsă rapid.

✯

Serghei stătea întins pe pat şi se uita în tavan. Secundele treceau, una câte una.

Era partea cea mai lentă: aşteptarea. Şi el nici măcar nu ştia sigur dacă avea să se întâmple. Dacă avea să fie necesar. Dormise prost. Visase urât. Trebuia să ştie. Aşa că îl sunase pe Andrei şi întrebase dacă poate să stea de vorbă cu Unchiul. Însă Andrei îi răspunsese că *atamanul* nu era disponibil. Atât şi nimic mai mult.

Aşa fusese întotdeauna cu Unchiul. Cea mai mare parte a vieţii lui, Serghei nici măcar nu ştiuse că exista. Începuse să se intereseze abia după ce Unchiul – sau omul lui de paie armean – îşi făcuse apariţia şi făcuse ordine. Era grăitor cât de puţine ştia restul familiei despre această rudă. Serghei aflase că Unchiul venise din Vest şi se însurase cu cineva din familie în anii ’50. Unii spuneau că venise din Lituania, dintr-o familie de *kulaci,* ţăranii care aveau pământuri şi care fuseseră deportaţi masiv de Stalin, iar familia Unchiului fusese dusă în Siberia. Alţii spuneau că făcea parte dintr-un mic grup de Martori ai lui Iehova care fusese dus din Moldova în Siberia în 1951. O mătuşă bătrână spusese că, deşi fusese un om citit, cu talent lingvistic şi plin de curtoazie, Unchiul se adaptase

rapid la stilul lor simplu de viaţă şi adoptase vechile tradiţii *urka* siberiene ca şi cum ar fi fost ale lui. Şi că poate exact capacitatea lui de a se adapta, împreună cu talentul lui evident pentru afaceri fuseseră cele care îi determinaseră în scurtă vreme pe alţi *urka* să-l accepte ca lider. În scurtă vreme, ajunsese să conducă una dintre cele mai profitabile operaţiuni de contrabandă din sudul Siberiei. În anii ’80, afacerea lui se extinsese aşa de mult, că până la urmă autorităţile nu mai putuseră fi mituite ca să închidă ochii. Un vecin care-şi aducea aminte de Unchiul spunea că atunci când venise poliţia, în momentul în care Uniunea Sovietică se prăbuşea în jurul lor, raidul fusese atât de violent şi de sângeros, încât păruse mai degrabă un război-fulger decât o măsură de aplicare a legii. La început, se spusese că Unchiul ar fi murit. Se zicea că fusese împuşcat în spate, şi poliţiştii, temându-se de represalii, se descotorosiseră discret de cadavru în fluviul Lena. Unul dintre poliţişti îi furase cuţitul şi nu se putuse abţine să nu se laude. Cu toate astea, după un an, Unchiul dăduse un semn de viaţă, tocmai din Franţa. A spus că se ascunsese şi nu voia decât să ştie dacă soţia lui era gravidă sau nu. Nu era, iar după asta, nimeni din Taghil nu mai avusese veşti despre el ani buni. Până când murise soţia Unchiului. Apăruse la înmormântare, spusese Tatăl nostru. Plătise pentru tot, iar o înmormântare ortodoxă rusă nu e deloc ieftină. Tot el le dăduse bani rudelor ei care aveau nevoie de ajutor. Tatăl nu se numărase printre ele, însă la el se dusese Unchiul când voise un inventar cu rudele rămase în Taghil ale soţiei lui. Şi atunci îi fusese prezentat nepotul său, micul Serghei. A doua zi dimineaţă, Unchiul dispăruse, la fel de misterios şi de inexplicabil cum apăruse. Anii trecuseră, Serghei devenise adolescent, apoi adult, şi cei mai mulţi credeau probabil că Unchiul – pe care şi-l aminteau ca fiind bătrân încă de când fusese trimis în Siberia – era de mult oale şi ulcele. Numai că atunci când Serghei fusese arestat pentru contrabandă cu haşiş, apăruse

brusc un bărbat, un armean care se prezentase drept omul Unchiului, şi rezolvase situaţia, iar apoi se ocupase de invitaţia în Norvegia din partea Unchiului.

Serghei se uită la ceas. Şi se lămuri că trecuseră exact douăsprezece minute de când se uitase ultima dată. Închise ochii şi încercă să-l vizualizeze. Pe poliţist.

De fapt, mai exista un detaliu despre povestea aşa-zisei morţi a unchiului său. Poliţistul care furase cuţitul fusese descoperit ulterior în taigaua siberiană, de fapt, ce mai rămăsese din el – căci restul fusese mâncat de un urs.

Era întuneric şi afară, şi înăuntru când sună telefonul.

Era Andrei.

10

Tord Schultz descuie uşa casei, scrută bezna dinăuntru şi ascultă o vreme liniştea profundă. Se aşează pe canapea fără să aprindă lumina şi aşteptă vuietul liniştitor al următorului avion.

Îi dăduseră drumul.

Un bărbat care se prezentase ca fiind inspector intrase în celulă, se lăsase pe vine în faţa lui şi îl întrebase de ce naiba ascunsese făină în bagajul lui.

— Făină?

— Asta spun tehnicienii de la Kripos că au descoperit.

Tord Schultz repetase acelaşi lucru pe care îl spusese la arestare, procedura de urgenţă, anume că nu ştia cum ajunsese punga de plastic în posesia lui şi nici ce conţinea aceasta.

— Minţiţi, zisese inspectorul. Şi n-o să vă scăpăm din ochi.

După care deschisese uşa celulei şi îi făcuse semn din cap că poate pleca.

Tord tresări când un sunet ascuţit umplu camera pustie şi întunecată. Se ridică şi îşi croi drum către telefonul aflat pe un scaun de lemn, lângă banca de antrenament.

Era directorul de operaţiuni. Acesta îi spuse lui Tord că fusese retras de pe cursele internaţionale pentru viitorul previzibil şi mutat pe cursele interne.

Tord întrebă de ce.

Şeful lui îi spuse că avusese loc o şedinţă de management în care fusese discutată situaţia lui.

— Trebuie să înţelegi că nu te putem lăsa pe curse externe când asupra ta planează o asemenea bănuială.

— Atunci de ce nu mă suspendaţi?

— Păi…

— Păi?

— Dacă te suspendăm şi presa află despre arestare, o să ajungă imediat la concluzia că te

considerăm vinovat şi asta le va da apă la moară… fără supărare.

— Şi voi?

Urmă o scurtă pauză înainte de răspuns.

— Compania ar avea de suferit dacă am recunoaşte că ne-am bănuit unul dintre piloţi că face trafic de droguri, nu crezi?

Răspunsul fusese intenţionat dat ca să-l enerveze.

Restul se pierdu în zgomotul făcut de un TU-154.

Tord puse receptorul în furcă.

Bâjbâi până la canapea şi se aşează. Îşi trecu degetele peste măsuţa de cafea. Simţi urme de mucus uscat, salivă şi cocaină. Şi acum? Ceva de băut sau o liniuţă? Ceva de băut *şi* o liniuţă?

Se ridică. Tupolevul se apropia la mică înălţime. Luminile inundară întregul living şi Tord se uită o secundă la reflexia lui în fereastră.

După care se lăsă iarăşi bezna. Însă el văzuse. O văzuse în ochii lui şi ştia că avea să o vadă şi pe feţele colegilor. Dispreţul, condamnarea şi – mai rău decât toate – mila.

Rute interne. N-o să te scăpăm din ochi. *Ne vedem.*

Dacă nu putea zbura în străinătate, nu mai avea nicio valoare pentru ei. N-avea să mai fie decât un element de risc, disperat, plin de datorii şi dependent de cocaină. Un om aflat pe radarul poliţiei, un om sub presiune. Nu ştia multe, dar tot ştia mai mult decât suficient ca să fie conştient că putea distruge infrastructura pe care o construiseră. Iar ei vor face ce trebuia făcut. Tord Schultz îşi duse mâinile la ceafă şi gemu zgomotos. Nu era născut să piloteze un avion de luptă. Intrase în vrie şi nu era în stare să recapete controlul; nu făcea decât să stea şi să se uite cum se apropie şi se învârte pământul. Şi ştia că singura lui şansă de supravieţuire era să sacrifice avionul. Trebuia să se catapulteze. Să se arunce. Acum.

Trebuia să se ducă la cineva de la vârful poliţiei, cineva despre care să fie sigur că este mai presus de

banii bandelor de traficanţi de droguri. Trebuia să ajungă la cel mai înalt nivel.

„Da”, îşi zise Tord Schultz. Expiră cu putere şi simţi cum i se relaxează muşchi despre care nici nu-şi dăduse seama că sunt încordaţi. Avea să se ducă la cel mai înalt nivel.

Însă întâi avea să bea ceva.

Şi să tragă o liniuţă.

Harry primi cheia camerei de la acelaşi băiat de la recepţie.

Îi mulţumi şi urcă treptele cu paşi mari. Pe drumul de la staţia de metrou din Egertorget până la hotelul Leon nu văzuse niciun tricou Arsenal.

Încetini pasul când se apropia de camera 301. Două dintre becurile de pe coridor dispăruseră, aşa că era atât de beznă, încât abia vedea lumina pe sub uşa camerei lui. În Hong Kong, preţurile la electricitate erau aşa de mari, că renunţase la prostul obicei norvegian de a lăsa lumina aprinsă când ieşea, dar acum nu putea fi sigur dacă nu cumva le aprinsese menajera. Dacă aşa era, atunci femeia uitase şi să încuie uşa.

Harry era cu cheia în mâna dreaptă, când uşa se deschise singură. În lumina singurei lămpi de tavan zări o siluetă. Era cu spatele la el, aplecată deasupra valizei lui de pe pat. Când uşa se izbi de perete cu un pocnet, silueta se întoarse calm. Un bărbat cu faţa prelungă, ridată se uită la Harry cu ochi de St. Bernard. Era înalt, aplecat de spate şi purta o haină lungă, un pulover de lână şi un guler murdar de preot la gât. Prin părul lung şi neîngrijit se vedeau pe chip cei mai mari ochi pe care îi văzuse Harry vreodată. Bărbatul avea probabil cel puţin 70 de ani. El şi Harry nu puteau fi mai diferiţi, dar în prima clipă i se păru că se uita la o reflexie a sa.

— Ce naiba faci? întrebă Harry de pe coridor.

Procedură de rutină.

— Ce ţi se pare că fac?

Vocea era mai tânără decât faţa, sonoră, cu accentul suedez pe care, nu se ştie de ce, îl adoră

trupele suedeze de dance şi predicatorii.

— Am spart uşa ca să văd dacă ai ceva de valoare, evident.

Nu doar accentul era suedez, omul chiar vorbea suedeza. Ridică ambele mâini. În dreapta avea un adaptor universal, în stânga, o ediţie broşată din *Pastorala americană* de Philip Roth.

— N-ai absolut nimic, nu?

Bărbatul aruncă obiectele pe pat. Se uită în valiză, apoi privi întrebător spre Harry.

— Nici măcar un aparat de ras.

— Ce…

Harry ignoră procedurile de rutină, intră în cameră şi trânti capacul valizei.

— Uşurel, fiule, rosti intrusul, ridicând palmele în sus. Nu o lua personal. Eşti nou în clădirea asta. Singura întrebare era cine avea să te jefuiască primul.

— Cine? Te referi…?

Bătrânul întinse o mână.

— Bun-venit. Eu sunt Cato. Stau la 310.

Harry se uită la mâna lată ca o tigaie înnegrită.

— Haide, zise Cato. Mâinile mele sunt singura parte a mea pe care e recomandat să le atingi.

Harry îşi rosti numele şi strânse mâna omului. Era o mână surprinzător de moale.

— Mâini de preot, spuse individul parcă citindu-i gândurile. Ai ceva de băut, Harry?

Harry dădu din cap înspre valiză şi uşile deschise ale dulapului.

— Ştii deja.

— Că n-ai nimic, da. Mă refer la tine. În buzunarul hainei, de exemplu.

Harry scoase o consolă Game Boy şi o aruncă pe pat, unde erau împrăştiate toate celelalte lucruri ale lui.

Cato se uită la Harry înclinând capul până când urechea i se lipi de umăr.

— Cu costumul ăsta, aş fi zis că eşti unul dintre oaspeţii cu ora, nu pe termen lung. Oricum, ce faci pe aici?

— Cred că asta ar trebui să te întreb eu pe tine.

Cato îşi puse o mână pe braţul lui Harry şi se uită în ochii lui.

— Fiule, zise el cu vocea lui sonoră, mângâind cu două degete stofa costumului. Costumul e foarte frumos. Cât ai dat pe el?

Harry era cât pe ce să răspundă. Un amestec de curtoazie, ripostă şi ameninţare. Însă îşi dădu seama că n-avea rost. Renunţă. Şi zâmbi.

Cato zâmbi şi el.

Ca o reflexie.

— N-am timp să sporovăiesc. Trebuie să plec la muncă, zise Cato.

— Anume?

— Iată. Eşti şi tu interesat un pic de semenii tăi muritori. Le propovăduiesc nefericiţilor cuvântul Domnului.

— Acum?

— Chemarea mea n-are orar de funcţionare. La revedere.

Cu o plecăciune galantă, bătrânul se întoarse şi se îndepărtă. Când trecea pragul uşii, Harry zări unul dintre pachetele lui nedesfăcute de Camel ieşind din buzunarul hainei lui Cato. Închise uşa în urma lui. În încăpere rămăsese un miros de bătrâneţe şi cenuşă. Se duse să deschidă fereastra. Imediat, încăperea se umplu de sunetele oraşului: zumzetul îndepărtat şi constant al traficului, muzică de jazz venind pe o fereastră deschisă, o sirenă îndepărtată de poliţie, un nefericit care îşi striga durerea printre case, urmat de zgomot de sticlă spartă, vântul foşnind printre frunze uscate, ţăcănitul tocurilor femeilor. Zgomotele oraşului Oslo.

O mişcare uşoară îl făcu să se uite în jos. Lumina felinarului din curte cădea direct pe tomberon. Zări mişcarea unei cozi maro. Un şobolan stătea pe margine şi adulmeca înspre el cu un nas lucios. Lui Harry îi aminti de ceva ce spusese înţeleptul lui patron, Herman Kluit, şi care făcea poate referire la slujba lui: „Un şobolan nu e nici bun, nici rău. Face doar ceea ce trebuie să facă un şobolan”.

★

Asta era cea mai neplăcută parte a iernii în Oslo. Partea de dinainte să îngheţe apele fiordului, când vântul suflă, sărat şi îngheţat, pe străzile din centrul oraşului. Ca de obicei, stăteam pe Dronningens gate şi vindeam *speed,* Stesolid şi Rohypnol. Băteam cu picioarele în pământ ca să mă încălzesc. Nu-mi mai simţeam degetele de la picioare şi mă întrebam dacă profitul din acea zi ar fi trebuit investit în cizmele Freelance oribil de scumpe pe care le văzusem în vitrină la Steen & Strom. Sau în „gheaţă", căci auzisem că era de vânzare în Plata. Poate că era mai bine să şutesc nişte *speed* – Tutu n-avea cum să observe – şi să cumpăr cizmele. Însă gândindu-mă mai bine, am zis că e mai sigur să şutesc cizmele şi să mă asigur că Odin primea ce i se cuvenea. În definitiv, stăteam mai bine decât Oleg, care fusese nevoit să înceapă de la zero vânzând haşiş în iadul îngheţat de pe malurile râului. Tutu îi dăduse zona de sub podul Nybrua, unde intra în competiţie cu oameni din toate locurile nenorocite ale lumii şi era probabil singura persoană care vorbea fluent norvegiană între podul Anker şi port.

Am văzut în susul străzii un tip cu tricou Arsenal. De obicei acolo stătea Bisken, un tip din Sørland, plin de bube şi cu o zgardă de câine la gât. Omul era nou, dar procedura era la fel: îşi aduna un grup în jurul lui. Până atunci strânsese trei tipi care aşteptau. Dumnezeu ştie de ce erau ăia atât de înfricoşaţi. Copoii lăsaseră zona în pace, iar dacă îi luau pe sus pe dealerii de pe stradă, o făceau doar de dragul aparenţelor, când dădea din gură vreun politician.

Un tip îmbrăcat de parcă se ducea la ceremonia de confirmare a trecut de grup şi i-am văzut pe el şi pe Arsenal schimbând nişte gesturi abia perceptibile cu capul. Tipul s-a oprit în faţa mea. Purta un trenci de la Ferner Jacobsen, costum Ermengildo Zegna şi avea cărare pe o parte à la Silver Boys. Era un tip masiv.

— Vrea cineva să te vadă, a spus el în engleză, cu un ton gutural rusesc.

Am crezut că e vorba de povestea obişnuită. Îmi văzuse faţa, credea că sunt de închiriat şi voia o felaţie

sau curul meu de adolescent. Trebuie să mărturisesc că în zile ca asta mă gândeam serios să îmi schimb profesia; scaune de maşină încălzite şi un tarif pe oră de patru ori mai mare.

— Nu, mersi, i-am răspuns în engleză.

— Răspunsul corect este da, vă rog, a replicat el, prinzându-mă de braţ şi trăgându-mă aproape pe sus către o limuzină neagră, care în clipa următoare a tras aproape fără zgomot la marginea trotuarului.

S-a deschis portiera din spate şi, cum orice rezistenţă era inutilă, am început să mă gândesc la un preţ corespunzător. În definitiv, violul plătit e mai bun decât cel neplătit.

Am fost împins pe bancheta din spate şi am auzit portiera închizându-se cu un pocnet uşor, de maşină scumpă, Prin geamurile care din afară păruseră negre şi impenetrabile, am văzut că ne îndreptam spre vest. La volan era un tip micuţ, cu un cap mult prea mic pentru toate chestiile alea mari care trebuiau să încapă acolo: un nas imens, o gură fără buze, ca de rechin, şi ochi bulbucaţi care păreau lipiţi cu clei. Şi el avea un costum ca de înmormântare elegant şi o cărare ca de băiat de cor. S-a uitat la mine în oglinda retrovizoare.

— Vânzări bune, ei?

— Ce vânzări, cretinule?

Micuţul mi-a zâmbit prietenos şi a dat din cap. În sinea mea mă hotărâsem să le fac reducere de grup dacă îmi cereau, dar acum vedeam în ochii lui că nu pe mine mă voiau. Era vorba de altceva, dar deocamdată nu îmi dădeam seama ce. Am văzut primăria apărând şi dispărând în urma noastră. Ambasada americană. Slottsparken. Mai departe spre vest. Kirkeveien. Sediul radioteleviziunii. Apoi case şi locuinţe de bogătaşi.

Am oprit în faţa unei construcţii masive de lemn aflate pe un deal şi cei doi directori de pompe funebre m-au condus la poartă. În vreme ce păşeam pe pietriş către uşa de stejar, m-am uitat în jur. Proprietatea era de dimensiunile unui teren de fotbal, cu meri şi peri, un turn de ciment ca un buncăr, ca magaziile mari din ţările deşertice, şi un garaj dublu cu bare de fier, care dădea impresia că adăpostea maşini de intervenţie. Toată

adunătura era înconjurată de un zid înalt de 2-3 metri. Deja aveam o presimţire legată de locul către care ne îndreptam. Limuzină, engleză mârâită, „vânzări bune”, casă ca o fortăreaţă.

În hol, cel mai mare dintre cei doi costumaţi m-a percheziţionat, după care el şi micuţul s-au dus într-un colţ, unde era o măsuţă acoperită cu postav roşu şi grămezi de icoane vechi şi crucifixuri pe tot peretele. Şi-au scos armele din tocurile de pe umăr, le-au pus pe fetrul roşu şi au aşezat câte o cruce pe fiecare pistol. După care s-a deschis uşa către un salon.

— *Ataman,* a zis bărbatul, arătându-mi pe unde s-o iau.

Bătrânul trebuie să fi avut cel puţin aceeaşi vârstă ca fotoliul din piele pe care stătea. M-am holbat la el. Degete îmbătrânite, încovoiate în jurul unei ţigări negre.

Dinspre căminul imens se auzeau pârâituri vesele, aşa că am avut grijă să mă aşez suficient de aproape de foc ca să simt căldura în spate. Lumina flăcărilor juca pe cămaşa albă de mătase şi pe faţa moşului. Şi-a lăsat ţigara jos şi a ridicat mâna ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i sărut piatra mare albastră pe care o purta pe inelar.

— Safir birmanez, a zis el. 6,6 carate, 4000 şi jumate de dolari pe carat.

Avea accent. Nu îl sesizai uşor, dar era acolo. Polonia? Rusia? Oricum, ceva estic.

— Cât face? a continuat el, sprijinindu-şi bărbia pe inel.

Mi-au trebuit câteva secunde ca să pricep la ce se referă.

— Puţin sub 30.000, am zis eu.

— Cât de mult sub?

M-am gândit.

— Pe-aproape de 29.700.

— Cursul de schimb pentru dolar e 5,83.

— În jur de 170.000.

Moşul a dat din cap.

— Mi-au spus că eşti bun.

Ochii îi străluceau mai albaştri decât nenorocitul de safir birmanez.

— Au creiere, am replicat eu.

— Te-am urmărit la treabă. Ai multe de învăţat, dar îmi dau seama că eşti mai deştept decât ceilalţi imbecili. Îţi dai seama când ai de-a face cu un client şi ştii cât e dispus să plătească.

Am ridicat din umeri. Mă întrebam ce era el dispus să plătească.

— Dar mi-au spus şi că furi.

— Doar atunci când merită efortul.

Moşul a râs. În fine, cum era prima dată când îl vedeam, am crezut că râsul ăla e mai degrabă un acces de tuse, cum e când ai cancer de plămâni. Se auzea un soi de gâlgâit din gât, ca pufăiturile scoase pe vremuri de ambarcaţiunile cu motor. După aia şi-a fixat ochii lui reci şi albaştri de evreu asupra mea şi a rostit, pe un ton care sugera că îmi explica a doua lege a lui Newton:

— Ar trebui să poţi să te descurci şi cu următorul calcul. Dacă furi de la mine, te omor.

Îmi curgea sudoarea pe spate. M-am silit să-i susţin privirea. Parcă mă holbam la nenorocita de Antarctică. Nimic. Pustiu rece şi îngheţat. Dar eu ştiam ce vreau. Numărul unu: bani.

— Gaşca de motociclişti te lasă să vinzi zece grame pe cont propriu la fiecare 50 de grame vândute pentru ei. Şaptesprezece la sută. Pentru mine vinzi doar marfa mea şi eşti plătit cu bani gheaţă. Cincisprezece la sută. Ai propriul tău colţ de stradă. Sunteţi trei care lucraţi. Omul cu banii, omul cu drogurile şi iscoada. Şapte la sută pentru omul cu drogurile, trei la sută pentru iscoadă. Te socoteşti cu Andrei la miezul nopţii.

A dat din cap înspre gorila mai scundă.

Colţ de stradă. Iscoadă. *Cartelul drogurilor* toată ziua.

— S-a făcut, am zis eu. Dă-mi tricoul.

Moşul a zâmbit, genul de zâmbet de reptilă care are darul de a-ţi arăta clar ce loc ocupi în ierarhie.

— Se ocupă Andrei.

Am continuat să sporovăim. M-a întrebat despre părinţii şi prietenii mei, dacă aveam unde să locuiesc. I-am spus că locuiam cu sora mea adoptivă şi am minţit doar cât era necesar, căci aveam senzaţia că ştia deja răspunsurile. O singură dată m-a lăsat fără grai, când a

întrebat de ce vorbeam un soi de dialect depăşit din estul oraşului, dacă am crescut într-o familie educată din nord, şi am răspuns că din pricina tatălui meu adevărat, care era din estul oraşului. Dracu' ştie dacă aşa e, dar aşa mi te-am închipuit mereu, tată, plimbându-te prin est, lovit de ghinion, şomer, dur, cu un apartament îngheţat nepotrivit să creşti un copil. Sau poate că vorbeam aşa ca să-i enervez pe Rolf şi pe copiii vecinilor plini de bani. După care am descoperit că îmi oferea un soi de avantaj, ca un tatuaj; lumea se speria, fugea, îmi lăsa spaţiu de manevră. În vreme ce turuiam despre viaţa mea, moşul îmi studia faţa şi tot lovea cu inelul de safir în braţul fotoliului, fără încetare, ca şi cum era un soi de numărătoare inversă. Când a apărut o pauză în interogatoriu şi singurul sunet care se auzea era bătaia aia, am avut senzaţia că o să explodăm dacă nu rup tăcerea.

— Mişto cocioabă, am zis.

A sunat atât de tupeist, că am roşit.

— A fost reşedinţa şefului Gestapoului din Norvegia între 1942 şi 1945. Hellmuth Reinhard.

— Cre' că vecinii nu te deranjează.

— Casa de alături e tot a mea. Acolo a stat locotenentul Reinhard. Sau viceversa.

— Viceversa?

— Pe aici nu totul e uşor de înţeles, a zis moşul.

Şi-a arătat zâmbetul lui de şopârlă. Varanul uriaş.

Ştiam că trebuie să fiu prudent, dar nu m-am putut abţine.

— Nu pricep un lucru. Odin îmi dă şaptesprezece la sută şi cam asta e regula peste tot. Dar tu vrei o echipă de trei oameni şi dai în total douăzeci şi cinci la sută. De ce?

Ochii moşului s-au fixat pe o parte a feţei mele.

— Pentru că e mai sigur cu trei decât cu unul, Gusto. Riscurile vânzătorilor mei sunt riscurile mele. Dacă pierzi toţi pionii, e doar o chestiune de timp până ce eşti făcut şah-mat, Gusto.

Părea să-mi repete numele ca să se delecteze de sunet.

— Dar profitul…

— Nu-ţi bate tu capul cu asta, a ripostat el tăios.

După care a zâmbit şi vocea i s-a înmuiat din nou.

— Marfa noastră provine direct de la sursă, Gusto. E de şase ori mai pură decât aşa-zisa heroină care e mai întâi diluată în Istanbul, apoi în Belgrad şi după aia în Amsterdam. Cu toate astea, noi plătim mai puţin pe gram. Pricepi?

Am încuviinţat.

— Poţi să o diluezi de şapte sau de opt ori mai mult decât ceilalţi.

— O diluăm, dar mai puţin decât ceilalţi. Noi vindem ceva ce poate fi numit heroină. Deja ştii asta, şi de-asta ai zis aşa de repede da la un procent mai mic.

Lumina flăcărilor lucea pe dinţii lui albi.

— Deoarece ştii că o să vinzi cel mai bun produs din oraş, o să ajungi să ai profit de trei până la patru ori mai mare decât ai cu făina lui Odin. Ştii asta pentru că vezi în fiecare zi: cumpărători care trec pe lângă şirul de dealeri de heroină ca să-l găsească pe cel îmbrăcat cu…

— …tricoul Arsenal.

— Clienţii vor şti din prima zi că marfa ta e cea mai bună, Gusto.

După care m-a condus afară.

Cum şezuse cu o pătură de lână peste genunchi, am presupus că era schilod sau avea ceva, dar s-a dovedit surprinzător de vioi. S-a oprit în uşă, în mod clar nedorind să-şi arate faţa pe afară. Şi-a pus o mână pe braţul meu, deasupra cotului. Mi-a strâns uşor muşchiul.

— Ne vedem în curând, Gusto.

Am dat din cap. Ştiam că mai vrea ceva. *Te-am văzut la treabă.* Dintr-o limuzină cu geamuri fumurii, studiindu-mă ca şi cum aş fi fost un nenorocit de tablou. Aşa mi-am dat seama că am să obţin ce vreau.

— Iscoada trebuie să fie sora mea adoptivă. Iar omul cu drogurile, un băiat pe care-l cheamă Oleg.

— Pare în regulă. Altceva?

— Vreau numărul 23 pe tricou.

— Arşavin, a mormăit mulţumită gorila masivă. Rus. Evident că nu auzise niciodată de Michael Jordan.

— O să vedem, a chicotit moşul.

A ridicat privirea spre cer.

— Acum, Andrei o să-ţi arate ceva şi după aia poţi să începi.

Mă tot bătea cu mâna pe braţ, iar zâmbetul părea o trăsătură permanentă. Eram speriat. Şi entuziasmat. Speriat şi entuziasmat ca un vânător de varani uriaşi.

Gorilele m-au dus cu maşina la debarcaderul pustiu din Frognerkilen. Aveau cheile unei porţi şi am mers mai departe printre ambarcaţiunile mici lăsate acolo peste iarnă. La capătul unui chei, ne-am oprit şi ne-am dat jos. Am rămas uitându-mă la apa calmă şi neagră, în vreme ce Andrei a deschis portbagajul.

— Vino încoace, Arşavin.

M-am dus într-acolo şi m-am uitat înăuntru.

Purta încă zgarda cu ţepi şi tricoul Arsenal. Bisken fusese dintotdeauna urât, însă când l-am văzut, aproape mi-a venit să vomit. Pe toată faţa lui plină de coşuri se vedeau găuri mari negre de sânge închegat, o ureche era ruptă pe jumătate, iar într-una dintre orbite nu se mai afla ochiul, ci ceva care semăna cu o budincă de orez. După ce am reuşit în cele din urmă să-mi desprind privirea de terciul ăla, am văzut că avea o găurică în tricou, deasupra „m”-ului de la Emirates. Ca o gaură de glonţ.

— Ce s-a întâmplat? am îngăimat eu.

— A vorbit cu poliţistul cu beretă.

Ştiam la cine se referă. Un poliţist sub acoperire – sau cel puţin aşa credea el că e – se învârtea prin Kvadraturen.

Andrei a aşteptat, m-a lăsat să mă uit bine, apoi a întrebat:

— Ai priceput mesajul?

Am dat din cap. Nu mă puteam abţine să nu mă uit la ochiul distrus. Ce mama dracului îi făcuseră?

— Peter, a spus Andrei.

Au ridicat împreună cadavrul din portbagaj, i-au scos tricoul Arsenal şi l-au aruncat peste marginea cheiului. Apa neagră l-a înghiţit fără un sunet şi şi-a închis fălcile peste el. Gata, dispărut.

Andrei mi-a aruncat tricoul.

— Ăsta-i al tău de-acum.

Mi-am băgat degetul prin gaura de glonţ. Am întors tricoul şi m-am uitat la spatele lui.

52. Bendtner.

11

Era 6:30 dimineaţa, cu un sfert de oră înainte de răsăritul soarelui, conform ultimei pagini din *Aftenposten.* Tord Schultz împături ziarul şi îl lăsă pe scaunul de lângă el. Aruncă din nou o privire peste atriumul pustiu înspre ieşire.

— De obicei vine devreme, zise paznicul de la Securitas din spatele recepţiei.

Tord Schultz luase un tren de dimineaţă până în Oslo şi privise oraşul trezindu-se în timp ce mergea dinspre gara centrală pe Grønlandsleiret. Trecuse pe lângă o maşină de gunoi. Oamenii tratau tomberoanele de gunoi cu o asemenea duritate, că Tord socotea că spune mai multe despre atitudine decât despre eficienţă. Piloţi de F-16. Un zarzavagiu pakistanez scosese lădiţele cu legume în faţa magazinului şi se oprise acolo, ştergându-şi mâinile de şorţ, şi îl salutase zâmbind. Pilot de Hercules. După biserica Grønland, cotise la stânga. O faţadă enormă de sticlă, proiectată şi construită în anii ’70, se înălţa deasupra lui. Sediul central al poliţiei.

La ora 6:37, se deschise uşa. Paznicul tuşi, iar Tord ridică privirea. Primi o încuviinţare tăcută de la paznic şi se ridică în picioare. Omul care venea era mai scund decât el.

Mergea cu pas alert şi avea părul mai lung decât s-ar fi aşteptat Tord de la omul care răspundea de cea mai mare unitate de narcotice din Norvegia. Când se apropie, Tord observă dungile roz şi albe de pe faţa bronzată, aproape feminin de atrăgătoare a omului. Îşi aminti de o însoţitoare de bord care avea un defect de pigmentare, o dungă albă care se întindea în jos de la gâtul bronzat la solar, printre sâni, până la pubisul ras. Dunga făcea ca restul pielii să arate ca un ciorap de nailon bine întins.

— Mikael Bellman?

— Da, cu ce vă pot ajuta?

Omul zâmbi fără să încetinească pasul.

— Cu o discuţie privată.

— Mă tem că trebuie să mă pregătesc pentru o şedinţă la prima oră, dar dacă sunaţi la…

— *Trebuie* să discut cu dumneata acum, zise Tord, el însuşi surprins de tonul propriei voci.

— Chiar aşa?

Şeful Orgkrim îşi trecuse deja legitimaţia prin poarta de acces, dar se opri ca să-l cerceteze.

Tord Schultz se apropie. Îşi coborî vocea, deşi în sala vastă nu se mai afla decât paznicul.

— Mă numesc Tord Schultz, sunt pilot la cea mai mare companie aeriană scandinavă şi am informaţii despre contrabandă cu droguri care sunt aduse în Norvegia via Gardermoen.

— Înţeleg. Despre ce cantitate vorbim?

— Opt kile pe săptămână.

Tord simţi fizic privirea omului iscodindu-l. Ştia că mintea lui aduna şi procesa toate datele disponibile: limbajul trupului, hainele, postura, expresia facială, verigheta, pe care din cine ştie ce motiv o mai purta, cercelul pe care nu-l avea în ureche, pantofii lustruiţi, vocabularul, fermitatea privirii.

— Poate că ar trebui să vă înregistrăm, zise Bellman, dând din cap înspre paznic.

Tord Schultz clătină încet din cap.

— Aş prefera ca această întâlnire să rămână confidenţială.

— Regula spune că toată lumea trebuie să se înregistreze, dar vă pot asigura că informaţiile rămân aici, în sediul central al poliţiei.

Bellman îi făcu semn pazniculuí.

În liftul cu care urcară, Schultz îşi trecu degetul peste ecusonul pe care-l printase paznicul şi îi spusese să-l poarte pe rever.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Bellman.

— Absolut nimic, răspunse Tord, care însă continuă să frece ecusonul cu degetul, sperând să-şi poată şterge numele.

Biroul lui Bellman era surprinzător de mic.

— Mărimea nu contează, rosti Bellman cu un ton care sugera că era obişnuit cu reacţiile altora. De

aici s-au înfăptuit lucruri măreţe.

Arătă înspre o poză de pe perete.

— Lars Axelsen, şeful departamentului pentru jafuri de pe-atunci. A distrus banda Tveita în anii ’90.

Îi făcu semn lui Tord să ia loc. Scoase un carneţel, însă văzu încruntătura lui Tord şi îl puse deoparte.

— Ei bine? zise el.

Tord inspiră adânc. Şi vorbi. Începu cu divorţul lui. Avea nevoie de asta. Trebuia să înceapă cu motivul. După care trecu la când şi unde. Apoi la „cine” şi „cum”. Iar la final, vorbi despre „arzător”.

Bellman stătu aplecat în faţă, urmărindu-l cu atenţie. Abia când Tord pomeni de „arzător” îşi pierdu expresia concentrată, deşi profesională. După surpriza iniţială, petele depigmentate de pe piele i se colorară în roşu. Priveliştea era bizară, ca şi cum s-ar fi aprins o flacără pe dinăuntru. Tord Schultz pierdu contactul vizual cu Bellman, care îşi pironi privirea pe peretele din spate, uitându-se poate la poza lui Lars Axelsen.

După ce termină, Bellman oftă şi ridică privirea.

Tord observă că în ochii lui apăruse o nouă expresie. Dură şi sfidătoare.

— Îmi cer scuze, rosti şeful de departament. În numele meu, al profesiei mele şi al forţelor de poliţie. Îmi cer scuze că nu l-am dat afară pe nemernic.

Tord îşi spuse că Bellman vorbise probabil pentru sine, şi nu pentru el, un pilot care făcuse contrabandă cu opt kile de heroină pe săptămână.

— Apreciez îngrijorarea dumneavoastră, zise Bellman. Mi-aş dori să pot spune că nu aveţi de ce să vă temeţi, însă experienţa amară îmi spune că, atunci când este expus public genul ăsta de corupţie, scandalul nu se rezumă la o singură persoană.

— Înţeleg.

— Aţi povestit şi altcuiva despre chestia asta?

— Nu.

— Mai ştie cineva că sunteţi aici şi vorbiţi cu mine?

— Nu.

— Absolut nimeni?

Tord se uită la el. Zâmbi amar, fără să spună ce-i trecea prin cap: cui să spună aşa ceva?

— Bine, zise Bellman. Chestiunea pe care mi-aţi adus-o la cunoştinţă este importantă, gravă şi extrem de delicată. Va trebui să acţionez cu mare prudenţă ca să nu-i alertez pe cei care nu trebuie alertaţi. Asta înseamnă că va trebui să merg cu problema la nivel mai înalt. Să ştiţi că ar trebui să vă reţin pentru ceea ce mi-aţi spus, dar arestarea dumneavoastră acum ne-ar putea expune pe amândoi. Aşa că, până la clarificarea situaţiei, ar trebui să vă duceţi acasă şi să rămâneţi acolo. Înţelegeţi? Nu povestiţi nimănui despre această întâlnire, nu ieşiţi din casă, nu deschideţi uşa străinilor, nu răspundeţi la apeluri telefonice de la numere necunoscute.

Tord dădu încet din cap.

— Cât va dura?

— Maximum trei zile.

— Recepţionat.

Bellman păru pe cale să mai spună ceva, dar se opri şi ezită înainte de a se decide într-un final.

— E ceva ce n-am reuşit niciodată să înţeleg, rosti el. Cum de sunt unii dispuşi să distrugă vieţile altora pentru bani. Mă rog, poate că dacă eşti un ţăran afgan sărac… Dar un norvegian cu salariu de comandant de zbor…

Tord Schultz îl privi în ochi. Se pregătise pentru aşa ceva; aproape că se simţea uşurat acum.

— Cu toate astea, faptul că aţi venit aici de bunăvoie şi că aţi pus toate cărţile pe masă reprezintă un act de curaj. De acum înainte nu veţi avea o viaţă prea uşoară, Schultz.

Cu asta, şeful Orgkrim se ridică şi îi întinse mâna. Iar în mintea lui Tord apăru aceeaşi idee ca atunci când îl văzuse apropiindu-se de el în hol:

Mikael Bellman avea înălţimea perfectă pentru un pilot de vânătoare.

✯

Când Tord Schultz părăsea sediul central al poliţiei, Harry Hole suna la uşa lui Rakel. Aceasta deschise, îmbrăcată cu o rochie de casă, cu ochii mijiţi şi căscând.

— O să arăt mai bine mai încolo, zise ea.

— E bine că unul dintre noi o să arate mai bine, glumi Harry, păşind înăuntru.

— Succes, zise ea, oprindu-se în faţa mesei din living încărcate cu documente. Aici e totul. Rapoarte. Poze. Articole de ziar. Declaraţii ale martorilor. E un avocat meticulos. Trebuie să plec la serviciu.

Până să plece ea trântind uşa, Harry îşi făcuse deja prima ceaşcă de cafea şi se pusese pe treabă.

După trei ore de lectură, trebui să facă o pauză ca să alunge descurajarea care începuse să-l copleşească. Luă ceaşca şi se duse la fereastra din bucătărie. Îşi spuse că se afla acolo ca să pună sub semnul întrebării vinovăţia, nu ca să confirme nevinovăţia. *Îndoiala* era suficientă. Şi totuşi… Dovezile n-aveau nicio urmă de ambiguitate. Iar toţi anii de experienţă ca anchetator criminalist se întorceau împotriva lui: lucrurile erau surprinzător de des exact aşa cum păreau.

După alte trei ore, concluzia era aceeaşi. Nimic din documente nu sugera o altă explicaţie. Îşi zise că asta nu însemna că nu există una, ci doar că nu se află aici.

Plecă înainte să se întoarcă Rakel acasă, spunându-şi că era încă afectat de diferenţa de fus orar şi că trebuia să doarmă. Însă ştia care e adevărul. Nu se putea decide să recunoască faptul că, din ce citise, era şi mai greu să se agaţe de vreo îndoială, îndoiala care era calea, adevărul, viaţa şi singura speranţă de mântuire.

Aşa că îşi luă haina şi plecă. Parcurse pe jos drumul din Holmenkollen, trecând de Ris, Sogn, Ullevål şi Bolteløkka, până la restaurantul Schrøder.

Se gândi să intre, însă se răzgândi. O luă spre est, peste râu, spre Tøyen.

Când deschise uşa de la Fyrlyset, lumina zilei începuse deja să se estompeze. Totul era aşa cum ţinea el minte. Ziduri deschise la culoare, decor de cafenea în culori palide, ferestre mari care lăsau să intre cantitatea maximă de lumină. În această lumină de după-amiază, clienţii şedeau în jurul meselor, cu cafea şi sendvişuri. Unii îşi ţineau capetele aplecate deasupra farfuriilor, ca şi cum tocmai ajunseseră la linia de finiş după o cursă de cincizeci de kilometri, alţii purtau discuţii repezite în jargonul de neînţeles al narcomanilor, iar pe alţii n-ai fi fost surprins să-i vezi bând un espresso amestecaţi în mulţimea burgheză de cărucioare de la United Bakeries.

Unii dintre ei primiseră haine second-hand, pe care le purtau acum sau le ţineau în saci de plastic. Alţii semănau cu nişte agenţi de asigurări sau directori de şcoală de provincie.

Harry se duse la tejghea, unde o fată plinuţă, cu zâmbetul pe buze şi îmbrăcată cu un hanorac cu emblema Armatei Salvării îi oferi cafea la filtru gratuită şi pâine integrală cu *brunost.*

— Azi nu, mersi. Martine e aici?

— Lucrează în clinică.

Fata arătă cu degetul înspre tavan şi sala de prim ajutor a Armatei Salvării de deasupra.

— Dar ar fi trebuit să termine…

— Harry!

Se întoarse.

Martine Eckhoff era la fel de minionă ca întotdeauna. Faţa ei de pisicuţă zâmbitoare avea aceeaşi gură disproporţionat de largă şi un nas care semăna cu un dâmb pe chipul micuţ. Iar pupilele păreau să fi ajuns până la marginea irisurilor căprui, căpătând formă de gaură a cheii. Îi explicase odată că era vorba de un sindrom congenital cunoscut sub numele de colobom ocular.

Martine se ridică în vârful picioarelor şi îl îmbrăţişă lung şi afectuos. Iar după aceea, continuă

să-l ţină strâns de ambele mâini, ridicând privirea spre el. Harry zări umbra care îi întunecă zâmbetul când îi văzu cicatricea de pe faţă.

— Ce… ce slab eşti!

Harry râse.

— Mersi. Dar în vreme ce eu am slăbit…

— Ştiu, ştiu, replică imediat Martine. Eu m-am îngrăşat. Toată lumea se îngraşă, Harry. Cu excepţia ta. Apropo, am o scuză să fiu grasă…

Se bătu cu palma pe abdomen, unde puloverul din lână neagră stătea să plesnească.

— Mmm. Rikard e vinovatul?

Martine râse şi încuviinţă cu entuziasm. Avea faţa roşie şi emana căldură ca un ecran cu plasmă.

Se duseră la singura masă liberă. Harry se aşeză şi se uită la semisfera neagră a abdomenului umflat în timp ce încerca să se lase în jos pe scaun. Părea o imagine nelalocul ei pe fundalul vieţilor date peste cap şi lipsei de speranţă din încăpere.

— Gusto, zise el. Ştii ceva despre caz?

Martine scoase un oftat din rărunchi.

— Evident. Toţi de-aici ştiu. Făcea parte din comunitate. Nu venea des, dar îl vedeam din când în când. Toate fetele care lucrează aici îl iubeau. Arăta foarte bine.

— Ce ştii de Oleg, tipul despre care se spune că l-a ucis?

— Venea câteodată, împreună cu o fată.

Martine se încruntă.

— Se spune că l-a ucis? Deci există îndoieli?

— Asta încerc să stabilesc. O fată, zici?

— Drăguţă, dar cam ştearsă. Ingunn? Iriam?

Se întoarse spre tejghea.

— Hei! Cum o cheamă pe sora adoptivă a lui Gusto?

Înainte să apuce să răspundă cineva, îşi aduse ea aminte:

— Irene!

— Păr roşcat şi pistrui? întrebă Harry.

— Era atât de palidă, că, dacă n-ar fi fost părul, ar fi fost invizibilă. Vorbesc serios. Spre sfârşit, trecea

lumina soarelui prin ea.

— Spre sfârşit?

— Da, vorbeam chiar adineauri. E ceva vreme de când n-a mai trecut pe la noi. I-am întrebat pe mulţi dintre cei care vin aici dacă a plecat din oraş sau ce s-a întâmplat cu ea, dar nimeni nu pare să ştie unde e.

— Îţi aduci aminte să se fi întâmplat ceva cam în perioada crimei?

— Nimic aparte, în afara serii ăleia. Am auzit sirenele poliţiei şi am ştiut că veneau probabil după vreunul dintre tinerii noştri enoriaşi, când unul dintre colegii tăi de aici a primit un telefon şi a ieşit în fugă afară.

— Credeam că există o regulă nescrisă că poliţiştii sub acoperire nu au voie să lucreze aici, în cafenea.

— Nu cred că era la lucru, Harry. Stătea singur la masa de colo, prefăcându-se că citeşte *Klassekampen.* Poate sună vanitos din partea mea, dar cred că era aici ca să mă supravegheze pe mine.

Martine îşi puse cochetă mâna pe piept.

— Presupun că încă atragi poliţiştii singuri.

Ea râse.

— Eu am fost cea care te-a cercetat, sau ai uitat?

— O fată dintr-o familie creştină ca tine?

— De fapt, privirea lui fixă m-a excitat, însă a încetat când a început să se vadă sarcina. În fine, în seara aia a trântit uşa după el şi l-am văzut îndreptându-se către Hausmanns gate. Locul crimei era la doar câteva sute de metri. Imediat după aceea au început să circule zvonuri că Gusto a fost împuşcat. Şi că Oleg a fost arestat.

— Ce ştii despre Gusto, în afară de faptul că era atrăgător pentru femei şi că provenea dintr-o familie adoptivă?

— I se spunea Hoţul. Vindea violină.

— Pentru cine lucra?

— El şi Oleg vindeau droguri pentru motocicliştii din Alnabru, Los Lobos. Însă cred că s-au lipit de Dubai. Toţi care erau abordaţi făceau aşa. Aveau cea

mai pură heroină, iar când a apărut violina, dealerii lui Dubai au avut-o primii. Presupun că aşa e şi acum.

— Ce ştii despre Dubai? Cine e?

Martine clătină din cap.

— Nici măcar nu ştiu dacă e o persoană sau o bandă.

— Atât de vizibili pe străzi şi totuşi invizibili în culise. Nu ştie nimeni?

— Probabil că ştie cineva, dar cine ştie nu spune.

Cineva strigă numele lui Martine.

— Stai acolo, zise Martine, chinuindu-se să se ridice. Mă întorc imediat.

— De fapt, trebuie să plec, replică Harry.

— Unde?

Urmă o secundă de tăcere în care amândoi îşi dădură seama că n-avea un răspuns plauzibil la întrebarea ei.

✯

Tord Schultz şedea la masa de bucătărie, lângă fereastră. Soarele coborâse la orizont, însă era încă suficientă lumină ca să vadă pe oricine trecea pe drumul dintre case. Numai că nu putea vedea drumul. Luă o îmbucătură de pâine cu *servelat.*

Avioanele zburau pe deasupra acoperişurilor. Aterizau şi decolau. Aterizau şi decolau.

Tord Schultz asculta diversele sunete de motor. Era ca o cronologie: motoare vechi care sunau *corect,* aveau vuietul potrivit, strălucirea caldă care evoca amintirile frumoase, care-i dădeau un sens, ca o coloană sonoră ce avea o semnificaţie: slujbă, punctualitate, familie, mângâierile unei femei, recunoaştere din partea colegilor. Motoarele din noua generaţie deplasau mase de aer mai mari, însă erau precipitate, zburau mai rapid cu mai puţin combustibil, aveau eficienţă mai mare şi timp mai puţin pentru chestii neesenţiale. Ca şi pentru ceea ce era esenţial din chestiile neesenţiale. Tord se uită din nou la ceasul mare de pe frigider. Ticăia ca o mică inimă înfricoşată, rapid şi frenetic. Şapte. Încă 12 ore. Curând avea să se întunece. Auzi un Boeing

747. Clasic. Cel mai bun. Sunetul tot crescu în intensitate până ce deveni un vuiet care zgâlţâia geamurile şi făcea paharul de pe masă să tremure, lovindu-l de sticla pe jumătate goală. Tord Schultz închise ochii. Era sunetul optimismului legat de viitor, al puterii brute, al aroganţei binemeritate. Sunetul invincibilităţii pentru un bărbat în floarea vârstei.

După ce sunetul se stinse, îşi dădu seama că liniştea din casă era diferită. Ca şi cum aerul avea o altă densitate.

Ca şi cum s-ar mai fi aflat cineva acolo.

Se întoarse spre dreapta, către living. Vedea prin uşă bancheta de exerciţii cu greutăţi şi capătul îndepărtat al măsuţei de cafea. Se uită la podeaua acoperită cu parchet şi la umbrele din partea de living pe care nu o putea vedea. Îşi ţinu răsuflarea şi ascultă. Nimic. Doar ceasul care ticăia pe frigider. Aşa că mai luă o îmbucătură de pâine, sorbi din pahar şi se lăsă pe spătarul scaunului. Se apropia un avion mare. Îl auzea venind din spate. Sunetul acoperi complet ticăitul ceasului. Se gândea că va trece printre casă şi soare, când peste el şi masă căzu o umbră.

✯

Harry merse pe Urtegata şi apoi o luă pe Platous gate, înspre Grønlandsleiret. Mergea ca un automat către sediul central al poliţiei. Se opri în parcul Bots. Privi spre închisoare şi zidurile ei cenuşii şi solide.

— Unde? întrebase ea.

Oare chiar avea vreo îndoială în legătură cu cine îl omorâse pe Gusto Hanssen?

SAS avea zilnic un zbor direct de la Oslo spre Bangkok, care decola puţin înainte de miezul nopţii. De acolo, erau cinci zboruri pe zi către Hong Kong. Putea să se ducă la hotel Leon chiar acum. Ca să-şi facă bagajul şi să predea camera. Ar fi durat exact cinci minute. Expresul spre Gardermoen. Bilet cumpărat la ghişeul SAS. Ceva de mâncare şi ziare

în atmosfera de tranzit relaxantă şi impersonală din aeroport.

Harry se întoarse. Văzu că posterul roşu cu concertul de cu o zi în urmă dispăruse. Merse mai departe pe Oslo gate şi tocmai trecea pe lângă parcul Minne de lângă cimitirul Gamlebyen, când auzi o voce venind dinspre zona întunecoasă de lângă poartă.

— Ai două sutare de dat de pomană? rosti vocea în suedeză.

Harry încetini pasul şi cerşetorul ieşi la lumină. Avea o haină lungă şi ponosită, iar urechile mari îi aruncau umbre pe faţă în lumina felinarului.

— Presupun că vrei un împrumut? zise Harry, căutând portofelul din buzunar.

— Colectă, zise Cato, întinzând mâna. N-o să vezi niciodată banii înapoi. Mi-am lăsat portofelul la hotelul Leon.

În respiraţia bătrânului nu se simţea nici urmă de alcool sau bere, ci doar un iz de tutun şi ceva care îi amintea lui Harry de copilărie, de vremurile când se juca de-a v-aţi ascunselea la bunicul lui şi se ascundea în dulapul de haine, unde inhala mirosul dulce, igrasios de haine care stau atârnate acolo ani buni. Probabil că erau la fel de vechi cum era şi casa.

Harry dădu peste o bancnotă de cinci sute şi i-o dădu lui Cato.

— Uite.

Cato se uită la bani. Îşi plimbă mâna peste bancnotă.

— Am auzit nişte chestii, zise el. Se spune că eşti copoi.

— Da?

— Şi că bei. Care e otrava ta?

— Jim Beam.

— A, Jim. Amic cu Johnnie al meu. Şi că îl cunoşti pe băiat, Oleg.

— Dar *tu* îl cunoşti?

— Pârnaia e mai rea ca moartea, Harry. Moartea e simplă, îţi eliberează sufletul. Însă pârnaia îţi

consumă sufletul până ce nu mai rămâne nimic uman din tine. Până ce devii o fantomă.

— Cine ţi-a spus de Oleg?

— Congregaţia mea e mare şi am mulţi enoriaşi, Harry. Eu îi ascult. Se spune că eşti pe urmele individului ăluia. Dubai.

Harry se uită la ceas. În perioada asta a anului existau de obicei locuri din belşug la zboruri. Din Bangkok se putea duce şi în Shanghai. Zhan Yin îi scrisese că era singură săptămâna asta. Se puteau duce împreună la casa de la ţară.

— Sper să nu dai de el, Harry.

— N-am spus că…

— Cine dă de el moare.

— Cato, în noaptea asta o să…

— Ai auzit de Cărăbuş?

— Nu, dar…

— Şase picioare de insectă care îţi găuresc faţa.

— Trebuie să plec, Cato.

— Am văzut cu ochii mei.

Cato îşi sprijini bărbia pe gulerul lui de preot.

— Sub podul Älvsborg de lângă portul Göteborg. Un copoi care căuta o bandă de traficanţi de heroină. I-au înfipt o cărămidă plină cu cuie în faţă.

Harry îşi dădu seama la ce se referea. *Zjuk.* Cărăbuşul.

Metoda fusese iniţial rusească şi era folosită pentru informatori. Mai întâi, urechea informatorului era prinsă în cuie de podea, sub o bârnă. Apoi erau bătute pe jumătate şase cuie lungi într-o cărămidă, cărămida era legată de o frânghie atârnată de bârnă, iar informatorul era pus să ţină capătul frânghiei între dinţi. Ideea – şi simbolismul metodei – era că, atâta vreme cât îşi ţinea gura închisă, informatorul trăia. Harry văzuse efectele *zjuk*-ului practicate de Triada din Taipei pe un amărât pe care îl găsiseră pe o stradă dosnică din Tanshui. Folosiseră cuie cu floare mare, care nu făceau găuri prea mari când intrau. Când veniseră paramedicii şi ridicaseră cărămida de pe cadavru, se desprinsese şi pielea de pe faţă odată cu ea.

Cato îndesă bancnota de cinci sute în buzunarul pantalonilor cu una din mâini şi şi-o puse pe cealaltă pe umărul lui Harry.

— Înţeleg că vrei să-ţi protejezi fiul. Dar cum rămâne cu celălalt? Şi el avea un tată, Harry. Se spune că e sacrificiu de sine când părinţii se luptă pentru copiii lor, dar de fapt se apără pe ei, cei care au fost clonaţi. Iar asta nu necesită curaj moral; e doar egoism genetic. În copilărie, tata ne citea din Biblie, şi mie mi s-a părut că Avraam a fost laş când Domnul i-a cerut să-şi sacrifice fiul şi el s-a supus. Crescând, am înţeles că un tată cu adevărat lipsit de egoism e dispus să-şi sacrifice fiul dacă asta serveşte unui scop mai înalt decât simpla relaţie tată-fiu. Dacă există unul.

Harry îşi aruncă mucul de ţigară pe jos.

— Greşeşti. Oleg nu e fiul meu.

— Nu? Atunci de ce eşti aici?

— Sunt poliţist.

Cato râse.

— A şasea poruncă, Harry. Să nu minţi.

— Nu e a opta?

Harry călcă pe mucul nestins.

— Şi, din câte ţin minte, porunca spune să nu depui mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău, ceea ce înseamnă că e în regulă să minţi despre tine. Dar poate că nu ţi-ai terminat studiile teologice?

Cato ridică din umeri.

— Iisus şi cu mine nu avem certificări oficiale. Suntem oameni ai Cuvântului. La fel ca toţi vracii, ghicitoarele şi şarlatanii, uneori dăm naştere unor speranţe false şi mângâieri autentice.

— Nici măcar nu eşti creştin, nu?

— Dă-mi voie să-ţi spun acum şi aici că mie credinţa nu mi-a adus nimic bun, ci doar îndoială. Aşa că îndoiala a devenit testamentul meu.

— Îndoiala.

— Exact.

Dinţii galbeni ai lui Cato luciră în lumina felinarului.

— Eu întreb: Este chiar atât de sigur că nu există un Dumnezeu, că n-are un plan?

Harry râse încetişor.

— Nu suntem atât de diferiţi, Harry. Eu am un guler fals de preot; tu ai o insignă falsă de poliţist. De fapt, cât de nezdruncinată e credinţa în evanghelia ta? Să-i aperi pe cei care şi-au găsit calea şi să te asiguri că cei care şi-au pierdut-o sunt pedepsiţi în funcţie de păcatele lor? Nu eşti şi tu cineva care are îndoieli?

Harry scoase o ţigară din pachet.

— Din păcate, în cazul ăsta nu există nicio îndoială. Mă duc acasă.

— Dacă aşa stau lucrurile, îţi urez drum bun. Eu am o slujbă de ţinut.

Se auzi un claxon de maşină şi Harry se întoarse automat. Farurile îl orbiră până să ia maşina curba. Luminile de poziţie semănau cu licărul ţigărilor în întuneric când maşina de poliţie încetini ca să intre în garajul de la sediul central al poliţiei. Când Harry se întoarse la loc, Cato dispăruse. Bătrânul preot părea să se fi topit în noapte;

Harry nu mai auzea decât zgomot de paşi îndreptându-se către cimitir.

Avu nevoie de fix cinci minute ca să împacheteze şi să predea camera de la hotelul Leon.

— Clienţii care plătesc cu bani gheaţă beneficiază de o mică reducere, zise tânărul de la recepţie.

Nu chiar totul era nou.

Harry se uită în portofel. Dolari Hong Kong, yuani, dolari americani, euro. Îi sună telefonul mobil. Harry îl duse la ureche în vreme ce scotea bancnotele şi i le întindea tânărului.

— Spune.

— Eu sunt. Ce faci?

La naiba. Avusese de gând să aştepte şi să o sune de la aeroport. Astfel încât despărţirea să fie cât mai simplă şi brutală cu putinţă. O desprindere rapidă.

— Predau camera. Pot să te sun eu în câteva minute?

— Am vrut doar să-ţi spun că Oleg l-a contactat pe avocatul lui. Ăăă… Adică pe Hans Christian.

— Coroane norvegiene, vă rog, zise tânărul de la recepţie.

— Oleg spune că vrea să se întâlnească cu tine, Harry.

— La dracu'!

— Pardon? Harry, mai eşti acolo?

— Accepţi Visa?

— E mai ieftin dacă vă duceţi la un ATM şi retrageţi numerar.

— Să se întâlnească cu mine?

— Asta a spus. Cât mai repede.

— Nu se poate, Rakel.

— De ce nu?

— Pentru că…

— E un ATM la doar o sută de metri mai încolo pe Tollbugata.

— Pentru că?

— Luaţi cardul, bine?

— Harry?

— În primul rând, nu se poate, Rakel. Nu are dreptul la vizite, iar eu nu mai am cum să aranjez şi a doua oară.

— Şi în al doilea rând?

— Nu văd rostul, Rakel. Am citit documentele. Şi…

— Şi ce?

— Cred că el l-a împuşcat pe Gusto Hanssen, Rakel.

— Nu acceptăm Visa. Mai aveţi şi altele? Mastercard, American Express?

— Nu! Rakel?

— Atunci să zicem dolari şi euro. Rata de schimb nu e foarte bună, dar e mai bine decât cu cardul.

— Rakel? Rakel? La dracu'!

— S-a întâmplat ceva, *herr* Hole?

— Mi-a închis. Ajunge?

12

Stăteam pe Skippergata ţi mă uitam cum plouă cu găleata. Iarna nu se instalase încă, însă plouase mult. Cu toate astea, cererea nu se redusese. Oleg, Irene şi cu mine scoteam într-o zi mai mult decât făceam într-o săptămână întreagă pentru Odin şi Tutu. Rotunjit, câştigam 6000 pe zi. Numărasem toate tricourile Arsenal din centru. Moşul trebuia să scoată mai bine de două milioane de coroane pe săptămână, şi era doar o estimare prudentă.

În fiecare noapte, înainte să ne facem socotelile cu Andrei, Oleg şi cu mine adunam cu grijă toţi banii încasaţi şi îi potriveam cu marfa. N-a lipsit niciodată nici măcar o coroană. N-ar fi meritat.

Puteam avea încredere sută la sută în Oleg. Nu cred că avea destulă imaginaţie să se gândească să fure sau nici nu înţelegea conceptul. Sau poate că avea mintea şi inima prea pline de Irene. Era aproape distractiv să-l vezi cum se gudura pe lângă ea. Şi cât de oarbă era ea la manifestările lui de adoraţie. Pentru că Irene nu vedea decât un singur lucru.

Pe mine.

Nu mă deranja şi nici nu mă mulţumea; aşa stăteau lucrurile şi aşa stătuseră mereu.

O cunoşteam foarte bine, ştiam exact cum să-i fac inimioara nepătată să tresalte, guriţa ei dulce să zâmbească şi – dacă asta voiam – cum să-i umplu de lacrimi ochii albaştri. Aş fi putut-o elibera, aş fi putut deschide uşa şi să-i spun să plece. Însă eu sunt un hoţ, şi hoţii nu renunţă la nimic din ce cred ei că ar putea fi transformat în bani gheaţă. Irene era a mea, însă două milioane pe săptămână aparţineau moşului.

E amuzant cum fac picioare 6000 pe zi când pui cristale de metamfetamină sub formă de cuburi în băutură şi porţi haine care nu sunt cumpărate de la Cubus. De aceea încă dormeam în sala de repetiţii împreună cu Irene, care se culca pe o saltea în spatele tobelor. Însă ea se descurca, nu se atingea nici măcar de o ţigară asezonată, mânca rahaturi vegane şi îşi

deschisese un nenorocit de cont bancar. Oleg stătea la mă-sa, aşa că se scălda probabil în bani. Se îndreptase, începuse să se pună pe învăţat şi chiar să se antreneze la Valle Hovin.

În timp ce stăteam pe Skippergata, mă gândeam şi făceam socoteli în minte, am zărit o siluetă venind spre mine în ploaia torenţială. Ochelari aburiţi, păr rar lipit de ţeastă, canadiană impermeabilă de genul pe care-l cumpără iubita ta grasă şi urâtă pentru amândoi de Crăciun. Mă rog, fie iubita era urâtă, fie nu exista. Mi-am dat seama după mersul lui. Şchiopăta. Probabil că s-a inventat vreo expresie mai elegantă, dar eu îi zic picior strâmb; însă eu spun şi „schilod" şi „negrotei".

S-a oprit în faţa mea.

Chestia e că nu mai eram deloc surprins de genul de oameni care cumpărau heroină, însă ăsta clar nu aparţinea categoriei obişnuite de clienţi.

— Cât…?

— Trei sute cincizeci sfertul.

— …plătiţi pentru un gram de heroină?

— Să plătim? Noi vindem, dobitocule.

— Ştiu. Făceam un pic de cercetare.

M-am uitat la el. Jurnalist? Asistent social? Sau poate politician? Când lucram pentru Odin şi Tutu, apăruse un idiot din ăsta şi zisese că e dintr-un consiliu şi nişte comitete care se cheamă RUNO şi m-a întrebat politicos dacă vreau să merg la o întâlnire despre „droguri şi tineret". Ăia voiau să audă „vocile străzii". M-am dus ca să mă distrez şi i-am ascultat pălăvrăgind despre ceva numit Oraşele Europene împotriva Drogurilor şi un mare plan internaţional pentru o Europă fără droguri. Am primit un suc şi o chiflă şi am râs de mi-au dat lacrimile. Însă tipa care conducea întâlnirea era genul MILF, blondă oxigenată, cu trăsături ca de bărbat, ţâţe imense şi o voce de sergent-major. O clipă m-am întrebat dacă nu-şi făcuse operaţii şi prin alte locuri, nu doar la ţâţe. După întâlnire a venit la mine, mi-a zis că e secretara consiliului pentru servicii sociale şi că vrea să mai stea de vorbă cu mine despre chestiile alea, am putea să ne întâlnim la ea într-o zi, dacă am „ocazia". Până la urmă s-a dovedit că era o MILF fără

M. Stătea singură la o fermă, când mi-a deschis uşa, era îmbrăcată cu pantaloni strâmţi de călărie şi dorea ca „povestea” să aibă loc într-un grajd. Nu mă deranja deloc dacă avusese puţă înainte şi îşi schimbase sexul. O aranjaseră frumos şi îi puseseră o pereche de balcoane care se legănau de mama focului. Însă e un pic ciudat să i-o tragi unei tipe care geme ca un aeromodel, la doar doi metri de nişte armăsari masivi şi focoşi, care-ţi aruncă priviri semiinteresate. După aia a trebuit să-mi scot paie dintre buci. Am întrebat-o dacă are să-mi împrumute 1000 de coroane. Am continuat să ne vedem până ce am început să scot 6000 pe zi, iar printre futaiuri a avut timp să-mi explice că o secretară nu stă toată ziua să scrie scrisori pentru şeful ei, ci are de-a face cu chestii practice de politică. Chiar dacă era o sclavă în acel moment, era persoana care punea lucrurile în mişcare. Iar după ce oamenii care trebuie înţelegeau asta, avea să fie rândul ei să ajungă consilier. Din ce spunea ea despre primărie, am aflat că toţi politicienii – mărunţi sau de rang înalt – voiau aceleaşi două lucruri: putere şi sex. În ordinea asta. Când îi şopteam la ureche „membru al cabinetului” în vreme ce îi băgăm două degete până sus, o făceam să ejaculeze până la cocină. Nu glumesc. Iar pe faţa tipului din faţa mea puteam citi cam aceleaşi dorinţe intense şi perverse.

— Dispari de aici.

— Cine e şeful tău? Vreau să discut cu el.

Să-l duc la şef? Tipul fie era nebun, fie era de-a dreptul idiot.

— Întinde-o.

Nu s-a clintit, a rămas acolo cu şoldul oarecum strâmb şi a scos ceva din buzunarul canadienei. O pungă de plastic cu un praf alb – părea să fie cam jumate de gram.

— Asta e o mostră. Du-o şefului tău. Preţul e de 800 de coroane pe gram. Atenţie la dozare, împarte chestia asta în zece. Mă întorc poimâine, la aceeaşi oră.

Mi-a dat punga, s-a întors şi a plecat şchiopătând.

În mod normal, aş fi aruncat punga în cel mai apropiat coş. Nici măcar nu puteam s-o vând ca să fac ceva bani pentru mine; aveam o reputaţie de păstrat.

Însă licărul din ochii nebunului avea ceva. Ca şi cum ar fi ştiut ceva. Aşa că, după ce am terminat lucrul şi ne-am făcut socotelile cu Andrei, m-am dus cu Oleg şi Irene în Heroinparken. Acolo am întrebat dacă e cineva dispus să testeze o marfă nouă. Mai făcusem aşa şi cu Tutu. Dacă apărea ceva marfă nouă în oraş, te duceai acolo unde se învârteau cei mai disperaţi drogaţi, cei dispuşi să testeze orice câtă vreme era gratuit, cei cărora nu le păsa dacă îi omoară, pentru că oricum îi pândea moartea după colţ.

S-au oferit patru voluntari, dar au spus că vor o optime de heroină reală pe deasupra. Le-am zis că nu era o ofertă, şi am rămas cu trei. Am împărţit marfa.

— Nu-i destul! a urlat unul dintre ei, cu dicţia unui om lovit de apoplexie.

I-am spus să-şi ţină gura dacă vrea desert.

Irene, Oleg şi cu mine am stat şi ne-am uitat cum îşi caută vene care să mai fie viabile şi apoi se injectează cu mişcări surprinzător de eficiente.

— O, Iisuse, a gemut unul dintre ei.

— Fffff… a urlat altul.

După care s-a lăsat tăcerea. O linişte deplină. Ca şi cum am fi trimis o rachetă în spaţiu şi am fi pierdut orice contact cu ea. Însă eu ştiam deja, căci le văzusem extazul în ochi înainte de a dispărea: Houston, n-avem nicio problemă. Când au revenit pe pământ, se lăsase întunericul. Transa durase mai bine de cinci ore, de două ori mai mult decât la o doză normală de heroină. Grupul de test era unanim. Nu mai încercaseră niciodată ceva cu asemenea efect. Voiau mai mult, voiau restul pungii, acum, te rog, şi se împleticeau spre noi ca nişte zombi din *Thriller*. Am izbucnit în râs şi am fugit de acolo.

Juma' de oră mai târziu, când ne-am aşezat pe salteaua mea din sala de repetiţii, ne-am gândit un pic. Un narcoman versat foloseşte de obicei un sfert de gram de heroină de pe stradă la fiecare doză, iar drogaţii cei mai înrăiţi din Oslo intraseră în cea mai a naibii transă cu doar un sfert de doză! Tipul îmi dăduse marfă pură. Dar ce era? Arăta şi mirosea ca heroina, avea consistenţa heroinei, dar să călătoreşti în paradis cinci ore cu o doză atât de mică? În fine, mi-am dat seama că

nimerisem peste o mină de aur. Opt sute de coroane pe gram, care putea fi diluat de trei ori şi vândut cu 1400. Cincizeci de grame pe zi, 30.000 direct în buzunar. În buzunarul meu. Şi în buzunarele lui Oleg şi Irene.

Le-am descris propunerea de afaceri. Le-am explicat cifrele.

S-au uitat unul la altul. Nu păreau pe cât de entuziasmaţi mă aşteptasem.

— Dar Dubai… a început Oleg.

Am minţit şi le-am spus că nu era niciun pericol câtă vreme nu-l păcăleam pe moş. Întâi ne duceam la el şi îi spuneam că noi ne oprim, că l-am cunoscut pe Iisus sau o altă tâmpenie de genul ăsta. Apoi aşteptam un pic înainte să începem pe cont propriu, pe scară mică.

S-au uitat iar unul la celălalt. Mi-am dat brusc seama că era ceva acolo, ceva despre care nu-mi dădusem încă seama.

— Doar că… a zis Oleg, luptându-se să se concentreze asupra unui punct de pe perete. Irene şi cu mine, noi…

— Voi ce?

S-a foit ca un vierme tras în ţeapă, apoi i-a cerut din priviri ajutor lui Irene.

— Oleg şi cu mine am decis să trăim împreună, a intervenit Irene. Economisim bani ca să dăm avansul pe un apartament în Bøler. Ne-am gândit să lucrăm până la vară, după care…

— După care?

— După care ne terminăm şcoala, a zis Oleg. Apoi începem să învăţăm pentru facultate.

— Drept, a zis Irene. Oleg are note foarte mari.

A zâmbit aşa cum zâmbea când credea că a spus vreo tâmpenie, însă obrajii ei de obicei palizi erau roşii şi înfierbântaţi de plăcere.

Se furişaseră şi intraseră în cârdăşie pe la spatele meu! Cum reuşisem să nu mă prind?

— Drept, am repetat eu, deschizând punga unde se afla mai mult de un gram de praf. Asta nu e pentru ăia care vor să ajungă şefii copoilor?

Nu mi-a răspuns niciunul dintre ei.

Am găsit lingura cu care mâncam fulgi de porumb şi am şters-o de coapsă.

— Ce faci? m-a întrebat Oleg.

— Trebuie sărbătorit, am răspuns eu, turnând praful în lingură. În plus, trebuie să testăm marfa înainte să i-o recomandăm moşului.

— Deci e în regulă? a exclamat Irene cu o voce uşurată. Mergem mai departe ca înainte?

— Evident, draga mea.

Am pus bricheta sub lingură.

— Asta e pentru tine, Irene.

— Pentru mine? Dar nu cred că…

— De dragul meu, surioară.

M-am uitat la ea şi am zâmbit. Zâmbetul despre care ea ştia că eu ştiu că nu are antidot.

— E plicticos să intri în transă de unul singur, să ştii. Te simţi cam singur.

Praful sfârâia în lingură. Nu aveam vată, aşa că m-am întrebat dacă să n-o trec printr-un filtru de ţigară rupt. Numai că părea foarte curată. Albă, consistentă. Am lăsat-o să se răcorească vreo câteva secunde înainte s-o trag în seringă.

— Gusto… a început Oleg.

— Mai bine să fim atenţi să nu luăm o supradoză, e marfă suficientă pentru trei. Eşti şi tu invitat, prietene. Dar poate că vrei doar să priveşti?

Nu era nevoie să ridic privirea. Îl cunoşteam prea bine. Inimă pură, orbit de dragoste şi îmbrăcat cu armura curajului care îl determinase să sară de pe stâlpi înalţi de 15 metri direct în apa fiordului Oslo.

— Bine, a zis el, şi a început să-şi ridice mâneca. Mă bag şi eu.

Aceeaşi armură care avea să-l tragă la fund şi să-l înece ca pe un şobolan.

★

Când m-am trezit, se auzeau bubuituri în uşă. Aveam senzaţia că am în cap o mină de cărbune în funcţiune şi mi-era groază să risc şi să deschid un ochi. Lumina dimineţii se strecura prin crăpăturile dintre tocul ferestrei şi scândurile bătute la geamuri. Irene era întinsă pe salteaua ei şi am văzut pantofii albi Puma

Speed Cat ai lui Oleg ivindu-se dintre două amplificatoare. Mi-am dat seama că oricine o fi fost la uşă, începuse să bată cu picioarele.

M-am ridicat şi m-am dus clătinându-mă către uşă, încercând să-mi amintesc dacă am primit vreun mesaj despre repetiţiile trupei sau echipamente care urmau să fie luate de-acolo. Am întredeschis uşa şi din instinct mi-am proptit piciorul în ea. N-a folosit la nimic. Lovitura m-a împins în spate şi am căzut peste tobe. Hărmălaia naibii. După ce am mutat din loc standurile talgerelor şi toba mică, am ridicat privirea şi m-am trezit uitându-mă la moaca dragului meu frate adoptiv, Stein.

Să ştergem „dragului".

Se făcuse mai mare, însă tunsoarea de soldat în regimentul de paraşutişti şi ochii negri, plini de ură, rămăseseră la fel. L-am văzut deschizând gura şi rostind ceva, însă în urechi îmi răsuna zgomotul făcut de talgere. Când am observat că se apropie de mine, mi-am dus automat mâinile la faţă. Însă a trecut pe lângă mine, a păşit peste ansamblul de tobe şi s-a dus drept spre Irene, pe saltea. Ea a scos un ţipăt când a prins-o de un braţ şi a ridicat-o în picioare.

A ţinut-o strâns cu o mână în vreme ce îi îndesa câteva lucruri personale în rucsac cu cealaltă. Când a început să o tragă după el spre uşă, Irene a încetat să mai opună orice rezistenţă.

— Stein… am dat eu să zic.

S-a oprit în prag şi m-a privit cu o expresie întrebătoare, dar eu n-aveam nimic de adăugat.

— Ai făcut destul rău familiei ăsteia, a zis el.

Arăta ca nenorocitul de Bruce Lee când a ridicat piciorul şi a trântit uşa de fier. S-a cutremurat aerul. Oleg şi-a iţit capul deasupra amplificatorului şi a zis ceva, dar eu eram tot surd.

★

Stăteam cu spatele la şemineu şi simţeam cum mă furnică pielea de căldură. Flăcările şi o nenorocită de veioză de anticariat erau singura sursă de lumină din cameră. Moşul şedea în fotoliul de piele şi îl cerceta pe tipul pe care îl adusesem cu noi în limuzină de pe

Skippergata. Purta tot canadiana impermeabilă. Andrei stătea în spatele lui şi îi dezlega eşarfa de la ochi.

— Aşa, a zis moşul. Dumneata furnizezi acest produs despre care am auzit atâtea.

— Da, a răspuns el, punându-şi ochelarii şi privind cu ochii mijiţi prin încăpere.

— De unde provine?

— Mă aflu aici ca să-l vând, nu ca să dau informaţii despre el.

Moşul şi-a mângâiat barba cu degetul mare şi arătătorul.

— În cazul ăsta, nu mă interesează. În domeniul ăsta, când iei lucruri furate de la alţii, se lasă întotdeauna cu cadavre. Iar cadavrele înseamnă necazuri şi afectează afacerile.

— Nu sunt lucruri furate.

— Îndrăznesc să sugerez că am o idee destul de bună despre canalele de aprovizionare, iar ăsta e un produs pe care nu l-a mai văzut nimeni. Aşa că repet: nu cumpăr nimic până nu primesc asigurări că povestea asta n-o să se întoarcă împotriva noastră.

— M-am lăsat adus aici legat la ochi pentru că înţeleg nevoia de discreţie. Sper să daţi dovadă de aceeaşi receptivitate faţă de mine.

I se aburiseră ochelarii de la căldură, dar nu i-a dat jos. Andrei şi Peter îl percheziţionaseră în maşină, în vreme ce eu îi cercetasem privirea, limbajul corpului, vocea, mâinile. Nu descoperisem decât singurătate. Nu exista nicio iubită urâtă şi grasă, ci doar acest individ şi drogul lui fantastic.

— Ai putea fi şi poliţist, a zis moşul.

— Cu ăsta? a ripostat individul, arătând spre picior.

— Dacă importi marfa, cum de n-am auzit de tine până acum?

— Deoarece sunt nou. Nu am cazier şi nu mă cunoaşte nimeni, nici la poliţie, nici în branşă. Am o profesie aşa-zis respectabilă şi până acum am dus o viaţă normală.

A făcut o grimasă prudentă, despre care mi-am dat seama că ar fi trebuit să fie un zâmbet.

— O viaţă anormal de normală, ar putea spune unii.

— Hmm.

Moşul şi-a mângâiat de mai multe ori bărbia. Apoi m-a prins de mână şi m-a tras spre fotoliul lui, până am ajuns să stau lângă el, cu faţa spre străin.

— Ştii ce cred eu, Gusto? Cred că face chiar el produsul. Tu ce crezi?

M-am gândit.

— S-ar putea, am rostit eu.

— Ştii, Gusto, nu e nevoie să fii chiar un Einstein al chimiei. Pe net sunt reţete detaliate despre prelucrarea opiului în morfină şi apoi în heroină. Să spunem că ai zece kile de opiu brut. După aia faci rost de nişte echipamente de fierbere, un frigider, un pic de metanol şi un ventilator şi, ce să vezi, te trezeşti imediat cu opt kile jumate de cristale de heroină. Le diluezi şi obţii 1,2 kile de heroină de vândut pe stradă.

Bărbatul în canadiană a tuşit discret.

— E nevoie de ceva mai mult decât atât.

— Întrebarea e, a continuat moşul, cum obţii opiul.

Străinul a clătinat din cap.

— Aha, a exclamat moşul, mângâindu-mă pe braţ. Nu-i opiaceu. E opioid.

Străinul nu a răspuns.

— Ai văzut ce a recunoscut, Gusto?

Moşul a arătat cu degetul spre piciorul beteag al omului.

— Face un drog complet sintetic. Nu are nevoie de ajutorul naturii sau al Afganistanului, aplică doar chimia simplă şi produce totul pe masa de bucătărie. Control total şi fără contrabandă riscantă. Şi e cel puţin la fel de tare ca heroina. Avem un băiat isteţ printre noi, Gusto. Genul ăsta de întreprindere impune respect.

— Respect, am mormăit eu.

— Cât poţi produce?

— În jur de două kile pe săptămână. Depinde.

— Iau tot, a rostit moşul.

— Tot?

Vocea bărbatului era egală şi nu trăda surprindere.

— Da, tot ce produci. Pot să-ţi fac o propunere de afaceri, *herr…?*

— Ibsen.

— Ibsen?

— Dacă nu vă deranjează.

— Absolut deloc. Ibsen era şi un mare artist. Vreau să-ţi propun un parteneriat, *herr* Ibsen. Integrare verticală. Noi controlăm piaţa şi fixăm preţul. Profituri mai mari pentru amândoi. Ce zici?

Ibsen a scuturat din cap.

Moşul şi-a înclinat capul zâmbind cu gura lui fără buze.

— De ce nu, *herr* Ibsen?

L-am văzut pe omuleţ îndreptându-se de spate; părea să se înalţe brusc în canadiana lui lăbărţată, demnă de cea mai plictisitoare persoană din lume.

— Dacă vă dau monopolul, *herr*...

Moşul şi-a unit degetele.

— Îmi poţi spune cum doreşti, *herr* Ibsen.

— Nu vreau să depind de un singur cumpărător, *herr* Dubai. E prea riscant. Şi ar însemna că puteţi forţa scăderea preţului. Pe de altă parte, nu vreau prea mulţi cumpărători, deoarece atunci ar creşte riscul să dea de mine poliţia. Am venit la dumneavoastră pentru că sunteţi cunoscut ca fiind invizibil, dar îmi doresc încă un cumpărător. Am luat deja legătura cu Los Lobos. Sper să înţelegeţi.

Moşul a râs.

— Ascultă şi învaţă, Gusto. Avem aici nu doar un chimist, ci şi un om de afaceri. Bine, *herr* Ibsen. Aşa rămâne atunci.

— Preţul…

— O să plătesc cât ai cerut. Vei descoperi că în genul ăsta de afacere nu pierzi timpul cu târguieli, herr Ibsen. Viaţa e prea scurtă şi moartea prea aproape. Să spunem că prima livrare va fi joia viitoare?

Pe drumul spre ieşire, moşul s-a comportat ca şi cum avea nevoie să se sprijine de mine. Unghiile lui mi-au zgâriat pielea de pe braţ.

— Te-ai gândit să exporţi, *herr* Ibsen? Să ştii că verificările la exporturile de droguri din Norvegia sunt inexistente.

Ibsen n-a răspuns. Însă mi-am dat seama. Ce dorea. Mi-am dat seama din felul în care se sprijinea pe

piciorul beteag, cu şoldul în afară. Mi-am dat seama din felul cum îi lucea fruntea plină de sudoare pe sub părul rărit. Ochelarii i se dezaburiseră, iar în ochi avea acelaşi licăr pe care îl zărisem pe Skippergata. Răzbunare, tată. Omul voia răzbunare. Răzbunare pentru toate lucrurile de care nu avusese parte: respect, dragoste, admiraţie, acceptare, tot ce se spune că nu poţi cumpăra cu bani. Deşi poţi, evident. Nu-i aşa, tată? Viaţa îţi datorează chestii, dar uneori trebuie să fii propriul tău recuperator de datorii. Iar dacă trebuie să ardem în iad pentru asta, raiul ar avea o populaţie foarte rară. Nu-i aşa, tată?

✯

Harry şedea lângă şosea şi privea. Urmărea avioanele intrând şi ieşind de pe pistă.

Avea să fie în Shanghai în mai puţin de optsprezece ore.

Îi plăcea Shanghaiul. Îi plăcea mâncarea, îi plăcea să meargă prin Bund de-a lungul râului Huangpu, către Peace Hotel, îi plăcea să se ducă în Old Jazz Bar şi să-i asculte pe bătrânii muzicieni care se străduiau din greu să respecte standardele, îi plăcea ideea că stăteau acolo şi cântau fără vreo pauză vizibilă încă de la revoluţia din 1949. Îi plăcea ea. Îi plăcea ce aveau împreună şi ce nu aveau, dar nu luau în seamă.

Capacitatea de a nu lua în seamă. Era o calitate minunată, cu care el nu era înzestrat în mod natural, dar pe care o exersase în ultimii trei ani. Nu te dădeai niciodată cu capul de pereţi dacă nu trebuia neapărat.

Cât de nezdruncinată e credinţa în evanghelia ta? Nu eşti şi tu cineva care are îndoieli?

Avea să fie în Shanghai în optsprezece ore.

Putea fi în Shanghai în optsprezece ore.

La naiba.

Îi răspunse când telefonul sună a doua oară.

— Ce vrei?

— Să nu închizi din nou, bine?

— Sunt aici.

— Ascultă, cât de tare îl ţii în frâu pe Nils Christian?

— Hans Christian.

— E suficient de ataşat de tine ca să-l convingi să mă ajute cu o cascadorie dubioasă?

13

Plouase toată noaptea, iar de unde stătea acum, în faţa închisorii districtuale din Oslo, Harry putea vedea un strat proaspăt de frunze aşezat ca o plapumă umedă şi galbenă peste parc. Nu dormise mai deloc după ce se dusese direct de la aeroport la Rakel. Venise şi Hans Christian, care nu protestase prea tare şi plecase din nou. După aceea Rakel şi Harry se aşezaseră să bea ceai şi vorbiseră despre Oleg. Despre cum fusese înainte. Despre cum fusese, dar nu şi despre cum ar fi putut să fie. Către dimineaţă, Rakel îi spusese că poate să doarmă în camera lui Oleg. Înainte să se culce, Harry folosise computerul lui Oleg pentru a găsi articole vechi despre ofiţerul de poliţie găsit mort sub podul Älvsborg din Göteborg. Ziarele confirmau ce îi spusese Cato şi mai găsise un articol şi în *Göteborgstidningen,* cu nişte zvonuri că decedatul ar fi fost un „arzător", pe care tabloidul îl definea drept o persoană folosită de infractori ca să distrugă dovezile împotriva lor. Trecuseră doar două ore de când Rakel îl trezise cu o ceaşcă de cafea aburindă şi o şoaptă. Întotdeauna făcuse aşa, începând ziua cu şoapte, adresate lui şi lui Oleg, ca pentru a îndulci trecerea de la vis la realitate.

✯

Harry se uită direct la camera de supraveghere, auzi bâzâitul şi împinse uşa, intrând repede. Ridică servieta în faţă ca să o vadă toată lumea şi îşi puse legitimaţia pe tejghea, întorcând spre ofiţerul de serviciu obrazul bun.

— Hans Christian Simonsen… mormăi ofiţerul fără a-şi ridica privirea şi parcurgând cu privirea lista din faţa lui. Gata, găsit. Pentru Oleg Fauke.

— Corect, zise Harry.

Un alt poliţist îl conduse pe coridoarele care duceau spre galeria deschisă din mijlocul închisorii. Pe drum, poliţistul vorbi despre cât de caldă fusese toamna, zăngănind imensul lanţ de chei de câte ori

mai deschidea câte o uşă. Trecură prin sala comună, unde Harry zări o masă de ping-pong, cu două palete şi o carte deschisă pusă deasupra, şi o chicinetă, unde se aflau o pâine integrală, tot felul de pateuri de uns pe pâine şi un cuţit. Nu se vedea însă niciun deţinut.

Se opriră, iar poliţistul descuie o uşă albă.

— Credeam că uşile celulelor sunt deschise la ora asta, rosti Harry.

— Celelalte sunt, însă deţinutul de aici are regimul 171, răspunse ofiţerul. Are voie să iasă o singură oră pe zi.

— Şi atunci unde sunt toţi ceilalţi?

— Dumnezeu ştie. Poate că au prins din nou Hustler Channel la televizor.

După ce ofiţerul îl conduse înăuntru, Harry rămase lângă uşă până ce auzi paşii gardianului estompându-se în depărtare. Celula era una obişnuită. Zece metri pătraţi. Un pat, un dulăpior, un birou şi un scaun, rafturi pentru cărţi, un televizor. Oleg stătea la birou şi ridică surprins privirea.

— Ai vrut să mă vezi, rosti Harry.

— Credeam că n-am voie să primesc vizitatori, zise Oleg.

— Nu e vizită. Este o consultaţie cu avocatul tău.

— Avocat?

Harry încuviinţă. Şi zări licărul de înţelegere din ochii lui Oleg. Deştept băiat.

— Cum…?

— Genul de crimă pentru care eşti suspectat nu te califică pentru o închisoare de maximă securitate. N-a fost aşa de greu.

Harry deschise servieta, scoase jocul Game Boy alb şi i-l dădu lui Oleg.

— Uite. E pentru tine.

Oleg îşi plimbă degetele pe ecran.

— Unde l-ai găsit?

Harry avu impresia că vede o urmă de zâmbet pe chipul serios al băiatului.

— Model de epocă cu baterie. L-am găsit în Hong Kong. Aveam de gând să te zdrobesc la Tetris data următoare când ne vedeam.

— Niciodată! exclamă Oleg, râzând. Nici la Tetris, nici la înot subacvatic.

— Atunci, în Frogner Lido? Mmm. Parcă ţin minte că eram cu un metru în faţa ta…

— Mai degrabă cu un metru *în urma mea!* Mama a fost martor.

Harry rămase nemişcat, ca să nu strice nimic, bucuros că vede fericirea pe faţa tânărului.

— Despre ce voiai să vorbeşti cu mine, Oleg?

Chipul tânărului se umbri din nou. Se jucă un pic cu consola, întorcând-o pe toate feţele, ca şi cum ar fi căutat butonul de pornire.

— Nu te grăbi, Oleg, dar, de multe ori, cel mai simplu e să începi cu începutul.

Tânărul ridică privirea şi se uită la Harry.

— Pot să am încredere în tine? Indiferent despre ce ar fi vorba?

Harry dădu să răspundă, dar se opri. Se mulţumi să dea din cap.

— Trebuie să-mi faci rost de ceva…

Harry simţi că parcă îi răsuceşte cineva un cuţit în inimă. Ştia deja ce-o să spună Oleg în continuare.

— Pe aici nu au decât *speed,* însă eu am nevoie de violină. Poţi să mă ajuţi, Harry?

— De-asta m-ai chemat?

— Eşti singura persoană care a reuşit să treacă de interdicţia de vizite.

Oleg se uită fix la Harry cu ochii lui negri şi solemni.

Un uşor zvâcnet sub ochi îi trăda disperarea.

— Ştii că nu pot, Oleg.

— Bineînţeles că poţi!

Vocea lui Oleg era aspră şi metalică între zidurile celulei.

— Cum e cu oamenii pentru care vindeai, nu-ţi pot face ei rost?

— Ce să vând?

— Nu mă minţi!

Harry lovi cu palma peste capacul servietei.

— Am găsit un tricou Arsenal în vestiarul tău din Valle Hovin.

— Ai spart…?

— Am găsit şi asta.

Harry puse fotografia de familie pe birou.

— Fata din poză – ştii unde e?

— Cine…?

— Irene Hanssen. Prietena ta.

— Cum…?

— Aţi fost văzuţi împreună la Fyrlyset. În dulapul tău e un pulover care miroase a flori sălbatice şi un kit de droguri pentru două persoane. Să împarţi ascunzătoarea de droguri e ceva mai intim decât să împărţi patul conjugal, nu? Plus că maică-ta mi-a spus că te-a văzut în oraş, arătând ca un idiot fericit. Diagnosticul meu: îndrăgostit.

Mărul lui Adam se ridică şi coborî în gâtul tânărului.

— Ei bine? insistă Harry.

— Nu ştiu unde e! Bine? A dispărut pur şi simplu. Poate că a luat-o iar frati-su. Poate că e la dezintoxicare pe undeva. Poate că a luat un avion şi s-a uşchit din tot rahatul ăsta.

— Sau poate că veştile nu sunt aşa de bune, zise Harry. Când ai văzut-o ultima dată?

— Nu-mi amintesc.

— Ba îţi aminteşti cu detalii.

Oleg închise ochii.

— Acum 122 de zile. Cu mult înainte de chestia cu Gusto, aşa că nu văd ce legătură are asta cu cazul?

— Se leagă totul, Oleg. O crimă este ca o balenă albă. O persoană dispărută este ca o balenă albă. Dacă vezi de două ori o balenă albă, atunci e vorba de aceeaşi balenă. Ce poţi să-mi spui despre Dubai?

— E cel mai mare oraş, dar nu şi capitala Emiratelor Arabe U…

— De ce îi protejezi, Oleg? Ce nu-mi poţi spune?

Oleg descoperise butonul de pornire de la Game Boy şi îl apăsă de mai multe ori. Apoi scoase

bateriile, deschise coşul de gunoi metalic de lângă birou şi le aruncă acolo, după care îi întinse jocul înapoi lui Harry.

— E mort.

Harry se uită la Game Boy şi îl strecură în buzunar.

— Dacă nu-mi poţi face rost de violină, o să-mi injectez rahatul diluat care e pe aici. Ai auzit de fentanil şi heroină?

— Fentanilul este o reţetă sigură pentru o supradoză, Oleg.

— Corect. Aşa că după aia îi poţi spune mamei că a fost vina *ta*.

Harry nu-i răspunse. Tentativa jalnică de manipulare nu-l înfuriase; îi venea să-l îmbrăţişeze pe băiat şi să-l ţină strâns la piept. Nu avea nevoie să-i vadă lacrimile ca să-şi dea seama de bătălia care avea loc în trupul şi în mintea băiatului; aproape că simţea foamea sâcâitoare care îl măcina pe Oleg – era ceva fizic. Şi atunci nu mai exista nimic, nici moralitate, nici dragoste, nici consideraţie, ci doar gândul chinuitor la transă, la pace, la plăcere. Harry fusese o singură dată pe punctul de a accepta o doză de heroină, însă o clipă de limpezime a minţii îl determinase să refuze. Poate că fusese vorba de certitudinea că heroina avea să reuşească ce nu reuşise alcoolul – să-l ucidă. Poate că fusese vorba de fata care îi povestise cum devenise dependentă de la prima doză, deoarece nimic, nimic din ce îşi imaginase sau trăise nu putea depăşi acel nivel de extaz. Poate că fusese vorba de amicul lui din Oppsal care intrase la dezintoxicare ca să-şi aducă nivelul de toleranţă la zero, în speranţa că după aceea, când avea să ia o doză, o să fie la fel ca prima. Şi care spusese că atunci când vedea semnul de vaccin pe coapsa fiului său de trei luni începea să plângă, pentru că-i declanşa o asemenea dorinţă de drog, încât era dispus să sacrifice totul ca să fugă din clinică direct până în Plata.

— Hai să cădem la o învoială, zise Harry, conştient că vorbea răguşit. Îţi fac rost de ceea ce îmi ceri, iar tu îmi spui tot ce ştii.

— Excelent! replică Oleg, iar Harry văzu cum i se dilată pupilele.

Citise undeva că, la consumatorii de heroină înrăiţi, anumite zone din creier se puteau activa chiar dinainte să-şi ia doza, că erau deja în transă din punct de vedere fizic când se înţepau în venă. Iar Harry ştia şi că acum vorbeau exact aceste zone din creierul lui Oleg, că singurul răspuns era „Excelent!”, indiferent dacă era o minciună sau adevărul.

— Dar nu vreau să o cumpăr de pe stradă, zise Harry. Ai violină în ascunzătoare?

Oleg păru să ezite o secundă.

— Ai fost la ascunzătoare.

Harry îşi aminti din nou că nu era adevărat că un heroinoman n-are nimic sfânt. Ascunzătoarea era sacră.

— Fii serios, Oleg. Nu ţii droguri unde au acces şi alţi drogaţi. Unde e cealaltă ascunzătoare, rezervele?

— N-am decât una.

— N-am de gând să fur de la tine.

— N-am altă ascunzătoare, îţi spun!

Harry îşi dădea seama că băiatul minte. Însă nu era prea important; însemna doar că s-ar putea să nu aibă violină acolo.

— Mă întorc mâine, zise Harry.

Se ridică, ciocăni în uşă şi aşteptă. Însă nu veni nimeni să deschidă. În cele din urmă, răsuci mânerul, iar uşa se deschise. Clar nu era o închisoare de maximă securitate.

Harry se întoarse pe unde venise. Nu era nimeni nici pe coridor, nici în sala comună unde observă că pâinea era tot pe masă, însă cuţitul fusese pus la locul lui. Merse mai departe spre galerie şi, spre surprinderea lui, descoperi că şi aceasta era descuiată.

Dădu de uşi încuiate abia în zona de primire. Îi spuse poliţistei din spatele geamului de la recepţie despre uşile deschise, iar ea ridică dintr-o sprânceană şi aruncă o privire spre monitoarele de deasupra ei.

— Oricum nimeni nu ajunge mai departe de-atât.

— În afară de mine, sper.

— Cum?

— N-are importanţă.

Harry parcursese aproape o sută de metri prin parc către Grønlandsleiret când avu revelaţia. Încăperile goale, uşile deschise, cuţitul de pâine. Încremeni. Inima începu să-i bată atât de tare, că aproape i se făcu rău. Auzi o pasăre cântând. Mirosul de iarbă. Se răsuci pe călcâie şi o luă la goană înapoi spre închisoare. Îşi simţi gura uscată de frică şi inima pompând adrenalină în tot corpul.

14

Violina a lovit oraşul ca un nenorocit de asteroid. Oleg îmi explicase diferenţa dintre un meteorit şi un meteoroid şi toate celelalte porcării care puteau să ne cadă oricând în cap, iar ăsta era un asteroid, o namilă imensă şi urâtă care putea face Pământul plat cu… La naiba, ştii ce vreau să zic, tată, aşa că nu râde. Stăteam acolo şi vindeam optimi, sferturi, grame întregi şi doze de cinci grame la un loc, de dimineaţa până noaptea. Centrul oraşului era întors cu fundu' în sus. Atunci am mărit preţul din nou. Iar cozile erau şi mai lungi. Şi dup' aia am mărit iar preţul. Şi cozile erau la fel de lungi. Şi atunci am mai mărit preţul o dată. Şi atunci s-a dezlănţuit iadul.

O bandă de albanezi kosovari ne-a jefuit echipa din spatele Bursei. Erau doi fraţi estonieni care lucrau fără iscoadă, iar albanezii kosovari au folosit bâte de baseball şi boxuri. Au luat banii şi marfa şi le-au zdrobit şalele. După încă două nopţi, o bandă de vietnamezi a atacat în Prinsens gate, cu zece minute înainte să vină Andrei şi Peter să colecteze câştigurile zilei. L-au atacat pe omul cu marfa în curtea din spate, dar nici omul cu banii, nici iscoada n-au observat. Şi toată lumea se întreba „ce urmează?"

Întrebarea a primit răspuns două zile mai târziu.

Locuitorii din Oslo care s-au trezit devreme şi erau pe drum spre serviciu au zărit, înainte să vină poliţia, un gălbejit atârnat cu capul în jos de podul Sanner. Era îmbrăcat ca un ţăcănit, cu cămaşă de forţă şi un căluş în gură. Frânghia legată în jurul gleznelor nu-i permitea să-şi ţină capul deasupra apei. Cel puţin nu după ce îl lăsau muşchii stomacului.

În seara aia, Oleg şi cu mine am primit o armă de la Andrei. Era rusească, pentru că Andrei avea încredere doar în lucrurile ruseşti. Fuma ţigări negre ruseşti, folosea un telefon mobil rusesc (Nu glumesc, tată; Gresso, un model scump de lux din lemn african, dar se pare că e rezistent la apă şi nu emite semnale când e pornit, aşa că nu poate fi depistat de copoi) şi adora

armele ruseşti. Ne-a explicat că era marca Odessa, o versiune ieftină de Stecikin, de parcă noi am fi avut habar ce însemnau astea. În fine, Odessa era specială pentru că putea să tragă rafale automate. Avea o magazie în care încăpeau 20 de cartuşe de Makarov, 9×18 mm, la fel cum foloseau Andrei, Peter şi alţi câţiva. Am primit o cutie cu gloanţe, iar Andrei ne-a arătat cum să încărcăm, să ridicăm piedica şi să tragem cu arma aia ciudată şi butucănoasă. Ne-a zis că trebuie să o ţinem strâns şi să ţintim un pic mai jos decât locul în care vrem să tragem. Şi că n-ar trebui să ţintim capul, cum credeam noi, ci oriunde în partea de sus a pieptului. Dacă răsuceam levierul mic la C, trecea pe foc automat şi doar o uşoară apăsare pe trăgaci era suficientă ca să tragem trei sau patru focuri la rând. Însă ne-a asigurat că în nouă cazuri din zece era suficient să arăţi arma. După ce a plecat, Oleg a zis că arăta de parcă ar fi fost o armă de pe coperta vreunui disc cu Foo Fighters şi că să fie el al naibii dacă o să împuşte pe cineva, că ar trebui s-o aruncăm la gunoi. Aşa că i-am zis că o ţin eu.

Ziarele au luat-o razna. Urlau despre război între bande, măcel pe străzi, Los Angeles şi aşa mai departe. Opoziţia o tot ţinea cu eşecul politicii împotriva infracţiunilor, eşecul politicii antidrog, eşecul preşedintelui Consiliului municipal, eşecul întregului Consiliu municipal. Un nebun de la Partidul Centrist a spus că Oslo era un oraş eşuat şi că ar trebui şters de pe hartă, că era o ruşine pentru ţară. Cel mai rău a încasat-o şeful poliţiei, dar, după cum ştim, rahatul se îngroapă, aşa că după ce un somalez şi-a împuşcat cu sânge-rece doi membri ai tribului lângă Plata, ziua în amiaza mare, şeful Orgkrim şi-a dat demisia. Consiliera pentru Servicii Sociale – care era şi şefa Comisiei pentru Poliţie – a zis că infracţionalitatea, drogurile şi poliţia cădeau în responsabilitatea statului, dar consideră că e de datoria ei să se asigure că toţi cetăţenii din Oslo puteau umbla pe străzi în siguranţă. A fost drăguţ din partea ei. Iar în spatele ei stătea secretara. Vechea mea amică. MILF fără M. Părea serioasă şi profesionistă. Deşi eu nu vedeam decât o căţea în călduri cu pantalonii de călărie în vine.

Într-o seară, Andrei a venit devreme, ne-a zis că am terminat pe ziua aia şi că trebuie să merg cu el la Blindern.

Când am trecut de casa moşului, am început să am nişte gânduri foarte negre. Însă, din fericire, tocmai atunci Andrei a intrat pe terenul vecinului, care evident că era tot al lui. Andrei m-a condus înăuntru. Casa nu era atât de pustie cum părea de-afară. În spatele zidurilor coşcovite şi al ferestrelor crăpate, era mobilată şi încălzită. Moşul stătea într-o cameră cu o bibliotecă din podea până în tavan, iar din boxele mari de pe podea se auzea ceva muzică clasică. M-am aşezat pe singurul scaun liber din cameră, şi Andrei a plecat închizând uşa după el.

— Am decis să îţi cer să faci ceva pentru mine, Gusto, a zis moşul, punându-şi o mână pe genunchiul meu.

Am aruncat o privire spre uşa închisă.

— Suntem în război, a continuat el, ridicându-se.

S-a dus la bibliotecă şi a scos o carte groasă cu o copertă maronie şi pătată.

— Textul ăsta a fost scris cu şase sute de ani înainte de naşterea lui Hristos. Eu nu pot citi în chineză, aşa că nu am decât această traducere franţuzească, făcută acum mai bine de două sute de ani de un iezuit pe nume Jean Joseph Marie Amiot. M-am dus la o licitaţie şi oferta mea de 190.000 a fost acceptată. Cartea este despre cum să păcăleşti duşmanul în război şi este cea mai citată operă pe subiectul ăsta. A fost ca o biblie pentru Stalin, Hitler şi Bruce Lee. Şi ştii ce?

A pus cartea la loc şi a scos alta.

— Eu o prefer pe asta, a adăugat aruncând-o spre mine.

Era un volum subţire, cu o copertă albastră lucioasă, evident destul de nouă. Am citit titlul: *Şah pentru începători.*

— Şaizeci de coroane la reduceri, a zis moşul. Noi o să facem o mutare numită rocadă.

— Rocadă?

— O mutare defensivă laterală între rege şi tură. O să formăm o alianţă.

— Cu o tură?

— Gândeşte-te la turnurile primăriei.

M-am gândit.

— Consiliul municipal, a Continuat moşul. Consiliera pentru Servicii Sociale are o secretară pe nume Isabelle Skøyen, care se ocupă de fapt de politica antidrog municipală. Am verificat cu o sursă de-ale mele şi tipa e perfectă. Inteligentă, eficientă şi extrem de ambiţioasă. Conform sursei mele, motivul pentru care nu a ajuns mai sus ţine de stilul ei de viaţă, care atrage atenţia presei. E doar o chestiune de timp. Dă petreceri, spune ce are pe suflet şi are amanţi şi în estul, şi în vestul oraşului.

— Sună absolut îngrozitor, am zis eu.

Moşul s-a uitat la mine cu o privire mustrătoare înainte de a continua:

— Tatăl ei a fost purtător de cuvânt al Partidului Centrist, dar a fost dat afară când a încercat să intre în politică la nivel naţional. Iar sursa mea îmi spune că Isabelle a moştenit visurile lui, şi cum cele mai mari şanse le are Partidul Socialist, a părăsit partiduleţul de fermieri al tatălui ei. Pe scurt, totul este flexibil la Isabelle Skøyen şi poate fi adaptat ca să corespundă ambiţiilor ei. Mai mult, e singură, cu o datorie deloc neglijabilă de achitat pentru ferma familiei.

— Şi noi ce o să facem? am întrebat eu, ca şi cum făceam parte din consiliul de administraţie pentru violină.

Moşul a zâmbit, ca şi cum considera fermecătoare remarca mea.

— O să o ameninţăm ca să vină la masa negocierilor, unde o vom ademeni într-o alianţă. Iar tu eşti responsabil de partea cu ameninţările, Gusto. De-asta te afli aici acum.

— Eu? Să ameninţ o femeie politician?

— Exact. O femeie politician cu care te-ai regulat, Gusto. Un angajat al consiliului care şi-a folosit poziţia şi statutul pentru exploatarea sexuală a unui adolescent cu probleme sociale considerabile.

Întâi nu mi-a venit să-mi cred urechilor. Până a scos o poză din haină şi a pus-o pe masa din faţa mea. Părea

să fi fost făcută dintr-o maşină cu geamuri fumurii. Era din Tollbugata şi arăta un băiat care urca într-un Land Rover. Se vedea numărul de înmatriculare. Băiatul eram eu. Maşina îi aparţinea lui Isabelle Skøyen.

M-a trecut un fior rece pe şira spinării.

— De unde ştii…?

— Dragul meu Gusto, ţi-am spus că te supravegheam. Ce vreau eu să faci e să iei legătura cu Isabelle Skøyen pe numărul ei privat, pe care sunt sigur că îl ai, şi să-i spui povestea pe care am pregătit-o pentru presă. Apoi să-i ceri o întâlnire extrem de privată între noi trei.

Moşul s-a dus la fereastră şi s-a uitat la vremea mohorâtă.

— O să constaţi că-şi găseşte un loc liber în agendă.

15

În cursul ultimilor trei ani petrecuţi în Hong Kong, Harry alergase mai mult decât în toată viaţa. Cu toate astea, în cele treisprezece secunde în care străbătu cei 100 de metri până la intrarea în închisoare, mintea lui parcurse diverse scenarii posibile, cu o temă comună: era prea târziu.

Sună la sonerie şi se abţinu să zguduie uşa cât aştepta să se deschidă. În sfârşit, se auzi un bâzâit, uşa se deschise şi el alergă la recepţie.

— Aţi uitat ceva? îl întrebă poliţista.

— Da, răspunse Harry, aşteptând-o să-i descuie uşa. Sună alarma! strigă el, aruncând servieta pe jos şi luând-o la fugă. Celula lui Oleg Fauke.

Paşii lui stârneau ecouri pe coridoarele pustii şi în sala comună mult prea goală. Nu rămăsese fără suflu, însă respiraţia îi răsuna ca un vuiet în cap.

Urletul lui Oleg ajunse la el când se afla pe ultimul coridor. Uşa de la celulă era pe jumătate deschisă, iar secundele până să ajungă acolo i se părură un coşmar, o avalanşă, picioare care nu se mişcau destul de repede.

Ajunse în celulă şi cercetă scena.

Biroul era răsturnat, iar hârtiile şi cărţile erau împrăştiate pe jos. Oleg era în celălalt capăt al încăperii, cu spatele la dulăpior. Avea tricoul negru cu Slayer îmbibat cu sânge şi ţinea capacul metalic al coşului de gunoi în faţa lui; ţinea gura deschisă şi urla fără oprire. Harry zări partea din spate a unui maiou mulat Gym Tech, deasupra lui, o ceafă lată de taur năduşită, mai sus, o ţeastă lucioasă şi, peste ea, o mână ridicată care ţinea un cuţit de pâine. Auzi lovitura metalică în momentul în care lama cuţitului se izbi de capacul coşului de gunoi. Probabil că bărbatul observase schimbarea de luminozitate din încăpere, deoarece se răsuci pe călcâie. Coborî capul şi lăsă cuţitul în jos, îndreptându-l spre Harry.

— Afară! şuieră el.

Harry îşi înăbuşi tentaţia de a se uita la cuţit; se concentră, în schimb, asupra picioarelor. Observă că, în spatele bărbatului, Oleg alunecase pe podea. Prin comparaţie cu practicanţii de arte marţiale, Harry dispunea de un repertoriu lamentabil de redus de mişcări ofensive. De fapt, dispunea doar de două. Şi tot de două reguli. Prima: nu există reguli. A doua: atacă primul. Iar când trecu la acţiune, Harry recurse la mişcările mecanice ale cuiva care învăţase, exersase şi repetase doar două metode de atac. Se îndreptă spre cuţit, astfel încât atacatorul se văzu obligat să se retragă ca să poată lovi. Şi până să-şi ridice braţul, Harry ridică piciorul drept şi-şi roti şoldul. Când cuţitul venea înainte, piciorul lui Harry deja cobora. Îl lovi pe bărbat în genunchi, chiar deasupra rotulei. Şi cum anatomia omenească nu e foarte bine protejată în faţa violenţei din unghiul ăsta, cvadricepsul cedă pe loc, urmat de ligamentele genunchiului şi – cum rotula fusese presată în faţa tibiei – tendonul patelar.

Bărbatul se prăbuşi cu un ţipăt şi-şi duse mâinile la rotulă, lăsând cuţitul să cadă zăngănind pe podea. Şi făcu ochii cât cepele când o văzu într-o poziţie cu totul diferită.

Harry împinse cuţitul şi ridică piciorul ca să încheie atacul, aşa cum fusese instruit: calcă pe muşchii coapsei adversarului, ca să-i provoci o hemoragie internă atât de masivă, încât să nu se mai poată ridica. Văzu însă că treaba era deja terminată, aşa că renunţă.

Auzi zgomot de paşi alergând şi zăngănit de chei pe coridor.

— Aici! strigă Harry, păşind peste bărbatul care ţipa la Oleg.

Auzi gâfâieli dinspre uşă.

— Scoateţi-l pe bărbatul ăsta şi aduceţi un doctor.

Harry era nevoit să strige ca să fie auzit peste urletele neîntrerupte.

— La naiba, ce…

— Lăsaţi asta acum, aduceţi medicul.

Harry sfâşie tricoul cu Slayer şi căută rana.

— Iar medicul trebuie să vină întâi aici. Ăla are doar genunchiul sucit.

Harry prinse faţa lui Oleg în mâinile pătate de sânge, în timp ce auzea cum e târât afară bărbatul care urla.

— Oleg? Mă auzi? Oleg?

Băiatul îşi dădu ochii peste cap, iar cuvântul care-i scăpă de pe buze era aşa de slab, că Harry abia îl auzi. Şi simţi o gheară în piept.

— Oleg, o să fie bine. N-a atins nimic vital.

— Harry…

— În curând o să ai parte de Crăciun. O să-ţi dea morfină.

— Taci din gură, Harry.

Harry tăcu, iar Oleg deschise ochii, care aveau o lucire febrilă, disperată. Vorbi răguşit, dar destul de clar.

— Ar fi trebuit să-l laşi să-şi termine treaba, Harry.

— Ce spui tu acolo?

— Trebuie să mă laşi s-o fac.

— Ce să faci?

Niciun răspuns.

— Ce să faci, Oleg?

Oleg îl prinse de ceafă, îi trase capul în jos şi şopti:

— Nu poţi s-o opreşti, Harry. S-a întâmplat deja. Trebuie să-şi urmeze calea. Dacă te amesteci, o să mai moară şi alţii.

— Cine o să moară?

— E prea mare, Harry. O să te înghită, o să înghită pe toată lumea.

— Cine o să moară? Pe cine protejezi, Oleg? Pe Irene?

Oleg închise ochii. Buzele abia i se mişcau, apoi nu se mai mişcară deloc. Harry avu senzaţia că băiatul arăta ca atunci când avea unsprezece ani şi tocmai adormise după o zi lungă. Apoi Oleg vorbi:

— De tine e vorba, Harry. Pe tine o să te omoare.

Când plecă de la închisoare, ambulanţele ajunseseră deja. Se gândi la cum erau lucrurile înainte. Cum era oraşul înainte. Cum era viaţa lui înainte. Când folosise computerul lui Oleg, căutase Sardines şi Russian Amcar Club. Nu descoperise niciun indiciu că renăscuseră. În general, probabil că era prea mult să speri la o renaştere. Poate că viaţa nu te învaţă prea multe, în afară de un singur lucru: nu există cale de întoarcere.

Harry îşi aprinse o ţigară, iar înainte de a trage primul fum, când creierul lui sărbătorea deja momentul în care nicotina avea să inunde sângele, auzi din nou acel sunet vag, sunetul pe care ştia că-l va reauzi în minte toată seara şi toată noaptea, acel cuvânt aproape de neauzit care scăpase de pe buzele lui Oleg în celulă:

— Tată.

Partea a doua

16

Mama şobolan linse metalul. Avea gust de sare. Tresări când frigiderul se trezi la viaţă şi începu să bâzâie. Clopotele bisericii continuau să bată. Mai exista o cale de intrare în cuib pe care n-o încercase. Nici nu îndrăznise să încerce, pentru că fiinţa umană care bloca intrarea nu era moartă încă. Însă ţipetele ascuţite ale puilor o aduceau la disperare. Aşa că încercă. Urcă pe mâneca hainei. Se simţea un miros vag de fum. Nu fum de ţigară sau de lemn ars, ci altceva. Ceva sub formă de gaz care intrase în haine, dar fusese spălat, aşa că mai rămăseseră doar câteva molecule de aer între cele mai adânci fibre ale ţesăturii. Se apropie de cot, dar era prea îngust acolo. Se opri şi ascultă. Undeva în depărtare se auzea o sirenă de poliţie.

★

Au existat clipe scurte şi alegeri, tată. Cele pe care le-am crezut lipsite de importanţă, azi aici, mâine dispărute, cum s-ar zice. Numai că se adună. Şi nici nu-ţi dai seama când ajung ca un râu care te duce cu el. Şi aşa mergi. Aşa mergeam şi eu. În acel iulie nenorocit. Nu, nu mergeam încolo! Voiam să merg altundeva, tată.

Când am luat-o spre clădirea principală, Isabelle Skøyen stătea pe alee, îmbrăcată cu pantalonii ei strâmţi de călărie şi cu picioarele depărtate.

— Tu aşteaptă aici, Andrei, a zis moşu'. Peter, tu verifică zona.

Ne-am dat jos din limuzină în miros de grajd, bâzâit de muşte şi sunete îndepărtate de talangă. I-a strâns rigidă mâna moşului, m-a ignorat pe mine şi ne-a invitat înăuntru la o cafea, accentuând pe „o".

Pe coridor atârnau poze cu căluţi de rasă pură, cupe câştigate la curse şi dracu' mai ştie ce. Moşul s-a uitat la poze şi a întrebat dacă vreunul dintre cai era pursânge englez, lăudându-i picioarele zvelte şi pieptul impresionant. M-am întrebat dacă se referea la cal sau la ea. Cu toate astea, a funcţionat. Expresia lui Isabelle s-a mai înmuiat şi ea a devenit mai puţin băţoasă.

— Hai să ne aşezăm în salon şi să stăm de vorbă, a spus moşul.

— Cred că o să mergem în bucătărie, a replicat ea, din nou cu o voce de gheaţă.

Ne-am aşezat şi ea a pus ibricul cu cafea în mijlocul mesei.

— Toarnă tu pentru toată lumea, Gusto, a cerut moşul, uitându-se pe fereastră. Aveţi o fermă drăguţă aici, *fru* Skøyen.

— Pe aici nu există nicio *„fru”*.

— Unde am copilărit eu, le spuneam *fru* tuturor femeilor care puteau să se ocupe de o fermă, indiferent dacă erau văduve, divorţate sau necăsătorite. Era socotit un termen care arăta respectul.

S-a întors spre ea cu un zâmbet larg, iar ea i-a susţinut privirea. Preţ de câteva clipe, s-a lăsat o linişte atât de profundă, că nu se auzea decât musca idioată care se lovea de geam încercând să iasă.

— Mulţumesc, a răspuns ea.

— Bun. Haideţi să uităm deocamdată de pozele alea, *fru* Skøyen.

Isabelle s-a îmbăţoşat pe scaun. În cursul discuţiei telefonice pe care o avusesem cu ea, încercase întâi să râdă de sugestia că am putea să trimitem presei fotografiile cu noi doi. A zis că era o femeie singură, activă sexual, care se culcase cu un bărbat mai tânăr, şi ce dacă? În primul rând, era o secretară fără importanţă a unui consilier, iar în al doilea rând, eram în Norvegia. Ipocrizia era un subiect vânat în alegerile prezidenţiale americane. Aşa că i-am zugrăvit ameninţarea în culori vii, cu nuanţe exacte. Mă plătise pentru favoruri şi puteam demonstra. Plătea ca să aibă parte de sex, iar în presă vorbea despre prostituţie şi droguri în numele comitetului pentru Servicii Sociale, nu?

Două minute mai târziu, stabileam locul şi ora întâlnirii.

— Presa scrie şi aşa suficient despre vieţile private ale politicienilor, a zis moşul. În loc de asta, haideţi să vorbim despre o propunere de afaceri, *fru* Skøyen. Spre deosebire de şantaj, o propunere bună poate aduce avantaje ambelor părţi. De acord?

Isabelle s-a încruntat. Moşul zâmbea.

— Prin propunere de afaceri nu vreau, evident, să se înţeleagă că sunt bani la mijloc. Chiar dacă ferma asta probabil că nu se întreţine singură. Asta ar însemna corupţie. Ce vă ofer eu este o tranzacţie pur politică. Discretă, vă asigur, dar e o chestie care se practică zilnic la primărie. Şi este şi în interesul public, nu?

Skøyen a dat din cap, alertă.

— Chestia asta trebuie să rămână între dumneavoastră şi noi, *fru* Skøyen. De ea va beneficia în primul rând oraşul, deşi, dacă aveţi ambiţii politice, pot să întrevăd un avantaj personal pentru dumneavoastră. Dacă aşa stau lucrurile, atunci calea spre un loc în conducerea primăriei va deveni mai scurtă. Ca să nu mai vorbim de un rol în politica naţională.

Ceaşca de cafea a lui Isabelle s-a oprit la jumătatea drumului spre gură.

— Nu m-am gândit să vă cer să faceţi ceva lipsit de etică, *fru* Skøyen. Vreau doar să scot în evidenţă interesele noastre comune, după care vă las să vă hotărâţi dacă faceţi ce cred eu că e bine.

— Să fac ce credeţi *dumneavoastră* că e bine?

— Consiliul orăşenesc este într-o situaţie dificilă. Chiar şi înainte de evenimentele nefericite de luna trecută, obiectivul comitetului de conducere era să scoată Oslo de pe lista oraşelor europene cu cel mai ridicat nivel de utilizare a heroinei. Trebuia să reduceţi profiturile din droguri, dependenţa în rândul tinerilor şi, nu în ultimul rând, numărul cazurilor de supradoză. În acest moment, pare foarte improbabil. Corect, *fru* Skøyen?

Isabelle n-a răspuns.

— E nevoie de un erou, sau de o eroină, care să rezolve problemele de jos în sus.

Ea a dat încet din cap.

— Şi ce trebuie să facă este să elimine bandele şi cartelurile.

Isabelle a pufnit.

— Mersi, dar asta au încercat toate oraşele din Europa. Bandele noi răsar ca buruienile. Unde există cerere, vor exista mereu noi furnizori.

— Exact, a zis moşul. Ca buruienile. Văd că aveţi căpşuni, *fru* Skøyen. Folosiţi mulci?

— Da, trifoi fragifer.

— Pot să vă ofer eu un mulci, a zis moşul. Trifoi fragifer îmbrăcat cu tricouri Arsenal.

Isabelle s-a uitat la el. Vedeam cum creierul ei lacom lucrează cu turaţie maximă. Moşul părea mulţumit.

— Mulciul, dragul meu Gusto, a rostit moşul, luând o gură de cafea, este o buruiană pe care o plantezi şi o laşi să crească nestingherită ca să împiedice apariţia altor buruieni. Pentru că trifoiul este un rău mai mic decât alternativa. Pricepi?

— Cred că da, am zis eu. Dacă buruienile cresc oricum, e o idee bună să plantezi o buruiană care nu distruge căpşunile.

— Exact. Iar în această mică analogie, viziunea consiliului municipal pentru un Oslo mai curat reprezintă căpşunile, iar toate bandele care vând heroină periculoasă şi generează anarhie pe străzi reprezintă buruienile. În vreme ce noi şi violina suntem mulciul.

— Şi?

— Şi mai întâi trebuie să înlături buruienile. După care poţi lăsa mulciul în pace.

— Şi de ce e mult mai bine pentru căpşuni? a întrebat ea.

— Noi nu împuşcăm pe nimeni. Acţionăm cu discreţie. Vindem un drog care nu duce la supradoze. Având monopolul asupra straturilor de căpşuni, putem ridica preţul atât de mult, încât vor fi recrutaţi tot mai puţini tineri. Fără ca profiturile noastre totale să scadă, trebuie să recunosc. Mai puţini utilizatori şi mai puţini vânzători. Narcomanii nu vor mai umple parcurile şi străzile din centrul oraşului. Pe scurt, Oslo va deveni încântător pentru turişti, politicieni şi alegători.

— Eu nu sunt în comitetul pentru Servicii Sociale.

— Nu încă, *fru* Skøyen. Însă nu comitetele elimină buruienile. Pentru asta au secretare. Ca să ia toate acele decizii mărunte, zilnice, care devin măsuri reale. Evident că urmaţi politicile adoptate de consiliu, dar dumneavoastră sunteţi persoana care are zilnic legătură cu poliţia, care discută activităţile şi operaţiunile din

Kvadraturen, de exemplu. Evident, va trebui să vă definiţi ceva mai bine rolul, dar păreţi a avea talent pentru aşa ceva. Un mic interviu despre politica legată de droguri din Oslo aici, o declaraţie despre supradoze colo. Aşa că atunci când succesul devine evident, presa şi colegii dumneavoastră de partid vor şti cine e eminenţa cenuşie – îşi întinse pe faţă zâmbetul de varan –, adică mândrul câştigător pentru cele mai mari căpşuni de pe piaţă din acest an.

Am rămas cu toţii nemişcaţi. Musca renunţase la tentativa de evadare când descoperise borcanul cu zahăr.

— Discuţia asta n-a avut loc niciodată, a zis Isabelle.

— Evident că nu.

— Nu ne-am întâlnit niciodată.

— Trist, dar adevărat, *fru* Skøyen.

— Şi cum vă gândiţi că ar trebui aplicată… acţiunea de eliminare a buruienilor?

— Vă putem oferi noi o mână de ajutor. În această branşă există o lungă tradiţie a turnătoriei pentru eliminarea rivalilor, iar noi vă vom oferi informaţiile necesare. Evident, dumneavoastră veţi oferi comitetului pentru Servicii Sociale sugestii pentru comisia Poliţiei, dar veţi avea nevoie de o persoană de încredere în poliţie. Poate cineva care să aibă de câştigat dacă e implicat în această poveste de succes. O persoană…

— O persoană ambiţioasă care poate fi pragmatică atât timp cât este în interesul oraşului să fie aşa?

Isabelle Skøyen îşi ridică ceaşca în chip de salut.

— Ne mutăm în salon?

☆

Serghei stătea întins, nemişcat, pe bancă, în vreme ce omul cu tatuajele studia desenele în tăcere.

Când ajunsese, la ora fixată, la micul atelier de tatuaje, artistul desena un dragon uriaş pe spatele unui băiat care stătea întins, cu dinţii încleştaţi, în timp ce o femeie, evident, mama lui, îl liniştea şi îl întreba dacă tatuajul chiar trebuia să fie aşa de mare. La sfârşit plătise şi, când ieşeau, îl întrebase pe băiat dacă e bucuros că acum are un tatuaj mai mişto decât ale lui Preben şi Kristoffer.

— Ăsta vi s-ar potrivi mai bine pe spate, zise artistul, arătând spre unul dintre desene.

— *Tupoi,* mormăi Serghei.

Idiot.

— Poftim?

— Totul trebuie să fie exact ca în desen. Trebuie să-ţi spun asta de fiecare dată?

— Mda, bine, dar nu-l pot face pe tot azi.

— Ba da, poţi, îl faci pe tot. Plătesc dublu.

— E urgent, ai?

Serghei răspunse dând scurt din cap. Andrei îl sunase zilnic, ţinându-l la curent. Aşa că, atunci când sunase puţin mai devreme, Serghei nu era pregătit. Pregătit pentru ceea ce urma să spună Andrei.

Ce trebuia făcut devenise imperativ.

Iar Serghei ştiuse că nu există cale de ieşire.

Se corectase singur imediat: cale de *ieşire?* Cine voia să iasă?

Poate că se gândise să scape pentru că îl avertizase Andrei. Îi spusese că poliţistul a reuşit să-l dezarmeze pe deţinutul plătit de ei să-l omoare pe Oleg Fauke. E drept că deţinutul era norvegian şi nu mai omorâse pe nimeni cu cuţitul până atunci, însă asta însemna că acum lucrurile nu vor mai fi la fel de simple. Când îl împuşcaseră pe dealerul lor, fusese o simplă execuţie. De data asta, trebuia să se furişeze lângă poliţist, să aştepte până ce acesta ajunge în poziţia dorită şi apoi să-l ucidă, când se aştepta cel mai puţin.

— Nu vreau să vă stric bucuria, dar tatuajele pe care le aveţi deja nu sunt chiar nişte opere de calitate. Liniile nu sunt clare, iar cerneala e proastă. N-ar trebui să le împrospătăm un pic?

Serghei nu răspunse. Ce ştia individul ăla despre opere de calitate? Liniile nu erau clare deoarece cel care făcuse tatuajele în închisoare fusese nevoit să folosească o coardă de chitară ataşată unui aparat electric de ras pe post de ac, iar cerneala fusese realizată din tălpi de pantofi topite amestecate cu urină.

— Desenul, zise Serghei, arătând cu degetul Acum!

— Şi sunteţi sigur că vreţi un pistol? E alegerea dumneavoastră, dar din experienţa mea oamenii sunt şocaţi de simboluri violente. Asta ca să fiţi avertizat.

În mod cert, omul nu ştia nimic despre tatuajele criminalilor ruşi. Habar n-avea că pisica însemna că omul fusese condamnat pentru furt, iar silueta bisericii cu două cupole însemna că fusese condamnat de două ori. Nu ştia că semnele de arsură de pe piept fuseseră făcute de un bandaj cu praf de magneziu pe care-l pusese direct pe piele ca să şteargă un tatuaj. Reprezenta organele genitale feminine şi i-l făcuseră, când îşi ispăşea a doua condamnare, membrii bandei georgiene Svart Såkorn, care credeau că le datorează bani după o partidă de cărţi.

După cum tatuatorul nu ştia nici că pistolul din desen, un Makarov, arma de serviciu a poliţiştilor ruşi, arăta că el, Serghei Ivanov, a ucis un poliţist.

Omul nu ştia nimic, însă era în regulă, căci era mai bine pentru toată lumea să le facă tatuaje cu fluturi, simboluri chinezeşti şi dragoni coloraţi tinerilor norvegieni bine hrăniţi, care credeau că tatuajele lor de catalog însemnau o declaraţie legată de ceva.

— Atunci începem? întrebă artistul.

Serghei ezită. Tatuatorul avusese dreptate, chiar era urgent. Dar de ce era atât de urgent, nu putea aştepta până murea poliţistul? Deoarece dacă era prins după crimă şi trimis într-o închisoare norvegiană, unde, spre deosebire de Rusia, nu existau tatuatori, n-ar mai fi putut să-şi facă nenorocitul de tatuaj de care avea nevoie.

Însă mai exista şi alt răspuns.

Oare îşi făcea tatuajul înainte de crimă pentru că, undeva în adâncul sufletului, îi era teamă? Atât de teamă, încât nu era sigur că putea duce treaba până la capăt? De-asta trebuia să-şi facă tatuajul acum, ca să distrugă toate punţile în urma lui, să taie toate

căile de retragere, astfel încât să fie *nevoit* să comită crima? Niciun *urka* siberian nu poate trăi cu o minciună imprimată pe piele, asta se subînţelegea. Iar el fusese fericit, *ştia* că fusese fericit, aşa că de unde gândurile astea, de unde apăruseră?

Ştia de unde apăruseră.

De la vânzătorul de droguri. Băiatul cu tricou Arsenal.

Care începuse să-i apară în vise.

— Da, să începem, rosti Serghei.

17

— Medicul crede că Oleg se va pune pe picioare în câteva zile, zise Rakel.

Se sprijinea de frigider şi ţinea în mână o ceaşcă de ceai.

— Atunci o să trebuiască mutat undeva unde să nu ajungă la el absolut nimeni, răspunse Harry.

Stătea la fereastra din bucătăria ei şi privea spre oraş, unde maşinile prinse în aglomeraţia orei de vârf de după-amiază formau nişte viermi luminoşi care abia se târau pe arterele principale.

— Poliţia trebuie să aibă astfel de locuri pentru protecţia martorilor, rosti ea.

Rakel nu se isterizase. Primise aproape cu resemnare vestea despre atacul asupra lui Oleg. Ca şi cum aproape că se aşteptase la aşa ceva. În acelaşi timp, Harry îi zărea indignarea pe chip. Pe chipul încordat.

— Trebuie să rămână într-o închisoare, dar o să discut cu procurorul despre un transfer, zise Hans Christian Simonsen.

Avocatul venise imediat ce-l sunase Rakel, iar acum şedea la masa din bucătărie, cu pete de transpiraţie la subsuorile cămăşii.

— Vezi dacă poţi ocoli canalele oficiale, zise Harry.

— Cum adică? întrebă avocatul.

— Uşile erau descuiate, aşa că trebuie să fi fost implicat cel puţin unul dintre gardieni. Câtă vreme nu ştim exact despre cine e vorba, trebuie să presupunem că putea fi oricine.

— Nu eşti un pic paranoic acum?

— Paranoia salvează vieţi, replică Harry. Poţi aranja, Simonsen?

— O să văd ce pot face. Acum unde e?

— E la spitalul Ullevål şi m-am asigurat că e păzit de doi poliţişti în care am încredere. Încă ceva: cel care l-a atacat pe Oleg e şi el în spital, dar după aceea i se vor restricţiona drepturile.

— Fără corespondenţă sau vizitatori? întrebă Simonsen.

— Da. Poţi să te asiguri că aflăm ce-i spune avocatului sau ce zice în declaraţia pentru poliţie?

— Asta e mai problematic.

Simonsen se scărpină în creştetul capului.

— Probabil că nu vor scoate nicio vorbă de la el, dar tu încearcă oricum, zise Harry, încheindu-se la haină.

— Unde te duci? întrebă Rakel, prinzându-l de braţ.

— La sursă, răspunse Harry.

Era 8 seara şi traficul din capitala ţării cu cea mai scurtă zi de lucru se descongestionase deja de mult. Băiatul care stătea pe treptele de pe Tollbugata era îmbrăcat cu tricoul cu numărul 23. Arşavin. Avea gluga pe cap şi era încălţat cu tenişi albi Air Jordan supradimensionaţi. Blugii Girbaud erau călcaţi şi atât de băţoşi, că aproape ar fi putut sta singuri în picioare. Echipament complet de băiat din bandele de stradă, copiat până la ultimul detaliu după cel mai nou material video Rick Ross, iar Harry presupuse că, atunci când pantalonii alunecau în jos, se ivea un şort de tip boxer, nicio cicatrice de rană de cuţit sau glonţ, însă dezvăluind cel puţin un tatuaj care glorifica violenţa.

Harry se duse la el.

— Violină, un sfert.

Băiatul îl privi de sus pe Harry, fără să-şi scoată mâinile din hanorac şi dădu din cap.

— Ei bine? zise Harry.

— Va trebui să aştepţi, *boraz.*

Băiatul vorbea cu un accent pakistanez pe care Harry presupunea că îl lăsa la o parte când înghiţea chiftelele maică-sii în casa lor sută la sută norvegiană.

— N-am timp să aştept ca să strângeţi un grup.

— *Calmo,* nu durează mult.

— Îţi plătesc cu o sută în plus.

Băiatul îl măsură cu privirea. Harry ştia cam ce-i trecea prin cap: un om de afaceri urât cu un costum

bizar, consum regulat, speriat de moarte că l-ar fi putut vedea familia şi colegii. Cineva care cerea să fie jumulit.

— Şase sute, zise băiatul.

Harry oftă şi încuviinţă.

— *Idra,* rosti băiatul, şi se puse în mişcare.

Harry presupuse că trebuie să-l urmeze.

Dădură colţul şi pătrunseră printr-o poartă deschisă într-o curte dosnică. Omul cu marfa era negru, probabil un nord-african, şi se sprijinea de o stivă de paleţi din lemn. Capul i se mişca în sus şi în jos, în ritmul muzicii de la un iPod, şi îi atârna una dintre căşti.

— Sfert, ceru Rick Ross cu tricou Arsenal.

Omul cu marfa scoase ceva dintr-un buzunar adânc şi i-l întinse lui Harry cu palma în jos, ca să nu poată fi văzut. Harry se uită la punga pe care o primise. Praful era alb, dar conţinea şi fărâme mărunte, negre.

— Am o întrebare, zise Harry, băgând punga în buzunarul hainei.

Cei doi se încordară, iar Harry zări mâna omului cu marfa îndreptându-se spre spate. Probabil avea un pistol de calibru mic în betelia pantalonilor.

— A văzut-o vreunul dintre voi pe fata asta?

Ridică poza familiei Hanssen.

Cei doi se zgâiră şi clătinară din capete.

— Am 5000 pentru oricine poate să-mi dea vreun indiciu, vreun zvon, orice.

Cei doi se uitară unul la celălalt. Harry aşteptă. Băieţii ridicară din umeri şi-şi întoarseră privirea spre Harry. Poate că îl lăsaseră să pună întrebarea pentru că mai trecuseră prin astfel de situaţii, când un tată îşi căuta fiica printre drogaţii din Oslo. Cu toate astea, le lipsea cinismul sau imaginaţia necesară pentru a inventa o poveste ca să încaseze recompensa.

— Bine, zise Harry. Dar salutaţi-l pe Dubai din partea mea şi spuneţi-i că am nişte informaţii care s-ar putea să-l intereseze. Despre Oleg. Spuneţi-i că poate veni la hotelul Leon şi să întrebe de Harry.

În clipa următoare apăru arma. Iar Harry avusese dreptate, arăta ca o Beretta seria Cheetah. Armă de 9 mm, teşită, o jucărie periculoasă.

— Eşti *baosj?*

Kebap norvegian. Adică poliţist.

— Nu, răspunse Harry, încercând să stăpânească greaţa care apărea de câte ori era în faţa ţevii unei arme.

— Minţi. Nu tragi violină, eşti copoi sub acoperire.

— Nu mint.

Omul cu marfa îi făcu un semn din cap lui Rick Ross, care veni la Harry şi-i ridică mâneca hainei. Harry încercă să-şi ia privirea de la armă. Se auzi un fluierat uşor.

— Se pare că, până la urmă, *norskie* ăsta îşi bagă în venă, zise tânărul.

Harry folosise un ac de cusut obişnuit, pe care îl ţinuse la flacăra unei brichete. Îşi făcuse înţepături adânci, mişcase acul înăuntru pe antebraţ în patru sau cinci locuri şi se frecase cu săpun cu amoniu ca să pară mai inflamate. La sfârşit, îşi perforase vena de la cot ca să-i dea sângele sub piele şi să creeze nişte vânătăi impresionante.

— Tot cred că minte, zise omul cu marfa, depărtându-şi picioarele şi apucând arma cu ambele mâini.

— De ce? Uite, are în buzunar şi o seringă, şi folie de aluminiu.

— Nu îi e frică.

— Ce naiba spui acolo? Uită-te la el!

— Nu-i e destul de frică. Hei, *baosj,* arată-ne o seringă acum.

— Te-ai ţăcănit, Rage?

— Taci din gură!

— *Calmo.* De ce eşti aşa ofticat?

— Nu cred că lui Rage îi place că i-ai spus pe nume, zise Harry.

— Taci şi tu! O doză! Şi foloseşte punga ta.

Harry nu se mai injectase până atunci, cel puţin nu când era treaz, însă folosise opiu şi ştia ce

înseamnă: să topească substanţa până devenea fluidă şi s-o tragă într-o seringă. Cât de greu putea fi? Se ghemui şi turnă praf în folia de aluminiu. O parte din praf căzu pe jos, aşa că îşi linse degetul, culese praful căzut şi şi-l frecă de gingii, încercând să pară nerăbdător. Avea un gust amar, ca şi alte prafuri pe care le testase ca poliţist. Dar se mai simţea şi alt gust. O urmă aproape imperceptibilă de amoniac. Nu, nu de amoniac. Izul îi aduse aminte de mirosul de papaya răscoaptă. Aprinse bricheta, sperând că dealerii or să considere că e aşa de stângaci pentru că avea o armă aţintită asupra lui.

În două minute, seringa era încărcată şi pregătită.

Rick Ross îşi recăpătase calmul de băiat de cartier, îşi suflecase mânecile până la coate şi stătea acum cu picioarele depărtate, braţele încrucişate la piept şi capul dat pe spate.

— Trage! ordonă el.

Imediat se strâmbă şi ridică mâna.

— Nu tu, Rage!

Harry se uită la ei. Rick Ross nu avea semne pe antebraţele goale, iar Rage părea un pic prea impacientat. Hole ridică de două ori pumnul stâng spre umăr, îşi îndoi antebraţul şi băgă acul seringii în unghiul de treizeci de grade corespunzător. Speră ca totul să arate profesionist pentru cineva care nu se injecta.

— Ahhh, gemu Harry.

Suficient de profesionist ca să nu aibă niciunul dintre cei doi motive să se întrebe dacă acul pătrunsese în venă sau doar în muşchi.

Îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi în genunchi.

Cu destul profesionalism ca să-i păcălească.

— Nu uita să-i spui lui Dubai, şopti el.

După care ieşi împleticindu-se în stradă şi porni legănându-se spre vest, către Palatul Regal.

Se îndreptă de spate abia pe Dronningens gate.

Pe Prinsens gate simţi efectul întârziat. Declanşat de urmele de drog care scăpaseră în sânge, care ajunseseră la creier pe căile ocolite ale capilarelor. Era ca o umbră îndepărtată a transei provocate de

un ac înfipt direct în arteră. Şi totuşi, Harry simţi cum i se umplu ochii de lacrimi. Era ca şi cum te întâlneai cu o iubită pe care credeai că n-o s-o mai vezi niciodată. I se umplură urechile nu cu muzică divină, ci cu lumină divină. Şi îşi dădu seama dintr-odată de ce se numea violină.

✯

Era 10 seara, iar luminile din birourile de la Orgkrim erau stinse şi coridoarele erau pustii. Dar în biroul lui Truls Berntsen ecranul computerului arunca o lumină albăstruie asupra poliţistului, care şedea cu picioarele întinse pe birou. Pariase 1500 pe victoria lui Manchester City şi era pe cale să piardă banii. Acum aveau însă o lovitură liberă. Optsprezece metri şi Tévez.

Auzi uşa deschizându-se şi duse automat arătătorul de la mâna dreaptă pe tasta *escape.* Dar era prea târziu.

— Sper că nu din bugetul meu e plătită vizionarea.

Mikael Bellman se aşeză pe singurul scaun liber din birou. Truls observase că, pe măsură ce avansase în grad şi ierarhie, Bellman îşi modificase pronunţia cu care crescuseră împreună Manglerud. Doar când vorbea cu Truls mai revenea uneori la rădăcini.

— Ai citit ziarul?

Truls încuviinţă. Cum nu avea nimic altceva de citit, citise şi restul după ce terminase paginile cu infracţiuni şi sport. Văzuse destul de multe despre secretara consiliului, Isabelle Skøyen. Începuse să fie fotografiată la premiere şi evenimente sociale după ce *Verdens Gang* îi publicase în vară un portret, cu titlul „Femeia care face curăţenie pe străzi”. Fusese descrisă drept eminenţa cenuşie a operaţiunilor de eliminare a drogurilor de pe străzile din Oslo, simultan cu lansarea ei în politica naţională. În orice caz, comitetul făcuse progrese. Truls avea senzaţia că decolteurile ei se lărgeau în ritm cu căderea opoziţiei, iar zâmbetul din poze devenise rapid la fel de generos ca şi posteriorul.

— Am avut o discuţie complet neoficială cu comisara poliţiei, zise Bellman. O să mă numească şef al poliţiei, în subordinea directă a ministrului de justiţie.

— La dracu'! sări Truls.

Tévez lovise cu mingea transversala porţii din lovitura liberă.

Bellman se ridică.

— Apropo, m-am gândit că ai vrea să ştii. Ulla şi cu mine o să invităm câteva persoane la noi sâmbăta viitoare.

Truls simţi în inimă acelaşi junghi pe care îl simţea mereu când auzea numele Ullei.

— Ştii tu, casă nouă, slujbă nouă. Iar tu ne-ai ajutat să facem terasa.

„V-am ajutat?" îşi spuse Truls. „Eu am construit toată drăcia aia."

— Aşa că, dacă nu eşti foarte ocupat… zise Bellman, arătând spre ecranul monitorului. Eşti invitat.

Truls îi mulţumi şi acceptă invitaţia. Aşa cum făcea mereu de când erau mici, fusese de acord să stea pe lângă cei doi, să fie spectator la fericirea evidentă a lui Mikael Bellman şi a Ullei. Acum era de acord cu o altă seară în care trebuia să ascundă cine era şi ce simţea.

— Încă un lucru, zise Bellman. Îl mai ţii minte pe tipul pe care te-am rugat să-l ştergi din registrul vizitatorilor de la recepţie?

Truls încuviinţă fără să clipească. Bellman îl sunase şi îi explicase că un anume Tord Schultz venise ca să-i ofere informaţii despre contrabanda cu droguri şi să-i spună că aveau un tip care distrugea dovezile, un „arzător", printre ei. Bellman îşi făcea griji pentru siguranţa lui, iar numele trebuia eliminat din registru, pentru cazul în care „arzătorul" lucra în sediul central şi avea acces la astfel de date.

— Am încercat să-l sun de câteva ori, dar n-a răspuns. Sunt un pic îngrijorat. Eşti absolut sigur că

agentul de pază i-a şters numele şi nu a aflat nimeni altcineva de vizita lui?

— Categoric da, domnule şef al poliţiei, replică Truls. Apropo, ai mai auzit ceva de la inspectorul ăla agasant de la aeroport?

— Nu, răspunse Bellman. Se pare că a acceptat că era vorba probabil de făină de cartofi. De ce?

— Mă întrebam doar, domnule şef al poliţiei. Salutări balaurului de acasă.

— Aş prefera să nu mai foloseşti termenul ăsta, bine? Truls ridică din umeri.

— Aşa îi spui tu.

— Mă refer la chestia cu şeful poliţiei. O să se anunţe oficial abia peste câteva săptămâni.

✯

Directorul de operaţiuni oftă. Ofiţerul de la controlul traficului aerian sunase să anunţe că zborul de Bergen întârzia deoarece căpitanul nu se prezentase şi nici nu sunase, aşa că erau nevoiţi să găsească rapid pe altcineva.

— Schultz trece prin clipe grele acum, zise directorul.

— Nu răspunde nici la telefon, rosti ofiţerul.

— Mă temeam de asta. Poate că face nişte drumuri singur în timpul lui liber.

— Aşa am auzit şi eu, da. Însă acum nu este în timpul lui liber. Aproape că am fost nevoiţi să anulăm zborul.

— Are ceva probleme acum, aşa cum am zis. O să discut cu el.

— Cu toţii avem probleme, Georg. Va trebui să scriu un raport, înţelegi?

Directorul de operaţiuni dădu să spună ceva, dar renunţă.

— Evident.

După ce convorbirea se încheie, directorul de operaţiuni îşi aduse aminte ceva. O după-amiază, vară, grătar. Campari, Budweiser şi fripturi imense, aduse direct din Texas de un cursant. Nimeni nu-l văzuse furişându-se împreună cu Else într-un dormitor. Ea gemea încet, suficient de încet ca să nu

fie auzită peste ţipetele copiilor care se jucau, peste zgomotul avioanelor care aterizau şi peste râsetele lipsite de griji care veneau pe fereastra deschisă. Avioane aterizând şi decolând. Râsul răsunător al lui Tord la sfârşitul unei alte poveşti clasice despre zborurile lui. Şi gemetele joase ale nevestei lui Tord.

18

— Ai cumpărat violină?

Beate Lønn se uită neîncrezătoare la Harry, care stătea în colţul biroului ei. Trăsese scaunul din calea luminii puternice a dimineţii şi ţinea cu ambele mâini cana pe care i-o dăduse ea. Îşi atârnase haina pe spătarul scaunului, iar pe faţă avea broboane de sudoare.

— Doar n-ai…?

— Eşti nebună?

Harry sorbi din cafeaua fierbinte.

— Beţivii nu sunt în stare să se apuce de aşa ceva.

— Bine, pentru că altfel aş zice că a fost o doză ratată, zise ea, arătând spre el.

Harry îşi privi antebraţul. În afară de costumul de pe el, nu-şi luase decât trei perechi de chiloţi, o pereche de şosete şi două cămăşi cu mânecă scurtă. Se gândise să-şi cumpere hainele de care avea nevoie în Oslo, însă până atunci nu avusese nicio clipă liberă. Iar în dimineaţa aia se trezise cu o senzaţie atât de asemănătoare unei mahmureli, încât aproape vomase în toaletă din obişnuinţă. Locul unde făcuse injecţia intramusculară avea acum forma şi culoarea hărţii SUA la realegerea lui Reagan.

— Vreau să mă ajuţi şi să analizezi chestia asta, zise Harry.

— De ce?

— Din cauza fotografiilor de la locul crimei în care se vede punguţa pe care aţi găsit-o asupra lui Oleg.

— Da?

— Aveţi nişte camere foto fantastice. Se vede clar că praful era alb curat. Praful de aici are fragmente maro. Vreau să ştiu ce e.

Beate scoase o lupă din sertar şi se aplecă deasupra prafului pe care-l presărase Harry pe coperta *Forensic Magazine.*

— Ai dreptate, zise ea. Mostrele pe care le-am avut erau albe, însă în ultimele luni nu s-a mai făcut nicio captură, aşa că e interesant. Mai ales că un inspector de la poliţia de la Gardermoen a sunat zilele trecute şi a zis ceva similar.

— Ce anume?

— Că au găsit un pachet cu praf în bagajul de mână al unui pilot. Inspectorul se întreba cum de am ajuns noi la concluzia că era vorba de făină de cartofi. Văzuse cu ochii lui bucăţelele maro.

— Credea că pilotul face contrabandă cu violină?

— N-am avut nicio captură de violină la graniţe, aşa că inspectorul probabil că n-a văzut niciodată aşa ceva. Heroina albă este rară. Cea mai mare parte a mărfii care ajunge pe aici este maro, aşa că inspectorul s-a gândit probabil că erau amestecate. Şi, apropo, pilotul nu venea, ci pleca.

— *Pleca?*

— Da.

— Încotro?

— Bangkok.

— Ducea făină de cartofi în Bangkok?

— Poate că era pentru nişte norvegieni, să-şi facă sos alb la chiftelele de peşte.

Beate zâmbi, roşind din pricina încercării de a fi amuzantă.

— Hmm. În altă ordine de idei, tocmai am citit despre un bărbat care lucra sub acoperire şi a fost găsit mort în portul Göteborg. Au apărut zvonuri că era „arzător”. A apărut vreun zvon despre el şi în Oslo?

Beate clătină din cap.

— Nu. Dimpotrivă. Era mai cunoscut pentru dorinţa lui nebună de a-i prinde pe infractori. Înainte să fie ucis, spunea că a prins un peşte mare, pe care vrea să-l scoată singur.

— Singur?

— N-a vrut să spună mai multe, nu avea încredere în nimeni. Sună familiar, Harry?

El zâmbi, se ridică şi îşi îmbrăcă haina.

— Unde te duci?

— Să vizitez un vechi prieten.

— Nu ştiam că ai aşa ceva.

— Vorba vine. L-am sunat pe şeful Kripos.

— Heimen?

— Da. L-am întrebat dacă poate să-mi dea o listă cu oamenii cu care a vorbit Gusto pe mobil înainte de crimă. Mi-a răspuns că, în primul rând, cazul e cu totul închis, aşa că nici măcar n-au lista. În al doilea rând, şi dacă ar fi avut, n-ar fi dat-o unui… cum a zis?

Harry închise ochii şi numără pe degete…

— Poliţist dat afară, beţiv sau trădător ca mine.

— După cum spuneam, nu ştiam să ai prieteni vechi.

— Aşa că acum trebuie să încerc în altă parte.

— Bine. O să analizez azi praful ăsta.

Harry se opri în uşă.

— Ai spus că violina a apărut recent în Göteborg şi Copenhaga. Asta înseamnă că a apărut după Oslo?

— Da.

— Nu se întâmplă invers de obicei? Drogurile noi apar întâi în Copenhaga, după care se întind spre nord?

— Probabil că ai dreptate. De ce?

— Încă nu sunt sigur. Cum spuneai că îl cheamă pe pilot?

— N-am spus. Schultz. Tord. Altceva?

— Da. Te-ai gândit cumva că omul ăla sub acoperire avea dreptate?

— Dreptate?

— Să-şi ţină gura şi să nu aibă încredere în nimeni. Poate că ştia că există pe undeva un „arzător”.

✯

Harry privi în jur la zona de recepţie imensă, cu aer de catedrală, a sediului Telenor din Fornebu. La biroul aflat la zece metri depărtare aşteptau doi bărbaţi. Harry îi văzu primind ecusoane de acces şi fiind preluaţi de la barieră de persoana pe care o vizitau. În mod clar, Telenor avea măsuri de acces

mai stricte, aşa că planul lui de a da buzna în biroul lui Klaus Torkildsen nu mai era valabil.

Harry cântări situaţia.

Cu certitudine că Torkildsen nu avea să aprecieze vizita. Din simplul motiv că fusese prins într-o situaţie jenantă în public şi, deşi reuşise să păstreze secretul faţă de şefi, Harry folosise câţiva ani incidentul ca să-l determine să-i dea acces la informaţii, uneori dincolo de ceea ce avea dreptul legal o companie de telefonie să facă. Cu toate astea, fără autoritatea unei legitimaţii de poliţist, probabil că Torkildsen nici nu ar fi acceptat să-l vadă pe Harry.

În dreapta celor patru porţi de acces către lifturi era o poartă mai mare, care tocmai fusese deschisă pentru a permite accesul unui grup de vizitatori. Harry luă rapid o decizie. Grăbi pasul şi se strecură în mijlocul vizitatorilor, îndreptându-se odată cu ei spre reprezentantul Telenor care ţinea poarta deschisă. Harry se întoarse către vecinul lui, un om scund cu trăsături asiatice.

— *Nin hao.*

— Poftim?

Harry zări numele de pe ecuson. Yuki Nakazawa.

— A, japonez.

Harry râse şi îl bătu uşor cu palma pe umăr, ca şi cum ar fi fost un vechi amic. Yuki Nakazawa îi răspunse cu un zâmbet timid.

— Frumoasă zi, zise Harry, continuând să ţină mâna pe umărul tipului.

— Da, răspunse Yuki. La ce companie eşti?

— TeliaSonera, răspunse Harry.

— Foarte, foarte bună.

Trecură de angajatul Telenor, iar Harry îl văzu cu coada ochiului venind spre ei şi ştiu cam ce avea să spună. Avu dreptate.

— Îmi cer scuze, domnule. Nu vă pot lăsa să intraţi fără un ecuson cu numele.

Yuki Nakazawa îl privi surprins.

Torkildsen primise un birou nou. După ce merse aproape un kilometru printr-un spaţiu de birouri deschis, Harry zări în fine o siluetă masivă familiară, aflată într-un cub de sticlă.

Intră direct.

Omul stătea cu spatele la el, cu un telefon lipit de ureche. Harry vedea şuvoiul de picături de salivă împrăştiate pe geam.

— Pune naibii mai repede în funcţiune serverul SW2!

Harry tuşi.

Scaunul se roti. Klaus Torkildsen era şi mai gras. Costumul surprinzător de elegant şi de bine croit reuşea parţial să ascundă şuncile care se revărsau, însă nimic nu putea ascunde expresia de spaimă care se lăţi pe chipul extraordinar al bărbatului. Ce era extraordinar la acel chip era că, în ciuda spaţiului imens avut la dispoziţie pe faţă, ochii, nasul şi gura erau atât de apropiate, încât semănau cu o mică insulă într-un ocean. Privirea i se opri asupra ecusonului lui Harry.

— Yuri… Nakazawa?

— Klaus.

Harry zâmbi larg şi îşi desfăcu braţele pentru o îmbrăţişare.

— Ce naiba cauţi aici? şopti Torkildsen.

Harry îşi lăsă braţele în jos.

— Şi eu mă bucur să te văd.

Se cocoţă pe marginea biroului. Locul unde se aşeza întotdeauna. Invadează şi găseşte punctul strategic. O cale simplă şi eficientă de a domina. Torkildsen înghiţi în sec şi Harry văzu cum îi apar pe frunte broboane mari şi strălucitoare de sudoare.

— Reţeaua mobilă din Trondheim, mormăi Torkildsen, arătând spre telefon. Ar fi trebuit să instaleze serverul ăla de săptămâna trecută. Nu mai poţi avea încredere în nimeni. Sunt presat de timp. Ce doreşti?

— Lista de apeluri telefonice de la şi spre mobilul lui Gusto Hanssen, începând din mai.

Harry luă un pix şi scrise numele pe un post-it galben.

— Acum sunt director. Nu mai lucrez la operaţiuni.

— Nu, dar tot poţi face rost de numere.

— Ai vreo autorizaţie?

— Dacă aş fi avut, m-aş fi dus direct la cineva din poliţie în loc să apelez la tine.

— Atunci de ce nu autorizează chestia asta avocatul poliţiei?

Vechiul Torkildsen nu ar fi îndrăznit să întrebe aşa ceva. Devenise mai dur. Avea mai multă încredere în el. Să fi fost promovarea? Sau altceva? Harry văzu spatele unei fotografii înrămate de pe birou. Genul de fotografie personală pe care o foloseşti ca să-ţi aminteşti că ai pe cineva. Aşadar, în afară de cazul în care era vorba de un câine, în poză era o femeie. Poate chiar cu un copil. Cine ar fi crezut? Bătrânul exhibiţionist îşi găsise o femeie.

— Nu mai lucrez pentru poliţie, zise Harry.

Torkildsen rânji.

— Şi tot vrei informaţii despre convorbiri?

— Nu-mi trebuie mult, doar numărul ăsta de mobil.

— De ce aş face-o? Dacă ar afla cineva că ţi-am dat genul ăsta de informaţii, aş fi dat afară. Şi oricum n-ar fi greu de descoperit dacă am căutat ceva în sistem.

Harry nu răspunse.

Torkildsen râse amar.

— Înţeleg. Acelaşi şantaj murdar şi laş. Dacă nu-ţi fac rost de informaţii, încălcând regulamentul, te asiguri că află colegii mei despre condamnare.

— Nu, răspunse Harry. N-o să vorbesc. Doar îţi cer o favoare, Klaus. E o chestie personală. Băiatul fostei mele iubite riscă închisoarea pe viaţă pentru ceva ce n-a făcut.

Harry văzu bărbia dublă a lui Torkildsen tremurând şi stârnind un val care-i cutremură carnea pornind de la gât şi dispărând apoi în trupul masiv. Harry nu i se adresase niciodată lui Klaus

Torkildsen pe numele de botez până atunci. Torkildsen se uită la el. Clipi. Concentrat. Picăturile de sudoare luciră şi Harry aproape că văzu calculele pe care şi le făcea în cap, adunând, scăzând şi – într-un târziu – obţinând un rezultat. Torkildsen îşi aruncă braţele în sus şi se lăsă pe spătarul scaunului, care gemu sub greutatea lui.

— Îmi pare rău, Harry, aş vrea să te fi putut ajuta. Însă acum nu-mi permit genul ăsta de compasiune. Sper că înţelegi.

— Bineînţeles, zise Harry, frecându-şi bărbia. Este de înţeles.

— Mulţumesc, răspunse Torkildsen, vizibil uşurat şi începând să se ridice greoi de pe scaun, ca pentru a-l însoţi pe Harry afară din cuşca lui de sticlă şi din viaţa lui.

— Bine, zise Harry. Dacă nu-mi faci rost de numere, nu vor afla de isprava ta doar colegii, ci şi soţia. Ai copii? Da? Unul, doi?

Torkildsen se prăbuşi înapoi pe scaun. Se uită la Harry cu o privire uluită. Era din nou vechiul Klaus Torkildsen care tremura.

— Ai… ai zis că n-o să…

Harry ridică din umeri.

— Îmi pare rău. Însă acum nu-mi permit genul ăsta de compasiune.

★

Era 10 şi 10 seara şi Schrøder era pe jumătate plin.

— Nu voiam să vii la birou, zise Beate. M-a sunat Heimen şi mi-a zis că ai întrebat de o listă de apeluri telefonice, şi că a auzit că ai venit să mă vezi. M-a avertizat să nu mă amestec în cazul Gusto.

— Păi, e bine că ai putut veni măcar aici, zise Harry.

Îi prinse privirea Ritei, care servea clienţii cu bere în celălalt capăt al încăperii. Ridică două degete, iar Rita dădu din cap că a înţeles. Trecuseră trei ani de când nu mai venea pe-acolo, însă ea continua să înţeleagă limbajul semnelor transmise

de fostul ei client regulat: o bere pentru însoţitor şi o cafea pentru alcoolic.

— Prietenul tău te-a ajutat cu lista?

— Enorm.

— Şi ce ai aflat?

— Probabil că Gusto era falit; a avut contul blocat de mai multe ori. Nu folosea prea mult telefonul, dar a avut câteva discuţii scurte cu Oleg. A sunat-o de mai multe ori pe sora lui adoptivă, Irene, însă convorbirile au încetat brusc cu câteva săptămâni înainte de moartea lui. Altfel, multe dintre apeluri erau la Pizza Xpress. O să mă duc de-aici la Rakel şi o să caut pe internet celelalte nume. Tu ce-mi poţi spune despre analiză?

— Substanţa cumpărată de tine este aproape identică cu primele mostre de violină examinate de noi. Dar e o mică diferenţă în compusul chimic. Şi, pe urmă, sunt fragmentele maronii.

— Da?

— Nu e un ingredient farmaceutic activ. Sunt pur şi simplu fragmente de înveliş folosit la pastile. Ştii tu, ca să fie mai uşor de înghiţit sau să aibă gust mai bun.

— Se poate depista producătorul?

— Teoretic, da. Însă am verificat şi se pare că producătorii de medicamente îşi fabrică singuri învelişul, ceea ce înseamnă că sunt câteva mii în toată lumea.

— Deci nu ajungem nicăieri pe pista asta?

— Nu cu învelişul, răspunse Beate. Însă pe interiorul unora dintre ele mai sunt urme de conţinut. A fost metadonă.

Rita aduse cafeaua şi berea. Harry îi mulţumi şi femeia plecă.

— Credeam că metadona e lichidă şi vine în sticluţe.

— Metadona folosită la aşa-numita dezintoxicare prin tratament medicamentos a dependenţilor de droguri vine în sticluţe. Aşa că am sunat la spitalul St. Olav, unde fac cercetări pe opioide şi opiacee.

Mi-au spus că în tratamentul durerii se folosesc pastile de metadonă.

— Şi în violină?

— Au spus că e posibil să fie folosită în procesul de producţie metadona asta modificată.

— Asta înseamnă doar că violina nu e produsă de la zero, dar cu ce ne ajută pe noi?

Beate prinse paharul de bere în palmă.

— Ne ajută, pentru că sunt foarte puţini producători de pastile de metadonă. Iar unul dintre ei e din Oslo.

— AB? Nycomed?

— Spitalul Radium. Au propriul institut de cercetare şi au produs o pilulă de metadonă pentru tratamentul durerilor severe.

— Cancer.

Beate încuviinţă. Cu o mână îşi duse paharul la gură, iar cu cealaltă luă ceva de pe masă.

— De la spitalul Radium?

Beate încuviinţă din nou.

Harry luă pastila. Era rotundă, mică şi avea un R ştanţat pe învelişul maroniu.

— Ştii ceva, Beate?

— Ce?

— Cred că Norvegia tocmai şi-a creat o nouă ramură de export.

✯

— Vrei să spui că e cineva în Norvegia care produce şi exportă violină? întrebă Rakel.

Se sprijinea cu braţele încrucişate la piept de tocul uşii de la camera lui Oleg.

— Cel puţin sunt câteva elemente care sugerează că ar fi posibil, răspunse Harry, tastând următorul nume de pe lista primită de la Torkildsen. În primul rând, utilizarea drogurilor se extinde dinspre Oslo. Nimeni de la Interpol n-a văzut sau auzit de violină înainte să apară în Oslo şi abia acum o poţi găsi pe străzile din Suedia şi Danemarca. În al doilea rând, substanţa conţine pastile de metadonă zdrobite, care sigur sunt produse în Norvegia.

Harry apăsă pe butonul de căutare.

— În al treilea rând, la Gardermoen a fost arestat un pilot cu o marfă care s-ar putea să fi fost violină, dar care ulterior a fost schimbată.

— Schimbată?

— În care caz avem un „arzător” de dovezi în sistem. Ideea e că pilotul pleca spre Bangkok.

Hany îi simţi parfumul şi îşi dădu seama că se apropiase şi stătea lângă umărul lui. Ecranul computerului era singura sursă luminoasă din camera întunecată.

— Ce vulpiţă! Cine e?

Îi auzea vocea chiar lângă ureche.

— Isabelle Skøyen. Consiliul municipal. Una dintre persoanele pe care le-a sunat Gusto. Sau, mai exact, ea l-a sunat pe el.

— Tricoul cu donarea de sânge îi e o idee cam mic, nu?

— Face probabil parte din treaba unui politician să participe la campanii de donare de sânge.

— Eşti politician dacă eşti doar secretara consiliului?

— Mă rog, femeia spune că are grupa AB negativ, aşa că e o simplă datorie civică.

— Da, e o grupă rară. De-aia te uiţi aşa de lung la imaginea asta?

Harry zâmbi.

— Pagina a fost accesată de multe ori. Crescătoare de cai. „Cea care face curăţenie pe străzi.”

— I se atribuie meritele pentru închiderea bandelor de traficanţi de droguri.

— Nu a tuturor, e evident. Mă întreb despre ce putea să discute cu Gusto.

— Păi, ea conduce eforturile comitetului pentru Servicii Sociale împotriva drogurilor, aşa că poate l-a folosit ca să obţină informaţii.

— La 1 şi jumătate noaptea?

— Hopa!

— Mai bine aş întreba-o.

— Da, sunt convinsă că ţi-ar face plăcere.

Harry îşi înclină capul spre ea. Faţa ei era atât de aproape, încât cu greu se mai putea concentra.

— Aud oare ce cred eu că aud, dragostea mea?

Ea râse încet.

— Deloc. Pare de proastă calitate.

Harry inspiră încet. Rakel nu se mişcase din loc.

— Şi ce te face să crezi că nu-mi place proasta calitate?

— De ce vorbeşti în şoaptă?

Buzele lui Rakel se apropiaseră atât de mult, încât îi simţea răsuflarea.

Preţ de câteva secunde, Harry nu auzi decât bâzâitul ventilatorului de la computer. Apoi Rakel se îndreptă brusc de spate. Îi aruncă o privire absentă, distantă, şi îşi duse palmele la obraji ca pentru a-i răcori. După care se răsuci pe călcâie şi plecă.

Harry se lăsă pe spătarul scaunului, închise ochii şi înjură încet. O auzi zdrăngănind ceva prin bucătărie. Inspiră adânc de câteva ori. Hotărî că nimic din ce tocmai se petrecuse nu se petrecuse în realitate. Încercă să-şi adune gândurile. Apoi merse mai departe.

Căută pe internet restul numelor. Unele rezultate erau de-acum zece ani, de la competiţii de schi sau relatări de la reuniuni de familie, altele nici măcar atât. Erau oameni care nu mai existau, care se retrăseseră din lumina reflectoarelor societăţii moderne, care găsiseră adăposturi izolate, unde aşteptau următoarea doză de drog şi nimic altceva.

Harry îşi pironi privirea pe perete, pe un poster cu un tip cu pene pe cap. Sub poster era scris „Jónsi”. Harry ţinea vag minte că era ceva în legătură cu trupa islandeză Sigur Ros. Sunete eterice şi cântat într-un falset neabătut. Destul de departe de Megadeth şi Slayer. Dar sigur că gusturile lui Oleg s-ar fi putut schimba. Sau fusese influenţat. Harry îşi duse mâinile la ceafă.

Irene Hanssen.

Fusese surprins de numărul de apeluri. Gusto şi Irene vorbiseră la telefon aproape zilnic, apoi

încetaseră brusc. După aceea, nici măcar nu mai încercase să o sune. Ca şi cum s-ar fi despărţit. Sau poate Gusto ştia că nu mai putea lua legătura telefonic cu Irene. Şi apoi, cu doar câteva ore înainte să fie împuşcat, Gusto sunase pe telefonul fix de la ea de-acasă. Şi i se răspunsese. Conversaţia durase un minut şi douăsprezece secunde. Oare de ce i se părea ciudat lui Harry? Încercă să meargă pe firul gândului şi să-şi dea seama de unde pornise. Dar se văzu nevoit să renunţe. Formă numărul de telefon fix. Niciun răspuns, încercă numărul de mobil al lui Irene. O voce îi spuse că numărul era blocat temporar. Facturi neplătite.

Bani.

Totul începea şi se sfârşea cu bani. Aşa era întotdeauna cu drogurile. Harry încercă să-şi amintească numele pe care i-l spusese Beate. Pilotul arestat cu prafuri în bagajul de mână. Memoria de poliţist încă îi funcţiona. Tastă TORD SCHULTZ în bara de căutare.

Apăru un număr de mobil.

Harry deschise un sertar de la biroul lui Oleg ca să caute un pix. Scoase de acolo *Masterful Magazine* şi privirea îi căzu peste o tăietură de ziar băgată în folie de plastic. Îşi recunoscu imediat propriul chip, mai tânăr. Scoase folia de plastic şi frunzări articolele. Erau toate despre cazuri la care lucrase Harry şi în care îi apăreau numele sau poza. Era şi un vechi interviu dintr-o publicaţie de psihologie în care răspundea – nu fără o oarecare iritare, din câte ţinea el minte – la întrebări despre crime în serie. Harry închise sertarul. Privi în jur. Simţea nevoia să lovească în ceva. După aceea închise computerul, îşi strânse valijoara, ieşi pe hol şi îşi puse sacoul. Ieşi şi Rakel şi-i scutură un fir invizibil de praf de pe guler.

— E foarte ciudat, zise ea. Nu te-am văzut de ani buni, abia începusem să te uit şi acum iată-te din nou.

— Da, răspunse el. Şi asta-i bine?

Un zâmbet schiţat.

— Nu ştiu. E şi bine, şi rău. Pricepi?

Harry dădu din cap şi o trase lângă el.

— Eşti cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat vreodată, zise ea. Şi cel mai bun. Chiar şi acum, doar fiind aici, mă faci să uit de orice altceva. Nu, nu sunt sigură că e de bine.

— Ştiu.

— Ce-i aia? întrebă ea, arătând spre valiză.

— Mă duc la hotel Leon.

— Dar…

— Vorbim mâine. Noapte bună, Rakel.

Harry o sărută pe frunte, deschise uşa şi ieşi în seara caldă de toamnă.

✯

Băiatul de la recepţie îi spuse că nu era nevoie să completeze un formular nou de cazare şi îi oferi tot camera 301. Harry îi atrase atenţia că era în regulă câtă vreme era reparată bara draperiei.

— Iar s-a rupt? se miră băiatul. De la chiriaşul precedent. Mă tem că era cam nervos.

Îi dădu lui Harry cheia de la cameră.

— Şi el era poliţist.

— Chiriaş?

— Da, era un client permanent. Un agent sub acoperire, cum îi spuneţi voi.

— Hmm. Se pare că nu avea cine ştie ce acoperire dacă *tu* ştiai.

Băiatul zâmbi.

— Mă duc să văd dacă am o bară de rezervă în magazie, spuse el, şi plecă.

— Omul cu Bereta semăna bine cu tine, rosti o voce suedeză profundă.

Harry se întoarse.

Cato şedea pe un scaun în ceea ce cu multă îngăduinţă putea fi numit holul clădirii. Privea în jos şi clătina încet din cap.

— Semăna foarte bine, Harry. Foarte pasionat. Foarte răbdător. Foarte încăpăţânat. Din păcate. Nu la fel de înalt ca tine, bineînţeles, şi avea ochi cenuşii. Însă cu aceeaşi expresie de poliţist în ei, şi la fel de singur. A murit în acelaşi loc în care vei

muri şi tu. Ar fi trebuit să pleci, Harry. Ar fi trebuit să iei avionul.

Făcu un semn de neînţeles cu degetele lui lungi. Avea o expresie aşa de tristă, că Harry se întrebă o clipă dacă n-avea să înceapă să plângă. Se ridică încet în picioare, în vreme ce Harry se întorcea spre băiatul de la recepţie.

— E adevărat ce spune?

— Cine ce spune? se miră băiatul.

— El, zise Harry, întorcându-se să arate spre Cato.

Numai că acesta dispăruse deja. Probabil că se pierduse în bezna de lângă scară.

— Poliţistul sub acoperire a murit aici, în camera mea? Băiatul se uită lung la Harry înainte de a răspunde.

— Nu, a dispărut. A fost scos la mal lângă Operă. Mă tem că n-am o bară de rezervă, dar ce spuneţi de firul ăsta de nailon? Îl puteţi trece prin găicile draperiei şi îl legaţi după aia de suporturile barei.

Harry dădu încet din cap.

Trecuse de ora 2 dimineaţa. Harry era încă treaz şi îşi fuma ultima ţigară. Pe podea zăceau draperia şi firul subţire de nailon. O putea vedea pe femeia din cealaltă parte a curţii interioare; femeia dansa lent un vals fără sunet şi fără partener. Harry ascultă sunetele oraşului şi urmări fumul de ţigară ridicându-se spre tavan. Studie cu atenţie fuiorul şerpuit, siluetele aparent aleatorii desenate de fum şi încercă să descopere un şablon în ele.

19

Au trecut două luni de la întâlnirea dintre moşu' şi Isabelle ca să înceapă operaţiunea de curăţenie.

Primii săltaţi au fost vietnamezii. Ziarele au scris că poliţia a făcut raiduri în nouă locuri simultan, a găsit cinci depozite de heroină şi a arestat treizeci şi şase de gălbejiţi. Săptămâna următoare a fost rândul albanezilor kosovari. Copoii au folosit trupe de elită Delta ca să ia cu asalt un apartament din Helsfyr, despre care şeful ţiganilor credea că n-are nimeni habar. Apoi a venit rândul nord-africanilor şi al lituanienilor. Şeful de la Orgkrim, genul top-model cu gene lungi şi arătos, a zis în ziare că primiseră ponturi anonime. În următoarele câteva săptămâni, vânzătorii de pe străzi, de la somalezi negri ca tăciunele la norvegieni albi ca laptele, au fost săltaţi şi băgaţi la bulău. Însă niciunul dintre noi, care eram îmbrăcaţi cu tricouri Arsenal. Era deja limpede că aveam spaţiu mai mare de manevră şi cozile deveneau mai lungi. Moşu' recruta o parte din dealerii rămaşi şomeri, însă şi-a respectat partea lui de înţelegere: traficul cu heroină devenea mai puţin vizibil în centrul oraşului Oslo. Am redus importurile de heroină, căci câştigam mai mult cu violina. Violina era scumpă, aşa că unii au încercat să o dea pe morfină, dar s-au întors repede.

Vindeam mai repede decât putea produce Ibsen.

Într-o marţi, am rămas fără marfă pe la 12 jumate şi, cum era strict interzisă folosirea mobilelor – moşu' credea că Oslo era nenorocitu' de Baltimore –, m-am dus la gară şi am apelat telefonul rusesc Gresso dintr-una din cabinele telefonice. Andrei a zis că era ocupat, dar o să vadă ce poate face. Oleg, Irene şi cu mine ne-am aşezat pe treptele de la Skippergata, alungând clienţii şi relaxându-ne. După vreo oră, am văzut o siluetă şchiopătând spre noi. Era chiar Ibsen. Furios. Ţipa şi înjura. Până ce a văzut-o pe Irene. Atunci, parcă furtuna s-ar fi potolit şi tonul a devenit mai domol. A venit după noi în curtea din spate, unde ne-a dat o pungă de plastic în care erau o sută de pachete.

— Douăzeci de mii, a zis el, întinzând laba. De data asta, banii în mână la livrare.

L-am luat deoparte şi i-am zis că data viitoare când rămâneam fără marfă puteam să venim noi la el.

— Nu vreau vizitatori, a zis el.

— Aş putea plăti mai mult de două sute pachetul, am zis eu.

M-a privit suspicios.

— Ai de gând să începi pe cont propriu? Ce ar zice şeful tău?

— Chestia asta este între tine şi mine, i-am răspuns. Vorbim de mărunţiş. Între zece şi douăzeci de pachete pentru prieteni şi cunoştinţe.

A izbucnit în râs.

— Aduc şi fata, i-am zis eu. Apropo, o cheamă Irene.

N-a mai râs. S-a uitat la mine. Apoi Picior Plat a încercat să râdă din nou, dar n-a mai putut. I se citea totul în ochi. Singurătatea. Lăcomia. Ura. Şi dorinţa. Nenorocita de dorinţă.

— Vineri seară, a zis el. La 8. Bea gin?

Am încuviinţat. Din clipa aia, avea să bea.

Mi-a dat adresa.

După două zile, moşu' m-a invitat la masa de prânz. O clipă am crezut că mă pârâse Ibsen, deoarece ţineam minte expresia lui. Am fost serviţi de Peter şi am stat la masa lungă din sufrageria rece, iar moşu' mi-a spus că eliminase importurile de heroină în întreaga ţară şi din Amsterdam, iar acum importa doar din Bangkok prin intermediul câtorva piloţi de avion. A vorbit despre cifre, s-a asigurat că înţeleg şi a repetat obişnuita lui întrebare: mă ţineam departe de violină? Stătea în penumbră şi mă privea fix, după care l-a chemat pe Peter şi i-a spus să mă ducă acasă cu maşina. Pe drum m-am gândit să-l întreb dacă nu cumva moşu' era impotent.

Ibsen locuia într-un apartament tipic de burlac dintr-un bloc din Ekeberg. Televizor mare cu plasmă, frigider mic şi nimic pe pereţi. Ne-a turnat gin ieftin cu apă tonică răsuflată, fără lămâie feliată, dar cu trei cuburi de gheaţă. Irene îl privea. Zâmbea, era dulce şi a lăsat discuţia pe seama mea. Ibsen şedea cu un zâmbet de

idiot pe faţă şi se holba la Irene, deşi reuşea să-şi închidă gura când ameninţa să i se scurgă saliva. Pusese o nenorocită de muzică clasică. Mi-am luat pachetele şi am stabilit să mai trec pe la el peste două săptămâni. Cu Irene.

Apoi a apărut primul raport despre numărul în scădere de supradoze. Ce nu s-a scris acolo a fost că ăia care luau violină pentru prima dată ajungeau, după doar câteva săptămâni, să stea la coadă cu ochi ficşi şi spasme vizibile de sevraj. Şi când stăteau acolo cu hârtiile boţite de o sută de coroane în mână şi descopereau că preţul crescuse din nou, începeau să plângă.

La a treia vizită, Ibsen m-a luat deoparte şi a zis că data următoare voia să vină doar Irene. I-am spus că e în regulă, dar că atunci voiam cincizeci de pachete, la o sută de coroane bucata. A încuviinţat.

A fost nevoie de ceva efort ca s-o conving pe Irene, şi de data asta n-au mai mers vechile trucuri. A trebuit să fiu dur. Să-i explic că asta era şansa mea. Şansa noastră. Să o întreb dacă vrea să continue să doarmă pe o saltea într-o sală de repetiţii. În cele din urmă, a mormăit că nu asta voia. Însă nu voia nici să… Iar eu i-am zis că nu era nevoită să o facă, trebuia doar să fie drăguţă cu bietul singuratic, pentru că el probabil nu prea avea parte de distracţie cu piciorul ăla beteag al lui. A dat din cap şi mi-a zis că trebuie să-i promit că nu-i spun lui Oleg. După ce a plecat spre vizuina lui Ibsen, m-am simţit atât de distrus, că am diluat un pachet de violină şi am fumat ce rămăsese dintr-o ţigară. M-am trezit cu cineva care mă scutura. Irene era deasupra saltelei mele şi plângea aşa de tare, că lacrimile îmi cădeau pe faţă şi îmi intrau în ochi. Ibsen încercase să i-o pună, dar ea reuşise să scape.

— Ai luat pachetele? am întrebat eu.

A fost evident o întrebare proastă. S-a pierdut cu totul. Aşa că mi-am zis că trebuie să fac ceva să rezolv situaţia. Am pregătit o seringă şi ea s-a uitat la mine cu ochi mari şi umezi, în vreme ce eu găseam o venă albastră pe pielea ei fină şi albă şi introduceam acul. Am simţit cum spasmele ei se transplantează în corpul meu

când am apăsat pe piston. Gura i s-a deschis într-un orgasm mut. Apoi extazul i-a adus o cortină strălucitoare în faţa ochilor.

Poate că Ibsen era un ticălos, dar ştia meserie.

Am ştiut şi că o pierdusem pe Irene. Am zărit asta pe chipul ei când am întrebat-o de pachete. Lucrurile nu mai puteau fi niciodată la fel ca înainte. În noaptea aia am văzut-o cum alunecă într-o uitare binecuvântată, împreună cu şansa mea de a deveni milionar.

Moşu' continua să facă milioane. Şi totuşi, voia mai mult şi mai repede. Ca şi cum avea ceva de stins, o datorie care urma să ajungă curând la termen. Nu părea să aibă nevoie de bani; casa era la fel, limuzina era curată, dar neschimbată, iar personalul era compus din aceiaşi doi oameni: Andrei şi Peter. Tot mai aveam un concurent – Los Lobos –, care îşi extinsese operaţiunile de vânzare pe stradă. Recrutase vietnamezi şi marocani care nu fuseseră săltaţi deja şi vindea violină nu doar în centrul oraşului, ci şi în Kongsvinger, Tromsø, Trondheim şi – se zicea – în Helsinki. Poate că Odin şi Los Lobos câştigau mai mult decât moşu', dar împărţeau piaţa, nu existau conflicte pentru teritoriu şi se îmbogăţeau şi unii, şi alţii. Orice om de afaceri cu mintea la locul ei ar fi fost fericit cu situaţia aia.

Existau doar doi nori pe acest cer senin şi strălucitor.

Unul era poliţistul sub acoperire cu şapca lui idioată. Ştiam că poliţia fusese informată că tricourile Arsenal nu reprezentau deocamdată o ţintă prioritară, însă Omul cu Bereta tot îşi vâra nasul. Celălalt era că Los Lobos începuse să vândă violină în Lillestrøm şi Drammen mai ieftin decât în Oslo, ceea ce însemna că unii dintre clienţi se duceau acolo.

Într-o zi, am fost chemat la moşu' şi am primit sarcina să duc un mesaj unui copoi. Îl chema Truls Berntsen, iar treaba trebuia să fie discretă. L-am întrebat de ce nu-i putea folosi pe Andrei sau pe Peter, însă moşu' mi-a explicat că nu voia să existe niciun contact care să poată pune poliţia pe urmele lui. Era unul dintre principiile lui. Şi chiar dacă eu aveam informaţii care îl puteau da în vileag, eram singura persoană în afară de Peter şi Andrei în care avea încredere. Da, din multe

puncte de vedere, avea încredere în mine. Mi-am zis atunci că Baronul Drogurilor are încredere în Hoţ.

Mesajul era că aranjase o întâlnire cu Odin ca să discute despre Lillestrøm şi Drammen. Urmau să se întâlnească joi seara, la ora 7, la McDonald's în Kirkeveien, Majorstuen. Rezervaseră tot etajul întâi pentru o petrecere privată cu copii. Îmi şi imaginam scena, cu baloane, panglici, pălării de hârtie şi un nenorocit de clovn. Căruia îi îngheţa faţa când vedea cine erau oaspeţii: motociclişti masivi cu priviri criminale şi ţepi pe încheieturile degetelor, doi metri şi jumătate de beton cazac, şi pe Odin şi moşu' ţintuindu-se cu priviri ucigaşe peste farfuriile cu cartofi prăjiţi.

Truls Berntsen locuia singur într-un bloc de apartamente din Manglerud, dar, când am trecut pe-acolo într-o duminică dimineaţă, nu era nimeni acasă. Vecinul, care în mod evident auzise soneria lui Berntsen, şi-a iţit capul de pe verandă şi a strigat că Truls era la Mikael, unde construia o terasă. În vreme ce mă îndreptam spre adresa pe care mi-o dăduse, m-am gândit că Manglerud trebuie să fie un loc groaznic. În mod clar, toată lumea cunoştea pe toată lumea.

Mai fusesem în Høyenhall şi înainte. E un fel de Beverly Hills al Manglerudului. Case mari, cu vedere spre Kværnerdalen, centrul oraşului şi Holmenkollen. M-am oprit în drum, uitându-mă la scheletul pe jumătate terminat al unei case. În faţă erau câţiva tipi la bustul gol, cu cutii de bere în mâini, râzând şi arătând spre structura care în mod evident avea să fie terasa. L-am recunoscut imediat pe unul dintre ei. Tipul ca un model, cu gene lungi. Şeful nou de la Orgkrim. Când m-au zărit, au tăcut toţi. Ştiam de ce. Erau toţi poliţişti şi mirosiseră un bandit. O situaţie nasoală. Nu-l întrebasem pe moşu', dar mi-a trecut prin minte că Truls Berntsen făcea parte din alianţa cu poliţia pe care o sfătuise pe Isabelle Skøyen să o încheie.

— Da? a zis omul cu gene lungi.

Era în formă bună. Muşchi abdominali ca nişte pietre. Încă aveam ocazia să mă retrag şi să mă duc la Berntsen mai târziu. Aşa că nu prea ştiu de ce am făcut ce-am făcut.

— Am un mesaj pentru Truls Berntsen, am rostit eu tare şi limpede.

Ceilalţi s-au întors către un bărbat care şi-a lăsat berea jos şi a venit spre mine mergând crăcănat. Nu s-a oprit decât când a ajuns atât de aproape, încât ceilalţi nu-l puteau auzi. Avea părul blond şi o mandibulă puternică, ieşită în afară, care arăta ca un sertar tras afară. Ochii mici porcini aruncau priviri suspicioase încărcate de ură. Dacă ar fi fost un animal de casă, ar fi fost eutanasiat pe temei pur estetic.

— Nu ştiu cine eşti, a şoptit el, dar pot să bănuiesc, şi n-am chef de astfel de vizite. Bine?

— Bine.

— Repede, zi ce ai de zis.

I-am spus de întâlnire şi de oră. Şi că Odin avertizase că avea să apară cu toată banda.

— Nici n-ar îndrăzni altfel, a zis Berntsen, şi a gemut.

— Avem informaţii că tocmai a primit o cantitate imensă de cai, am zis eu.

Tipii de pe terasă se întorseseră la berile lor, însă îl vedeam pe şeful Orgkrim aruncând priviri spre noi. Am vorbit încet şi m-am concentrat să transmit toate detaliile.

— Sunt ţinuţi în clubul din Alnabru, dar vor fi expediaţi mai departe în câteva zile.

— Sună a câteva arestări, urmate de un mic raid.

Berntsen a gemut din nou, şi abia atunci mi-am dat seama că sunetul ăla era de fapt un râs.

— Asta e tot, am zis eu, întorcându-mă să plec.

Abia mă depărtasem câţiva metri, când am auzit că strigă cineva. Nu era nevoie să mă întorc ca să ştiu cine era. Văzusem totul imediat în privirea lui. În definitiv, asta e specialitatea mea. A venit lângă mine şi eu m-am oprit.

— Cine eşti? m-a întrebat el.

— Gusto.

Mi-am dat părul din ochi ca să-i vadă mai bine.

— Tu?

O secundă m-a privit surprins, ca şi cum îi pusesem o întrebare grea. Apoi a răspuns cu un mic zâmbet:

— Mikael.

— Bună, Mikael. Unde te antrenezi?

A tuşit.

— Ce cauţi aici?

— Ce am zis. Îi transmit un mesaj lui Truls. Pot să iau o gură de bere?

Petele albe şi ciudate de pe faţa lui au părut să se lumineze brusc. Când a vorbit din nou, avea un ton încordat de furie:

— Dacă ai rezolvat ce aveai de rezolvat, îţi sugerez să o ştergi.

M-am uitat în ochii lui. O privire furioasă. Mikael Bellman era atât de uluitor de frumos, că îmi venea să-i pun mâna pe piept. Ca să-i simt pielea asudată şi încălzită de soare. Ca să-i simt muşchii încordaţi mecanic din cauza îndrăznelii mele. Sfârcul care s-ar fi întărit când îl strângeam între degete. Durerea încântătoare când m-ar fi pocnit ca să-şi protejeze numele şi reputaţia. Mikael Bellman. Simţeam dorinţa. Nenorocita mea de dorinţă.

— Ne mai vedem, am zis eu.

În noaptea aia am avut o revelaţie. Cum să reuşesc ceva ce bănuiesc că tu n-ai reuşit niciodată. Căci dacă ai fi făcut-o, nu m-ai fi abandonat, nu? Cum să devin întreg. Cum să devin uman. Cum să devin milionar.

20

Soarele strălucea aşa de tare în fiord, că Harry era nevoit să mijească ochii apăraţi de ochelarii de soare de damă.

Oslo nu avea parte doar de o operaţie estetică facială în Bjørvika, ci îi şi creştea un cartier nou, ca un sân de silicon înfipt în fiord, într-o zonă înainte plată şi ternă. Minunea de silicon se numea Tjuvholmen şi părea scumpă. Apartamente scumpe, cu privelişti exclusive spre fiord, cheiuri scumpe, magazine scumpe de bijuterii cu articole exclusiviste, galerii de artă cu podele din parchet adus din jungle de care nu auzise nimeni, mai spectaculoase ele însele decât operele artistice expuse. Iar sfârcul de pe vârful cel mai ieşit al fiordului era un restaurant cu preţuri de genul celor care făcuseră Oslo să detroneze Tokio în topul celor mai scumpe oraşe din lume.

Harry intră şi fu întâmpinat de un ospătar-şef amabil.

— O caut pe Isabelle Skøyen, zise Harry, cercetând cu privirea sala care părea plină până la refuz.

— Ştiţi cumva pe ce nume este rezervată masa? întrebă chelnerul, cu un zâmbet care îi spunea lui Harry că toate mesele fuseseră rezervate cu săptămâni înainte.

Femeia care îi răspunsese lui Harry atunci când sunase la biroul comitetului de Servicii Sociale de la primărie fusese la început dispusă să-i zică doar că Isabelle Skøyen ieşise să ia prânzul. Însă după ce Harry îi spusese că tocmai ăsta era motivul pentru care suna, căci el stătea la Continental şi o aştepta, secretara îngrozită se scăpase şi-i spusese că prânzul era la Sjømagasinet!

— Nu, răspunse Harry acum. E-n regulă dacă intru să arunc o privire?

Chelnerul ezită. Îi cercetă costumul.

— Nu-ţi face griji, zise Harry. O văd deja.

Trecu pe lângă chelner înainte să apuce acesta să ia o decizie.

Recunoscuse chipul şi postura din imaginile de pe internet. Femeia se sprijinea de bar, cu coatele pe tejghea şi cu faţa către sala de mese. Probabil că aştepta pe cineva, dar arăta mai degrabă ca şi cum se afla pe scenă. Iar când Harry se uită la bărbaţii de la mese, înţelese că probabil făcea ambele lucruri în acelaşi timp. Faţa ei aspră, aproape masculină, era despicată în două de un nas drept ca o lamă. Cu toate astea, Isabelle Skøyen era atrăgătoare într-un mod convenţional pe care alte femei l-ar fi putut considera drept „eleganţă". Avea ochii machiaţi din belşug, cu o constelaţie de steluţe în jurul irisurilor reci şi albastre, care îi dădeau un aer de animal de pradă. Din acest motiv, părul îi ieşea în evidenţă prin contrast comic: o claie blondă, de păpuşă, aranjată în bucle largi de-o parte şi de alta a feţei masculine. Însă cel care atrăgea toate privirile era corpul ei.

Femeia avea o statură atletică, impozantă, cu umeri şi şolduri late. Pantalonii negri strâmţi scoteau în evidenţă coapsele masive, musculoase. Harry hotărî că sânii erau cumpăraţi de gata, susţinuţi de un sutien deosebit de inteligent sau, pur şi simplu, impresionând. Căutările pe Google arătaseră că femeia creştea cai la o fermă din Rygge; divorţase de două ori, ultima dată de un finanţist care făcuse avere de patru ori şi o pierduse de trei ori; participase la competiţii naţionale de tir; era donatoare de sânge şi avea probleme pentru că îi dăduse papucii unui coleg de partid fiindcă „era pămpălău"; în plus, poza mai mult sau mai puţin bucuroasă pentru diverşi fotografi la premiere de film sau teatru. Pe scurt: o femeie ahtiată după bani.

Harry intră în câmpul ei vizual, iar până la jumătatea drumului, ea tot nu-şi mutase privirea de la el. Ca o persoană care consideră că are dreptul să se uite. Harry se duse direct spre ea, conştient că atrăgea cel puţin o duzină de perechi de ochi.

— Eşti Isabelle Skøyen, zise el.

Femeia păru imediat pe punctul să-l repeadă, dar se răzgândi şi îşi înclină capul.

— Asta e problema cu restaurantele astea prea scumpe din Oslo, nu? Toată lumea e cineva. Aşa că…

Lungi cuvântul în timp ce-l privea din cap până în picioare.

— Cine eşti?

— Harry Hole.

— Mi se pare că ai ceva familiar. Ai apărut la televizor?

— Acum mulţi ani. Înainte de asta.

Arătă înspre cicatricea de pe faţă.

— A, da, tu eşti poliţistul care l-a prins pe asasinul în serie, nu?

Avea două moduri să meargă mai departe. Alese să fie direct.

— Da.

— Şi acum ce faci? întrebă ea dezinteresată, cu privirea rătăcind peste umărul lui, spre ieşire.

Îşi strânse buzele roşii şi făcu ochii mari de câteva ori. De încălzire. Probabil că avea un prânz important.

— Haine şi pantofi, răspunse Harry.

— Văd şi eu. Mişto costum.

— Mişto cizme. Rick Owens?

Femeia îl privi, parcă redescoperindu-l. Dădu să spună ceva, dar surprinse cu privirea o mişcare în spatele lui.

— Mi-a venit partenerul de prânz. Poate ne mai vedem, Harry.

— Hmm. Speram să discutăm ceva acum.

Ea râse şi se aplecă în faţă.

— Îmi place mişcarea asta, Harry. Dar e ora 12, sunt trează ca o judecătoare şi am deja o întâlnire la prânz. O zi bună.

Se îndepărtă pe tocurile ei înalte.

— Gusto Hanssen a fost amantul tău?

Harry rosti întrebarea cu ton scăzut, iar femeia se afla deja la trei metri distanţă. Cu toate astea, se încordă, ca şi cum ar fi găsit o frecvenţă care trecea

prin larma de tocuri, glasuri şi Diana Krall, care fredona în fundal, şi o nimerise direct în timpan.

Se răsuci pe călcâie.

— L-ai sunat de patru ori într-o noapte, ultima dată la 2 fără 26 de minute.

Harry se aşezase pe un scaun de la bar. Isabelle Skøyen străbătu înapoi cei trei metri. Era înaltă şi îl domina. Lui Harry, scena îi amintea de Scufiţa Roşie şi Lupul. Şi nu ea era Scufiţa Roşie.

— Ce doreşti, Harry, băiete? întrebă ea.

— Vreau să aflu tot ce ştii despre Gusto Hanssen.

Nările îi fremătară, iar sânii ei maiestuoşi se ridicară. Harry observă că avea pori negri mari, ca nişte puncte dintr-o bandă desenată.

— Ca unul dintre puţinii oameni din oraşul ăsta preocupaţi să ţină dependenţii de droguri în viaţă, sunt şi unul dintre puţinii oameni care îşi amintesc de Gusto Hanssen. L-am pierdut, şi asta e trist. Apelurile există deoarece am numărul lui de mobil salvat în telefonul meu. Îl invitaserăm la o reuniune a comitetului RUNO. Am un bun prieten cu un nume asemănător, şi uneori apăs pe tasta greşită. Se întâmplă.

— Când te-ai întâlnit ultima dată cu el?

— Ascultă, Harry Hole, şuieră ea printre dinţi, apăsând pe Hole şi apropiindu-şi faţa de el. Dacă am înţeles bine, nu eşti poliţist, ci o persoană care lucrează cu haine şi pantofi. Nu văd niciun motiv să vorbesc cu tine.

— Chestia e, zise Harry, sprijinindu-se cu spatele de tejgheaua barului, că sunt extrem de dornic să discut cu cineva. Aşa că dacă nu cu tine, atunci cu un ziarist. Iar ăştia sunt întotdeauna dispuşi să afle despre scandaluri cu celebrităţi şi alte chestii asemănătoare.

— Celebrităţi? rosti ea, afişând un zâmbet radios, adresat nu lui Harry, ci unui bărbat îmbrăcat în costum care stătea lângă chelnerul-şef şi îi făcea semn. Eu sunt doar secretara consiliului, Harry. Pozele din ziare nu te fac o celebritate. Ai văzut şi tu cât de repede eşti uitat.

— Cred că ziarele te socotesc o vedetă în ascensiune.

— Chiar aşa? Poate, însă şi cele mai nenorocite tabloide au nevoie de ceva concret, iar tu nu ai nimic. Să apelezi numărul greşit este…

— …ceva ce se mai întâmplă. Ce nu se prea întâmplă însă…

Harry inspiră adânc. Femeia avea dreptate; n-o avea cu nimic la mână. Şi de-asta nu fusese o idee grozavă să joace deschis.

— …este ca sângele AB cu Rh negativ să apară întâmplător în două locuri în acelaşi caz de crimă. Grupa asta apare la o persoană din două sute. Aşa că atunci când raportul legiştilor arată că sângele de sub unghiile lui Gusto este AB cu Rh negativ, iar ziarele afirmă că tu ai această grupă de sânge, un detectiv bătrân nu poate decât să pună faptele cap la cap. Tot ce trebuie să fac este să cer un test ADN, după care vom şti cu certitudine de sută la sută în cine şi-a înfipt ghearele Gusto înainte de a muri. Asta ţi se pare un titlu de ziar oarecum de interes, Skøyen?

Secretara consiliului clipi, ca şi cum pleoapele încercau să-i activeze gura.

— Spune-mi, nu cumva prinţul moştenitor e în Partidul Socialist? întrebă Harry, îngustând ochii. Cum ziceai că îl cheamă?

— Putem avea o discuţie, zise Isabelle Skøyen. Mai târziu. Dar va trebui să juri că-ţi ţii gura.

— Când şi unde?

— Dă-mi numărul de telefon şi te sun după serviciu.

Afară, apele fiordului luceau şi scânteiau. Harry îşi puse ochelarii de soare şi îşi aprinse o ţigară ca să sărbătorească o cacealma reuşită. Se aşeză pe marginea golfului, bucurându-se de fiecare fum. Refuză să accepte senzaţia sâcâitoare care nu se dădea dusă şi se concentră asupra jucăriilor scumpe şi inutile pe care membrii cei mai bogaţi ai clasei muncitoare le amaraseră de-a lungul cheiului. Apoi

strivi chiştocul cu piciorul, scuipă în apa fiordului şi se pregăti de următoarea vizită de pe listă.

✯

Harry îi confirmă recepţionerei de la spitalul Radium că avea o programare, iar ea îi dădu un formular. Harry completă rubrica pentru nume şi număr de telefon, dar lăsă rubrica „Companie” goală.

— O vizită privată?

Harry clătină din cap. Ştia că ăsta era un obicei al recepţionerelor bune: să ştie care e situaţia, să strângă informaţii despre cei care veneau şi plecau şi despre cei care lucrau acolo. Iar dacă el, ca detectiv, ar fi avut nevoie să ştie cum stă treaba cu toată lumea dintr-o instituţie, se ducea şnur la recepţioneră.

Femeia îl îndrumă spre biroul din capătul coridorului. Pe drum, Harry trecu pe lângă uşi închise şi panouri de sticlă care dădeau înspre camere mari unde se vedeau oameni în halate albe, mese pline de eprubete şi standuri pentru eprubete de testare şi lacăte masive pe dulapuri metalice, despre care Harry bănuia că ar fi un adevărat eldorado pentru orice dependent de droguri.

Harry se opri în capul holului şi, ca să fie sigur, citi numele de pe plăcuţă înainte de a ciocăni în uşă: Stig Nybakk. Aproape instantaneu se auzi dinăuntru o voce:

— Intră!

Nybakk era în picioare în spatele biroului, cu un telefon la ureche, însă îi făcu semn lui Harry şi îi arătă un scaun. După trei de „Da”, doi de „Nu”, un „Măi, să fiu al naibii” şi un hohot de râs, omul puse receptorul jos şi aţinti doi ochi strălucitori asupra lui Harry, care nu se dezminţise şi se prăbuşise într-un scaun, cu picioarele întinse.

— Harry Hole. Probabil că nu mă ţii minte, dar eu îmi amintesc de tine.

— Am arestat mulţi oameni, replică Harry.

Un alt hohot sănătos de râs.

— Am fost împreună la şcoala din Oppsal. Eram cu câţiva ani mai mic decât tine.

— Cei tineri îi ţin minte pe cei mai mari.

— Adevărat. Dar, ca să fiu sincer, nu te ţin minte din şcoală. Ai apărut la televizor şi cineva mi-a spus că ai fost la Oppsal şi erai amic cu Tresko.

— Hmm.

Harry îşi studie vârfurile pantofilor ca pentru a semnala că nu era interesat să discute lucruri personale.

— Deci ai ajuns detectiv? Ce crimă anchetezi acum?

— Anchetez un deces legat de droguri, începu Harry, ca să fie cât mai aproape de adevăr. Te-ai uitat la chestiile pe care ţi le-am trimis?

— Da.

Nybakk ridică din nou receptorul, tastă un număr şi se scărpină în dosul urechii în vreme ce aştepta.

— Martin, poţi veni până aici? Da, e în legătură cu testul.

Nybakk închise, după care urmară câteva secunde de tăcere. Nybakk zâmbi; Harry ştia că mintea lui căuta cu febrilitate un subiect pentru a umple tăcerea. Nu zise nimic. Nybakk tuşi.

— Stăteai în casa galbenă de lângă aleea pietruită. Eu am crescut în casa roşie din vârful dealului. Familia Nybakk?

— Corect, minţi Harry, demonstrându-şi din nou cât de puţine lucruri îşi amintea din copilărie.

— Mai ai casa aia?

Harry îşi încrucişă picioarele. Ştia că nu poate să scape până ajungea Martin.

— Taică-meu a murit acum câţiva ani. Vânzarea a durat ceva vreme, dar…

— Fantome.

— Poftim?

— E important să laşi fantomele să plece înainte să vinzi, nu? Maică-mea a murit anul trecut, dar casa este încă goală. Căsătorit? Copii?

Harry clătină din cap. Şi pasă mingea în terenul celuilalt.

— Însă văd că tu eşti însurat.

— Cum?

— Verigheta.

Harry dădu din cap înspre mâna celuilalt.

— Am avut şi eu una identică.

Nybakk ridică mâna cu verigheta şi zâmbi.

— Ai avut? Sunteţi separaţi?

Harry înjură în sinea lui. De ce naiba trebuiau oamenii să sporovăiască? Separaţi? Bineînţeles că era separat. Separat de persoana iubită. De cei pe care îi iubea. Harry tuşi.

— Iată-te, exclamă Nybakk.

Harry se întoarse. O siluetă încovoiată, îmbrăcată cu un halat albastru de laborator, care îl privea cu ochii îngustaţi din uşă. Breton lung, negru, care atârna deasupra unei frunţi înalte şi palide, aproape albă ca zăpada. Ochi înfundaţi în orbite. Harry nici măcar nu-l auzise venind.

— El este Martin Pran, unul dintre cei mai buni oameni de ştiinţă ai noştri, zise Nybakk.

„Ăsta e Cocoşatul de la Notre-Dame", îşi zise Harry.

— Ei, Martin? întrebă Nybakk.

— Ceea ce dumneavoastră numiţi violină nu e heroină, ci un drog similar cu levorfanolul.

Harry îşi notă denumirea.

— Care ce e?

— Un opioid foarte puternic, interveni Nybakk. Un analgezic remarcabil. De şase până la opt ori mai puternic decât morfina. De trei ori mai puternic decât heroina.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa, replică Nybakk. Şi are efect dublu faţă de morfină. Între opt şi douăsprezece ore. Dacă iei doar trei miligrame de levorfanol, iei un anestezic complet. Jumătate din doză prin injectare.

— Hmm. Pare periculos.

— Nu e chiar aşa de periculos cum ţi-ai închipui. Dozele moderate de opioide pure cum e heroina nu distrug corpul. Nu, în principal dependenţa este cea care distruge.

— Corect. Dependenţii de heroină mor ca muştele.

— Da, dar din două motive principale. În primul rând, heroina este amestecată cu alte substanţe care o transformă într-o adevărată otravă. De exemplu, amestecă heroină cu cocaină şi…

— *Speedball,* replică Harry. John Belushi…

— Odihnească-se în pace. A doua cauză obişnuită de deces este că heroina inhibă respiraţia. Dacă iei o doză prea mare, pur şi simplu încetezi să mai respiri. Şi, cum nivelul de toleranţă creşte, iei doze din ce în ce mai mari. Însă asta e interesant la levorfanol – nu inhibă respiraţia atât de mult. Aşa e, Martin?

Cocoşatul încuviinţă fără să-şi ridice ochii.

— Hmm, făcu Harry, uitându-se la Pran. Mai puternic decât heroina, cu efect mai îndelungat şi risc redus de supradoză. Pare visul oricărui narcoman.

— Dependenţă, mormăi Cocoşatul. Şi preţul.

— Poftim?

— Vedem asta la pacienţi, oftă Nybakk. Devin dependenţi imediat.

Pocni din degete.

— Însă pentru pacienţii de cancer dependenţa nu este o problemă. Administrăm progresiv tipul şi doza de analgezic conform unui grafic. Scopul e să prevenim durerea, nu să o combatem. Iar levorfanolul este scump de produs şi de importat. Poate că ăsta e motivul pentru care nu-l vedem pe străzi.

— Ăsta nu e levorfanol.

Harry şi Nybakk se întoarseră către Martin Pran.

— Este modificat.

Pran ridică privirea, iar Harry crezu că-i vede ochii strălucind, ca şi cum tocmai se aprinsese o lumină în ei.

— Cum? întrebă Nybakk.

— O să dureze până descoperim cum, dar se pare că una dintre moleculele de dorină a fost înlocuită

cu o moleculă de fluorină. S-ar putea să nu fie atât de scump de produs.

— Iisuse, rosti Nybakk. Vorbim despre Dreser?

— Posibil, replică Pran cu un zâmbet aproape imperceptibil.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Nybakk, scărpinându-se cu ambele mâini la ceafă de entuziasm. Atunci avem de-a face cu opera unui geniu. Sau un noroc fenomenal.

— Mă tem că nu mă prind, băieţi, zise Harry.

— O, scuze, replică Nybakk. Heinrich Dreser. A descoperit aspirina în 1897. După aia, a lucrat la modificarea diacetimorfinei. Nu a trebuit să facă multe, o moleculă aici, o moleculă colo şi gata, se fixează de alţi receptori din corpul uman. Unsprezece zile mai târziu, Dreser a descoperit un nou medicament. Care a fost vândut ca medicament de tuse până în 1913.

— Şi medicamentul era?

— Numele trebuia să fie un joc de cuvinte pornind de la o femeie curajoasă.

— Heroina, zise Harry.

— Corect.

— Dar cum e cu îmbrăcămintea? întrebă Harry, răsucindu-se către Pran.

— Se numeşte înveliş, preciză Cocoşatul. Ce e cu el?

Stătea cu faţa către Harry, dar privirea lui era îndreptată altundeva, pe perete. „Ca un animal care caută înnebunit o cale de scăpare”, îşi zise Harry. Sau ca un animal de turmă care nu vrea să accepte provocarea ierarhică a creaturii care o priveşte drept în ochi. Sau pur şi simplu ca un om cu inhibiţii sociale uşor peste medie. Însă lui Harry îi atrăsese atenţia şi altceva, ceva legat de felul cum stătea, de postura lui încovoiată.

— Păi, zise Harry, criminaliştii spun că particulele maro din violină provin de la învelişul mărunţit fin al unei pastile. Şi este acelaşi… înveliş folosit la pastilele de metadonă produse aici, la spitalul Radium.

— Şi ce-i cu asta? ripostă Pran.

— Este posibil ca violina să fie produsă aici, în Norvegia, de cineva care are acces la pastilele voastre de metadonă?

Stig Nybakk şi Martin Pran schimbară o privire.

— În prezent livrăm pastile de metadonă şi altor spitale, aşa că au acces la ele destul de mulţi, zise Nybakk. Însă violina înseamnă chimie de mare clasă.

Expiră cu putere printre buze.

— Tu ce zici, Pran? Dispunem în cercurile ştiinţifice norvegiene de competenţa necesară ca să descoperim o asemenea substanţă?

Pran clătină din cap.

— Dar din întâmplare? întrebă Harry.

Pran ridică din umeri.

— Sigur că se poate şi ca Brahms să fi scris *ein deutsches Requiem* din întâmplare.

În încăpere se lăsă liniştea. Nici măcar Nybakk nu părea să mai aibă ceva de adăugat.

— Bine, zise Harry, ridicându-se de pe scaun.

— Sper că ţi-am fost de ajutor, spuse Nybakk, întinzându-i mâna lui Harry peste birou. Salută-l pe Tresko. Presupun că încă mai face ture de noapte la Hafslund Energy şi ţine degetul pe întrerupătorul de curent al oraşului, nu?

— Ceva de genul ăsta.

— Nu-i place lumina zilei?

— Nu-i place agitaţia.

Nybakk schiţă un zâmbet.

Pe drumul spre ieşire, Harry se opri de două ori. O dată ca să cerceteze laboratorul gol în care fusese stinsă lumina peste zi. A doua oară, în faţa uşii pe care era plăcuţa cu numele lui Martin Pran. Pe sub uşă se vedea lumină. Harry apăsă cu grijă clanţa. Încuiată.

Când ajunse la maşina pe care o închinase, Harry îşi verifică întâi telefonul mobil. Văzu un apel pierdut de la Beate Lønn, dar nimic de la Isabelle Skøyen. În dreptul stadionului Ullevål, Harry îşi dădu seama că îşi programase prost călătoria în

afara oraşului. Cetăţenii cu cea mai scurtă zi de muncă se îndreptau deja spre casă. Făcu cincizeci de minute până în Karihaugen.

✯

Serghei stătea în maşină şi bătea darabana cu degetele în volan. Teoretic, serviciul lui îl ferea de ora de vârf, dar, când lucra în tura de noapte, tot rămânea blocat în traficul de ieşire din oraş. Maşinile se scurgeau către Karihaugen ca o revărsare de lavă. Îl căutase pe poliţist pe Google. Citise articole vechi. Cazuri de crimă. Prinsese un asasin în serie în Australia. Lui Serghei îi sărise în ochi pentru că în dimineaţa aceea urmărise pe Animal Planet un documentar din Australia. Era vorba despre inteligenţa crocodililor din Teritoriile de Nord, despre cum învăţau obiceiurile prăzii lor. Când campau în zonă, turiştii o luau de obicei de-a lungul unui torent ca să strângă apă dimineaţa. Pe cărare, erau feriţi de crocodilii care stăteau în apă şi priveau. Dacă rămâneau şi a doua noapte în acelaşi loc, ritualul se repeta şi a doua zi. Dacă stăteau şi a treia noapte, mai mergeau o dată de-a lungul cărării, dar de data asta nu mai vedeau niciun crocodil. Decât când sărea dintr-un tufiş şi-şi trăgea prada în apă.

Poliţistul părea stânjenit în pozele de pe internet. Ca şi cum nu-i plăcea să fie fotografiat. Sau urmărit.

Sună telefonul. Andrei. Care trecu direct la subiect.

— Stă la hotelul Leon.

Dialectul din sudul Siberiei suna de fapt ca o mitralieră, sacadat, însă Andrei îl făcea să pară moale şi curgător. Rosti adresa de două ori, încet şi clar, iar Serghei o memoră.

— Bine, spuse el, încercând să pară dornic de acţiune. O să cer numărul camerei. Şi dacă nu e în capul unui coridor, o să aştept acolo, în capăt. Ca să trebuiască să-mi întoarcă spatele când pleacă din cameră şi se duce spre scări sau spre lift.

— Nu, Serghei.

— Nu?

— Nu în hotel. La Leon o să se aştepte să venim.

Serghei era surprins.

— O să se aştepte?

Schimbă banda de mers şi se strecură în spatele unei maşini închiriate, în timp ce Andrei îi povesti că poliţistul luase legătura cu doi vânzători şi-l invitase pe *ataman* la hotelul Leon. Mirosea de la o poştă a capcană. *Atamanul* dăduse ordine clare ca Serghei să execute misiunea în altă parte.

— Unde?

— Aşteaptă-l în stradă, în faţa hotelului.

— Dar unde să *o fac?*

— La alegerea ta, răspunse Andrei. Dar eu personal prefer o ambuscadă.

— Ambuscadă?

— Întotdeauna o ambuscadă, Serghei. Şi încă ceva…

— Da?

— Începe să intre în zone în care nu vrem să intre. Ceea ce înseamnă că devine o urgenţă.

— Ce… înseamnă asta?

— *Atamanul* spune să stai cât ai nevoie, dar nu mai mult. Azi e mai bine decât mâine. Care e mai bine decât poimâine. Pricepi?

Când închise, Serghei era tot blocat în trafic. Nu se simţise niciodată în viaţa lui atât de singur.

✯

Ora de vârf era la apogeu şi ambuteiajul nu începu să se degajeze decât la Berger, chiar înainte de intersecţia din Skedsmo. Harry stătea deja de o oră în maşină şi scanase toate canalele radio până rămăsese la NRK Classical, în semn de protest. Douăzeci de minute mai târziu, văzu ieşirea spre Gardermoen. Sunase de vreo zece ori la Tord Schultz în cursul zilei, fără să dea de el. Colegul lui Schultz, pe care-l găsise în cele din urmă la linia aeriană, îi spusese că habar n-avea unde putea fi Schultz şi că în general acesta stătea acasă când nu zbura. Îi confirmase adresa pe care Harry o descoperise pe internet.

Când deduse după indicatorul stradal că ajunsese unde trebuia, afară se lăsa noaptea. Merse încet cu maşina printre clădiri ca nişte cutii de pantofi identice, situate de o parte şi de alta a drumului proaspăt asfaltat. Unele case erau suficient de luminate ca să poată citi numerele şi aşa reuşi să-şi dea seama care era a lui Tord Schultz. Era complet întunecată.

Harry parcă maşina şi ridică privirea. Pe cerul negru se ivi o săgeată argintie, un avion, tăcut ca o pasăre de pradă. Luminile măturară acoperişurile, apoi avionul dispăru în spatele lui Harry, ducând zgomotul după el ca o trenă de mireasă.

Harry se duse la uşa de la intrare, se aşeză în faţa geamului şi sună. Aşteptă. Sună din nou. Mai aşteptă un minut.

După care lovi geamul.

Băgă mâna înăuntru, găsi zăvorul şi deschise uşa. Păşi peste cioburi şi merse mai departe către living. Primul lucru care-l izbi fu bezna – era mai întuneric decât ar trebui să fie într-o încăpere, chiar şi neluminată. Îşi dădu seama că draperiile erau trase. Draperii grele de camuflaj, de genul celor folosite în tabăra militară de la Finnmark ca să nu lase să intre lumina soarelui de la miezul nopţii.

În al doilea rând, îl frapă impresia că nu era singur. Şi cum experienţa îi spunea că astfel de impresii erau aproape întotdeauna însoţite de senzaţii mai tangibile, Harry se strădui să-şi dea seama ce ar putea fi şi-şi reprimă reacţia firească: puls mai grăbit şi nevoia să plece pe unde venise. Ascultă, dar nu auzea decât un ceas ticăind undeva, probabil în camera de-alături. Adulmecă. Un miros pătrunzător, stătut, însă mai era ceva, îndepărtat, dar familiar. Închise ochii. De regulă, le simţea înainte să ajungă la el. De-a lungul anilor, îşi dezvoltase strategii să se apere de ele. Însă acum îl asaltau înainte să apuce s-o ia la goană spre uşă. Fantomele. Mirosea ca locul unei crime.

Deschise ochii şi fu ameţit. Lumina. Se plimba peste podeaua livingului. După care se auzi

zgomotul de avion, iar în clipa următoare camera se cufundă iarăşi în beznă. Însă văzuse. Iar acum nu-şi mai putea controla pulsul rapid şi nevoia imperioasă de a ieşi de acolo.

Era Cărăbuşul. *Zjuk.* Plutea în aer chiar în faţa lui.

21

Faţa era desfigurată.

Harry aprinsese lumina din living şi se uita acum în jos la bărbatul mort.

Urechea dreaptă fusese bătută în cuie de parchet, iar pe faţă se vedeau şase cratere negre, pline cu sânge închegat. Harry nu avea nevoie să caute arma crimei; atârna la înălţimea capului, chiar în faţa lui. La capătul unei frânghii agăţate de o bârnă era suspendată o cărămidă. Iar din cărămidă ieşeau şase cuie pline de sânge.

Harry se ghemui şi întinse mâna. Cadavrul era rece şi era clar că se instalase rigiditatea cadaverică, în ciuda căldurii din cameră. La fel şi lividitatea cadaverică; combinaţia dintre gravitaţie şi absenţa tensiunii arteriale lăsase sângele să se acumuleze în părţile de jos ale corpului şi dăduse o culoare uşor roşiatică braţelor pe partea dinspre podea. Harry bănuia că omul era mort de mai bine de douăsprezece ore. Cămaşa albă, călcată, se încreţise şi se vedea o bucată din abdomen. Nu avea încă nuanţa verzuie care arăta că bacteriile au început să consume cadavrul; ospăţul începea, în general, după patruzeci şi opt de ore şi pornea dinspre stomac.

În afară de cămaşă, bărbatul purta cravată, care fusese slăbită, pantaloni negri de costum şi pantofi lustruiţi. Ca şi cum venise direct de la o înmormântare sau de la o slujbă unde uniforma era obligatorie.

Harry îşi scoase telefonul şi se întrebă dacă să sune în centrală sau direct la Criminalistică. Tastă numărul centralei în timp ce privea în jur. Nu observase niciun semn de spargere şi nici urme de luptă. În afară de cărămidă şi de cadavru, nu existau acolo niciun fel de probe, iar Harry ştia că atunci când aveau să ajungă, criminaliştii nu aveau să găsească nimic. Nici amprente, nici urme de pantofi, nici ADN. Şi nici detectivii nu aveau să reuşească mai multe; niciun vecin care să fi văzut

ceva, nicio cameră de supraveghere la benzinăriile din zonă care să fi surprins figuri cunoscute, nicio convorbire telefonică relevantă de pe sau către telefonul lui Schultz. Nimic. Cât aştepta să-i răspundă cineva la telefon, Harry se duse în bucătărie. Se mişcă instinctiv cu grijă şi evită să atingă ceva. Privirea i se opri asupra mesei din bucătărie şi a unei farfurii cu o bucată de pâine şi un cârnat pe jumătate mâncate. Pe spătarul scaunului se vedea un sacou care se potrivea cu pantalonii de pe cadavru. Harry inspectă buzunarele şi găsi patru sute de coroane, un ecuson de vizitator, un bilet de tren şi o legitimaţie de pilot. Tord Schultz. Zâmbetul profesional al chipului din poză semăna cu rămăşiţele pe care le văzuse în living.

— Dispeceratul.

— Am un cadavru aici. Adresa este…

Lui Harry îi atrase atenţia ecusonul de vizitator.

— Da?

I se părea ceva familiar.

— Alo?

Harry ridică ecusonul. În partea de sus scria OSLO POLITIDISTRIKT. Dedesubt scria TORD SCHULTZ şi o dată. Fusese la sediul central al poliţiei sau la o secţie cu două zile înainte. Iar acum era mort.

— Alo?

Harry închise.

Se aşeză.

Se gândi.

Petrecu nouăzeci de minute cercetând casa. După aceea, şterse cu atenţie toate locurile unde ar fi putut lăsa amprente şi îşi scoase punga de plastic pe care şi-o prinsese în jurul capului cu un elastic ca să nu lase fire de păr. Regula stabilită de multă vreme le cerea tuturor detectivilor şi altor poliţişti care ar fi putut ajunge la locul unei crime să-şi înregistreze amprentele şi ADN-ul în baza de date a poliţiei. Dacă lăsa acum vreun indiciu, poliţia ar fi aflat în cinci minute că Harry Hole fusese acolo. Roadele eforturilor lui erau trei pacheţele de cocaină şi patru

sticle cu ceva ce bănuia a fi băutură de contrabandă. Altfel, situaţia era exact aşa cum presupusese el: nimic.

Închise uşa în urma lui, se urcă în maşină şi plecă.

Oslo Politidistrikt.

La naiba, la naiba, la naiba.

✯

Când ajunse în centru, parcă maşina şi rămase uitându-se în gol prin parbriz. După care formă numărul lui Beate.

— Bună, Harry.

— Două chestii. Aş vrea să-ţi cer o favoare. Şi să-ţi ofer un pont anonim că a mai apărut un mort în cazul ăsta.

— Tocmai mi s-a spus.

— Deci ştii? rosti Harry surprins. Metoda se numeşte *Zjuk.* „Cărăbuş" în rusă.

— La ce te referi?

— La cărămidă.

— Ce cărămidă?

Harry inspiră adânc.

— Dar *tu* la ce te referi?

— La Gojke Tošić.

— Cine mai e şi ăsta?

— Tipul care l-a atacat pe Oleg.

— Şi?

— A fost descoperit mort în celula lui.

Harry privi drept spre nişte faruri care se îndreptau spre el.

— Cum…?

— Acum verifică. Se pare că s-a spânzurat.

— S-a *eliminat* singur. L-au ucis şi pe pilot.

— Ce?

— Tord Schultz zace pe podeaua livingului din casa lui din Gardermoen.

Trecură două secunde înainte să răspundă Beate.

— O să informez dispeceratul.

— Bine.

— Ce e a doua chestie?

— Cum?

— Spuneai că vrei să-mi ceri o favoare?

— A, da.

Harry scoase din buzunar permisul de vizitator.

— Mă întreb dacă ai putea verifica registrul vizitatorilor de la recepţia sediului central al poliţiei. Ca să vezi dacă Tord Schultz a fost acolo acum două zile.

Tăcere din nou.

— Beate?

— Eşti sigur că vreau să fiu amestecată în povestea asta, Harry?

— Sunt sigur că e o poveste în care n-ai vrea să fii amestecată.

— Du-te dracului.

Harry închise.

✯

Îşi lăsă maşina în parcarea supraetajată din Kvadraturen şi se îndreptă spre hotelul Leon. Trecu pe lângă un bar, iar cântecul care se auzea prin uşa deschisă îi aduse aminte de seara în care ajunsese: Nirvana cântând îmbietor „Come As You Are”. Nu-şi dădu seama că a intrat în bar decât când se trezi că stătea în faţa tejghelei din încăperea sinuoasă.

Pe scaunele de la bar stăteau aplecaţi trei clienţi. Arăta ca un priveghi care începuse de o lună şi încă nu plecase nimeni. Mirosea a cadavre şi carne stricată. Barmanul îi aruncă o privire care spunea comandă-acum-sau-pleacă-dracului în timp ce scotea încet un dop dintr-un tirbuşon. Pe gâtul lui lat erau tatuate trei litere gotice mari. EAT.

— Ce să fie? strigă barmanul, reuşind să-l acopere pe Kurt Cobain, care îi cerea lui Harry să vină ca prieten.

Harry îşi umezi buzele, care deveniseră brusc uscate ca iasca. Se uită la mâinile barmanului care răsuceau tirbuşonul. Era un dispozitiv simplu, care necesita o mână fermă, exersată, dar intra cu doar câteva răsuciri, urmate de o smulgere rapidă. Dopul era străpuns chiar prin mijloc. Însă acolo nu era o vinotecă. Deci ce altceva se mai servea? Îşi zări imaginea distorsionată în oglinda din spatele

barmanului. Faţa desfigurată. Dar nu doar faţa lui; toate feţele lor, toate stafiile, erau şi ele acolo. Iar Tord Schultz era ultimul care li se alătura. Privirea lui cercetă sticlele de pe raft şi descoperi ţinta, ca o rachetă cu senzori de căldură. Vechiul inamic. Jim Beam.

Kurt Cobain nu avea nicio armă.

Harry tuşi scurt. Doar unul.

Fără armă.

Dădu comanda.

— Ei? ţipă barmanul, aplecându-se înainte.

— Jim Beam.

Nu era nicio armă.

— Gin cum?

Harry înghiţi în sec. Cobain repeta cuvântul „memorie”. Harry auzise melodia de o sută de ori înainte, dar îşi dădu seama că îşi închipuise întotdeauna că solistul spunea „the more”, după care mai urma ceva.

In memoriam. Unde văzuse asta? Pe o piatră funerară?

Zări o mişcare în oglindă. Şi în acelaşi moment începu să-i vibreze telefonul din buzunar.

— Gin cum? strigă barmanul, punând tirbuşonul pe tejghea.

Harry îşi scoase telefonul. Se uită la ecran. R. Răspunse.

— Bună, Rakel.

— Harry?

Încă o mişcare în spatele lui.

— Aud doar zgomot, Harry. Unde eşti?

Harry se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre ieşire. Inspiră adânc aerul plin de noxe, şi totuşi mai curat.

— Ce faci? întrebă Rakel.

— Mă întreb dacă s-o iau la stânga sau la dreapta, răspunse Harry. Tu?

— Mă duc la culcare. Eşti treaz?

— Cum?

— M-ai auzit. Şi te aud şi eu. Îmi dau seama când eşti stresat. Iar zgomotul ăla pare de bar.

Harry scoase un pachet de Camel. Luă o ţigară şi văzu că-i tremură mâna.

— Mă bucur că ai sunat, Rakel.

— Harry?

Îşi aprinse ţigara.

— Da?

— Hans Christian a aranjat ca Oleg să fie plasat în custodie într-o locaţie secretă.

— E undeva în Østland, dar nimeni nu ştie exact unde.

— Nu-i rău.

— E un om bun, Harry.

— Nu mă îndoiesc.

— Harry?

— Sunt aici.

— Dacă am putea planta nişte dovezi? Dacă iau eu crima asupra mea? M-ai ajuta?

Harry inspiră fumul.

— Nu.

— De ce nu?

În spatele lui Harry se deschise uşa. Însă nu auzi paşi îndepărtându-se.

— Te sun de la hotel. Bine?

Harry închise şi porni pe stradă fără a arunca nicio privire înapoi.

✯

Serghei îl privi pe bărbat traversând grăbit strada.

Îl urmări intrând la hotelul Leon.

Fusese foarte aproape. Foarte aproape. Întâi în bar şi acum acolo, pe stradă.

Avea încă mâna apăsată pe mânerul din corn de cerb al cuţitului din buzunar. Lama era scoasă şi acum tăia căptuşeala. De două ori fusese pe punctul de a face un pas în faţă ca să-i prindă părul cu mâna stângă şi să-i taie o semilună pe gât. Cu cealaltă. E drept, poliţistul era mai înalt decât îşi imaginase el, dar asta nu era o problemă.

N-avea să fie nicio problemă. Pe măsură ce pulsul îi revenea la normal, simţi cum se calmează. Calmul pe care şi-l pierduse, calmul pe care îl alungase groaza. Acum simţea din nou că abia

aşteaptă să-şi îndeplinească misiunea, să devină una cu povestea care fusese spusă deja.

Căci acela era locul pentru ambuscadă. Serghei zărise privirea poliţistului când se uitase la sticle. Aceeaşi privire pe care o avusese taică-său când se întorsese de la închisoare. Serghei era crocodilul din torent, crocodilul care ştia că omul avea să meargă pe aceeaşi cărare ca să ia ceva de băut, crocodilul care ştia că totul era o chestiune de aşteptare.

✯

Harry stătea întins pe patul din camera 301, suflând fumul de la ţigară spre tavan şi ascultându-i vocea la telefon.

— Ştiu că ai făcut lucruri mai grave decât plantarea unor dovezi, zise ea. Deci de ce nu? De ce nu pentru cineva pe care-l iubeşti?

— Bei vin alb, zise el.

— De unde ştii că nu e vin roşu?

— Aud.

— Explică-mi de ce nu mă ajuţi.

— Îmi dai voie?

— Da, Harry.

Harry stinse ţigara în ceaşca goală de cafea de pe noptieră.

— Eu, omul care încalcă legea şi poliţistul lăsat pe tuşă, consider că legea înseamnă ceva. Sună ciudat?

— Zi-i mai departe.

— Legea este zidul pe care l-am înălţat noi la marginea prăpastiei. Cel care încalcă legea dărâmă zidul. Aşa că trebuie să-l reparăm. Vinovatul trebuie să ispăşească.

— Nu, *cineva* trebuie să ispăşească. Cineva trebuie să fie pedepsit ca să arătăm societăţii că omorul este inacceptabil. Orice ţap ispăşitor poate reconstrui zidul.

— Foloseşti elemente din lege cum îţi convine. Eşti avocat. Tu ştii mai bine.

— Sunt mamă. Muncesc ca avocat. Dar cu tine cum e, Harry? Eşti poliţist? Asta ai ajuns? Un robot,

un sclav în muşuroiul de furnici şi de idei avute de alţii? Acolo ai ajuns?

— Hmm.

— Ai un răspuns?

— Păi, tu de ce crezi că am venit în Oslo?

Pauză.

— Harry?

— Da?

— Scuze.

— Nu plânge.

— Ştiu. Scuze.

— Nu spune asta.

— Noapte bună, Harry. Eu…

— Noapte bună.

✯

Harry se trezi. Auzise ceva. Ceva care înăbuşea zgomotul paşilor lui în timp ce alerga pe coridor şi avalanşa. Se uită la ceas. Ora 01:34. Bara ruptă a draperiei se sprijinea de cadrul ferestrei şi forma silueta unei lalele. Se ridică, se duse la fereastră şi se uită în curtea din spate. Un tomberon era răsturnat pe o parte şi încă se rotea. Harry îşi lipi fruntea de geam.

22

Era devreme şi traficul de dimineaţă se târa către Grønlandsleiret în timp ce Truls mergea pe jos către sediul central al poliţiei. Zări posterul roşu de pe tei chiar înainte de a ajunge la uşile cu geamuri ciudate. Se întoarse şi o luă calm către cimitir, pe lângă coloanele de maşini care abia se mişcau pe Oslo gate.

Cimitirul era pustiu, ca de obicei la ora asta. Cel puţin în ceea ce priveşte fiinţele vii. Se opri în faţa mormântului lui A.C. Rud. Nu era niciun mesaj scris pe piatra funerară, deci însemna că e ziua plăţii.

Se ghemui şi scormoni pământul de lângă piatra funerară. Puse mâna pe plicul maro şi îl scoase afară. Rezistă tentaţiei de a-l deschide pentru a număra banii pe loc şi îl băgă în buzunar. Era cât pe ce să se ridice, însă avu dintr-odată senzaţia că e privit şi rămase pe vine câteva clipe, ca şi cum s-ar fi gândit la A.C. Rud şi caracterul efemer al vieţii sau alte prostii de-astea.

— Rămâi pe loc, Berntsen.

O umbră se lăsă peste el. Şi, odată cu ea, frigul, ca şi cum soarele s-ar fi ascuns în spatele unui nor. Truls Berntsen avea senzaţia că se află în cădere liberă şi că i se strânge stomacul. Deci aşa era. Când erai demascat.

— Avem alt fel de treabă pentru tine de data asta.

Truls simţi din nou pământul ferm sub picioare. Vocea. Accentul uşor. El era. Se uită într-o parte şi văzu silueta stând cu capul plecat la două morminte mai încolo şi părând să se roage.

— Trebuie să afli unde l-au ascuns pe Oleg Fauke. Uită-te drept în faţă!

Truls fixă cu privirea piatra din faţa lui.

— Am încercat, zise el. Însă mutarea nu a fost înregistrată nicăieri. Sau nicăieri unde să am eu acces. Şi nimeni dintre cei cu care am discutat nu a

auzit nimic despre el, aşa că bănuiesc că i-au dat alt nume.

— Vorbeşte cu cei care au habar. Vorbeşte cu avocatul apărării. Simonsen.

— De ce nu cu mama? Ea trebuie…

— Fără femei!

Cuvintele răsunaseră ca un bici. Dacă ar fi fost şi alţii în cimitir, cu siguranţă le-ar fi auzit. Apoi, pe un ton mai potolit:

— Încearcă întâi cu avocatul apărării. Şi dacă nu merge…

În pauza care urmă, Berntsen auzi şuieratul vântului printre copaci. Probabil că vântul era; de-asta era totul brusc aşa de rece.

— …atunci există un individ pe nume Chris Reddy, continuă vocea. Pe străzi e cunoscut ca Adidas. Face trafic de…

— *Speed.* Adidas înseamnă amfeta…

— Gura, Berntsen. Ascultă doar.

Truls tăcu. Şi ascultă. Aşa cum tăcuse de fiecare dată când cineva cu o voce asemănătoare îi spunea să tacă.

Ascultă cum i se spune să răscolească în rahat. Cum i se spune…

Vocea îi dădu o adresă.

— Ai auzit un zvon că Adidas se laudă că el l-a împuşcat pe Gusto Hanssen. Aşa că l-ai săltat pentru interogatoriu. Iar el ţi-a făcut o mărturisire de bunăvoie. Las în seama ta să stabileşti amănuntele, ca să fie totul sută la sută credibil. Întâi însă încearcă să-l faci pe Simonsen să vorbească. Ai înţeles?

— Da, dar de ce ar face Adidas…

— „De ce” nu e problema ta, Berntsen. Singura ta problemă ar trebui să fie „cât de mult”.

Truls Berntsen înghiţi în sec. Şi înghiţi încă o dată. Răscoleşte rahatul. Înghite rahatul.

— Cât de mult?

— Corect, da. Şaizeci de mii.

— O sută de mii.

Niciun răspuns.

— Alo?

Însă nu mai auzi decât şoapta îndepărtată a traficului congestionat.

Berntsen rămase nemişcat. Privi într-o parte. Nimeni. Simţi cum începe din nou să-l încălzească soarele. Şi şaizeci de mii era bine. Chiar era.

✯

Ceaţa încă se ridica din pământ când Harry apăru în faţa clădirii principale a fermei Skøyen, la ora 10 dimineaţa. Isabelle Skøyen stătea pe trepte, zâmbind şi izbindu-şi cu o cravaşă coapsa îmbrăcată cu pantaloni negri de călărie. Când cobora din maşină, Harry auzi pietrişul scârţâind sub cizmele ei.

— Neaţa, Harry. Ce ştii despre cai?

Harry trânti portiera.

— Am pierdut mulţi bani cu ei. Ajută la ceva?

— Deci şi tu pariezi?

— Şi eu?

— Am făcut şi eu un pic de muncă de detectiv. Realizările tale sunt umbrite de vicii. Cel puţin asta susţin colegii tăi. Ai pierdut bani în Hong Kong?

— Cursa de la Happy Valley. S-a întâmplat o singură dată.

Isabelle porni către o clădire roşie joasă, iar Harry trebui să grăbească pasul ca să nu rămână în urmă.

— Ai călărit vreodată, Harry?

— Bunicul avea un cal zdravăn în Åndalsnes.

— Deci eşti un călăreţ experimentat.

— O altă ocazie unică. Pentru bunicul meu, caii nu erau jucării. Zicea că să călăreşti de plăcere înseamnă lipsă de respect pentru animalele care munceau.

Isabelle se opri în faţa unui suport de lemn pe care se găseau două şei înguste din piele.

— Niciunul dintre caii mei nu a văzut vreodată şi nici nu va vedea vreun plug sau vreo căruţă. Cât pun eu şaua pe cai, ţi-aş sugera să porneşti într-acolo…

Arătă înspre casă.

— O să găseşti în dulapul din hol nişte haine potrivite, care au fost ale soţului meu. Nu vrem să-ţi strici costumul elegant, nu-i aşa?

În dulap, Harry găsi un pulover şi o pereche de blugi suficient de mari. Probabil că fostul soţ avea picioare mai mici, pentru că nu găsi nicio pereche de încălţări potrivite, până ce dădu peste o pereche de tenişi militari albaştri uzaţi.

Când se întoarse în curte, Isabelle era gata şi-l aştepta cu doi cai înşeuaţi. Harry deschise portiera din dreapta a maşinii închiriate, se aşeză pe scaun cu picioarele afară, îşi dădu jos pantofii, scoase branţurile tenişilor, le lăsă pe podeaua maşinii şi luă ochelarii de soare din compartimentul pentru mănuşi.

— Gata.

— Ea e Medusa, zise Isabelle, bătând uşor cu palma botul unei iepe cafenii. E un Oldenburger din Danemarca, rasa perfectă pentru dresaj. Are zece ani şi e şefa hergheliei. Iar el e Balder, are cinci ani şi e castrat, aşa că o să se ţină după Medusa.

Îi dădu lui Harry hăţurile lui Balder şi ea se urcă în şaua Medusei.

Harry îşi vârî piciorul stâng în scăriţa din stânga şi se urcă în şa. Fără a aştepta vreo comandă, calul porni în pas vioi după Medusa.

Harry fusese modest când spusese că nu călărise decât o singură dată, dar acum era cu totul altceva decât gloaba stabilă ca o corabie de război a lui bunică-su. Trebuia să-şi ţină echilibrul în şa, iar când strângea cu genunchii flancurile suple ale calului, îi simţea coastele şi muşchii în mişcare. Iar când Medusa grăbi pasul pe poteca peste câmp, iar Balder reacţionă, chiar şi această accelerare minoră îl făcu pe Harry să simtă că se află pe un cal de Formula 1. Unde se termina câmpul, intrară pe o cărare ce dispărea în pădure şi către creastă. La o bifurcaţie a potecii în jurul unui copac, Harry încercă să-l conducă pe Balder spre stânga, însă calul nu-l băgă în seamă şi o luă pe urmele Medusei, prin dreapta.

— Credeam că armăsarii domină herghelia, zise Harry.

— De regulă, aşa e, răspunse Isabelle peste umăr. Însă este vorba şi despre caracter. O iapă puternică, ambiţioasă şi inteligentă poate întrece toate celelalte animale dacă vrea.

— Şi tu vrei.

Isabelle Skøyen râse.

— Evident. Dacă îţi doreşti ceva, trebuie să fii dispus să concurezi. Politica se referă în întregime la obţinerea puterii.

— Şi ţie îţi place să concurezi?

Harry o văzu ridicând din umeri în faţa lui.

— Competiţia e sănătoasă. Înseamnă că deciziile sunt luate de cei mai puternici şi mai buni, iar asta este în beneficiul întregului grup.

— Şi se poate împerechea cu cine vrea ea?

Isabelle nu răspunse. Harry îşi îndreptă privirea spre ea. Avea spatele mlădios, iar fesele ferme păreau să maseze iapa, mişcându-se dintr-o parte în alta cu mişcări uşoare de şold. Ajunseră într-un luminiş. Soarele strălucea pe cer, iar dedesubtul lor se vedeau norişori de ceaţă împrăştiaţi pe câmp.

— O să-i lăsăm să se odihnească, rosti Isabelle, descălecând.

După ce priponiră caii de un copac, Isabelle se aşeză pe iarbă şi îi făcu semn să o urmeze. Harry se aşeză lângă ea şi îşi potrivi ochelarii de soare.

— Ăia sunt ochelari bărbăteşti? îl tachină ea.

— Te apără de soare, zise Harry, scoţând un pachet de ţigări.

— Îmi place.

— Ce anume?

— Îmi plac bărbaţii siguri de masculinitatea lor.

Harry îşi întoarse privirea spre ea. Isabelle se sprijinea în coate şi îşi deschisese un nasture al bluzei. Harry spera doar că lentilele ochelarilor lui de soare erau suficient de întunecate. Ea zâmbi.

— Deci ce-mi poţi spune despre Gusto? întrebă Harry.

— Îmi plac bărbaţii autentici, răspunse ea, iar zâmbetul i se lăţi.

O libelulă maronie trecu pe lângă ei, într-un ultim zbor al toamnei. Lui Harry nu-i plăcea ce vedea în ochii femeii. Ce văzuse de când sosise acolo. Anticipare plină de poftă. Şi nici urmă din neliniştea chinuită a cuiva care se confrunta cu un scandal care i-ar fi pus în pericol cariera.

— Nu-mi place falsitatea, zise ea. Cum ar fi bluful, de exemplu.

În ochii ei albaştri rimelaţi strălucea triumful.

— Vezi tu, mi-am sunat o cunoştinţă din poliţie. În afară de faptul că mi-a spus câteva ceva despre legendarul detectiv Harry Hole, mi-a mai zis şi că în cazul Gusto Hanssen nu s-au făcut analize de sânge. Se pare că mostrele au fost distruse. Nu există unghii cu sânge din grupa mea sub ele. A fost un bluf, Harry.

Harry îşi aprinse o ţigară. Fără obraji sau urechi înroşite. Se întrebă dacă devenise prea bătrân ca să mai roşească.

— Hmm. Dacă toate contactele pe care le-ai avut cu Gusto s-au rezumat la câteva discuţii nevinovate, atunci de ce ai fost aşa de înspăimântată că aş putea trimite sângele la analiză?

Isabelle chicoti.

— Cine spune că eram înspăimântată? Poate că voiam doar să vii aici. Să te bucuri de natură şi aşa mai departe.

Confirmând că nu era prea bătrân ca să mai roşească, Harry se întinse pe iarbă şi suflă fumul spre cerul obscen de albastru. Închise ochii şi încercă să găsească un motiv bun pentru care să n-o reguleze pe Isabelle Skøyen. Existau multe.

— Am greşit? se miră ea. Tot ce spun e că sunt o femeie adultă singură, cu nevoi fireşti. Asta nu înseamnă că nu sunt serioasă. Nu m-aş cupla cu cineva pe care să nu-l consider egalul meu, aşa cum era Gusto.

Harry auzi vocea ei apropiindu-se.

— Pe de altă parte, cu un bărbat adult şi înalt… îşi puse o palmă fierbinte pe abdomenul lui.

— Tu şi Gusto aţi stat întinşi aici, unde stăm noi? întrebă Harry cu voce moale.

— Cum?

Harry se ridică în coate şi dădu din cap înspre încălţările albastre.

— Garderoba ta era plină de pantofi bărbăteşti de lux, mărimea 42. Şalupele astea erau singurele 45.

— Şi ce-i cu asta? Nu pot garanta că n-am avut la vreun moment dat un vizitator masculin care purta 45.

Mâna i se plimba înainte şi înapoi.

— Încălţările astea au fost făcute cu ceva vreme în urmă pentru armată, iar când au schimbat modelul, stocul rămas a fost preluat de organizaţii caritabile care l-au distribuit săracilor. În poliţie, le spunem „tenişi de drogaţi", pentru că erau donaţi de Armata Salvării la Fyrlyset. Întrebarea este, desigur, cum de şi-a uitat un musafir ocazional, care purta 45, pantofii aici. Explicaţia evidentă e că probabil a căpătat o pereche nouă.

Mâna lui Isabelle Skøyen se opri. Aşa că Harry urmă:

— Am văzut o fotografie de la locul crimei. Când a murit, Gusto purta pantaloni ieftini, însă avea în picioare o pereche de pantofi extrem de scumpi. Alberto Fasciani, dacă nu mă înşel. Un cadou generos. Cât ai dat pe ei? Cinci mii?

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

Isabelle îşi retrase de tot mâna.

Harry se uită dezaprobator la propria erecţie, care apăsa deja în interiorul pantalonilor împrumutaţi. Îşi întinse picioarele.

— Am lăsat branţurile tenişilor în maşină. Ştiai că transpiraţia tălpilor este excelentă pentru analiza ADN? Probabil că o să găsim şi resturi microscopice de piele. Iar în Oslo nu pot exista prea multe magazine care vând pantofi Alberto Fasciani. Să fie unu, două? Oricum, va fi simplu să verificăm cu cardul tău de credit.

Isabelle Skøyen se ridicase în capul oaselor şi privea în zare.

— Vezi fermele? întrebă ea. Nu sunt frumoase? Îmi plac peisajele cultivate. Şi urăsc pădurile. În afară de cele plantate. Urăsc haosul.

Harry îi cercetă profilul. Nasul ca o lamă de topor era aplecat ameninţător în jos.

— Povesteşte-mi despre Gusto Hanssen.

Ea ridică din umeri.

— De ce? În mod evident, ţi-ai dat seama de cea mai mare parte a poveştii.

— Cine preferi să te întrebe? Eu sau *Verdes Gang?*

Isabelle râse scurt.

— Gusto era tânăr şi arătos. Genul ăla de armăsar tânăr e o privelişte pe cinste, dar genele lui sunt dubioase. Conform tatălui adoptiv, tatăl biologic e infractor, iar mama e dependentă de droguri. Nu un cal pe care să-l creşti, dar pe care e distractiv să-l călăreşti dacă…

Inspiră profund.

— A venit aici şi am făcut sex. Din când în când îi dădeam bani. Se întâlnea şi cu alte persoane, nu era vorba de nimic special.

— Şi erai geloasă din cauza asta?

— Geloasă?

Isabelle clătină din cap.

— N-am fost niciodată geloasă din cauza sexului. Şi eu mă întâlneam şi cu alţii. Iar după un timp, m-am întâlnit doar cu cineva special. Atunci l-am abandonat pe Gusto. Sau poate că mă abandonase el deja. Oricum, nu părea să mai aibă nevoie de bani de buzunar de la mine. După care a luat iarăşi legătura cu mine. A devenit iritant. Cred că avea probleme financiare. Şi o problemă cu drogurile.

— Cum era?

— Egoist, fermecător, nu puteai pune bază pe el. Un ticălos încrezut.

— Şi ce voia?

— Arăt eu a psiholog, Harry?

— Nu.

— Nu. Nu mă interesează aşa de tare oamenii.

— Zău?

Isabelle Skøyen clătină din cap şi privi în depărtare, cu ochii lucind.

— Gusto era singur, zise ea.

— De unde ştii?

— Ştiu ce înseamnă singurătatea, bine? Şi era plin de ură de sine.

— Încrezut şi se ura pe sine?

— Nu e o contradicţie. Ştii ce poţi obţine, dar asta nu înseamnă că te vezi ca pe o persoană pe care o pot iubi alţii.

— Şi unde duce asta?

— Ţi-am spus, nu sunt psiholog.

— Da, aşa e.

Harry aşteptă, iar Isabelle îşi drese glasul.

— Părinţii au renunţat la el. Ce efect crezi că are aşa ceva asupra unui băiat? Dincolo de gesturi şi chipul dur, era o fiinţă care nu credea că valorează prea mult. La fel de puţin precum cei care îl abandonaseră. Nu e vorba de simplă logică aici, *herr* cvasipoliţist?

Harry se uită la ea şi încuviinţă. Observă că privirea lui o stânjenea. Dar se abţinu să îi pună întrebările despre care ea ştia că sunt deja pe buzele lui: care era povestea ei? Cât de singură era şi cât de mult se ura pe sine în spatele acelei faţade?

— Cum e cu Oleg? L-ai cunoscut?

— Cel arestat pentru crimă? Nu. Însă Gusto a pomenit de câteva ori de un Oleg; zicea că e cel mai bun prieten al lui. Cred că era singurul lui prieten.

— Şi Irene?

— A pomenit şi de ea. Îi era ca o soră.

— Chiar era *sora* lui.

— Nu de sânge, Harry. Nu e niciodată acelaşi lucru.

— Nu?

— Oamenii sunt naivi şi cred că sunt capabili de dragoste dezinteresată. Însă totul se rezumă la transferul genelor care sunt cât mai apropiate de genele tale. Văd asta la cai în fiecare zi, crede-mă.

Şi, da, oamenii sunt precum caii. Suntem animale de turmă. Un tată îşi va proteja fiul biologic, un frate, sora biologică. În orice conflict, luăm instinctiv partea celor care ne seamănă cel mai mult. Imaginează-ţi că eşti în junglă şi dai brusc peste un alt alb, îmbrăcat ca tine, care se luptă cu un negru pe jumătate despuiat, vopsit în culori de război. Au amândoi cuţite şi se luptă pe viaţă şi pe moarte. Tu ai o armă de foc. Care e primul tău instinct? Să-l împuşti pe alb ca să-l salvezi pe negru? Categoric nu, nu-i aşa?

— Hmm. Şi ce vrei să spui cu asta?

— Ce vreau să spun e că loialitatea noastră este determinată biologic. E vorba de cercuri care se extind din centrul format din noi şi genele noastre.

— Aşadar, ai împuşca pe unul dintre ei ca să-ţi protejezi genele?

— Fără să stau pe gânduri.

— Dar dacă i-ai omorî pe amândoi, ca să fii sigură?

Isabelle îşi îndreptă privirea spre el.

— Cum adică?

— Ce făceai în noaptea în care a fost ucis Gusto?

— Cum?

Miji un ochi în soare şi îi zâmbi lui Harry.

— Mă suspectezi că l-am omorât pe Gusto, Harry? Şi că îl urmăream pe acest… Oleg?

— Răspunde-mi.

— Ţin minte unde eram pentru că la asta m-am gândit când am citit în ziar despre crimă. Eram la o întrunire cu reprezentanţii unităţii de narcotice a poliţiei. Ar trebui să fie martori de încredere. Vrei nume?

Harry clătină din cap.

— Altceva? întrebă ea.

— Păi, Dubai ăsta. Ce ştii de el?

— Dubai, hm. La fel de puţine ca toată lumea. Umblă zvonuri, dar poliţia nu reuşeşte să facă niciun progres. E tipic; profesioniştii din spatele escrocheriilor scapă mereu.

Harry căută o schimbare a dimensiunii pupilelor, a culorii din obraji. Dacă femeia minţea, era foarte pricepută.

— Întreb pentru că ai eliminat traficanţii de droguri din stradă, cu excepţia lui Dubai şi a câtorva bande minore.

— Nu eu, Harry. Sunt doar o secretară de consiliu care urmează dispoziţiile comitetului de Servicii Sociale şi politicile consiliului. Iar ceea ce tu numeşti eliminarea traficanţilor de pe străzi, în sensul strict al expresiei, e treaba poliţiei.

— Hmm. Norvegia e un mic tărâm al basmelor. Însă eu mi-am petrecut ultimii câţiva ani în lumea reală, Skøyen. Iar lumea reală e împinsă înainte de două categorii de oameni. Cei care vor putere şi cei care vor bani. Primii îşi doresc o statuie, ceilalţi, distracţie. Iar moneda pe care o folosesc când negociază unii cu alţii pentru a obţine ce vor se numeşte corupţie.

— Am treabă, Hole. Unde vrei să ajungi?

— Acolo unde altora le-a lipsit în mod evident curajul sau imaginaţia să ajungă. Dacă trăieşti multă vreme într-un oraş, vezi, de obicei, situaţia ca pe un mozaic de detalii pe care le cunoşti bine. Însă cineva care se întoarce în oraş şi nu cunoaşte detaliile vede doar tabloul de ansamblu. Iar acest tablou arată că în Oslo situaţia este favorabilă pentru două grupuri de oameni: dealerii care au piaţa doar pentru ei şi politicienii cărora li se atribuie acţiunea de curăţenie.

— Vrei să spui că sunt coruptă?

— Eşti?

Harry zări o scânteie de furie în ochii ei. Autentică, fără îndoială. Se întrebă doar dacă era vorba de furia omului corect sau a celui prins cu mâţa în sac. Apoi, din senin, Isabelle izbucni în râs. Un râs melodios, surprinzător de feciorelnic.

— Îmi placi, Harry, zise ea, şi se ridică în picioare. Cunosc bărbaţii şi sunt nişte pămpălăi când trebuie să treacă la acţiune. Însă cred că tu eşti o excepţie.

— Ei bine, spuse Harry, cel puţin acum ştii cum stăm.

— Ne cheamă realitatea înapoi, dragul meu.

Harry se întoarse ca să vadă mişcările lascive al posteriorului voluminos al lui Isabelle Skøyen în vreme ce ea se îndrepta spre cai.

O urmă. Puse piciorul în scară şi urcă pe Balder. Privi în sus şi văzu privirea lui Isabelle. Pe chipul acela dur şi frumos sculptat se zărea un mic zâmbet provocator. Isabelle îi dărui un sărut virtual din vârful buzelor. Scoase un sunet obscen ca de supt şi îşi înfipse călcâiele în burta Medusei. Iar spatele i se undui când animalul mare porni în galop.

Balder reacţionă fără avertisment, însă Harry reuşi să se ţină în şa.

Isabelle era din nou în faţă, iar copitele Medusei aruncau în urmă bucăţi umede de pământ. Apoi iapa grăbi şi mai mult pasul, iar Harry văzu coada lui Isabelle fluturând când dispărea la o cotitură. Prinse mai bine hăţurile, aşa cum îl învăţase bunică-su, fără să le strângă. Cărarea era atât de îngustă, încât îl biciuiau ramurile copacilor, însă se ghemui în şa şi strânse bine calul cu genunchii. Ştia că n-o să se poată opri, aşa că se concentră să-şi ţină picioarele bine în scări şi capul aplecat. Vedea cu coada ochiului copacii trecând în viteză ca nişte dungi galbene şi roşii. Se ridică din instinct în şa şi îşi lăsă greutatea în genunchi şi scări. Simţea muşchii animalului unduindu-se şi vălurindu-se şi avea senzaţia că stă pe un boa constrictor. Om şi animal intrară într-un soi de ritm, însoţit de bubuiturile copitelor care muşcau din sol. Groaza se lupta cu obsesia. Cărarea se îndreptă şi Harry le zări la cincizeci de metri în faţa lui pe Isabelle şi pe Medusa. Pentru o clipă, imaginea lor păru încremenită, ca şi cum cele două s-ar fi oprit, ca şi cum, cal şi călăreţ, pluteau pe deasupra solului. Apoi Medusa îşi reluă galopul. Trecu încă o secundă înainte ca Harry să-şi dea seama.

O secundă extrem de valoroasă.

La şcoala de poliţie citise rapoarte ştiinţifice care arătau că în timpul evenimentelor catastrofice creierul uman încearcă să proceseze cantităţi imense de date în fracţiuni de secundă. Pentru unii poliţişti, o astfel de situaţie putea să ducă la paralizie; altora le dădea senzaţia că timpul se scurge mai încet, că le trece prin faţa ochilor toată viaţa, şi reuşeau să facă un număr uluitor de mare de observaţii şi evaluări ale situaţiei. Cum ar fi că la o asemenea viteză, de aproape 70 de kilometri pe oră, parcurseseră 20 de metri şi mai erau doar 30 de metri şi o secundă până la râpa peste care tocmai sărise Medusa.

Că era imposibil să vadă cât de lată era.

Că Medusa era un cal de dresaj adult şi antrenat, cu un instructor experimentat, în vreme ce Balder era mai tânăr, mai mic şi avea în spate un novice de aproape 90 de kilograme.

Că Balder era un animal de turmă şi evident că Isabelle Skøyen ştia asta.

Că era prea târziu să mai oprească.

Harry slăbi hăţurile şi îşi înfipse călcâiele în coastele lui Balder. Simţi o ultimă accelerare. Apoi totul încremeni. Bubuitul încetă. Pluteau. Mult sub ei, Harry zări vârful unui copac şi un pârâu. Apoi fu aruncat în faţă şi se izbi cu capul de gâtul animalului. Căzură împreună.

23

Şi tu ai fost hoţ, tată? Deoarece eu ştiusem dintotdeauna că o să ajung milionar. Mottoul meu era să fur doar când merită, aşa că am avut răbdare şi am aşteptat. Şi am aşteptat. Am aşteptat atâta, că, atunci când s-a ivit, în fine, ocazia, mi-am zis că o meritam din plin.

Planul era pe cât de simplu, pe atât de inteligent. În vreme ce gaşca de motociclişti a lui Odin se întâlnea cu moşu' la McDonald's, Oleg şi cu mine urma să furăm o parte din proviziile lor de heroină din Alnabru. În primul rând, în clădire n-avea să fie nimeni, deoarece Odin îşi lua toate gorilele la întâlnire. În al doilea rând, Odin n-avea să afle niciodată că fusese jefuit, pentru că urma să fie arestat la McDonald's. Când avea să stea în boxa martorilor, urma, de fapt, să ne mulţumească mie şi lui Oleg că reduseserăm numărul de kilograme de heroină descoperite de mascaţi în timpul raidului. Singura problemă: copoii şi moşu'. Dacă poliţiştii şi-ar fi dat seama că le-o luase cineva înainte şi şutise marfa, iar chestia asta ajungea la urechile moşului, eram amândoi beliţi. Problema se rezolva de la sine aşa cum mă învăţase chiar moşu': rocada, o alianţă strategică. M-am dus direct la blocul din Manglerud, iar de data asta Truls Berntsen era acasă.

M-a privit cu scepticism când i-am explicat, dar nu mi-am făcut griji. Deoarece o zărisem în ochii lui. Lăcomia. Era unul dintre oamenii ahtiaţi după răzbunare, care cred că pot cumpăra cu bani medicamente pentru disperare, singurătate şi amărăciune. Că justiţia nu e ceva care există pur şi simplu, ci este un fel de produs de consum. I-am explicat că aveam nevoie de cunoştinţele lui ca să elimine orice indiciu pe care l-am fi lăsat în urmă şi l-ar fi găsit poliţia şi să ardem orice dovadă. Poate chiar să îndrepte bănuielile asupra altcuiva, dacă era nevoie. I-am zărit lucirea din ochi când i-am zis că aveam să furăm cinci din cele douăzeci de kile din ascunzătoare. Câte două pentru mine şi el, unul pentru Oleg. L-am

urmărit cum calculează în minte, 1,2 milioane ori doi, adică 2,4 milioane pentru el.

— Iar Oleg ăsta e singura persoană cu care ai discutat? m-a întrebat el.

— Jur pe ce am mai sfânt.

— Aveţi vreo armă?

— O Odessa amândoi.

— Ce?

— Versiunea H&M a unui Stecikin.

— Bine. Probabil că detectivii n-o să se gândească la câte kile sunt dacă nu se văd urme de spargere, dar bănuiesc că ţi-e teamă că o să vină Odin după tine.

— Nu, am răspuns eu. Mă doare undeva de Odin. De şeful meu mă tem. Habar n-am cum, dar ştie până la nivel de grame câtă heroină e depozitată acolo.

— Vreau jumătate, a zis el. Tu şi Boris puteţi împărţi restul.

— Oleg.

— Să fii fericit că am memorie slabă. Funcţionează în ambele sensuri. Ar dura jumătate de zi să te găsesc şi nu m-ar costa nimic să te distrug.

A rostogolit „r”-ul din „distrug” în gură cu o imensă plăcere.

Oleg a fost cel care şi-a dat seama cum să mascăm jaful. Era atât de simplu şi de evident, că nu ştiu cum de nu m-am gândit eu la asta.

— Înlocuim ce şutim cu făină de cartofi. Poliţia o să raporteze câte kile confiscă, nu şi puritatea conţinutului, nu?

Planul era, aşa cum am mai spus, pe cât de inteligent, pe atât de simplu.

În noaptea în care Odin şi moşu’ participau la o aniversare la McDonald’s şi discutau preţul violinei în Drammen şi Lillestrøm, Berntsen, Oleg şi cu mine stăteam în beznă lângă gardul din jurul clubului motocicliştilor din Alnabru, iar Berntsen preluase controlul. Purtam ciorapi de nailon pe cap, jachete negre şi mănuşi. În rucsacuri aveam arme, o bormaşină, o şurubelniţă, o rangă şi şase kile de făină de cartofi băgate în pungi de plastic. Oleg şi cu mine explicaserăm unde îşi plasaseră Los Lobos camerele de supraveghere,

iar dacă săream gardul şi alergam până la zidul din stânga, rămâneam în afara razei lor. Ştiam că putem face cât zgomot aveam chef, căci traficul intens de pe E6 avea să acopere totul, aşa că Berntsen a dat o gaură în zid în vreme Oleg a stat de şase, iar eu am îngânat „Been Caught Stealing", de pe coloana sonoră a jocului GTA al lui Stein, care zicea că era un cântec al trupei Jane's Addiction, iar eu am ţinut minte deoarece era un nume mişto de trupă, mai mişto chiar decât cântecele. Oleg şi cu mine ne aflam pe teritoriu cunoscut şi interiorul clubului era simplu: consta dintr-o singură încăpere mare. Însă cum toate ferestrele fuseseră inteligent acoperite cu jaluzele de lemn, planul era să dăm o gaură de control şi să ne asigurăm că nu era nimeni înăuntru înainte să intrăm. Berntsen insistase, căci refuzase să creadă că Odin putea lăsa nepăzite douăzeci de kile de heroină, care valorau pe stradă douăzeci şi cinci de milioane. Noi îl cunoşteam mai bine pe Odin, dar am cedat. Siguranţa pe primul loc.

— Gata, a zis Berntsen, ţinând bormaşina, care a murit cu un scrâşnet.

Mi-am lipit ochiul de gaură. Nu vedeam nimic. Fie cineva stinsese toate luminile dinăuntru, fie gaura nu era destul de adâncă. M-am răsucit către Berntsen, care ştergea bormaşina.

— Ce naiba izolaţie mai e şi asta? a zis el, ţinând un deget în sus.

Părea un amestec de gălbenuş de ou şi păr.

Ne-am dus câţiva metri mai încolo şi am mai dat o gaură. M-am zgâit prin ea. Şi am văzut clubul cunoscut. Cu aceleaşi scaune din piele, acelaşi bar şi aceeaşi poză a lui Karen McDougal, Playmate of the Year, pusă deasupra unor motociclete tunate. Nu mi-am dat seama niciodată ce le dădea ăstora o erecţie mai puternică: femeile sau motocicletele.

— Liber, am zis eu.

Uşa din spate era plină de broaşte şi zăvoare.

— Parcă ziceai ceva de un *singur* zăvor! a zis Berntsen.

— Aşa era înainte, am răspuns eu. Clar că pe Odin l-a apucat paranoia.

Planul era să scoatem zăvorul cu bormaşina şi să punem şuruburile la loc când plecam, ca să nu rămână indicii că ar fi avut loc o spargere. Încă mai era posibil, dar ar fi durat mai mult decât calculaserăm noi. Am trecut la treabă.

După douăzeci de minute, Oleg s-a uitat la ceas şi a zis că trebuie să ne grăbim. Nu ştiam exact când urma să aibă loc raidul, ci doar că o să aibă loc la un moment dat după arestări, iar aceste arestări aveau să se petreacă repede, deoarece Odin probabil că n-o să vrea să mai piardă vremea când o să-şi dea seama că moşu' nu vine.

Am pierdut jumătate de oră ca să facem curat, de trei ori mai mult decât calculaserăm. Ne-am scos armele, ne-am tras ciorapii pe faţă şi am intrat, cu Berntsen în frunte. Abia intraserăm pe uşă, când ne-am trezit că Berntsen pune un genunchi în pământ şi ridică pistolul cu ambele mâini, de parcă era din nenorocitele alea de echipe SWAT.

Lângă peretele dinspre vest, era un bărbat aşezat pe un scaun. Odin îl lăsase pe Tutu pe post de câine de pază, cu o carabină cu ţeava retezată în poală. Câinele de pază avea însă ochii închişi, gura larg căscată şi ţeasta lipită de zid. Umblau zvonuri că Tutu se bâlbâia chiar şi când sforăia, dar acum dormea ca un prunc.

Berntsen s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat tiptil de Tutu, cu arma îndreptată spre el. Oleg şi cu mine l-am urmat, tot în vârful picioarelor.

— E o singură gaură, mi-a şoptit Oleg.

— Cum? am răspuns eu, tot în şoaptă.

Şi atunci mi-am dat seama.

Vedeam doar a doua gaură de bormaşină. Mi-am dat seama unde trebuie să fi fost prima.

— O, la dracu', am şoptit eu, chiar dacă nu mai aveam niciun motiv să vorbim în şoaptă.

Berntsen ajunsese lângă Tutu şi i-a dat un ghiont. Tutu s-a rostogolit într-o parte şi a căzut de pe scaun. A rămas întins cu faţa în jos pe beton şi atunci am văzut orificiul de intrare din ceafă.

— Burghiul a trecut chiar prin el, a zis Berntsen.

Şi-a băgat degetul în gaura din perete.

— La dracu', i-am şoptit eu lui Oleg. Ce şanse sunt să se întâmple aşa ceva, ei?

Nu mi-a răspuns. Se holba la cadavru ca şi cum nu ştia dacă să vomite sau să plângă.

— Gusto, a rostit el în cele din urmă. Ce-am făcut?

Nu ştiu ce m-a apucat, dar am început să râd. Mi-era imposibil să mă abţin. Mişcarea mişto de şold a copoiului cu dinţii încălecaţi, disperarea de pe chipul lui Oleg, aplatizat de ciorapul de nailon, şi Tutu, care se dovedise până la urmă că avea creier şi care zăcea cu gura larg deschisă. Am râs atât de mult, că am început să urlu. Până ce am primit o palmă de am văzut luminiţe în faţa ochilor.

— Revino-ţi dacă nu vrei încă una, a zis Berntsen, frecându-şi palma.

— Mersi, am răspuns eu, vorbind serios. Hai să găsim drogurile.

— Mai întâi trebuie să vedem ce facem cu găuritul de aici, a replicat Berntsen.

— E prea târziu, am zis eu. O să descopere oricum că a fost o spargere.

— Nu şi dacă îl ducem pe Tutu în maşină şi înşurubăm zăvoarele la loc, a scâncit Oleg cu glas plângăcios. Dacă o să îşi dea seama că lipseşte o parte din marfă, o să creadă că a fugit cu ea.

Berntsen s-a uitat la Oleg şi a dat din cap.

— Ai un partener isteţ, Wussto. Să-i dăm drumul.

— Întâi marfa, am zis eu.

— Întâi Găuritul, a replicat Berntsen.

— Marfa, am repetat eu.

— Găuritul.

— Vreau să devin milionar în seara asta, copoiule.

Berntsen a ridicat mâna.

— Găuritul.

— Gura!

Era Oleg. Ne-am holbat amândoi la el.

— Logica e simplă. Dacă Tutu nu e în portbagaj înainte să vină poliţia, pierdem şi marfa, şi libertatea. Dacă în portbagaj ajunge Tutu, dar nu şi marfa, pierdem doar banii.

Berntsen s-a răsucit spre mine.

— Se pare că Boris e de acord cu mine, Wussto. Doi la unu.

— Bine, am acceptat eu. Voi căraţi corpul şi eu caut marfa.

— Greşit, a ripostat Berntsen. Noi cărăm corpul şi tu cureţi mizeria după noi.

Mi-a arătat chiuveta de lângă bar.

Am turnat apă într-o găleată, în vreme ce Oleg şi Berntsen l-au apucat pe Tutu de câte un picior şi l-au târât spre uşă, lăsând în urma lor o dâră subţire de sânge. Sub privirea provocatoare a lui Karen McDougal, m-am apucat să şterg creieri şi sânge de pe zid, apoi de pe podea. Tocmai terminasem şi voiam să încep să caut drogurile, când am auzit zgomot dinspre uşa care dădea spre E6. Am încercat cu disperare să mă conving singur că se îndepărta. Faptul că se auzea din ce în ce mai tare putea fi doar o festă a imaginaţiei mele. Sirene de poliţie.

Am verificat barul, biroul şi toaleta. Era doar un spaţiu simplu, fără etaj, fără pivniţă, aşa că nu erau prea multe locuri unde să se ascundă douăzeci de kile de droguri. Apoi privirea mi-a căzut pe cutia de scule. Pe lacăt. Care nu fusese acolo înainte.

— Daţi-mi ranga, am strigat eu.

— Trebuie să plecăm acum! Au ajuns în capătul străzii!

— Ranga!

— Acum, Gusto!

Ştiam că drogurile sunt acolo. Douăzeci şi cinci de milioane de coroane, chiar în faţa mea, într-o cutie de lemn de rahat. Am început să dau cu picioarele în lacăt.

— Să ştii că trag, Gusto!

M-am întors către Oleg. Ţinea nenorocita aia de Odessa îndreptată spre mine. Nu că aş fi crezut că o să mă nimerească de la distanţa aia, erau mai mult de zece metri, însă mă deranja ideea că e în stare să îndrepte o armă spre mine.

— Dacă te prind pe tine, ne prind şi pe noi! a strigat el cu lacrimi în gât.

— Haide!

Am izbit din nou broasca. Sirenele păreau tot mai aproape. Totuşi, sirenele se aud întotdeauna mai aproape decât sunt. Am auzit un zgomot ca de bici pe perete, deasupra mea. M-am uitat spre uşă şi mi-a îngheţat sângele în vine. Era Berntsen. Stătea acolo cu un pistol de poliţie care fumega.

— Următorul glonţ n-o să rateze, a rostit el calm.

Am mai dat un picior în cutie. După aia am fugit.

Abia reuşiserăm să ne căţărăm peste zid şi să ne scoatem ciorapii de pe feţe, când ne-am trezit uitându-ne drept în farurile maşinilor de poliţie. Am pornit fără să ne grăbim spre ele.

Maşinile au trecut în viteză pe lângă noi şi au cotit în faţa clubului.

Am urcat mai departe dealul către locul unde îşi lăsase Berntsen maşina. Ne-am urcat şi am plecat de acolo. Când am trecut pe lângă club, m-am întors şi m-am uitat în spate la Oleg. Lumini albastre îi măturau faţa umflată de lacrimi şi de strânsoarea ciorapului. Părea complet stors, uitându-se în gol în întuneric ca şi cum era gata să moară.

Niciunul n-a mai rostit vreo vorbă până ce Berntsen a oprit maşina într-o staţie de autobuz din Sinsen.

— Ai dat-o în bară, Wussto, a zis el.

— N-aveam de unde să ştiu de zăvoare.

— Se numeşte pregătire, a replicat Berntsen. Recunoaşterea locului. Sună cunoscut? O să dăm peste o uşă deschisă cu un zăvor care a fost deşurubat.

Mi-am dat seama că se referea la poliţie. Ciudat personaj.

— Am luat broasca şi zăvoarele, a zis Oleg smiorcăit. O să pară că Tutu a luat-o la fugă când a auzit sirenele şi n-a mai apucat să încuie. Iar urmele de şuruburi pot fi de la o spargere care a avut loc oricând în cursul ultimului an, nu?

Berntsen s-a uitat la Oleg în oglinda retrovizoare.

— Învaţă de la amicul tău, Wussto. De fapt, nu. Oslo nu are nevoie de alţi hoţi isteţi.

— Corect, am zis eu. Dar poate că nu e o idee aşa de isteaţă nici să parchezi pe linia dublă într-o staţie de autobuz cu un cadavru în spate.

— De acord, a zis Berntsen. Hai, plecaţi de aici.

— Cadavrul…

— Mă descurc eu cu Găuritul.

— Unde…?

— Nu e treaba voastră. Afară!

Ne-am dat jos şi ne-am uitat cum demarează în trombă Saabul lui Berntsen.

— De-acum înainte trebuie să ne ferim de individul ăsta, am zis eu.

— De ce?

— A omorât un om, Oleg. Trebuie să elimine toate dovezile fizice. Întâi trebuie să găsească un loc unde să ascundă cadavrul. Însă după aia…

— Trebuie să elimine martorii.

Am dat din cap. Mă simţeam groaznic de deprimat. După aia mi-au trecut gânduri mai optimiste prin minte: „Pare că avea în minte un rol mare pentru Tutu, nu?"

— Aveam de gând să cheltuiesc banii ca să mă mut în Bergen cu Irene, a zis Oleg.

M-am uitat la el.

— Am un loc la universitatea de acolo ca să fac Dreptul. Irene e în Trondheim cu Stein. Mă gândeam să mă duc acolo şi s-o conving să vină cu mine.

Am luat autobuzul spre oraş. Nu mai suportam privirea goală a lui Oleg. Trebuia înlocuită cu altceva.

— Haide, i-am zis eu.

Cât îi preparam o doză în sala de repetiţii, l-am văzut aruncându-mi priviri nerăbdătoare, ca şi cum ar fi dorit să se ocupe el, ca şi cum mă considera neîndemânatic.

Iar când şi-a suflecat mâneca, am ştiut şi motivul. Băiatul avea urme de ac pe tot antebraţul.

— Doar până se întoarce Irene, a zis el.

— Ai şi o rezervă proprie? l-am întrebat eu.

A clătinat din cap.

— A fost furată.

Aia a fost noaptea când l-am învăţat cum şi unde să-şi plaseze o ascunzătoare ca lumea.

☆

Truls Berntsen aştepta de mai bine de o oră în parcarea cu mai multe niveluri, când în spaţiul liber cu o plăcuţă care preciza că este un loc rezervat

pentru firma de avocatură Bach & Simonsen intră, în cele din urmă, o maşină. Hotărâse că locul era potrivit; în ora de când stătea acolo veniseră doar două maşini în partea asta a parcării, iar în jur nu erau camere de supraveghere. Truls se asigură că numărul de înmatriculare era cel pe care îl găsise pe AUTOSYS. Lui Hans Christian Simonsen îi plăcea să stea în pat până târziu dimineaţa. Sau poate că nu dormise, fusese cu vreo femeie. Bărbatul care cobora din maşină avea un breton blond, băieţesc, în genul în care se tundeau pramatiile din Oslo West când era el adolescent.

Truls Berntsen îşi puse ochelarii de soare, îşi înfundă mâinile în buzunarele hainei şi strânse patul armei, un Steyr, un semiautomat austriac. Renunţase la pistolul standard de poliţie, astfel încât avocatul să nu primească niciun indiciu inutil. Se îndreptă cu pas grăbit să-i taie calea lui Simonsen cât încă se mai afla între două maşini. O ameninţare dă cele mai bune rezultate dacă e rapidă şi agresivă. Dacă victima nu are timp să se gândească la altceva în afară de teama pentru propria viaţă, atunci ai toate şansele să obţii pe loc ce vrei.

Parcă ar fi avut ceva carbonatat în sânge – simţea un şuierat şi un bubuit în urechi, pântec şi gât. Văzu cu ochii minţii ce avea să se întâmple. Arma înfiptă în faţa lui Simonsen, aşa de aproape, că avocatul nu-şi va aminti decât ţeava. „Unde-i Oleg Fauke? Răspunde-mi repede şi exact, altfel te omor.” Răspunsul. Apoi: „Dacă avertizezi pe cineva sau recunoşti că am avut discuţia asta, ne întoarcem să te omorâm. Priceput?” Da. Sau un semn cu capul. Poate şi urinare involuntară. Truls zâmbi la această idee. Grăbi pasul. Bubuitul ajunsese şi la stomac.

— Simonsen!

Avocatul ridică privirea. Iar chipul i se lumină.

— A, bună! Berntsen. Truls Berntsen, nu?

Mâna dreaptă a lui Truls încremeni în buzunar. Probabil că pe chip i se aşternuse o expresie de uimire, deoarece Simonsen începu să râdă.

— Am memorie bună a feţelor, Berntsen. Tu şi şeful tău, Mikael Bellman, aţi anchetat cazul de fraudă de la muzeul Heider. Eu eram avocatul apărării. Aţi câştigat cazul, o spun cu părere de rău.

Simonsen râse din nou. Un râs jovial, naiv, tipic pentru cei din vestul oraşului. Râsul celor crescuţi într-un mediu unde toţi îşi fac urări de bine, într-un loc suficient de bogat ca să poată face aşa ceva. Truls îi ura pe toţi Simonsenii din lume.

— Te pot ajuta cu ceva, Berntsen?

— Aş…

Truls Berntsen se chinui să-şi găsească cuvintele. Nu era punctul lui forte să decidă ce să facă atunci când era pus în faţa… în faţa cui? A oamenilor care gândeau mai repede ca el? Atunci, în Alnabru, fusese în regulă, când erau doar doi copii şi el preluase comanda. Însă Simonsen avea un costum, o educaţie, un alt fel de a vorbi, superioritate, era… o, la dracu'!

— Voiam doar să te salut.

— Să mă saluţi? se miră Simonsen, cu un mare semn de întrebare în voce şi pe chip.

— Salut, reluă Berntsen, chinuindu-se să zâmbească. Păcat de cazul ăla. Ne baţi data viitoare.

După care porni spre ieşire cu pas vioi. Simţi privirea lui Simonsen în ceafă. Să sapi în noroi, să mănânci rahat. La naiba cu toţi.

Încearcă întâi cu avocatul apărării, şi, dacă nu merge, atunci există un individ pe nume Chris Reddy, pe care îl ştie toată lumea de Adidas.

Dealerul de *speed.* Truls nu mai spera decât să aibă un pretext pentru a fi violent în timpul arestării.

✯

Harry înotă spre lumină, spre suprafaţa apei. Lumina deveni tot mai intensă. Apoi ieşi la lumină. Deschise ochii. Şi se uită drept în sus la cer. Era întins pe spate. Ceva apăru în câmpul lui vizual. Un cap de cal. Apoi altul.

Îşi acoperi ochii cu palma. Cineva stătea călare pe un cal, dar Harry era orbit de lumină.

Vocea veni de undeva departe.

— Credeam că ai spus că ai mai călărit, Harry.

Harry gemu şi se chinui să se ridice în picioare, amintindu-şi ce se petrecuse. Balder plutise peste hău şi aterizase pe sol cu picioarele din faţă, Harry fusese aruncat în faţă, se lovise de grumazul calului, picioarele îi ieşiseră din scări şi alunecase într-o parte, ţinându-se strâns de hăţuri. Îşi amintea vag că îl trăsese pe Balder după el, însă îl împinsese cu picioarele, ca să nu ajungă cu un cal de jumătate de tonă peste el.

Îşi simţea spatele deplasat, însă altfel părea întreg.

— Gloaba bunicului nu sărea peste prăpăstii, zise Harry.

— Prăpăstii?

Isabelle Skøyen râse, dându-i hăţurile lui Balder.

— E doar un şanţ de cinci metri. Pot să sar mai mult de atât *fără* cal. Nu ştiam că eşti genul care se sperie din orice, Harry. Facem întrecere cine ajunge primul înapoi la fermă?

— Balder, zise Harry, bătând uşor grumazul calului în vreme ce se uita cum Isabelle Skøyen şi Medusa galopează înspre spaţiul deschis, ştii ce înseamnă în limbaj ecvestru „mers la pas”?

✯

Harry se opri la o benzinărie de pe autostrada E6 şi îşi cumpără o cafea. Se urcă înapoi în maşină şi privi în oglinda retrovizoare. Isabelle îi oferise un bandaj pentru zgârietura de pe frunte, ocazia de a o însoţi la premiera spectacolului *Don Giovanni* de la Operă („… e imposibil să găsesc pe cineva care să-mi ajungă mai sus de bărbie când port tocuri… dă prost în ziare…”) şi o îmbrăţişare fermă de despărţire. Harry îşi scoase telefonul mobil şi accesă mesageria.

— Unde ai fost? îl întrebă Beate.

— Un pic de muncă de teren, răspunse Harry.

— Nu prea e nimic de ajutor la locul crimei din Gardermoen. Oamenii mei au periat locul. *Nada.* Singurul lucru pe care l-am aflat e că sunt cuie standard de oţel, cu capete extralargi de 16

milimetri din aluminiu, iar cărămida probabil provine de la o proprietate din Oslo construită pe la finele secolului al XVIII-lea.

— Cum?

— Am găsit sânge de porc şi păr de cal în mortar. În Oslo era un cărămidar bine cunoscut care folosea amestecul, sunt tone în blocurile din centrul oraşului. Poţi face mortar practic din orice.

— Hmm.

— Deci nicio pistă nici aici.

— Nici aici?

— Da, vizita despre care vorbeai tu. Probabil că a fost în altă parte, nu la sediul central al poliţiei, deoarece nu a fost înregistrat niciun Tord Schultz. Pe permisul de vizitator scrie doar Oslo Politidistrikt, şi mai există aşa ceva şi în multe alte secţii de poliţie.

— Bine. Mulţumesc.

Harry scotoci în buzunare până găsi ce căuta. Permisul de vizitator al lui Tord Schultz. Şi permisul lui, cel pe care îl primise când îl vizitase pe Hagen, în prima lui zi din Oslo. Le puse unul lângă celălalt pe bordul maşinii. Le cercetă. Trase propriile concluzii, după care băgă permisele înapoi în buzunar. Porni motorul, trase aer în piept, constată că mirosul de cal nu dispăruse, şi decise să-şi viziteze un vechi rival în Høyenhall.

24

Pe la ora 5, începu să plouă, iar când Harry sună la uşa casei mari, la ora 6, era întuneric beznă, ca într-o seară de Crăciun în Høyenhall. Casa purta toate semnele unei construcţii noi; se mai vedeau încă resturi de materiale de construcţie stivuite lângă garaj, iar sub scară erau cutii de vopsea şi pachete cu materiale de izolaţie.

Harry zări o siluetă mişcându-se în spatele geamului decorativ şanfrenat şi simţi cum i se ridică părul de pe ceafă.

Apoi uşa se deschise cu fermitate şi rapiditate, trădând mişcările unui om care nu se teme de nimic din partea nimănui. Cu toate astea, bărbatul se crispă când îl văzu pe Harry.

— Bună seara, Bellman, zise Harry.

— Harry Hole. Măi, să fie!

— Ce anume?

Bellman chicoti.

— E o surpriză să te văd aici, la uşa mea. Cum ai aflat unde stau?

— Toată lumea cunoaşte maimuţa, dar maimuţa nu cunoaşte pe nimeni. Aproape în toate celelalte ţări, şeful Crimei Organizate ar fi avut o gardă de corp, ştiai? Te întrerup din ceva?

— Deloc, răspunse Bellman, scărpinându-se în bărbie. Mă întreb dacă să te invit înăuntru sau nu.

— Păi, afară e ud, zise Harry. În plus, am venit cu gânduri paşnice.

— Tu nu ştii ce înseamnă cuvântul ăsta, replică Bellman, deschizând larg uşa. Şterge-te pe picioare.

Mikael Bellman îl conduse pe Harry prin hol, pe lângă muntele de cutii de carton, pe lângă o bucătărie în care nu se vedea încă niciun fel de aparatură, apoi într-un living. Casa nu era luxoasă ca unele locuinţe pe care le văzuse Harry în vestul oraşului, dar era solidă şi suficient de încăpătoare pentru o familie. Priveliştea asupra văii Kværner, a

gării centrale şi a centrului oraşului era fantastică. Harry remarcă asta cu glas tare.

— Locul a costat aproape cât casa, zise Bellman. Scuză mizeria. Abia ne-am mutat. Săptămâna viitoare dăm o petrecere de inaugurare.

— Şi ai uitat să mă inviţi şi pe mine? zise Harry, dându-şi jos jacheta udă.

Bellman zâmbi.

— Îţi pot oferi ceva de băut acum. Ce zici de…

— Nu beau alcool, replică Harry, tot zâmbind.

— O, fir-ar, spuse Bellman fără nicio remuşcare în glas, ce repede uiţi chestiile astea! Vezi dacă dai peste vreun scaun pe undeva, iar eu mă duc să caut un ibric de cafea şi două ceşti.

După zece minute, şedeau amândoi la fereastra dinspre terasă. Harry trecu direct la subiect. Mikael Bellman îl ascultă fără să-l întrerupă, chiar dacă Harry citea neîncrederea în ochii lui. Când Harry încheie, Bellman făcu un rezumat.

— Deci tu crezi că pilotul, Tord Schultz, încerca să scoată violină din ţară. A fost arestat, dar i s-a dat drumul după ce un „arzător” cu legitimaţie de poliţist a schimbat violina cu făină de cartofi. Şi că Schultz a fost executat după eliberare chiar la el acasă, probabil pentru că angajatorul lui a descoperit că fusese la poliţie şi s-a temut să nu spună ce ştie.

— Hmm.

— Şi îţi bazezi afirmaţia că a fost la sediul central al poliţiei pe faptul că avea un permis de vizitator pe care scria Oslo Politidistrikt?

— L-am comparat cu permisul pe care l-am primit eu când am fost la Hagen. Cerneala de pe litera „H” e ştearsă pe ambele. Categoric aceeaşi imprimantă.

— N-o să te întreb cum ai pus mâna pe permisul de vizitator al lui Schultz, ci cum de eşti aşa de sigur că nu a fost vorba de o vizită normală. Poate că voia să explice făina de cartofi, să se asigure că îl credem.

— Pentru că numele a fost şters din registrul de vizitatori. Era important ca vizita să rămână secretă.

Mikael Bellman oftă.

— Asta am zis dintotdeauna, Harry. Ar fi trebuit să lucrăm împreună, nu unul împotriva celuilalt. Ţi-ar fi plăcut la Kripos.

— Ce vrei să spui?

— Înainte să mai spui orice, trebuie să te rog ceva. Te rog să nu vorbeşti despre ce o să-ţi spun.

— Bine.

— Cazul ăsta m-a pus deja într-o situaţie jenantă. La mine a fost Schultz. Şi ai dreptate, voia să-mi spună ce ştie. Printre altele, mi-a povestit ce bănuiam de multă vreme: că avem un „arzător" printre noi. Cineva, cred eu, care lucrează în sediul central, aproape de cazurile Orgkrim. I-am cerut să aştepte acasă până vorbesc cu şeful meu. Trebuia să mă mişc cu prudenţă, ca să nu-l alertez pe „arzător". Dar prudenţa înseamnă de multe ori că lucrurile merg greu. Am discutat cu şeful poliţiei, care se pensionează, însă m-a lăsat pe mine să găsesc o cale să rezolv problema.

— De ce?

— Cum am zis, se pensionează. Nu vrea să aibă pe post de cadou de bun-rămas un caz în care este implicat un poliţist corupt.

— Aşa că voia să ţină povestea la sertar până la plecare?

Bellman se uită lung în ceaşca de cafea.

— E foarte probabil ca eu să fiu noul şef al poliţiei, Harry.

— Tu?

— Şi atunci probabil şi-a zis că aş putea începe treaba cu un caz de rahat. Problema e că am reacţionat prea încet. Am stat să mă gândesc. Îl puteam pune pe Schultz să dezvăluie identitatea „arzătorului" chiar atunci. Însă, după aia, toţi ceilalţi s-ar fi dat la fund. M-am gândit să-i punem microfon, ca să ne conducă la ceilalţi. Cine ştie, poate chiar la actualul mare mahăr din Oslo.

— Dubai.

Bellman încuviinţă.

— Problema era aşa: în cine puteam avea încredere din sediul central şi în cine nu? Tocmai alesesem personal un grup mic de poliţişti, pe care i-am verificat cu atenţie, când a venit vestea, sub forma unui pont anonim…

— Tord Schultz fusese găsit mort, rosti Harry.

Bellman îl privi cu duritate.

— Iar acum, continuă Harry, problema ta e că, dacă se află ce ai făcut, s-ar putea să ai probleme cu numirea ca şef al poliţiei.

— Da, şi asta, replica Bellman. Dar nu asta mă îngrijorează cel mai tare. Problema e că nimic din ce mi-a spus Schultz nu poate fi folosit. Nu am înaintat cu niciun pas. Acest presupus poliţist care l-a vizitat pe Schultz în celulă şi poate că a schimbat drogurile…

— Da?

— S-a prezentat ca poliţist. Inspectorul de la Gardermoen pare să-şi aducă aminte că îl chema Thomas nu ştiu cum. Avem cinci Thomas la sediul central. Niciunul dintre ei nu lucrează la Orgkrim, apropo. I-am trimis poze cu toţi cinci, însă nu l-a recunoscut pe niciunul. Ca atare, din câte ştim, este posibil ca „arzătorul” să nici nu facă parte din forţele de poliţie.

— Hmm. Deci o persoană cu o legitimaţie falsă de poliţist. Sau, mai probabil, cineva ca mine, un fost poliţist.

— De ce?

Harry ridică din umeri.

— Doar un poliţist poate păcăli alt poliţist.

Se auzi uşa de la intrare.

— Draga mea! strigă Bellman. Suntem aici.

Se deschise uşa şi în cadrul ei apăru chipul dulce şi bronzat al unei femei de treizeci şi ceva de ani. Avea părul blond prins într-o coadă de cal, care îi aduse aminte lui Harry de fosta soţie a lui Tiger Woods.

— I-am lăsat pe copii la mama. Vii, dulceaţă?

Bellman tuşi.

— Avem un musafir.

Femeia îşi înclină capul.

— Văd şi eu acum, dragă.

Bellman se uită la Harry cu o expresie resemnată de genul: ce poţi să mai faci?

— Bună, zise femeia, măsurându-l pe Harry cu privirea. Tata şi cu mine am mai adus un camion. Vrei să…?

— Mă doare spatele şi mi s-a făcut brusc dor de casă, mormăi Harry, golindu-şi ceaşca de cafea şi sărind în picioare.

Când ajunse, împreună cu Bellman, pe verandă, adăugă:

— Încă ceva. Vizita despre care ţi-am pomenit, de la spitalul Radium?

— Da?

— E cineva acolo, un cercetător. Martin Pran. E doar un instinct, dar mă întreb dacă îl poţi verifica.

— Pentru tine?

— Scuze, obiceiuri vechi. Pentru poliţie. Pentru patrie. Pentru întreaga omenire.

— Instinct zici?

— Cam asta e tot ce am de oferit în privinţa acestui caz. Dacă eşti amabil să-mi dai de ştire ce afli…

— O să mă gândesc.

— Mersi, Mikael.

Harry simţea pe vârful limbii cât de ciudat suna numele de botez al tipului. Se întrebă dacă mai simţise asta şi înainte. Mikael deschise uşa verandei şi aerul rece, încărcat de picături de apă, năvăli înăuntru.

— Îmi pare rău pentru băiat, zise Bellman.

— Care dintre ei?

— Amândoi.

— Hmm.

— Ştii ceva? L-am întâlnit o dată pe Gusto Hanssen. A venit aici.

— Aici?

— Da. Un băiat extrem de atrăgător. Genul…

Bellman caută termenul potrivit. Renunţă.

— Îl iubeai pe Elvis când erai mic? Dragoste masculină la prima vedere, cum spun americanii.

— Ei bine, nu, replică Harry, scoţând un pachet de ţigări.

Ar fi putut să jure că zărise o urmă de roşeaţă pe petele albe de pe faţa lui Mikael Bellman.

— Băiatul avea genul ăla de faţă. Şi carismă.

— Ce căuta aici?

— Voia să stea de vorbă cu un poliţist. În ziua aia mă ajutau o mulţime de colegi. Ştii, când ai doar un salariu de poliţist, trebuie să faci singur mare parte din lucruri.

— Cu cine a vorbit?

— Cu cine?

Bellman se uită la Harry, deşi privirea lui era fixată în altă parte, pe ceva ce văzuse.

— Nu-mi amintesc. Drogaţii ăştia sunt mereu în stare să toarne pe cineva dacă primesc o mie de coroane pentru o doză. Noapte bună, Harry.

✯

Harry trecea prin Kvadraturen. Puţin mai încolo, opri o rulotă, lângă o prostituată de culoare. Se deschise uşa şi coborâră trei tineri, care nu puteau avea mai mult de douăzeci de ani. Unul dintre ei filma, în vreme ce al doilea se întoarse către femeie. Aceasta clătină din cap. Probabil că n-avea chef să facă un film porno cu sex în grup care să ajungă pe YouPorn. Aveau internet şi de unde venea ea. Familie, rude. Care poate credeau că banii pe care-i trimitea ea erau din salariul de chelneriţă. Sau poate că nu, dar preferau să nu întrebe. Când se apropie Harry, unul dintre tineri scuipă pe asfalt în faţa femeii şi zise cu voce ascuţită, de om beat:

— Negresă jegoasă!

Harry zări privirea obosită a femeii de culoare. Dădură amândoi din cap ca şi cum văzuseră ceva cunoscut. Ceilalţi doi tineri îl observară pe Harry şi se îndreptară de spate. Erau masivi, bine hrăniţi. Obraji dolofani, bicepşi lucraţi la sală, poate un an de kickboxing sau karate în spate.

— Bună seara, oameni buni, zise Harry zâmbind, fără să încetinească pasul.

Apoi trecu de ei şi auzi uşa rulotei trântindu-se şi motorul pornind.

Era aceeaşi melodie care se auzea tare. „Come As You Are”. Invitaţia.

Harry încetini. Pentru o clipă.

După care grăbi din nou pasul şi merse mai departe fără să arunce o privire în urmă.

✯

A doua zi dimineaţă, îl trezi soneria mobilului. Se ridică în capul oaselor, miji ochii în lumina care se strecura prin fereastra fără draperie, întinse braţul după haina care atârna pe scaun şi căută în buzunare până găsi telefonul.

— Spune.

— Rakel sunt.

Gâfâia de emoţie.

— I-au dat drumul lui Oleg. E liber, Harry!

25

Harry stătea în mijlocul camerei de hotel, scăldat în lumina dimineţii. Cu excepţia telefonului care-i acoperea urechea dreaptă, n-avea nimic pe el. În camera din cealaltă parte a curţii interioare, o femeie se uita la el cu ochi somnoroşi şi cu capul uşor înclinat, în timp ce mesteca încet o felie de pâine.

— Lui Hans Christian nu i s-a spus decât acum cincisprezece minute, când a ajuns la birou, zise Rakel. L-au eliberat pe Oleg ieri după-amiază târziu. A mărturisit altcineva că l-a omorât pe Gusto Hanssen. Nu e fantastic, Harry?

„Da, aşa e", îşi zise Harry. Era fantastic. Şi de ne-cre-zut.

— Cine a mărturisit?

— Cineva pe nume Chris Reddy, alias Adidas. E un narcoman. L-a împuşcat pe Gusto pentru că îi datora bani pentru amfetamine.

— Unde e Oleg acum?

— Nu ştim. Abia am aflat.

— Gândeşte-te, Rakel! Unde ar putea fi?

Vocea lui Harry sunase mai dur decât ar fi vrut el.

— Ce… ce s-a întâmplat?

— Mărturisirea. Mărturisirea s-a întâmplat, Rakel.

— Ce e cu ea?

— Nu pricepi? Mărturisirea e o invenţie!

— Nu, nu, nu. Hans Christian spune că e amănunţită şi extrem de credibilă. De-asta i-au dat deja drumul lui Oleg.

— Acest Adidas spune că l-a împuşcat pe Gusto pentru că îi datora bani. Aşadar, avem de-a face cu un asasin cu sânge-rece şi cinic. Pe care-l loveşte brusc un atac de conştiinţă şi trebuie pur şi simplu să mărturisească?

— Dar când a văzut că urma să fie condamnat un nevinovat pentru…

— Las-o baltă! Un dependent disperat are un singur lucru în minte: să se drogheze. Nu există loc de conştiinţă, crede-mă. Acest Adidas e atât de disperat, încât, pentru o recompensă potrivită, e mai mult decât dornic să mărturisească o crimă, după care să-şi retragă mărturisirea când e eliberat suspectul principal. Nu vezi planul? Dacă pisica ştie că nu se poate apropia de pasărea aflată în colivie…

— Încetează! ţipă Rakel în lacrimi.

Numai că Harry nu încetă.

— …atunci pasărea trebuie să iasă din colivie.

O auzi plângând. Îşi dădu seama că probabil rostise cu voce tare ceva la care se gândise şi ea.

— Nu poţi spune ceva ca să mă linişteşti, Harry?

El nu răspunse.

— Nu mai vreau să fiu înspăimântată, şopti ea.

Harry inspiră adânc.

— Ne-am descurcat înainte, o să ne descurcăm şi acum, Rakel.

Închise telefonul. Şi fu izbit din nou de acelaşi gând. Ajunsese un mincinos genial.

Femeia de la fereastra din cealaltă parte a curţii îi făcu semn leneşă cu trei degete.

Harry îşi trecu palma peste faţă.

Acum se punea doar problema cine ajungea primul la Oleg, Harry sau ceilalţi.

Gândeşte.

Oleg fusese eliberat ieri după-amiază, undeva în Østland. Un dependent de droguri care avea nevoie disperată de violină. Probabil că s-ar fi dus şnur în Oslo, în Plata, dacă nu cumva avea ceva provizii ascunse undeva. Nu s-ar fi putut duce în Hausmanns gate, pentru că poliţia nu eliberase încă locul crimei. Deci unde ar fi dormit, fără bani şi fără prieteni? Urtegata? Nu, Oleg ştia că ar fi fost văzut acolo şi ar fi început să circule zvonurile.

Exista un singur loc unde putea fi.

Harry se uită la ceas. Era esenţial să ajungă înainte să zboare pasărea din colivie.

Stadionul era la fel de pustiu ca ultima dată când fusese în Valle Hovin. Primul lucru pe care îl văzu când coti spre vestiare fu unul dintre panourile de la nivelul străzii distrus. Trase cu ochiul înăuntru şi văzu cioburi împrăştiate pe podea. Se duse la uşă, o descuie cu cheia care era încă la el şi intră.

Avu senzaţia că l-a lovit un marfar.

Icni după aer în vreme ce se zbătea pe podea cu ceva deasupra lui. Ceva care puţea, era ud şi disperat. Harry se răsuci şi încercă să se elibereze din strânsoare. Rezistă reflexului de a lovi; în schimb, prinse un braţ, o mână, şi o îndoi spre spate. Se strădui să ajungă în genunchi, folosind punctul de prindere ca să-şi trântească agresorul cu faţa la pământ.

— O, la dracu'! Dă-mi drumul!

— Eu sunt. Sunt Harry, Oleg.

Îi dădu drumul lui Oleg, îl ajută să se ridice şi-l trânti pe bancheta din vestiar.

Băiatul arăta groaznic. Palid. Slab. Cu ochii ieşiţi din cap. Şi degaja un amestec greu de descris de miros de dentist şi excremente. Însă nu era drogat.

— Credeam… începu Oleg.

— Credeai că sunt ei.

Oleg îşi acoperi faţa cu palmele.

— Haide, zise Harry. Să ieşim de aici.

Se aşezară în tribună şi stătură în lumina palidă care lucea pe podeaua crăpată din beton. Harry se gândi la toate momentele când stătuse acolo şi îl urmărise pe Oleg cum patinează, auzind lamele de oţel şuierând înainte de a muşca din nou din gheaţă, cu reflectoarele răspândind lumină pe suprafaţa verde ca marea la început, apoi albă ca laptele.

Stăteau aproape unul de altul, ca şi cum ar fi fost aglomeraţie în tribună.

Harry ascultă câteva clipe respiraţia lui Oleg înainte de a începe.

— Cine sunt, Oleg? Trebuie să ai încredere în mine. Dacă te pot găsi eu, te pot găsi şi ei.

— Şi tu cum m-ai găsit?

— Printr-un proces cunoscut sub numele de deducţie.

— Ştiu ce e. Elimină imposibilul şi vezi cu ce ai rămas.

— Când ai ajuns aici?

Oleg ridică din umeri.

— Aseară, la un moment dat. Pe la 9.

— De ce nu ai sunat-o pe maică-ta când te-au eliberat? Ştii că e foarte periculos pentru tine aici.

— N-ar fi făcut decât să mă ascundă undeva. Ea şi Nils Christian ăla.

— Hans Christian. O să te găsească, să ştii.

Oleg îşi privi mâinile.

— Am crezut că ai venit în Oslo pentru o doză, reluă Harry. Dar nu eşti drogat.

— Sunt aşa de mai bine de o săptămână.

— De ce?

Oleg nu-i răspunse.

— Ea e cauza? Irene?

Oleg privi betonul ca şi cum s-ar fi văzut în el. Ca şi cum ar fi auzit fâşâitul patinelor. Încuviinţă încet.

— Sunt singurul care încearcă să dea de ea. Nu are pe nimeni în afară de mine.

Harry nu zise nimic.

— Cutia cu bijuterii pe care am furat-o de la mama…

— Da?

— Am vândut-o pe droguri. În afară de inelul pe care i l-ai cumpărat tu.

— De ce nu l-ai vândut şi pe ăsta?

Oleg zâmbi.

— În primul rând, nu valorează cine ştie ce.

— Cum?

Harry se îndreptă de spate cu o expresie de groază pe chip.

— Am fost tras pe sfoară?

Oleg râse.

— Un inel de aur cu o crestătură neagră? E cupru coclit. Cu un pic de plumb, pentru greutate.

— Atunci de ce nu l-ai lăsat?

— Mama nu-l mai purta. Aşa că am vrut să i-l dau lui Irene.

— Cupru, plumb şi vopsea aurie.

Oleg ridică din umeri.

— Mi s-a părut potrivit. Ţin minte ce fericită a fost mama când i l-ai pus tu pe deget.

— Ce altceva îţi mai aduci aminte?

— Duminică. Vestkanttorget. Soarele cobora şi noi ne plimbam prin frunzele ruginii de toamnă. Tu şi mama zâmbeaţi şi râdeaţi de ceva. Voiam să te ţin de mână. Însă bineînţeles că nu mai eram un băieţaş. Ai cumpărat inelul de la o tarabă unde se vindeau produse de curăţenie.

— Ţii minte toate astea?

— Da. Şi mi-am zis că dacă Irene o să fie măcar pe jumătate la fel de fericită ca mama…

— A fost?

Oleg se uită la Harry şi clipi.

— Nu-mi amintesc. Probabil că eram drogaţi când i l-am dat.

Harry înghiţi în sec.

— A pus laba pe ea, zise Oleg.

— Cine?

— Dubai. A pus mâna pe Irene. O ţine ostatică fiindcă vrea să se asigure că nu vorbesc.

Harry îl privi lung pe Oleg, care-şi lăsase capul în jos.

— De-asta n-am spus nimic.

— Tu *ştii* toate astea? Şi te-au ameninţat cu ceea ce va păţi Irene dacă vorbeşti?

— Nu era nevoie. Ştiu şi ei că nu sunt idiot. În plus, trebuie să-i închidă şi ei gura. Au pus mâna pe ea, Harry.

Harry îşi schimbă poziţia. Îşi aminti că stăteau exact la fel înainte de competiţiile importante. Cu capetele plecate, în tăcere, într-un fel de concentrare comună. Oleg nu dorise niciodată sfaturi. Iar Harry nu avusese ce sfaturi să-i dea. Însă lui Oleg îi plăcea pur şi simplu să stea acolo.

Harry tuşi. Acum nu era competiţia lui Oleg.

— Dacă e să avem o şansă s-o salvăm pe Irene, trebuie să mă ajuţi să-l găsesc pe Dubai, zise Harry.

Oleg se uită la Harry. Îşi băgă mâinile sub coapse şi îşi mişcă picioarele pe loc. Aşa cum făcea când era mic. După care încuviinţă.

— Începe cu crima, zise Harry. Nu te grăbi.

Oleg închise ochii câteva secunde. După care îi redeschise.

— Eram drogat, îmi injectasem violină lângă râu, în spatele adăpostului nostru din Hausmanns gate. Era mai sigur. Dacă aveam o doză în apartament şi vreunul dintre ceilalţi era disperat, ar fi sărit pe mine să mi-o fure, înţelegi?

Harry încuviinţă.

— Primul lucru pe care l-am văzut când am urcat a fost uşa biroului de vizavi. Fusese spartă. Din nou. Nu m-am mai gândit la asta. M-am dus în sufrageria noastră şi l-am văzut pe Gusto. Şi un bărbat cu cagulă, care ţinea o armă îndreptată spre Gusto. Nu ştiu dacă din cauza drogurilor sau a discuţiei, dar am ştiut că nu era un jaf. Gusto urma să fie omorât. Aşa că am reacţionat din instinct. M-am aruncat spre mâna cu arma. Însă era prea târziu şi a reuşit să tragă un foc. Am căzut la podea şi când am ridicat capul, eram întins lângă Gusto, cu ţeava armei la cap. Bărbatul n-a scos o vorbă şi eram convins că o să mor.

Oleg se opri şi inspiră adânc.

— Dar parcă nu reuşea să se hotărască. După aia şi-a trecut degetul peste gât ca să-mi arate ce-o să se întâmple dacă nu-mi ţin gura.

Harry dădu din cap.

— A repetat mesajul şi i-am făcut semn că am înţeles. După care a plecat. Gusto sângera ca un porc înjunghiat şi ştiam că are nevoie urgent de ajutor. Numai că nu îndrăzneam să mă mişc; eram sigur că bărbatul cu arma era încă afară şi aştepta, fiindcă nu-i auzisem paşii pe scară. Şi dacă mă vedea, poate se răzgândea şi mă împuşca şi pe mine până la urmă.

Picioarele lui Oleg se agitau frenetic în sus şi în jos.

— Am încercat să-i iau pulsul lui Gusto, am încercat să vorbesc cu el, i-am zis că aduc ajutoare. Dar nu mi-a răspuns. După aia nu i-am mai simţit pulsul. Şi n-am mai suportat să stau acolo. Am fugit.

Oleg se îndreptă de spate ca şi cum l-ar fi săgetat o durere, îşi împreună palmele şi le duse la ceafă. Pe măsură ce vorbea, vocea i se îngroşa tot mai tare:

— Eram drogat, nu puteam gândi limpede. M-am dus la râu. M-am gândit să înot. Poate aveam noroc şi mă înecam. Apoi am auzit sirenele. Şi după aia au venit… Nu mă gândeam decât la degetul ăla trecut peste gât. Şi că trebuia să-mi ţin gura. Pentru că ştiu cum sunt oamenii ăia, i-am auzit vorbind despre ce fac.

— Şi ce fac?

— Atacă în punctul cel mai vulnerabil. La început, mi-a fost teamă pentru mama.

— Dar era mai simplu să o ia pe Irene, zise Harry. O vreme, nimeni n-ar fi reacţionat la dispariţia unei fete de pe străzi.

Oleg se uită la Harry şi înghiţi în sec.

— Deci mă crezi?

Harry ridică din umeri.

— Ţie ţi-e uşor să mă abureşti, Oleg. Presupun că aşa e când eşti… când… ştii tu.

Lui Oleg i se umplură ochii de lacrimi.

— Dar… dar e neplauzibil. Toate dovezile…

— Lucrurile se aşază la locul lor, zise Harry. Reziduurile de pe braţ le ai de când te-ai aruncat asupra atacatorului. Sângele lui Gusto, de când i-ai luat pulsul. Şi tot atunci ţi-ai lăsat şi amprentele pe el. Şi nimeni n-a văzut pe cineva plecând după focurile de armă pentru că ucigaşul s-a dus în biroul de vizavi, a ieşit pe fereastră şi a coborât pe scara de incendiu care dă spre râu. De-asta n-ai auzit paşi pe scară.

Oleg îşi fixase privirea gânditoare undeva pe pieptul lui Harry.

— Dar de ce a fost ucis Gusto? Şi cine l-a ucis?

— Nu ştiu. Însă cred că a fost ucis de cineva pe care-l cunoşti.

— Cineva pe care-l cunosc?

— Da. De-asta a făcut doar gesturi şi n-a vorbit. Ca să nu-i recunoşti vocea. Iar cagula arată că se temea că ar putea fi recunoscut şi de alţii din lumea drogurilor. Ar putea fi cineva pe care-l mai văzuserăţi majoritatea care stăteaţi acolo.

— Dar pe mine de ce m-a cruţat?

— Habar n-am.

— Nu pricep. Au încercat să mă omoare mai târziu, în puşcărie. Deşi nu scosesem nicio vorbă.

— Poate că asasinul nu primise instrucţiuni detaliate despre ce avea de făcut cu posibilii martori.

Harry ezită.

— Pe de o parte, l-ai putea recunoaşte după conformaţie, limbajul corpului şi gesturi dacă l-ai mai văzut de multe ori înainte. Pe de altă parte, erai atât de drogat, că probabil nu observai mare lucru.

— Deci drogurile salvează vieţi? întrebă Oleg cu un zâmbet şovăitor.

— Da. Deşi s-ar putea ca şeful lui să nu fi fost de acord cu decizia lui atunci când i-a dat raportul. Dar atunci era deja prea târziu. Aşa că au răpit-o pe Irene ca să se asigure că nu dai din gură.

— Ştiau că o să-mi ţin gura câtă vreme o au pe Irene, de ce să mă omoare?

— Am apărut eu, zise Harry.

— Tu?

— Da. Au ştiut că sunt în Oslo din secunda în care am aterizat. Ştiau că eu sunt cel care te poate face să vorbeşti. Nu mai era suficient s-o ţină ostatică pe Irene. Aşa că Dubai a dat ordin să fii redus la tăcere în închisoare.

Oleg dădu încet din cap.

— Povesteşte-mi despre Dubai, îi ceru Harry.

— Nu l-am cunoscut niciodată. Dar cred că am fost la el acasă o dată.

— Şi unde e?

— Nu ştiu. Gusto şi cu mine am fost luaţi de locotenenţii lui şi duşi cu maşina la o casă, numai că eu eram legat la ochi.

— Dar ştii că era casa lui Dubai, nu?

— Aşa mi-a spus Gusto. Şi părea locuită. Părea o casă cu mobilă, covoare şi draperii dacă ştii…

— Ştiu ce spui. Zi mai departe.

— Ne-au dus într-o pivniţă şi atunci mi-au scos legătura de la ochi. Pe podea zăcea un bărbat mort. Au spus că asta îi fac ei cui încearcă să-i înşele. Uită-te bine, mi-au zis. După aia a trebuit să le povestim ce se întâmplase la Alnabru. De ce nu era uşa încuiată când ajunsese poliţia. Şi de ce dispăruse Tutu.

— Alnabru?

— Ajung şi la asta.

— Bine. Omul ăla cum fusese omorât?

— Cum adică?

— Avea răni de cuţit pe faţă? Sau fusese împuşcat?

— Păi, n-am ştiut cum a murit până nu i s-a urcat Peter cu picioarele pe burtă. Atunci a început să-i curgă apă pe la colţul gurii.

Harry îşi umezi buzele.

— Ştii cine era mortul?

— Da. Un poliţist sub acoperire care-şi pierdea vremea pe la noi. Îi spuneam Omul cu Beretă, pentru că purta o şapcă.

— Hmm.

— Harry?

— Da?

Oleg dădea acum frenetic din picioare.

— Nu ştiu multe despre Dubai. Nici măcar Gusto nu vorbea despre el. Dar ştiu că o să mori dacă încerci să-l prinzi.

Partea a treia

26

Mama şobolan orbecăia cu nerăbdare pe podea. Inima omului bătea, dar tot mai slab. Se opri din nou lângă pantof. Muşcă din piele. Piele moale, dar groasă, solidă. Trecu din nou peste corp. Hainele nu miroseau doar a pantofi, miroseau a sudoare, mâncare şi sânge. Omul – putea mirosi că era un mascul – zăcea în aceeaşi poziţie, nu se mişcase şi tot bloca intrarea. Scurmă cu ghearele abdomenul omului. Ştia că era cea mai scurtă rută. Bătaie slabă a inimii. Nu avea să mai dureze mult până putea să înceapă.

★

Nu e vorba că trebuie să nu mai trăieşti, tată. Dar trebuie să mori ca să pui capăt rahatului. Ar trebui să existe o cale mai bună, nu crezi? O evadare fără durere în lumină în loc de blestematul ăsta de întuneric rece care pare să se închidă peste tine. În mod clar, cineva ar fi trebuit să pună o grăunţă de opiaceu în gloanţele pentru Makarov, ar fi trebuit să facă aşa cum am făcut eu pentru Rufus, câinele râios, ar fi trebuit să-mi cumpere un bilet doar dus spre Euforia şi drum bun, pentru numele lui Dumnezeu! Dar tot ce e bun în lumea asta de rahat e fie pe reţetă, fie epuizat sau atât de scump, că trebuie să-ţi vinzi sufletul ca să guşti. Viaţa e un restaurant pe care nu ţi-l poţi permite. Moartea, nota de plată pentru mâncarea pe care nici măcar n-ai avut ocazia să o mănânci. Aşa că o să comanzi ce e mai scump din meniu, oricum ai încurcat-o, nu? Şi poate apuci să iei o gură.

Bine, tată, n-o să mă mai văicăresc, aşa că nu pleca acum, n-ai auzit şi restul. Restul e bun. Unde rămăsesem? Da, la câteva zile după spargerea din Alnabru, Peter şi Andrei au venit după mine şi după Oleg. I-au legat o eşarfă la ochi lui Oleg, am mers cu maşina acasă la moşu' şi ne-au dus jos, în pivniţă. Nu mai fusesem niciodată acolo. Ne-au dus pe un coridor lung şi îngust, unde am fost nevoiţi să lăsăm capul în jos şi umerii ni se frecau de pereţi. Mi-am dat seama că nu

era o pivniţă, ci un tunel subteran. Poate o cale de fugă. Care nu-l ajutase pe Omul cu Beretă, care arăta ca un şobolan înecat. Mă rog, chiar *era* un şobolan înecat.

După aia l-au dus pe Oleg înapoi la maşină, iar eu am fost chemat la moşu'. Stătea pe un scaun în faţa mea, fără nicio masă între noi.

— Aţi fost amândoi acolo? m-a întrebat el.

L-am privit drept în ochi.

— În caz că mă întrebaţi dacă am fost în Alnabru, răspunsul e nu.

M-a cercetat în tăcere.

— Eşti ca mine, a zis el în cele din urmă. E imposibil să-ţi dai seama dacă minţi.

N-aş putea să jur, dar am crezut că sesizez un zâmbet.

— Ei bine, Gusto, ai înţeles ce era jos?

— Poliţistul sub acoperire. Omul cu Beretă.

— Corect. Şi de ce?

— Nu ştiu.

— Încearcă să ghiceşti.

Îmi închipui că fusese un profesor de rahat într-o viaţă anterioară. Însă i-am răspuns:

— A şterpelit ceva.

Moşul a clătinat din cap.

— A descoperit că locuiesc aici. Ştia că n-are motive suficiente să ceară un mandat de percheziţie. După arestarea Los Lobos şi ultima captură din Alnabru, a avut un presentiment că n-o să obţină niciodată mandat de percheziţie, oricât de solide ar fi fost argumentele lui…

Moşu' a zâmbit.

— Îi dădusem un avertisment care credeam că-l va opri.

— Da?

— Copoii de teapa lui se bazează pe identitatea lor falsă. Îşi imaginează că e imposibil să descoperi cine sunt în realitate. Ce familie au. Însă poţi găsi totul în arhivele poliţiei dacă ai parolele potrivite. Şi le ai dacă ai, de exemplu, un post de încredere la Orgkrim. Şi cum l-am avertizat?

Am răspuns fără să mă mai gândesc.

— I-aţi lichidat copiii?

Chipul moşului s-a întunecat.

— Nu suntem monştri, Oleg.

— Scuze.

— În plus, n-avea copii.

Râsetul lui de locomotivă.

— Însă avea o soră. Sau poate că era doar soră vitregă.

Am dat din cap. Îmi era imposibil să-mi dau seama dacă minte.

— Am spus că va fi violată şi apoi o să i se scurteze suferinţa. Numai că l-am subapreciat. În loc să ia în considerare că mai avea şi alte rude de care să aibă grijă, a trecut la atac. Un atac singuratic, dar disperat. A reuşit să intre prin efracţie aici noaptea trecută, şi noi nu eram pregătiţi. Probabil că şi-a iubit mult sora. Era înarmat; am coborât în pivniţă, iar el a venit după mine. După care a murit.

Moşu' şi-a înclinat capul.

— De ce a murit?

— Îi curgea apă pe gură. Înec?

— Corect. Dar înecat unde anume?

— A fost adus aici de la un lac sau aşa ceva?

— Nu. A intrat prin efracţie şi s-a înecat. Deci?

— Atunci nu ştiu…

— Gândeşte!

Cuvântul a plesnit ca un bici.

— Dacă vrei să supravieţuieşti, trebuie să fii în stare să gândeşti, să tragi concluzii din ceea ce vezi. Asta e viaţa reală.

— Bine, bine.

Am încercat să mă gândesc.

— Pivniţa nu e o pivniţă, ci un tunel.

Moşu' şi-a încrucişat braţele.

— Şi?

— E mai lung decât proprietatea asta. Ar putea ieşi, bineînţeles, pe un câmp.

— Dar?

— Dar mi-aţi spus că deţineţi proprietatea vecină, aşa că probabil ajunge până acolo.

Moşu' a zâmbit satisfăcut.

— Ghiceşte cât de vechi e tunelul.

— Vechi. Zidurile erau acoperite cu muşchi.

— Alge. După ce mişcarea de rezistenţă a atacat fără succes casa de patru ori, şeful Gestapoului a pus să fie săpat un tunel. Au reuşit să ţină totul secret. După-amiaza, când venea acasă, Reinhard intra pe uşa de-aici, ca să-l vadă toată lumea. Aprindea luminile, după care străbătea tunelul până la adevărata lui locuinţă de-alături şi-l trimitea aici pe locotenentul german despre care toată lumea credea că locuieşte dincolo. Acesta începea să se învârtă prin casă, adesea pe lângă ferestre, îmbrăcat cu acelaşi gen de uniformă ca şeful lui de la Gestapo.

— Era o momeală.

— Corect.

— De ce îmi spuneţi toate astea?

— Pentru că vreau să ştii cum e viaţa reală, Gusto. Cei mai mulţi oameni din ţara asta nu ştiu nimic despre ea, habar n-au de preţul supravieţuirii în viaţa reală. Îţi spun toate astea pentru că vreau să ţii minte că am avut încredere în tine.

S-a uitat la mine ca şi cum ar fi spus ceva foarte important. M-am prefăcut că înţeleg; voiam să mă duc acasă. Poate că îşi dădea şi el seama.

— Mă bucur că te-am văzut, Gusto. O să vă ducă Andrei înapoi.

Când maşina a trecut pe lângă universitate, mi-am dat seama că în campus se ţinea, probabil, o petrecere studenţească. Auzeam sunetele scoase de chitarele unei trupe rock, pe o scenă în aer liber. Pe Blindernveien, venea spre noi un şuvoi de tineri. Chipuri vesele, pline de aşteptări, de parcă li se promisese ceva, un viitor sau aşa ceva.

— Ce-i asta? a întrebat Oleg, încă legat la ochi.

★

— Asta e viaţa nereală, i-am răspuns eu.

— Şi n-ai idee cum s-a înecat? întrebă Harry.

— Nu, răspunse Oleg.

Bătea tot mai tare din picioare; îi trepida tot corpul.

— Bun, deci erai legat la ochi, dar spune-mi tot ce-ţi aminteşti din drumul spre şi dinspre locul ăla. Toate sunetele. Când te-ai dat jos din maşină, de exemplu, ai auzit un tren sau un tramvai?

— Nu. Dar ploua când am ajuns, aşa că în principiu asta am auzit.

— Ploaie uşoară sau în ropote?

— Uşoară. Abia dacă am simţit-o când am coborât din maşină. Dar atunci am auzit-o.

— Bun, dacă ploaia uşoară nu face de obicei mult zgomot, se pot auzi picăturile când cad pe frunze?

— Posibil.

— Ce-ai simţit sub picioare când te îndreptai spre uşă? Asfalt? Pietre? Iarbă?

— Pietriş. Cred. Da, s-a auzit un zornăit. Aşa am ştiut unde era Peter. El e mai greu, aşa că făcea cel mai mult zgomot.

— Bun. Trepte la uşa de la intrare?

— Da.

— Câte?

Oleg gemu.

— Bine, rosti Harry. Când ai ajuns la uşă, mai ploua?

— Da, bineînţeles.

— Vreau să spun, te ploua pe păr?

— Da.

— Deci fără terasă acoperită.

— Ai de gând să cauţi locurile din Oslo fără terasă acoperită?

— Păi, zone diferite din Oslo au fost construite în perioade diferite şi au un număr de caracteristici comune.

— Şi care e perioada istorică pentru case din lemn, cu alei de pietriş şi trepte până la uşă, fără o copertină sau linii de tramvai în apropiere?

— Parcă ai fi inspector-şef.

Harry nu reuşi să-i smulgă băiatului zâmbetul sau hohotul de râs la care spera.

— Când ai plecat, ai remarcat vreun sunet în apropiere?

— Cum ar fi?

— Cum ar fi ţiuitul unei treceri de pietoni.

— Nu, nimic de genul ăsta. Însă se auzea muzică.

— Înregistrată sau live?

— Cred că live. Talgerele se auzeau clar. Se auzeau şi chitarele, un sunet care plutea şi dispărea în bătaia vântului.

— Sună a muzică live. Bună memorie.

— Ţin minte doar pentru că se auzea una dintre melodiile tale.

— Melodiile *mele?*

— De pe unul dintre discurile tale. Ţin minte pentru că Gusto a spus că aia era viaţă nereală, iar eu am crezut că a fost o asociere inconştientă. Probabil că auzise versul pe care tocmai îl cântau.

— Ce vers?

— Ceva despre un vis. Am uitat, dar tu puneai tot timpul cântecul ăla.

— Haide, Oleg, e important.

Oleg se uită la Harry. Picioarele încetaseră să i se mai agite. Închise ochii şi încercă să fredoneze o melodie.

— *It's just a dreamy Gonzales…*

Deschise ochii, cu faţa roşie.

— Ceva de genul ăsta.

Harry fredona pentru sine. Şi clătină din cap.

— Îmi pare rău, zise Oleg. Nu sunt sigur şi a durat doar câteva secunde.

— E-n regulă, încercă să-l liniştească Harry, bătându-l uşor pe umăr. Atunci spune-mi ce s-a întâmplat la Alnabru.

Picioarele lui Oleg începură să se agite din nou. Băiatul inspiră profund de două ori, aşa cum învăţase să procedeze la linia de pornire înainte de a se ghemui pentru start. Apoi vorbi.

După aceea, Harry rămase locului multă vreme, frecându-şi ceafa.

— Deci aţi găurit un om până a murit?

— Nu noi. Un poliţist.

— Pe care nu ştii cum îl chema. Sau unde lucra.

— Nu, şi Gusto, şi el au fost foarte atenţi cu asta. Gusto a zis că e mai bine să nu ştiu.

— Şi n-ai idee ce s-a întâmplat cu cadavrul?

— Nu. O să mă denunţi?

— Nu.

Harry îşi scoase o ţigară din pachet.

— Primesc şi eu una? întrebă Oleg.

— Îmi pare rău, fiule. Îţi face rău la sănătate.

— Dar…

— Cu o condiţie. Să-l laşi pe Hans Christian să te ascundă şi să mă laşi pe mine să o găsesc pe Irene.

Oleg se uită înspre blocurile de pe dealul din spatele stadionului, cu ghivece de flori atârnate la balcoane. Harry îi cercetă profilul. Mărul lui Adam urcând şi coborând pe gâtul subţire.

— S-a făcut, acceptă Oleg.

— Bine.

Harry scoase încă o ţigară şi le aprinse pe amândouă.

— Acum înţeleg ce e cu degetul de metal, zise Oleg. Ca să poţi fuma.

— Da, zise Harry, ţinând ţigara între proteza din titan şi arătător, în timp ce căuta numărul lui Rakel pe mobil.

Nu avu nevoie să-i ceară numărul lui Hans Christian, pentru că era cu ea şi spuse că vine imediat.

Oleg se aplecă, de parcă s-ar fi făcut brusc mai frig.

— Unde o să mă ascundă?

— Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu.

— De ce?

— Am testicule extrem de sensibile. Spun tot doar când aud cuvintele *baterie de maşină.*

Oleg râse. Scurt, dar râse.

— Nu te cred. I-ai lăsa să te omoare înainte să scoţi o vorbă.

Harry se uită la băiat. Ar fi fost în stare să spună glume proaste toată ziua doar ca să vadă o urmă de zâmbet pe faţa lui.

— Ai avut mereu aşteptări mari de la mine, Oleg. Prea mari. Iar eu mi-am dorit întotdeauna să mă vezi mai bun decât sunt.

Oleg îşi privi mâinile.

— Nu-şi văd toţi băieţii taţii ca pe nişte eroi?

— Poate că da. Şi n-am vrut să mă vezi ca pe un dezertor, cineva care spală putina. Însă lucrurile tot s-au petrecut aşa cum s-au petrecut. Ce voiam să spun e că, deşi n-am fost alături de tine, nu înseamnă că n-ai fost important pentru mine. Nu ne putem trăi vieţile aşa cum am dori. Suntem prizonierii… chestiilor. Prizonierii a ceea ce suntem.

Oleg îşi ridică bărbia.

— Prizonierii porcăriilor şi rahaturilor.

— Şi asta.

Traseră din ţigări la unison. Şi urmăriră fumul dus de vânt înspre cerul albastru, întins şi senin. Harry ştia că nicotina nu putea compensa dorinţele acute ale băiatului, dar, cel puţin, era o diversiune. La asta se rezumă totul în următoarele câteva minute.

— Harry?

— Da?

— De ce nu te-ai întors?

Harry mai trase un fum înainte de a răspunde.

— Fiindcă maică-ta considera că nu sunt bun nici pentru tine, nici pentru ea. Şi avea dreptate.

Harry continuă să fumeze, privind în zare. Ştia că acum Oleg nu voia să fie văzut. Băieţilor de optsprezece ani nu le place să fie priviţi când plâng. Şi nu voia nici să-i pună un braţ în jurul umerilor şi să spună ceva. Voia să fie lângă el. Fără distrageri. Să se gândească alături de el la cursa care urma.

Când auziră maşina apropiindu-se, coborâră din tribună şi se duseră în parcarea stadionului. Harry îl văzu pe Hans Christian punându-şi mâna pe braţul lui Rakel când era pe punctul de a ţâşni din maşină.

Oleg se întoarse către Harry, se îndreptă de spate, îşi prinse arătătorul de arătătorul lui şi îşi lipi umărul drept de umărul lui. Însă Harry nu-l lăsă să scape aşa de uşor. Îl trase aproape de el. Îi şopti la ureche:

— Câştigă.

★

Ultima adresă cunoscută a lui Irene era locuinţa părinţilor, care se afla în Grefsen şi era o casă cuplată. O mică grădină neîngrijită, cu meri, dar fără fructe, şi un leagăn.

Îi deschise un tânăr, despre care Harry aprecie că avea în jur de douăzeci de ani. Chipul lui îi era familiar şi creierul de poliţist al lui Harry căută o fracţiune de secundă în baza de date personală, obţinând două rezultate.

— Mă numesc Harry Hole. Iar dumneata eşti cumva Stein Hanssen?

— Da?

Chipul lui trăda o combinaţie de inocenţă şi alertă, tipică pentru un tânăr care trecuse prin bune şi prin rele, însă care încă şovăia între o deschidere exagerată şi o prudenţă descurajantă exagerată în confruntarea cu restul lumii.

— Te recunosc dintr-o poză. Sunt prieten cu Oleg Fauke.

Harry căută o reacţie în ochii cenuşii ai lui Stein Hanssen, dar aceasta nu se ivi.

— Poate că ai auzit că a fost eliberat? Cineva a mărturisit că l-a ucis pe fratele tău vitreg.

Stein Hanssen clătină din cap. Aceeaşi expresie minimală.

— Sunt fost poliţist. Încerc să dau de sora dumitale, Irene.

— De unde şi până unde?

— Vreau să mă asigur că e-n regulă. I-am promis lui Oleg.

— Minunat. Ca să-i dea el în continuare droguri?

Harry îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Oleg e curat acum. După cum poate ştii, aşa ceva te costă. Însă e curat pentru că a vrut să încerce s-o găsească. O iubeşte, Stein. Dar eu aş vrea să încerc să o găsesc pentru noi toţi, nu doar pentru el. Şi sunt considerat destul de priceput când e vorba de găsit oameni.

Stein Hanssen se uită la Harry, ezită, după care deschise uşa.

Harry îl urmă în living. Încăperea era curată, ordonată, frumos mobilată şi părea complet nelocuită.

— Părinţii tăi…

— Nu locuiesc aici acum. Iar eu stau aici doar atunci când nu sunt în Trondheim.

Vorbea cu un „r” cântat, care odinioară era socotit simbol al statutului social pentru familiile care îşi permiteau bone din Sørland. „Genul de «r» din cauza căruia vocea ta e uşor de ţinut minte”, îşi zise Harry, fără să ştie de ce-i trecuse aşa ceva prin cap.

Pe pianul care părea să nu fi fost folosit niciodată se afla o fotografie, probabil de-acum şase sau şapte ani. Irene şi Gusto erau mai tineri, versiuni mai mici ale lor, afişând haine şi tunsori cu care Harry presupunea că le-ar fi fost ruşine să se afişeze acum. Stein era în spate, cu o expresie de seriozitate. Mama stătea cu braţele încrucişate, având pe buze un zâmbet condescendent, aproape sarcastic. Tatăl avea un zâmbet care-l făcu pe Harry să creadă că el fusese cu ideea acestei fotografii de familie. Măcar el era singurul care dădea dovadă de un pic de entuziasm.

— Deci asta e familia?

— A fost. Părinţii mei sunt divorţaţi. Taică-meu s-a mutat în Danemarca. Cred că „fugit” ar fi mai corect. Mama e în spital. Restul… în fine, evident că îi ştiţi pe ceilalţi.

Harry încuviinţă. Unul mort. Unul dispărut. Mari pierderi pentru o singură familie.

Se aşeză neinvitat pe unul dintre fotoliile adânci.

— Îmi poţi spune ceva care să mă ajute să o găsesc pe Irene?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Harry zâmbi.

— Încearcă.

— Irene s-a mutat la mine, în Trondheim, după ce a avut o experienţă despre care n-a vrut să-mi povestească. Dar sunt sigur că a fost mâna lui Gusto. Ea îl idolatriza, era în stare de orice pentru el, îşi închipuia că ţine la ea pentru că o mângâia din

când în când pe obraz. Însă după câteva luni a primit un telefon şi a zis că trebuie să se întoarcă în Oslo. A refuzat să spună de ce. Asta s-a întâmplat acum patru luni, iar de atunci n-am mai văzut-o şi nici n-am mai auzit de ea. Două săptămâni mai târziu, când am văzut că nu pot să iau legătura cu ea, m-am dus la poliţie şi am dat-o dispărută. Poliţia a luat notă, a făcut nişte verificări şi după aia nu s-a mai întâmplat nimic. Nimănui nu-i pasă de o drogată care trăieşte pe străzi.

— Vreo teorie? întrebă Harry.

— Nu. Însă n-a plecat de bunăvoie. Nu e genul care s-o şteargă aşa… ca alţii.

Harry habar n-avea la cine se referea, însă remarca îl afectă. Stein Hanssen îşi piguli o cojiţă de pe antebraţ.

— Ce naiba vedeţi toţi la ea? Pe fata voastră? Chiar credeţi că le puteţi *avea* pe fetele voastre?

Harry se uită surprins la el.

— Voi? La ce te referi?

— Voi, bătrânii, cărora le curg balele după ea. Doar pentru că arată ca o Lolita de 14 ani.

Harry îşi aduse aminte de poza de pe uşa dulapului din vestiar. Stein Hanssen avea dreptate. Iar ideea prinse rădăcini. Poate că se înşelase. Poate că Irene era victima unei infracţiuni care n-avea nimic de-a face cu cazul lui.

— Înveţi în Trondheim. La Universitatea de Ştiinţă şi Tehnologie?

— Da.

— În ce domeniu?

— Tehnologia informaţiei.

— Hmm. Şi Oleg voia să meargă la facultate. Îl ştii?

Stein clătină din cap.

— N-ai vorbit niciodată cu el?

— Probabil că ne-am întâlnit de câteva ori. Întâlniri foarte scurte, s-ar putea spune.

Harry cercetă cu privirea antebraţul lui Stein. Deformaţie profesională. Însă în afară de cojiţă nu se vedeau alte semne. Bineînţeles că nu, Stein

Hanssen era un supravieţuitor, unul dintre cei care puteau face faţă. Harry se ridică în picioare.

— În orice caz, îmi pare rău de fratele tău.

— Frate adoptiv.

— Hmm. Îmi poţi da numărul tău de mobil? În caz că apare ceva.

— Cum ar fi?

Se priviră în ochi. Răspunsul plutea între ei, inutil de lămurit şi insuportabil de formulat. Cojiţa se rupsese şi pe braţul lui Stein se prelingea acum înspre palmă un firişor de sânge.

— Ştiu ceva care ar putea fi de ajutor, zise Stein Hanssen când Harry ajunsese pe treapta de la intrare. Locurile unde intenţionaţi să o căutaţi. Urtegata. Møtestedet Kafé. Parcurile. Hostelurile. Adăposturile drogaţilor. Cartierul prostituatelor. Uitaţi de ele. Am fost eu deja.

Harry încuviinţă şi îşi puse ochelarii de soare.

— Ţine-ţi mobilul deschis, bine?

✯

Harry se duse la Lorry Kafé la prânz, însă pe treptele de la intrare simţi o poftă bruscă de bere şi se întoarse în prag. Se duse într-un local nou, vizavi de Casa Literaturii. Plecă de acolo după ce inspectă rapid clientela şi ajunse până la urmă în Pla, unde comandă o variantă thailandeză de *tapa.*

— Băutură? Singha?

— Nu.

— Tiger?

— Nu ai decât bere?

Chelnerul înţelese aluzia şi se întoarse cu apă.

Harry mâncă nişte creveţi uriaşi şi pui, dar refuză cârnaţii în stil thailandez. Apoi o sună pe Rakel acasă şi îi ceru să se uite prin CD-urile pe care le dusese el de-a lungul anilor în Holmenkollen şi pe care le lăsase acolo. Pe unele îşi dorise să le asculte de plăcere, cu altele voise să-şi răscumpere păcatele. Elvis Costello, Miles Davis, Led Zeppelin, Count Basie, Jayhawks, Muddy Waters. Nu răscumpăraseră nimic.

Rakel păstrase într-o secţiune separată de pe raftul cu discuri ceea ce ea numea, fără ironie, „muzica lui Harry”.

— Te rog să citeşti toate titlurile, zise el.

— Glumeşti?

— Îţi explic mai târziu.

— Bine. Primul este Aztec Camera.

— Cumva ai…

— Da, le-am aşezat alfabetic, răspunse Rakel, părând jenată.

— E o chestie masculină.

— E o chestie de tip Harry. Iar CD-urile sunt ale tale. Le pot citi acum?

După douăzeci de minute, ajunseră la W şi la Wilco, fără să găsească vreo asociere. Rakel oftă, dar merse mai departe.

— „When You Wake Up Feeling Old”.

— Hmm. Nu.

— „Summerteeth”.

— Hmm. Următorul.

— „In a Future Age”.

— Stai!

Rakel se opri, iar Harry începu să râdă.

— Ce-i aşa de amuzant? întrebă Rakel.

— Corul din „Summerteeth”. Cântă ceva de genul… *It’s just a dream he keeps having.*

— Nu sună extraordinar, Harry.

— Ba da! Adică originalul sună bine. Aşa de bine, că i-am pus melodia de mai multe ori lui Oleg. Însă el credea că versurile erau *It’s just a dreamy Gonzalez.*

Harry râse din nou. Şi începu să cânte:

— *It’s just a dreamy Gonz…*

— Te rog, Harry.

— Bine. Poţi să te duci la computerul lui Oleg şi să-mi cauţi ceva pe internet?

— Ce anume?

— Caută pe Google Wilco şi du-te pe pagina lor. Vezi dacă au avut concerte în Oslo anul ăsta. Şi dacă da, când.

Rakel reveni după şase minute.

— Unul singur.

Îi spuse lui Harry unde anume.

— Mersi, zise Harry.

— Iar ai vocea aia.

— Ce voce?

— Aia excitată. Vocea de băieţel.

✯

Ca o armada ostilă, norii cenuşii rău-prevestitori se năpustiră pe la ora 4 asupra fiordului Oslo. Harry coti dinspre Skøyen către parcul Frogner şi parcă maşina pe Thorvald Erichsens Vei. După ce sunase de trei ori, fără succes, pe mobilul lui Bellman, încercase şi la sediul central al poliţiei, de unde i se comunicase că Bellman plecase devreme ca să se antreneze cu fiul lui la Oslo Tennisklubb.

Harry privi norii, apoi intră şi se uită la complexul clubului de tenis.

O clădire superbă, terenuri cu suprafaţă dură, terenuri cu zgură, chiar un teren central cu tribune. Cu toate astea, erau ocupate doar două dintre cele douăsprezece terenuri. În Norvegia, joci fotbal sau schiezi. Dacă te declari jucător de tenis, te alegi cu şuşoteli şi priviri bănuitoare.

Îl găsi pe Bellman pe un teren cu suprafaţă dură. Scotea mingi dintr-un coş şi le arunca uşor spre un băiat care probabil că exersa loviturile pe diagonală; era greu de spus, deoarece mingile zburau peste tot.

Harry intră pe poarta din spatele lui Bellman şi se opri pe teren, lângă acesta.

— Pare să aibă probleme, zise Harry, scoţându-şi pachetul cu ţigări.

— Harry, spuse Mikael Bellman, fără să se oprească sau să-şi ia privirea de la băiat. O să înveţe.

— Se vede o oarecare asemănare. Este…?

— Fiul meu. Filip. Zece ani.

— Ce zboară timpul! E talentat?

— Are ceva din taică-său, dar am încredere. Trebuie doar un pic împins de la spate.

— Nu credeam că mai e legal.

— Vrem ce e mai bun pentru copiii noştri, Harry, dar e posibil să le facem un deserviciu. Mişcă-ţi picioarele, Filip!

— Ai aflat ceva de Martin Pran?

— Pran?

— Cocoşatul ciudat de la spitalul Radium.

— A, da, tipul cu instinctul. Da şi nu. Adică, da, am verificat. Şi nu, n-avem nimic despre el. Absolut nimic.

— Hmm. Mă gândeam să te mai rog ceva.

— Îndoaie genunchii! Ce să fie?

— Un mandat de exhumare a lui Gusto Hanssen, ca să vedem dacă găsim ceva sânge sub unghii, pentru încă un test.

Bellman îşi mută privirea de la fiul lui, evident ca să vadă dacă Harry vorbea serios.

— Avem o mărturisire foarte plauzibilă, Harry. Cred că pot spune cu oarecare certitudine că un astfel de mandat ar fi respins.

— Gusto avea sânge sub unghii. Mostra a dispărut înainte de a fi analizată.

— Se mai întâmplă.

— Foarte rar.

— Şi al cui e sângele ăla, după tine?

— Nu ştiu.

— Nu ştii?

— Nu. Dar dacă prima mostră a fost sabotată, înseamnă că e periculoasă pentru cineva.

— De exemplu, pentru traficantul ăsta care a mărturisit, Adidas?

— Pe numele real: Chris Reddy.

— Oricum, n-ai terminat cu cazul ăsta, acum, că Oleg Fauke a fost eliberat?

— Oricum, băiatul n-ar trebui să ţină racheta cu ambele mâini la rever?

— Ştii ceva despre tenis?

— Am văzut câte ceva la televizor.

— Reverul cu o singură mână dezvoltă caracterul.

— Nici măcar nu ştiu dacă sângele are ceva de-a face cu crima. Poate s-a speriat cineva să nu fie

asociat cu Gusto?

— Cum ar fi?

— Poate Dubai. În plus, nu cred că Adidas l-a ucis pe Gusto.

— De ce nu?

— Un traficant înrăit care face mărturisiri din senin?

— Înţeleg ce vrei să spui, zise Bellman. Dar este o mărturisire. Şi încă una bună.

— Şi e doar o crimă legată de droguri, continuă Harry, ferindu-se de o minge rătăcită. Iar tu ai destule cazuri de rezolvat.

Bellman oftă.

— Situaţia e neschimbată, Harry. Resursele noastre sunt prea limitate ca să ne permitem să acordăm prioritate cazurilor pentru care avem deja o soluţie.

— *O* soluţie? De ce nu *soluţia?*

— Ca şef, eşti obligat să foloseşti formulări ambigue.

— Bine, atunci dă-mi voie să-ţi ofer două soluţii de caz. În schimb, mă ajuţi să găsesc o casă.

Bellman se opri şi nu mai aruncă mingi.

— Cum?

— O crimă din Alnabru. Un motociclist pe nume Tutu. O sursă mi-a spus că i-a fost găurită ţeasta.

— Şi sursa asta e dispusă să depună mărturie?

— Poate.

— Şi a doua?

— Tipul sub acoperire adus de apă lângă Operă. Aceeaşi sursă l-a văzut mort pe podeaua pivniţei lui Dubai.

Bellman miji un ochi. Petele pigmentare străluciră, ducându-l pe Harry cu gândul la un tigru.

— Tată!

— Du-te şi umple sticla cu apă la vestiar, Filip.

— Vestiarul e încuiat, tată!

— Şi care e codul?

— Anul în care s-a născut regele, dar nu-mi amintesc…

— Aminteşte-ţi şi potoleşte-ţi setea, Filip.

Băiatul îşi târşâi picioarele prin poarta de acces, cu braţele atârnate pe lângă corp.

— Ce vrei, Harry?

— Vreau o echipă care să scotocească pe lângă Frederikkeplassen, la universitate, pe o rază de un kilometru. Vreau o listă cu toate casele care corespund cu această descriere.

Îi întinse lui Bellman o foaie de hârtie.

— Ce s-a întâmplat în Frederikkeplassen?

— Un concert.

Dându-şi seama că n-o să mai afle şi altceva, Bellman se uită la foaia de hârtie şi citi cu voce tare:

— „Casă veche din lemn cu alee lungă cu pietriş, foioase şi trepte până la uşa de la intrare, fără copertină?" Pare descrierea pentru jumătate din casele din Blinden. Ce cauţi?

Harry îşi aprinse o ţigară.

— O gaură de şobolan. Un cuib de vultur.

— Şi dacă o găsim?

— Tu şi poliţiştii tăi aveţi nevoie de mandat de percheziţie ca să faceţi ceva, pe când un civil obişnuit ca mine s-ar putea rătăci într-o seară de toamnă şi ar fi nevoit să se adăpostească în cea mai apropiată casă.

— Bun, să văd ce pot face. Dar, mai întâi, explică-mi de ce eşti aşa de dornic să-l prinzi pe acest Dubai.

Harry ridică din umeri.

— Deformaţie profesională, probabil. Fă rost de listă şi trimite-o la adresa din josul paginii. După aia vedem ce pot obţine pentru tine.

Filip se întoarse fără apă când Harry pleca. Pe drum spre maşină, auzi mingea lovind lemnul rachetei şi o înjurătură.

Tunete îndepărtate bubuiau dinspre armada de nori, iar când Harry urcă în maşină, era întuneric beznă. Porni motorul şi îl sună pe Hans Christian Simonsen.

— Harry sunt. Care sunt în prezent pedepsele pentru profanare de morminte?

— Ăă, cred că între patru şi şase ani.

— Eşti dispus să rişti aşa ceva?

O pauză scurtă. Apoi:

— În ce scop?

— Ca să-l prinzi pe cel care l-a ucis pe Gusto. Şi poate şi pe cel care e pe urmele lui Oleg.

— Şi dacă nu sunt dispus?

O pauză foarte scurtă. Apoi:

— Bine, mă bag.

— Bun, află unde este îngropat Gusto şi adu nişte cazmale, o lanternă, foarfeci de unghii şi două şurubelniţe. Mergem mâine-noapte.

Când traversa Solli plass cu maşina, începu ploaia. Răpăia pe acoperişuri, pe străzi, peste bărbatul care stătea în Kvadraturen, vizavi de uşa deschisă a barului.

✯

Băiatul de la recepţie îi aruncă o privire morocănoasă lui Harry când îl văzu intrând.

— Vreţi să vă împrumut o umbrelă?

— Doar dacă aveţi scurgeri în hotel, răspunse Harry, trecându-şi o mână prin părul tuns perie şi împroşcând în jur cu picături de apă. Vreun mesaj?

Tânărul râse ca şi cum ar fi auzit o glumă.

Când urca la etajul al doilea, Harry avu impresia că aude paşi în apropiere şi se opri. Ascultă. Linişte. Fie fusese ecoul paşilor lui, fie cealaltă persoană se oprise şi ea.

Harry merse încet mai departe. Ajuns pe coridor, grăbi pasul, băgă cheia în broască şi deschise uşa. Cercetă cu privirea camera întunecată şi se uită dincolo de curtea interioară, înspre camera luminată a femeii. Nu era nimeni acolo. Nimeni acolo, nimeni aici.

Aprinse lumina.

Îşi văzu propria reflecţie în fereastră. Şi mai văzu pe cineva stând în spatele lui. Simţi imediat o mână grea strângându-l de umăr.

„Doar o fantomă poate fi atât de rapidă şi de tăcută”, îşi zise Harry, răsucindu-se. Ştia însă că e prea târziu.

27

— I-am văzut. O dată. Era ca un priveghi.

Cato încă îşi ţinea mâna mare şi murdară pe umărul lui.

Harry se auzi icnind şi îşi simţi plămânii apăsându-i coastele.

— Pe cine?

— Vorbeam cu cineva care vindea drăcovenia. Îl chema Bisken şi purta o zgardă de câine. Venise la mine pentru că era înspăimântat. Poliţia îl găbjise pentru posesie de heroină, iar el îi spusese Omului cu Beretă unde stătea Dubai. Omul cu Beretă îi promisese protecţie şi amnistie în schimbul unei mărturii în instanţă. Şi, cât stăteam acolo, au venit cu o maşină neagră. Costume negre, mănuşi negre. Era bătrân. Faţă latră. Arăta ca un aborigen alb.

— Cine?

— L-am văzut, dar… nu era acolo. Ca o fantomă. Iar când l-a zărit Bisken, n-a mişcat, n-a încercat să fugă sau să se lupte când l-au luat cu ei. După ce-au plecat, parcă visasem totul.

— De ce nu mi-ai povestit până acum?

— Pentru că sunt un laş. Ai un tutun?

Harry îi dădu pachetul, iar Cato se lăsă să cadă pe scaun.

— Urmăreşti o fantomă şi eu nu vreau să fiu implicat.

— Dar?

Cato ridică din umeri şi întinse mâna, iar Harry îi dădu bricheta.

— Sunt un bătrân pe moarte. N-am nimic de pierdut.

— Eşti pe moarte?

Cato îşi aprinse ţigara.

— Nu e ceva acut poate, dar toţi murim, Harry. Vreau doar să te ajut.

— Cu ce?

— Nu ştiu. Ce planuri ai?

— Pot să am încredere în tine?

— Iisuse, nu, nu poţi avea încredere în mine. Dar eu sunt şaman. Şi mă pot face invizibil. Pot veni şi pleca fără să observe cineva.

Harry îşi frecă bărbia.

— De ce?

— Ţi-am spus de ce.

— Te mai întreb o dată.

Cato se uită la Harry, mai întâi cu reproş. Apoi, când văzu că nu-i foloseşte, scoase un oftat profund de iritare.

— Poate că am avut şi eu un fiu odinioară. Pe care nu l-am tratat aşa cum ar fi trebuit. Poate că e o nouă ocazie. Nu crezi în ocazii noi, Harry?

Harry se uită la bătrân. Ridurile de pe faţa lui păreau şi mai adânci în întuneric, ca nişte văi, ca nişte tăieturi de cuţit. Harry întinse mâna, iar Cato scoase, ezitând, pachetul de ţigări din buzunar şi i-l dădu înapoi.

— Apreciez oferta, Cato. Îţi spun dacă o să am nevoie de tine. Dar ce am de gând acum e să fac legătura între Dubai şi moartea lui Gusto. De acolo, indiciile vor duce direct spre „arzătorul" din poliţie şi uciderea poliţistului sub acoperire care a fost înecat acasă la Dubai.

Cato clătină încet din cap.

— Ai o inimă curată şi curajoasă, Harry. Poate că te vei duce în rai.

Harry îşi vârî o ţigară între buze.

— Deci, până la urmă, va exista un soi de final fericit.

— Care trebuie sărbătorit. Pot să-ţi ofer ceva de băut, Harry Hole?

— Cine plăteşte?

— Eu, evident. Dacă dai banul. Îl poţi saluta pe Jim al tău, iar eu îl pot saluta pe Johnnie al meu.

— Piei de-aici!

— Haide. În adâncul sufletului, Jim e băiat bun.

— Noapte bună. Somn uşor.

— Noapte bună. Şi să nu dormi prea profund, în caz că…

— Noapte bună.

✯

Fusese acolo tot timpul, dar Harry reuşise să o înăbuşe. Până acum, până la invitaţia lui Cato. Dintr-odată, îi era imposibil să mai ignore sâcâiala. Începuse cu doza de violină, care pusese lucrurile în mişcare şi dezlănţuise dulăii. Iar acum aceştia urlau şi sfâşiau cu ghearele, lătrând până răguşeau şi înfigându-i colţii în măruntaie. Harry rămase întins pe pat, cu ochii închişi, ascultând ploaia şi sperând că o să adoarmă, iar somnul o să-l ducă departe.

Nu-l duse.

Avea în telefon un număr identificat cu două litere. AA. Alcoolicii Anonimi. Trygve, un membru AA şi un sponsor la care apelase de câteva ori în momente critice. Trei ani. De ce să înceapă acum, când era totul în joc şi el trebuia mai mult ca oricând să fie treaz? Nebunie. Auzi un ţipăt afară. Urmat de un hohot de râs.

La 11:10 se ridică şi plecă. Abia observă picăturile de apă care-i cădeau pe ţeastă când traversă strada către uşa deschisă. Iar de această dată nu auzi paşii din spatele lui, căci vocea lui Kurt Cobain îi umplea urechile, muzica parcă îmbrăţişându-l. Intră, se aşeză pe scaunul înalt de bar şi îi strigă barmanului.

— Whis… key. Jim… Beam.

Barmanul, care ştergea tejgheaua, se opri, lăsă cârpa lângă tirbuşon şi luă sticla de pe raftul din faţa oglinzii. Turnă. Puse paharul pe bar. Harry îşi aşeză braţele de o parte şi de cealaltă a paharului şi se uită lung la lichidul auriu-maroniu. Iar în clipa aceea nu mai exista nimic altceva.

Nici Nirvana, nici Oleg, nici Rakel, nici Gusto, nici Dubai. Nici chipul lui Tord Schultz. Nici silueta care blocă zgomotul străzii când intră. Nici mişcarea din spatele lui. Nici tonul muzical al arcurilor când lama ţâşni în afară. Nici respiraţia grea a lui Serghei Ivanov, aflat la un metru de el, cu picioarele unul lângă altul şi mâinile coborâte.

✯

Serghei se uită la ceafa bărbatului care stătea cu ambele braţe sprijinite de bar. Nu se putea o ocazie mai bună. Sosise clipa. Inima îi bătea cu putere. Pompa cu forţă sânge proaspăt, aşa cum o făcuse prima dată când adusese pachetele cu heroină din carlinga avionului. Frica dispăruse. Deoarece acum ştia că era viu. Era viu şi pe punctul de a-l ucide pe bărbatul din faţa lui. De *a-i lua* viaţa şi de a o face parte din viaţa lui. Ideea în sine îl făcea să se înalţe; ca şi cum ar fi consumat deja inima duşmanului. Acum. Mişcările. Serghei inspiră adânc, făcu un pas şi îşi puse mâna stângă pe capul lui Harry. Ca şi cum l-ar fi binecuvântat. Ca şi cum urma să-l boteze.

28

Serghei Ivanov nu-l putea prinde. Pur şi simplu nu putea. Ploaia aia nenorocită îi udase ţeasta şi părul, iar firele scurte îi alunecau printre degete, împiedicându-l să tragă de cap în spate. Mâna stângă a lui Serghei ţâşni din nou în faţă, îl prinse de frunte şi trase în spate, în vreme ce cu dreapta îi puse cuţitul la gât. Trupul bărbatului tresări violent. Serghei tăie cu cuţitul, simţi contactul cu pielea şi lama care tăia pielea. Gata! Şuvoiul de sânge fierbinte pe degetul lui arătător. Nu tăiase pe cât de adânc sperase el, dar încă trei bătăi de inimă şi totul avea să se sfârşească. Îşi ridică privirea spre oglindă ca să vadă jetul de sânge. Văzu un şir de dinţi şi, sub ei, o rană căscată, din care sângele se scurgea pe partea din faţă a cămăşii. Şi ochii bărbatului. Privirea lui – o uitătură rece, furioasă, de prădător – îl făcu să-şi dea seama că încă nu terminase treaba.

✯

Când simţi mâna pe cap, Harry îşi dădu seama instinctiv. Îşi dădu seama că nu era un client beat sau vreo cunoştinţă veche; erau ei. Mâna alunecă, oferindu-i lui Harry zecimea de secundă necesară pentru a se uita în oglindă şi pentru a zări lucirea oţelului. Ştia deja încotro se îndrepta. După aceea, mâna ajunse pe frunte şi îl smuci în spate. Era prea târziu să mai ducă mâna între gât şi lamă, aşa că se ridică pe bara scaunului şi se împinse în sus, apăsându-şi în acelaşi timp bărbia în piept. Nu simţi durerea când cuţitul îi spintecă pielea, ci doar atunci când arma începu să pătrundă spre bărbie şi străpunse membrana sensibilă din jurul osului.

Apoi zări privirea celuilalt în oglindă. Îi trăsese capul în spate, ceea ce îi făcea să semene cu doi prieteni care fac o fotografie. Harry simţi lama apăsată pe bărbie şi piept, încercând să găsească o cale spre una dintre cele două artere ale gâtului. Îşi dădu seama că în câteva secunde mişcarea avea să fie încununată de succes.

✯

Serghei îşi puse tot braţul peste fruntea bărbatului şi smuci spre el cu toată forţa. Capul victimei se lăsă pe spate, iar el văzu în oglindă lama găsind, în sfârşit, spaţiul dintre bărbie şi piept şi strecurându-se înăuntru. Oţelul muşcă din gât şi se mişcă în dreapta, către artera gâtului, carotida. *Scrâşti!* Bărbatul reuşise să-şi ridice mâna dreaptă şi să strecoare un deget între cuţit şi arteră. Însă Serghei ştia prea bine că lama ascuţită avea să taie degetul. Era doar o chestiune de apăsare. Trase. Şi trase din nou.

✯

Harry simţea apăsarea cuţitului, însă ştia că acesta nu mai putea înainta. Metalul cu cel mai bun raport rezistenţă-greutate. Nimic nu trecea prin titan, indiferent dacă era produs în Hong Kong sau altundeva. Numai că bărbatul era puternic şi avea să-şi dea seama repede că lama nu înainta.

Întinse mâna orbeşte în faţă, răsturnând paharul, şi găsi ceva.

Un tirbuşon clasic. Cel mai simplu model, cu spirală scurtă. Prinse bine mânerul, scoţând vârful tirbuşonului printre degete. Simţi un fior de panică în clipa când auzi lama cuţitului alunecând de-a lungul protezei. Îşi smuci capul cu putere, ca să poată vedea în oglindă. Să vadă unde să înfigă vârful. Îşi ridică mâna într-o parte şi izbi în spate, la nivelul capului.

Observă că trupul agresorului se crispează când tirbuşonul trecu prin pielea gâtului. Însă era o rană superficială, inofensivă, şi nu-l opri. Începea să mişte cuţitul spre stânga. Harry se concentră. Pentru tirbuşon, îţi trebuia o mână fermă, cu experienţă. Totuşi, nu era nevoie decât de câteva răsuciri ca să intre adânc în dop. Harry roti de două ori. Simţi tirbuşonul intrând în carne. Îl simţi adâncindu-se. Simţi o rezistenţă slabă. Esofagul. Atunci îl trase înapoi.

Ca şi cum scosese cepul unui butoi plin cu vin roşu.

✯

Serghei Ivanov era pe deplin conştient şi văzu întregul proces în oglindă când prima bătaie de inimă trimise un jet de sânge spre dreapta. Creierul lui înregistră informaţia, o analiză şi ajunse la o concluzie: bărbatul căruia încerca să-i taie gâtul găsise o arteră principală cu un tirbuşon, îi agăţase vasul de sânge de la gât şi acum sângera. Serghei mai avu trei gânduri înainte de a doua bătaie a inimii, când rămase inconştient.

Îşi dezamăgise unchiul.

N-avea să mai revadă niciodată mult-iubita lui Siberie.

Avea să fie îngropat cu un tatuaj mincinos.

La a treia bătaie a inimii, se prăbuşi. Şi, până să se încheie cântecul, Serghei Ivanov era mort.

✯

Harry se ridică de pe scaunul de bar. Văzu în oglindă tăietura de pe bărbie. Însă nu asta era cea mai gravă; mai erau şi tăieturi adânci pe gât, din care se prelingea sânge pe gulerul deja pătat.

Ceilalţi trei clienţi ai barului se făcuseră nevăzuţi. Îşi coborî privirea spre bărbatul întins pe podea. Din rana de la gât se scurgea încă sânge, dar nu mai ieşea în jeturi. Ceea ce însemna că nu-i mai bate inima şi n-avea niciun rost să încerce să-l resusciteze. Şi, chiar dacă mai rămăsese un pic de viaţă în el, Harry ştia că n-ar fi dezvăluit niciodată cine îl trimisese. Pentru că văzuse tatuajele care se iveau deasupra cămăşii. Nu cunoştea niciunul dintre simboluri, dar ştia că erau ruseşti. Svart Såkorn, poate. Erau diferite de tatuajele tipic occidentale ale barmanului, care se lipise de rafturi şi se holba cu pupilele atât de dilatate din cauza şocului, că păreau să acopere albul ochilor. Nirvana tăcuse şi era linişte deplină. Harry se uită la paharul de whiskey răsturnat.

— Scuze pentru mizerie, zise el.

După care luă cârpa de pe tejghea, şterse mai întâi locul unde îşi ţinuse mâinile, apoi paharul şi apoi mânerul tirbuşonului, pe care îl puse la loc.

Verifică să nu rămână nicio picătură din sângele lui pe bar sau pe podea. Apoi se aplecă deasupra mortului şi îi şterse mâna însângerată, apoi mânerul lung de fildeş al cuţitului şi lama. Arma – pentru că era o armă şi era inutil pentru orice altceva – era mai grea decât orice alt cuţit pe care-l ţinuse vreodată în mână. Muchia era ascuţită ca un cuţit japonez de sushi. Harry ezită. Apoi băgă lama în teacă, auzi un pocnet slab, puse siguranţa şi strecură cuţitul în buzunarul hainei.

— E-n regulă dacă plătesc cu dolari? întrebă Harry, folosind cârpa ca să culeagă o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel. Spune pe ei că sunt legali în Statele Unite.

Barmanul scoase nişte scâncete slabe, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar n-avea putere să vorbească.

Harry dădu să plece, însă se opri. Se întoarse ca să se uite la sticla de pe raft. Îşi umezi iarăşi buzele. Rămase nemişcat o secundă. Apoi corpul păru să-i tresară involuntar şi Harry plecă.

✯

Traversă strada prin ploaia torenţială. Ştiau unde stă. Sigur că ar fi putut să se ţină după el, dar putea să-l fi trădat şi băiatul de la recepţie. Sau „arzătorul” care-i aflase numele din înregistrările de rutină ale oaspeţilor hotelurilor. Dacă intra prin curtea din spate, ar fi putut ajunge neobservat în camera lui.

Poarta dinspre stradă era încuiată. Harry înjură.

Când ajunse la recepţie, văzu că nu era nimeni acolo.

Pe scări şi pe coridor lăsă în urmă pe linoleumul bleu o dâră de puncte roşii, ca un cod Morse.

Ajuns în cameră, luă trusa de cusut de pe noptieră şi se duse în baie, unde se dezbrăcă şi se aplecă deasupra chiuvetei, care, în scurt timp, se înroşi din pricina sângelui. Înmuie bine un prosop de mâini şi îşi şterse cu el bărbia şi gâtul, însă, curând, tăieturile de la gât se umplură cu sânge proaspăt. În lumina rece şi albă din încăpere, reuşi să bage aţă în ac şi să străpungă cu acul pielea albă de pe gât, întâi

dedesubtul, apoi deasupra rănii. Apoi începu să coasă, oprindu-se din când în când ca să şteargă sângele, apoi mergând mai departe. Aţa se rupse când aproape terminase. Înjură, trase capetele şi începu să coasă din nou, cu aţa în două. După aceea îşi cusu rana din bărbie, care merse mai uşor. Se spălă de sângele de pe piept şi îşi scoase o cămaşă curată din valiză. Apoi se aşeză pe pat. Ameţise. Însă se grăbea, căci se îndoia că urmăritorii erau departe, aşa că trebuia să acţioneze înainte să-şi dea ei seama că era în viaţă. Sună la Hans Christian Simonsen, iar după al patrulea apel, auzi o voce somnoroasă:

— Hans Christian.

— Harry. Unde e înmormântat Gusto?

— Cimitirul Vestre.

— Ţi-ai pregătit echipamentul?

— Da.

— Facem treaba în noaptea aste.. Ne întâlnim peste o oră pe aleea dinspre est.

— *Acum?*

— Da. Şi adu nişte plasturi.

— Plasturi?

— Un bărbier neîndemânatic, atâta tot. În şaizeci de minute din clipa asta, bine?

O pauză scurtă. Un oftat. Apoi:

— Bine.

Când era pe punctul să închidă, Harry crezu că aude o voce somnoroasă, vocea altcuiva. Însă până să se îmbrace, se convinsese singur deja că n-auzise bine.

29

Harry stătea sub un felinar singuratic. Aştepta deja de douăzeci de minute, când pe alee apăru Hans Christian, îmbrăcat cu un trening negru.

— Am parcat la Monolittveien, zise el, aproape fără suflare. Costumul de in este echipament-standard pentru profanarea de morminte?

Harry ridică privirea şi Hans Christian făcu ochii mari.

— Doamne, cum arăţi… Bărbierul ăla…

— Nu ţi-l recomand, răspunse Harry. Haide, să ne tragem de la lumină.

Odată ajunşi la adăpostul întunericului, Harry se opri.

— Bandajele?

— Aici.

Hans Christian cercetă cu privirea casele neluminate de pe dealul din spatele lor, în vreme ce Harry îşi lipi cu grijă plasturi peste cusăturile de la gât şi din bărbie.

— Calmează-te, nu ne poate vedea nimeni, zise Harry, luând una dintre cazmale şi pornind la drum.

Hans Christian se grăbi după el, scoase o lanternă mare şi o aprinse.

— Acum ne pot vedea, rosti Harry.

Hans Christian stinse lanterna.

Trecură prin luminişul memorialului de război, pe lângă mormintele marinarilor britanici şi merseră mai departe pe aleile cu pietriş. Harry îşi zise că moartea nu era cine ştie ce egalizator; pietrele funerare din cimitirul din vestul oraşului erau mai mari şi mai frumoase decât cele din estul oraşului. Pietrişul scrâşnea când puneau piciorul jos, iar ei mergeau tot mai repede, aşa că, până la urmă, zgomotul ajunse să pară continuu.

Se opriră la mormântul ţiganului.

— E al doilea din stânga, şopti Hans Christian, încercând să încline harta pe care o tipărise ca să vadă ceva la lumina lunii.

Harry se uită lung în bezna din spatele lor.

— S-a întâmplat ceva? şopti Hans Christian.

— Am crezut că aud paşi. S-a oprit când ne-am oprit noi.

Harry îşi întinse gâtul, ca şi cum ar fi adulmecat aerul.

— Ecoul, zise el. Hai mai departe.

După două minute, stăteau lângă o piatră funerară neagră, modestă. Harry apropie lanternă de piatră înainte s-o aprindă. Literele erau gravate şi vopsite în auriu.

Gusto Hanssen
14.03.1992 – 12.07.2011
Odihnească-se în pace

— Bingo, şopti Harry, fără niciun fel de ceremonie.

— Cum o să… începu Hans Christian, dar fu întrerupt de zgomotul cazmalei lui Harry, care intra deja în pământul moale.

Îşi luă şi el cazmaua şi se apucă de treabă.

Era trecut de 3 şi jumătate şi luna era ascunsă după un nor, când cazmaua lui Harry izbi ceva solid.

După 15 minute, apăru coşciugul alb.

Luară câte o şurubelniţă, îngenunchează pe sicriu şi începură să desfacă cele şase şuruburi din capac.

— N-o să deschidem capacul dacă stăm amândoi pe el, zise Harry. Unul dintre noi trebuie să urce, iar celălalt să-l deschidă. Voluntari?

Hans Christian se târâse deja pe jumătate afară.

Harry puse un picior lângă sicriu, iar cu celălalt se sprijini de peretele de pământ al gropii şi îşi strecură degetele sub capac. Apoi împinse cu putere, începând să respire pe gură din obişnuinţă. Ştia că procesul de descompunere genera energie, însă zgomotul fu cel care-i ridică părul pe ceafă.

Forfota larvelor în carnea putrezită. Împinse capacul sicriului într-o parte.

— Luminează aici, zise el.

Viermii albi şerpuitori sclipeau forfotind pe lângă şi prin gura şi nasul cadavrului. Pleoapele erau lăsate, globii oculari fiind primii consumaţi.

Harry ignoră zgomotul făcut de Hans Christian, care vărsa, şi-şi activă capacitatea analitică: faţă pătată, înnegrită, imposibil de determinat dacă era a lui Gusto Hanssen, însă culoarea părului şi forma feţei sugerau că despre el era vorba.

Însă ceva îi atrase atenţia lui Harry şi-i tăie răsuflarea.

Gusto sângera.

Pe giulgiul alb se vedeau trandafiri roşii, trandafiri de sânge care se tot întindeau.

Trecură două secunde până ce îşi dădu seama că era sângele lui.

Îşi duse mâna la gât şi simţi sângele îngroşat. Se rupseseră cusăturile.

— Tricoul tău, zise Harry.

— Ce?

— Îmi trebuie un pansament rapid.

Harry auzi un fermoar şi după câteva clipe apăru plutind în lumină un tricou. Harry îl prinse şi văzu logoul de pe el. Jussbuss. Iisuse, un idealist. Harry îşi răsuci tricoul în jurul gâtului, fără să ştie prea bine cum avea să-l ajute, dar nici nu putea face mai mult deocamdată. Apoi se aplecă deasupra lui Gusto, apucă giulgiul cu ambele mâini şi îl rupse. Trupul era întunecat la culoare, uşor umflat, iar din rănile de glonţ din piept ieşeau larve.

Harry văzu imediat că rănile corespundeau celor descrise în raport.

— Dă-mi foarfeca.

— Foarfeca.

— Foarfeca de unghii.

— La dracu', tuşi Hans Christian. Am uitat de ea. Poate că am ceva în maşină. Să mă duc…

— Nu-i nevoie, răspunse Harry, scoţând briceagul din buzunarul hainei.

Desfăcu siguranţa şi apăsă pe butonul de eliberare a lamei. Aceasta ţâşni afară cu putere,

făcând mânerul să vibreze, iar Harry îi simţi echilibrul perfect.

— Aud ceva, zise Hans Christian.

— Este o melodie Slipknot, răspunse Harry, fredonând încet. „Pulse of the Maggots”.

— Nu, la dracu’. Vine cineva!

— Aşază lanterna ca să văd ce fac şi fugi de aici, zise Harry, ridicând mâinile lui Gusto şi cercetând unghiile de la mâna dreaptă.

— Dar tu…

— Fugi. Acum.

Harry auzi paşii lui Hans Christian stingându-se în depărtare. Unghia de la degetul mijlociu al lui Gusto era tăiată mai scurt. Examină primul şi al treilea deget, apoi spuse calm:

— Sunt de la casa de pompe funebre. Facem ore suplimentare.

După care ridică privirea către paznicul foarte tânăr, îmbrăcat în uniformă, care stătea la marginea mormântului şi se uita în jos la el.

— Familia nu a fost prea mulţumită de manichiură.

— Ieşi de-acolo! ordonă paznicul, cu un uşor tremur în voce.

— De ce? se miră Harry, scoţând o punguţă de plastic din buzunarul hainei şi ţinând-o sub degetul mijlociu în timp ce tăia sârguincios unghia.

Lama trecu prin unghie ca prin unt. Un instrument cu adevărat fantastic.

— Din nefericire pentru tine, instrucţiunile primite îţi cer să nu abordezi direct intruşii.

Harry folosi vârful lamei pentru a scoate resturile uscate de sânge de sub unghia scurtă.

— Dacă o faci, o să fii dat afară, colegiul de poliţie te va respinge şi n-o să fii autorizat să porţi o armă serioasă şi să împuşti pe cineva în legitimă apărare.

Harry îşi îndreptă atenţia către primul deget.

— Fă ce-ţi cer instrucţiunile şi sună un adult din poliţie. Dacă ai noroc, o să ajungă aici în jumătate

de oră. Dar dacă e să fim realişti, probabil va trebui să aşteptăm să înceapă programul mâine. Gata!

Harry închise punguţele, le băgă în buzunarul hainei, puse la loc capacul sicriului şi se căţără afară din groapă. Îşi scutură pământul de pe costum şi se aplecă să ia cazmaua şi lanterna.

Zări farurile unei maşini care vira către capelă.

— De fapt, au zis că vin imediat, rosti tânărul paznic, retrăgându-se la o distanţă sigură. Le-am spus că e vorba de mormântul tipului care a fost împuşcat, înţelegi? Cine eşti?

Harry stinse lanterna şi se lăsă întunericul.

— Sunt cel pe care ar trebui să-l ajuţi.

După care o luă la fugă. Se îndreptă spre est, departe de capelă, pe traseul pe care veniseră.

Se orientă după o lumină puternică, presupunând că era un felinar din parcul Frogner. Ştia că, dacă reuşeşte să ajungă în parcul pe care îl cunoştea, cu forma fizică în care se afla, avea să-i întreacă pe cei mai mulţi urmăritori. Spera doar să nu aibă câini. Ura câinii. Cel mai bine era să rămână pe aleile cu pietriş, ca să nu se împiedice de pietre funerare şi ghivece cu flori, însă din cauza zgomotului făcut de pietriş îi era mai greu să-i audă pe eventualii urmăritori. La monumentul dedicat războiului, Harry intră pe iarbă. Nu auzea pe nimeni în urma lui. Însă în acea clipă văzu. Un fascicul tremurător de lumină pe coroanele copacilor. Cineva îl urmărea cu o lanternă.

Harry ieşi pe alee şi se îndreptă spre parc. Încercă să nu se gândească la durerea de la gât şi alergă relaxat şi eficient, concentrându-se pe tehnică şi respiraţie. Îşi spuse că se îndepărta. Alergă spre Monolit, ştiind că o să-l vadă în lumina felinarelor de pe aleea care mergea peste deal şi o să pară că se îndreaptă spre poarta principală a parcului, aflată spre est.

Aşteptă până ajunse pe culmea dealului şi nu mai putea fi văzut şi abia apoi se îndreptă spre sud-vest, către Madserud allé. Adrenalina îl ţinea în mişcare, însă îşi simţea muşchii tot mai rigizi. Preţ de o clipă,

văzu negru şi crezu că şi-a pierdut cunoştinţa. Dar apoi îşi reveni şi-l cuprinse o senzaţie de greaţă, urmată de o stare de slăbiciune copleşitoare. Se uită în jos. De sub mâneca hainei se scurgea sânge, care-i picura printre degete, ca gemul de căpşuni pe o felie de pâine acasă la bunică-su. N-avea să reziste mult.

Îşi întinse gâtul. Zări o siluetă trecând prin lumina felinarului de pe coama dealului. Un bărbat masiv, care însă alerga lejer. Haine negre strânse pe corp. Nu era uniformă de poliţie. Să fi fost din trupele Delta? În toiul nopţii, atât de repede? Pentru că săpa cineva într-un cimitir?

Harry se clătină, dar reuşi să-şi recapete echilibrul. N-avea nicio speranţă să depăşească pe cineva în starea asta. Trebuia să-şi găsească un ascunziş.

Se îndreptă spre una dintre casele de pe Madserud alle. Ieşi de pe cărare, coborî în fugă o pantă cu iarbă, fu nevoit să-şi întindă braţele ca să nu cadă, merse mai departe pe un drum asfaltat, sări un gard scund, trecu printre nişte meri şi ocoli casa, ajungând în spate. Unde se aruncă în iarba înaltă şi umedă. Inspiră adânc, simţi cum i se strânge stomacul şi se pregăti să vomite. Se concentră să respire în vreme ce asculta cu urechile ciulite.

Nimic.

Era doar o chestiune de timp până aveau să ajungă aici. Iar Harry avea nevoie de un bandaj decent pentru gât. Se ridică şi se îndreptă spre terasa casei. Trase cu ochiul prin geamul uşii. Un living întunecat.

Sparse geamul şi îşi strecură mâna înăuntru. Bunii şi naivii norvegieni de modă veche. Cheia era în uşă. Se strecură în beznă.

Îşi ţinu respiraţia. Probabil că dormitoarele erau la etaj.

Aprinse o veioză.

Scaune cu pluş. Televizor în dulap. Enciclopedii. O masă plină cu fotografii de familie. Ustensile de

tricotat. Aşadar, locatari vârstnici. Iar vârstnicii dorm adânc. Sau dorm prost?

Harry găsi bucătăria şi aprinse lumina. Căută prin sertare. Tacâmuri, cârpe. Încercă să-şi amintească unde ţineau ei genul acela de lucruri când era mic. Deschise al doilea sertar de jos. Şi acolo le găsi. Bandă adezivă, bandă izolatoare, scotch. Scoase rola de bandă izolatoare şi mai deschise două uşi până să găsească baia. Îşi scoase haina şi cămaşa, îşi lăsă capul deasupra căzii şi lăsă apa de la duş să-i curgă pe gât. Văzu cum emailul alb capătă într-o clipă o nuanţă roşiatică. După aceea, se şterse cu tricoul şi prinse marginile rănii între degete, în timp ce înfăşură bandă argintie de mai multe ori în jurul gâtului. Verifică să nu fie prea strânsă. Până la urmă, avea nevoie de ceva sânge şi în creier. Îşi puse cămaşa pe el. Încă un moment de ameţeală. Se aşeză pe marginea căzii.

Observă o mişcare şi ridică privirea.

Din uşă îl privea, cu ochii măriţi şi înfricoşaţi, o femeie în vârstă, cu chipul alb de spaimă. Peste cămaşa de noapte, avea un halat roşu matlasat, care lucea ciudat şi producea electricitate statică la fiecare mişcare. Harry presupuse că era făcut din vreun material sintetic care nu mai exista, era interzis, carcinogen, cu azbest sau aşa ceva.

— Sunt poliţist, zise Harry şi tuşi. Fost ofiţer de poliţie. Şi am nişte probleme în momentul ăsta.

Femeia nu zise nimic şi rămase nemişcată.

— Bineînţeles că o să vă plătesc geamul spart.

Harry ridică haina de pe podea, scoase portofelul şi puse câteva bancnote pe chiuvetă.

— Dolari Hong Kong. Sunt… mai valoroşi decât par.

Schiţă un zâmbet şi văzu o lacrimă curgând pe obrajii ridaţi ai femeii.

— O, Doamne, zise Harry, intrând în panică şi având senzaţia că pierdea controlul asupra situaţiei. Să nu vă fie frică. Nu vă fac nimic. Plec chiar acum, bine?

Îşi băgă cu greu braţul pe mâneca hainei şi se îndreptă spre femeie. Aceasta se dădu înapoi cu paşi mici, târşâiţi, însă fără a-şi lua privirea de la el. Harry ridică palmele şi o luă încet către terasă.

— Mulţumesc, zise el. Şi scuze.

Deschise uşa şi ieşi.

Forţa exploziei indica o armă de calibru mare. Apoi se auzi sunetul împuşcăturii, explozia capsei, care îi confirmă bănuiala. Căzu în genunchi când următorul glonţ făcu ţăndări spătarul scaunului de grădină de lângă el.

Armă de calibru foarte mare.

Harry bâjbâi înapoi în living.

— La podea! strigă el în timp ce fereastra livingului se făcea fărâme.

Cioburile zăngăniră pe parchet, pe televizor şi pe masa plină de fotografii de familie.

Îndoit de mijloc, Harry străbătu în fugă livingul şi holul de la intrare, îndreptându-se către uşă. O deschise. Văzu scânteia armei din portiera deschisă a unei limuzine aflate sub un felinar; simţi o durere înţepătoare pe faţă şi auzi un sunet metalic, ascuţit şi pătrunzător. Se întoarse instinctiv şi văzu că soneria montată pe zid fusese sfărâmată. Din uşă ieşeau aşchii mari, albe de lemn.

Harry se retrase şi se întinse la podea.

O armă de calibru mai mare decât orice armă din dotarea poliţiei. Harry se gândi la silueta masivă pe care o văzuse alergând pe coama dealului. Nu era poliţist.

— Aveţi ceva pe obraz…

Era femeia; era nevoită să strige ca să acopere sunetul insistent al soneriei care rămăsese blocată. Stătea în spatele lui, în capătul holului. Harry îşi pipăi obrazul. O aşchie de lemn. O scoase. Avu timp să-şi spună că era norocos că aşchia ajunsese pe partea cu cicatricea: n-o să-i reducă prea tare valoarea de piaţă. Apoi se auzi încă o bubuitură. De data asta era fereastra de la bucătărie. Harry risca să rămână fără dolari Hong Kong.

Peste ţârâitul soneriei auzea sirene undeva în depărtare. Ridică privirea. Prin hol şi living, văzu că se aprinsese lumina în mai multe dintre casele învecinate. Strada era ca un pom de Crăciun. Indiferent pe unde ar fi luat-o, ar fi devenit o ţintă în mişcare bine luminată. Opţiunile erau să fie împuşcat sau arestat. Nu, nici măcar atât. Şi ei auzeau sirenele şi ştiau că nu mai au timp. Iar el nu ripostase cu focuri de armă, deci probabil bănuiau că nu e înarmat. Aveau să-l urmărească. Trebuia să scape. Îşi scoase telefonul mobil. La naiba, de ce nu se deranjase oare să treacă numărul la litera T? Doar lista de contacte nu era chiar aşa de lungă.

— Care e numărul de la informaţii? strigă Harry.

— Numărul… de la informaţii?

— Da.

— Păi…

Femeia îşi băgă gânditoare un deget în gură şi îşi strânse halatul din azbest roşu sub ea când se aşeză pe un scaun din lemn.

— Ar fi 1880. Dar cred că sunt mai amabili la 1881. Nu sunt aşa de repeziţi sau stresaţi. Nu se grăbesc şi discută cu tine dacă ai…

— Informaţii, 1880, rosti o voce nazală în urechea lui Harry.

— Asbjørn Treschow, ceru el. Cu *c* şi *h*.

— Avem un Asbjørn Berthold Treschow în Oppsal, Oslo, şi un Asbjø…

— El e! Îmi puteţi da numărul de mobil?

După trei secunde, care i se părură o veşnicie, răspunse o voce ţâfnoasă familiară.

— Nu vreau nimic.

— Tresko?

Pauză prelungită fără niciun răspuns. Harry văzu cu ochii minţii chipul uluit al amicului său grăsan.

— Harry? A trecut ceva…

— Eşti la muncă?

— Da.

A-ul prelungit indica suspiciune. Nimeni nu-l căuta pe Tresko fără un motiv.

— Am nevoie repede de o favoare.

— Da, aşa mă gândeam şi eu. Păi, ce zici de suta de coroane pe care ai împrumutat-o? Ai zis că…

— Vreau să opreşti curentul electric în parcul Frogner şi Madserud allé.

— Ce vrei?

— Probleme urgente de poliţie. E un tip care a luat-o razna şi are armă. Avem nevoie de adăpostul întunericului. Mai lucrezi la substaţia din Montebello?

Încă o pauză.

— Deocamdată, dar tu mai eşti poliţist?

— Bineînţeles. Tresko, e destul de urgent.

— Nu-mi pasă. N-am autorizaţie să fac aşa ceva. Va trebui să vorbeşti cu Henmo, iar el…

— Doarme şi n-avem timp! ţipă Harry.

În acel moment se auzi un alt foc de armă, iar glonţul ajunse într-unul dintre bufetele din bucătărie, de unde căzură nişte vase care se sparseră pe podea.

— Ce mama naibii a fost asta? întrebă Tresko.

— Tu ce crezi? Poţi alege între responsabilitatea pentru o pană de curent de patruzeci de secunde şi responsabilitatea pentru un morman de cadavre.

Câteva clipe de tăcere la celălalt capăt al liniei. După care se auzi, lent:

— Ce zici de asta, Harry? Acum eu stau aici şi controlez situaţia. N-ai fi zis, nu?

Harry inspiră adânc. Zări o umbră străbătând terasa.

— Nu, Tresko. N-aş fi crezut. Poţi să…

— Tu şi Øystein n-aţi crezut niciodată că fac multe parale, nu?

— Nu, am dat-o în bară.

— Ce-ar fi să mă rogi fru…

— Opreşte naibii curentul ăla! urlă Harry în telefon.

Auzi imediat tonul. Se ridică în picioare, o cuprinse cu braţul pe femeie şi aproape că o târî până în baie.

— Staţi aici, şopti el, închizând uşa în urma lui şi pornind în goană către uşa deschisă de la intrare.

Ieşi în lumină, pregătit să încaseze o ploaie de gloanţe.

Şi atunci totul se întunecă.

Era aşa de întuneric, încât ateriză pe dale şi se rostogoli în faţă, crezând, într-o clipă de confuzie, că era mort. Înainte să-şi dea seama că Asbjørn „Tresko" Treschow apăsase pe comutator, pe tastă sau pe ce aveau ei acolo. Şi că avea patruzeci de secunde la dispoziţie.

O luă la goană orbeşte prin beznă. Se împiedică de gardul jos al terasei, apoi simţi asfaltul sub tălpi şi alergă mai departe. Auzi strigăte şi sirene care se apropiau. Dar şi vuietul unui motor puternic de maşină care pornea. Harry se ţinu pe partea dreaptă, văzând suficient cât să rămână pe drum. Se afla la sud de parcul Frogner. Avea şanse să reuşească. Trecu pe lângă case întunecate, de sine stătătoare, pe lângă copaci, pe lângă pădure. Cartierul era tot cufundat în beznă. Motorul se auzea tot mai aproape. O luă brusc la stânga, prin parcarea de lângă terenurile de tenis. O baltă în pietrişul de pe jos aproape că-i fu fatală, dar reuşi să se redreseze împleticindu-se. Singurele obiecte care reflectau suficientă lumină ca să fie văzute erau liniile albe de cretă de pe terenurile de tenis de dincolo de gardul de sârmă. Văzu şi silueta clădirii clubului. Sprintă către zidul din faţa uşii vestiarelor şi se aruncă la pământ chiar când locul era măturat de lumina unor faruri. Ateriză şi se rostogoli în lateral pe beton. Fusese o aterizare uşoară, dar tot era ameţit.

Stătu acolo ca un şoarece, aşteptând.

Nu auzi nimic.

Privi în bezna din jur.

După care, fără avertisment, fu orbit de lumină.

Lampa exterioară de sub acoperiş. Revenise curentul electric.

Harry rămase întins două minute, ascultând sirenele. Pe şoseaua de lângă club treceau maşini. Echipajele de căutare. Probabil că zona era deja înconjurată. Curând aveau să aducă şi câinii.

Nu putea pleca, aşa că era nevoit să pătrundă în clădire prin efracţie.

Se ridică şi se uită peste marginea zidului.

Văzu cutia cu lumină roşie şi tastatura de lângă uşă. Anul în care se născuse regele. Dumnezeu ştia când. Vizualiză o poză dintr-o revistă de scandal şi încercă 1941. Se auzi un *beep* şi Harry încercă mânerul uşii, încuiată. Stai aşa, nu cumva regele tocmai se născuse când familia lui plecase la Londra în 1940? 1939? Poate că era mai bătrân. Harry se temea să nu încerce de trei ori şi să blocheze uşa. 1938. Apucă de clanţă. La naiba. 1937? Lumină verde. Uşa se deschise.

Harry se strecură înăuntru şi auzi uşa închizându-se în urma lui.

Tăcere. Siguranţă.

Aprinse lumina.

Vestiarul. Bănci înguste din lemn. Dulapuri din fier.

Abia acum îşi dădu seama cât era de epuizat. Putea sta acolo până în zori, până ce înceta vânătoarea. Inspectă vestiarul. O chiuvetă cu oglindă. Patru duşuri. O toaletă. Deschise o uşă grea din lemn din capătul încăperii.

O saună.

Intră şi lăsă uşa să se închidă în urma lui. Miros de lemn. Se întinse pe una dintre banchetele late de lângă soba rece. Închise ochii.

30

Erau trei. Alergau pe un coridor, ţinându-se de mâini, iar Harry le striga să se prindă bine unul de celălalt când ajungea avalanşa peste ei, ca să nu fie separaţi. Auzea zăpada venind în urma lor, mai întâi ca un tunet, apoi ca un muget fioros. După care îi ajunse. Întunericul alb, haosul negru. Se ţinu de ei cât de tare putu, însă le simţi palmele alunecând din mână.

Harry se trezi brusc. Se uită la ceas şi văzu că dormise trei ore. Expiră prelung, ca şi cum şi-ar fi ţinut răsuflarea până atunci. Îşi simţea trupul dureros şi plin de vânătăi. Îl durea gâtul. Avea o durere cumplită de cap. Şi era transpirat. Era atât de scăldat în sudoare, încât pe costum se vedeau pete întunecate. Nu era nevoie să se uite ca să ştie ce se întâmplase. Soba. Cineva pornise sauna.

Se ridică şi se duse împleticit în vestiar. Pe bănci erau lăsate haine şi de-afară se auzeau mingi de tenis lovite de rachete. Oamenii doreau o saună după tenis.

Harry se îndreptă spre chiuvetă şi se privi în oglindă. Ochii roşii, faţa plină de pete roşii. Colierul ridicol de bandă izolatoare argintie, ale cărui margini îi intraseră în pielea moale. Îşi dădu cu apă pe faţă şi ieşi în soarele dimineţii.

Trei bărbaţi, toţi bronzaţi ca pensionarii şi având picioare subţiri de pensionari, opriră jocul şi rămaseră cu ochii la el. Unul dintre ei îşi aşeză mai bine ochelarii pe nas.

— Tinere, ne lipseşte un om pentru o partidă de dublu. N-ai vrea…?

Harry privi în faţă şi se concentră pentru a vorbi calm.

— Îmi pare rău, băieţi. Cot scrântit.

Le simţi privirile în spate când porni către Skøyen. Trebuia să existe vreo staţie de autobuz pe acolo pe undeva.

Truls Berntsen ciocăni la uşa şefului de departament.

— Intră!

Bellman stătea în picioare, cu telefonul la ureche. Părea calm, dar Truls îl cunoştea prea bine pe Mikael. Mâna care tot trecea prin părul îngrijit, felul uşor precipitat de a vorbi, sprâncenele încruntate.

Bellman trânti receptorul.

— O dimineaţă stresantă? întrebă Truls, întinzându-i lui Bellman o ceaşcă de cafea aburindă.

Şeful departamentului se uită surprins la ceaşcă, dar o luă.

— Şeful poliţiei, zise Bellman, dând din cap înspre telefon. E presat de ziarişti în legătură cu bătrâna din Madserud allé. Are casa pe jumătate făcută praf de focuri de armă, iar el vrea să-i explic ce s-a întâmplat.

— Ce i-ai răspuns?

— Dispeceratul a trimis o maşină de patrulă după ce paznicul de la cimitirul Vestre ne-a anunţat că îl exhumează cineva pe Gusto Hanssen. Făptaşii fugiseră până să ajungă maşina, însă după aia s-au auzit focuri de armă pe Madserud allé. Cineva trăgea în altcineva, care intrase prin efracţie în casă. Cucoana care locuia acolo e în stare de şoc şi spune doar că spărgătorul era un tânăr politicos, înalt de doi metri şi jumătate, cu o cicatrice pe faţă.

— Crezi că împuşcăturile au legătură cu profanarea mormântului?

Bellman încuviinţă.

— Pe podeaua din livingul femeii erau pete de noroi, care sigur provenea din cimitir. Aşa că acum şeful poliţiei se întreabă dacă e ceva legat de droguri, dacă n-o fi vreo răfuială între bande. Dacă am situaţia sub control, chestii dintr-astea.

Bellman se duse la fereastră şi se scărpină pe creasta nasului său îngust cu degetul arătător.

— De-asta mi-ai cerut să vin? întrebă Truls, sorbind cu atenţie din cafea.

— Nu, răspunse Bellman, cu spatele la Truls. Mă gândeam la seara aia în care am primit pontul

anonim că toată banda Los Lobos va fi la McDonald's. Tu n-ai participat la arestări, nu?

— Nu, zise Berntsen, tuşind. N-am reuşit să ajung. Mi-a fost rău toată noaptea.

— Aceeaşi boală ca în ultima vreme? întrebă Bellman fără să se întoarcă.

— Cum?

— Unii dintre poliţişti au fost surprinşi că n-au găsit încuiată uşa de la clubul motocicliştilor. Şi s-au întrebat cum a reuşit să scape acest Tutu, care, zice Odin, trebuia să stea de pază. N-avea cum să ştie nimeni că venim, nu?

— Din câte ştiu eu, nu mai avea idee nimeni.

Bellman continuă să privească pe fereastră şi să se legene pe călcâie. Cu mâinile la spate. Se legănă înapoi. După care se legănă înainte.

Truls îşi şterse buza de sus. Spera să nu i se vadă sudoarea.

— Altceva?

Bellman se legăna mai departe. Înapoi şi înainte. Ca un puşti care încerca să vadă peste un obstacol, dar era prea scund.

— Asta a fost tot, Truls. Şi mersi… pentru cafea.

Când ajunse înapoi în birou, Truls se duse la fereastră. Văzu ce observase, probabil, Bellman. Posterul roşu atârna în copac.

★

Era ora 12 şi pe trotuarul din faţă de la Schrøder însetaţii obişnuiţi o aşteptau pe Rita să deschidă.

— Oooo, făcu ea când îl zări pe Harry.

— Stai liniştită, nu vreau bere, ci doar micul-dejun, îi zise Harry. Şi o favoare.

— Mă refer la gât, replică Rita, ţinându-i uşa deschisă. E vânăt tot. Şi ce e chestia aia…?

— Bandă izolatoare, răspunse Harry.

Rita dădu din cap şi plecă să ia comenzi. La Schrøder, politica era să-şi vadă fiecare de treaba lui.

Harry luă loc la masa lui obişnuită din colţul de lângă fereastră şi o sună pe Beate Lønn.

Intră mesageria vocală, iar el aşteptă semnalul sonor.

— Sunt Harry. M-am ciocnit cu o cucoană în vârstă căreia i-am făcut probabil o impresie ieşită din comun, aşa că nu cred că ar trebui să mă apropii de secţiile de poliţie o vreme. Las două punguţe cu probe aici, la Schrøder. Vino să le iei personal şi întreabă de Rita. Te mai rog să-mi faci un serviciu. Bellman a început să strângă nişte adrese din Blindern. Aş vrea să încerci, cât mai discret, să obţii copii după listele făcute de echipaje, înainte să fie trimise la Orgkrim.

Harry închise. Apoi o sună pe Rakel. Din nou, mesageria vocală.

— Bună, sunt Harry. Am nevoie de nişte haine curate care să-mi vină, iar la tine a rămas câte ceva de… de atunci. O să fac o îmbunătăţire minoră şi o să mă cazez la Plaza, aşa că, dacă ai putea trimite acolo nişte haine cu un taxi când ajungi acasă, ar fi…

Se trezi căutând automat un cuvânt care s-o facă, poate, să zâmbească. Cum ar fi fost „magnific” sau „supertare” sau „bestial”. Nu reuşi şi rămase la convenţionalul „minunat”.

Rita veni cu cafea şi un ou prăjit când Harry îl suna pe Hans Christian şi-i aruncă o privire plină de reproş. La Schrøder era în vigoare, mai mult sau mai puţin explicit, regula că nu erau permise computere, jocuri de societate şi telefoane. Era un loc unde se bea, de preferinţă bere, unde se mânca, se sporovăia sau se tăcea şi, în cel mai rău caz, se citeau ziare. Cititul intra, probabil, într-o zonă gri de toleranţă.

Harry îi făcu semn că durează doar câteva secunde, iar Rita încuviinţă graţios din cap.

Hans Christian păru uşurat şi îngrozit în acelaşi timp.

— Harry? Doamne, Dumnezeule. E totul în regulă?

— Pe o scară de la unu la zece…

— Da?

— Ai auzit de focurile de armă de pe Madserud allé?

— O, Doamne! Tu erai?

— Ai armă, Hans Christian?

Harry avu impresia că îl aude înghiţind în sec.

— Am nevoie, Harry?

— Nu tu. Eu am.

— Harry…

— Doar pentru autoapărare. Pentru orice eventualitate. Pauză.

— Am o puşcă veche de vânătoare pe care mi-a lăsat-o tata. Pentru vânătoare de reni.

— Sună bine. Poţi să o iei, să o împachetezi şi să mi-o aduci la Schrøder în maximum trei sferturi de oră?

— Pot încerca. Ce-ce ai de gând să faci?

— O să iau micul-dejun, răspunse Harry, zărind privirea mustrătoare pe care i-o arunca Rita de la tejghea.

✯

Pe drum către cimitirul Gamlebyen, Truls Berntsen văzu o limuzină neagră parcată în faţa porţii pe unde intra de obicei. Când se apropie, se deschise portiera pasagerului şi din maşină coborî un bărbat. Era îmbrăcat cu costum negru şi probabil avea peste doi metri înălţime. Maxilar puternic, breton drept şi un aer asiatic greu de definit pe care Truls îl asocia întotdeauna cu ruşii, finlandezii şi eschimoşii. Probabil că haina fusese croită pe măsură, însă tot era prea îngustă în umeri.

Bărbatul se trase într-o parte şi îi făcu semn lui Truls să urce pe locul pasagerului, de unde coborâse el.

Truls se opri. Dacă erau oamenii lui Dubai, era o încălcare neaşteptată a regulilor privind contactele directe. Privi în jurul lui. Nu se vedea nimeni.

Ezită.

Dacă ar fi hotărât să se descotorosească de „arzător”, exact aşa ar fi procedat.

Se uită la uriaş. Era imposibil să-şi dea seama de orice din expresia lui, iar Truls nu se putea hotărî

dacă era de bine sau de rău că îşi bătuse capul să-şi pună ochelari de soare.

Bineînţeles, putea să se întoarcă şi să fugă. Însă ce ar fi urmat?

— Q5, mormăi Truls printre dinţi.

Portiera se închise imediat în urma lui. Înăuntru era ciudat de întuneric, probabil din cauza geamurilor fumurii. Iar aerul condiţionat părea neobişnuit de eficient, pentru că avea senzaţia că înăuntru sunt sub 0 grade. Pe locul şoferului şedea un bărbat cu o faţă de lup. Îmbrăcat tot în costum negru. Breton drept. Probabil rus.

— Mă bucur că ai venit, rosti o voce din spatele lui Truls.

Nu avea nevoie să se întoarcă. Accentul. El era. Dubai. Omul pe care nu îl ştia nimeni. Pe care nu îl ştia nimeni *altcineva.* Dar la ce îi folosea lui Truls să ştie un nume şi să recunoască un chip? Mai mult, nimeni nu muşcă mâna care îl hrăneşte.

— Vreau să pui mâna pe cineva pentru noi.

— Să pun mâna?

— Să-l prinzi. Şi să ni-l expediezi nouă. Nu trebuie să-ţi baţi capul cu restul.

— V-am spus că nu ştiu unde e Oleg Fauke.

— Nu-i vorba de Oleg Fauke, Berntsen. E vorba de Harry Hole.

Lui Truls Berntsen nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Harry Hole?

— Nu ştii cine e?

— Evident că ştiu. A lucrat la Omucideri. Un nebun de legat. Un beţiv. A rezolvat câteva cazuri. E în oraş?

— Stă la hotelul Leon. Camera 301. Pune laba pe el acolo la 12 fix în noaptea asta.

— Şi cum să *pun laba* pe el?

— Arestează-l. Pocneşte-l. Spune-i că vrei să-i arăţi barca ta nouă-nouţă. Fă cum vrei, dar adu-l în portul de vase comerciale Kongen. De acolo preluăm noi. Cincizeci de mii.

Restul. Individul vorbea despre uciderea lui Harry Hole. Vorbea despre omor. Uciderea unui *poliţist.*

Truls deschise gura ca să refuze, dar vocea din spate i-o luă înainte.

— Euro.

Truls Berntsen căscă gura, „nu”-ul rămânând eşuat undeva între creier şi corzile vocale. Repetă cuvintele pe care credea că le-a auzit, dar nu-i venea să le creadă.

— Cincizeci de mii de *euro?*

— Ei bine?

Truls se uită la ceas. Mai avea la dispoziţie ceva mai mult de 11 ore. Tuşi.

— De unde ştiţi că o să fie în cameră la miezul nopţii?

— Pentru că ştie că venim.

— Cum? Nu cumva vreţi să spuneţi că *nu ştie* că veniţi?

Vocea din spatele lui râse. Suna ca un motor de barcă din lemn. Hârr-hârr.

31

Era ora 4 şi Harry stătea sub duş la etajul 18 al hotelului Radisson Plaza. Spera ca banda izolatoare să reziste în apa fierbinte – măcar atenua durerea pentru o vreme. I se dăduse camera 1937 şi, când primise cheia, îi trecuse ceva prin minte. Anul naşterii regelui, Koestler, sincronicitate şi chestii de genul ăsta. Harry nu credea în aşa ceva. Credea însă în abilitatea minţii umane de a descoperi tipare. Chiar şi unde nu existau în realitate. De aceea, ca detectiv, pusese întotdeauna totul la îndoială. Se îndoise şi cercetase, se îndoise şi cercetase. Observase tipare, dar pusese vinovăţiile la îndoială. Sau invers.

Harry auzi telefonul ţârâind. Era sesizabil, dar discret şi plăcut. Sunetul unui hotel scump. Opri duşul şi se duse la pat. Ridică receptorul.

— E o doamnă aici, zise recepţionerul. Rakel Fauske… Îmi cer scuze. *Fauke,* zice. Spune că are să vă dea ceva.

— Daţi-i un card de acces în lift şi trimiteţi-o sus, răspunse Harry.

Se uită la costumul care atârna în şifonier. Arăta ca şi cum trecuse prin două războaie mondiale. Deschise uşa şi înfăşură câţiva metri de prosop în jurul mijlocului. Se aşeză pe pat şi ascultă. Auzi liftul oprindu-se, apoi paşii ei. Încă îi mai recunoştea. Destul de fermi, dar scurţi şi deşi, ca şi cum ar fi purtat tot timpul fustă strâmtă. Închise ochii o secundă, iar când îi redeschise, Rakel era în faţa lui.

— Bună, dezbrăcatule, zise ea zâmbind, după care lăsă sacoşele pe podea şi se aşeză pe pat lângă el. Ce-i cu asta?

Atinse banda izolatoare cu degetele.

— Doar un bandaj improvizat, răspunse el. Nu era nevoie să vii personal aici.

— Ştiu, zise ea. Dar nu ţi-am găsit hainele. Probabil că au dispărut când ne-am mutat la

Amsterdam.

„Adică le-ai aruncat”, îşi zise Harry. „De înţeles.”

— Însă după aia am vorbit cu Hans Christian şi el are un dulap plin cu haine pe care nu le poartă. Nu sunt chiar stilul tău, dar nu sunt departe ca măsură.

Rakel desfăcu sacoşele şi Harry privi îngrozit cum scoate de acolo o cămaşă Lacoste, patru perechi de boxeri călcaţi, o pereche de blugi Armani cu dungă, un pulover cu guler în V, o haină Timberland, două tricouri cu jucători de polo şi chiar o pereche de pantofi din piele maro, moale.

Rakel începu să le atârne pe umeraşe în şifonier, şi atunci se ridică şi el şi preluă sarcina. Ea îl privi dintr-o parte şi zâmbi, petrecându-şi o şuviţă de păr pe după ureche.

— Nu ţi-ai fi cumpărat haine noi până nu cădea de-a binelea costumul ăla de pe tine. Nu-i aşa?

— Păi… zise Harry, mutând umeraşele.

Hainele erau necunoscute, însă emanau un parfum discret, familiar.

— Trebuie să admit că mă gândeam să-mi iau o cămaşă nouă şi, poate, o pereche de boxeri.

— Nu ai lenjerie curată?

Harry se uită la ea.

— Defineşte curată.

— Harry!

Îl plesni peste umăr râzând, iar Harry zâmbi. Mâna lui Rakel rămase pe umărul lui.

— Eşti fierbinte, zise ea. Ai febră. Eşti sigur că nu s-a infectat ce ai sub aşa-zisul bandaj?

Harry clătină din cap. Ştiind prea bine, după zvâcnetele şi durerea surdă pe care le simţea, că rana se infectase. Însă anii de experienţă în poliţie îi spuneau şi altceva. Că poliţiştii îi interogaseră deja pe barmanul şi pe clienţii barului cu Nirvana şi ştiau că bărbatul care îl omorâse pe cuţitar plecase cu tăieturi profunde în bărbie şi pe gât. Şi că alertaseră deja toţi doctorii din oraş şi supravegheau camerele de gardă ale spitalelor. Şi nu era un moment potrivit să fie reţinut.

Rakel îi mângâie umărul, până spre gât şi înapoi. Peste piept. Iar Harry crezu că avea să-i audă inima bătând şi că semăna cu un televizor Pioneer a cărui producţie fusese oprită deoarece produsul era prea bun, şi îţi dădeai seama că e bun pentru că negrul din imagini era atât de negru.

Harry reuşise să întredeschidă o fereastră; hotelul nu voia să aibă de-a face cu sinucigaşi. Chiar şi de la etajul optsprezece auzeau zgomotele traficului la ora de vârf, câte un claxon şi, de undeva, probabil din altă cameră, un cântec nepotrivit, întârziat, de vară.

— Eşti sigură că vrei? rosti el fără să încerce să-şi ascundă răguşeala prin tuse.

Rămaseră acolo; ea cu o mână pe umărul lui şi privindu-l direct în ochi, ca o parteneră de tangou concentrată.

Rakel încuviinţă.

Negrul intens şi cosmic te absorbea. Harry nici măcar nu-şi dădu seama când Rakel ridică piciorul şi închise uşa. O auzi doar închizându-se, cu blândeţe, cu un sunet de hotel scump, ca un sărut.

În vreme ce făceau dragoste, se gândi doar la negru şi parfum. Negrul părului, sprâncenelor şi ochilor ei. Mirosul parfumului despre care n-o întrebase niciodată, dar care era doar al ei, era în hainele şi şifonierul ei, care se aşternuse şi pe hainele lui atunci, când stăteau alături de hainele ei. Şi care acum era şi în şifonierul de-aici. Deoarece şi hainele celuilalt bărbat atârnaseră în şifonierul ei. Acolo le găsise ea, nu acasă la el, poate că nici măcar nu fusese ideea lui, poate că Rakel le luase direct din şifonier şi i le adusese. Însă Harry nu spuse nimic. Deoarece ştia că o avea cu împrumut, atâta tot. O avea acum, şi fie profita de asta, fie nu se întâmpla nimic. Aşa că îşi ţinu gura. Făcu dragoste cu ea aşa cum făcuse mereu, cu intensitate şi în ritmul lui. Fără să-şi îngăduie să fie influenţat de nerăbdarea sau de lăcomia ei, ci cu o asemenea pasiune lentă, încât ea alternă între blesteme şi gemete. Nu pentru că aşa credea el că vrea ea, ci

pentru că aşa dorea el. Deoarece o avea doar cu împrumut. Avea la dispoziţie doar acele câteva ore.

Iar când ea ajunse la orgasm, se încordă şi se uită la el cu acea expresie contradictorie, nedreptăţită, iar el îşi aminti toate nopţile petrecute împreună şi aproape că-i dădură lacrimile.

După aceea, fumară împreună o ţigară.

— De ce nu îmi spui că sunteţi cuplaţi? zise Harry, trăgând în piept şi dându-i ţigara.

— Pentru că nu suntem. Este o… chestie de umplere a golului.

Rakel clătină din cap.

— Nu ştiu. Nu mai ştiu nimic. Ar trebui să stau departe de toate şi de toţi.

— E un om bun.

— Asta e ideea. Am nevoie de un om bun, aşa că de ce nu vreau un om bun? De ce suntem aşa de iraţionali când ştim, de fapt, ce e mai bine pentru noi?

— Oamenii sunt o specie coruptă şi distrusă, zise Harry. Şi nu există tratament, ci doar paliative.

Rakel se cuibări lângă el.

— Asta îmi place la tine, optimismul neabătut.

— Consider că e de datoria mea să răspândesc optimism, dragostea mea.

— Harry?

— Hmm.

— Există vreo cale de întoarcere? Pentru noi?

Harry închise ochii. Ascultă bătăile inimilor. A lui şi a ei.

— De întoarcere, nu, răspunse, şi se întoarse spre ea. Dar dacă tu crezi că mai există un viitor în tine…

— Vorbeşti serios?

— Acum facem doar conversaţie după sex, nu?

— Tâmpit mai eşti!

Îl sărută pe obraz, îi dădu ţigara şi se ridică. Se îmbrăcă.

— Poţi sta la mine la etaj, să ştii.

Harry clătină din cap.

— Deocamdată aşa e cel mai bine.

— Să nu uiţi că te iubesc, zise ea. Să nu uiţi asta niciodată. Orice s-ar întâmpla. Promiţi?

Harry încuviinţă şi închise ochii. Uşa se închise şi a doua oară la fel de blând. Apoi Harry deschise ochii. Se uită la ceas.

Deocamdată aşa e cel mai bine.

Ce altceva ar fi putut face? Să se fi întors în Holmenkollen cu ea, asigurându-se că Dubai îi ia urma până acolo, şi să o atragă pe Rakel în confruntare, aşa cum făcuse cu Omul de zăpadă? Pentru că acum îşi dădea seama, îşi dădea seama că fuseseră pe urmele lui încă din prima zi. Fusese de prisos să-i trimită lui Dubai o invitaţie prin intermediul dealerilor lui. Aveau să-l găsească înainte să-i găsească el. Şi apoi aveau să-l găsească pe Oleg.

Deci singurul avantaj pe care îl avea era că putea alege locul. Locul crimei. Iar el alesese. Nu aici, la Plaza, ăsta era doar un loc unde să-şi tragă sufletul, să doarmă câteva ore şi să se adune. Locul era hotelul Leon.

Harry se gândise să ia legătura cu Hagen. Sau cu Bellman. Să le explice situaţia. Însă ei n-ar fi avut de ales şi ar fi trebuit să-l aresteze. Chiar şi aşa, era doar o chestiune de timp până când poliţia avea să pună cap la cap cele trei descrieri primite de la barmanul din Kvadraturen, paznicul de la cimitirul Vestre şi bătrâna din Madserud allé. Bărbat, 1,92, îmbrăcat cu costum din in, cu o cicatrice pe un obraz şi bandaj peste bărbie şi gât. În scurt timp aveau să-l dea în urmărire pe Harry Hole. Deci era urgent.

Harry se ridică gemând şi deschise şifonierul.

Îşi puse o pereche de boxeri călcaţi şi un tricou cu un jucător de polo. Se gândi la pantalonii Armani. Clătină din cap, înjură încet şi-şi puse costumul lui.

Apoi scoase geanta de tenis de pe raftul pentru pălării. Hans Christian îi explicase că era singura lui geantă în care încăpea o puşcă.

Harry îşi puse geanta pe umăr şi plecă. Uşa se închise în urma lui cu un sunet de sărut moale.

32

Nu ştiu dacă e posibil să spui exact cum anume s-a schimbat stăpânirea. Momentul exact când a venit la putere violina şi a început să ne stăpânească ea, în loc să fie invers. Totul se dusese naibii; afacerea pe care încercasem să o închei cu Ibsen, lovitura din Alnabru. Iar Oleg se învârtea pe-acolo cu mutra aia de rus deprimat, plângându-se că viaţa fără Irene n-avea sens. După trei săptămâni, băgam în venă mai multe doze decât vindeam, lucram drogaţi şi ştiam că totul e pe cale să se ducă de râpă. Şi chiar şi aşa, tot avea mai puţină importanţă decât doza următoare. Sună ca un clişeu, chiar este un clişeu. Cât se poate de simplu şi cu totul imposibil. Cred că pot spune cu certitudine că n-am iubit niciodată o fiinţă umană, adică să o iubesc cu adevărat. Însă eram îndrăgostit cu disperare de violină. Căci, în vreme ce Oleg folosea violina ca medicament, ca să-şi înăbuşe durerea inimii frânte, eu o foloseam aşa cum ar trebui folosită. Ca să fiu fericit. Şi doar atât: al naibii de fericit. Era mai bună decât mâncatul, sexul, somnul, şi da, era chiar mai bună decât respiraţia.

Şi tocmai de aceea nu am fost şocat când, într-o seară de după confruntare, Andrei m-a luat deoparte şi mi-a zis că moşu' era îngrijorat.

— Sunt bine, i-am răspuns eu.

Mi-a explicat că, dacă nu îmi reveneam şi nu mă duceam la lucru de-atunci încolo cu mintea limpede în fiecare zi, moşu' spusese că aveam să fiu trimis pe sus la dezintoxicare.

Am râs. Am zis că nu-mi dădusem seama că slujba asta avea beneficii colaterale, cum ar fi asigurările de sănătate. Oare eu şi Oleg primeam şi asigurări stomatologice şi pensie?

— Oleg, nu.

Am văzut în ochii lui, mai mult sau mai puţin, la ce se referea.

N-aveam nicio intenţie să mă las deocamdată. Şi nici Oleg. Aşa că n-am dat doi bani pe avertisment, iar în seara următoare eram drogaţi de nu mai ştiam de noi,

am vândut jumătate din marfă, am luat restul, am furat o maşină şi am plecat la Kristiansand. L-am pus pe nenorocitu' de Sinatra la maximum, „I Got Plenty of Nothing", ceea ce era adevărat, căci n-aveam nici măcar un nenorocit de permis. În cele din urmă, a început şi Oleg să cânte, susţinând că o face doar ca să ne reducă la tăcere pe Sinatra şi pe *moi.* Am râs şi am băut bere călduţă; era ca-n vremurile bune de demult. Am stat la hotelul Ernst, care nu era atât de sordid cum îi suna numele, dar când am întrebat la recepţie pe unde se adună dealerii de droguri, am primit doar priviri nedumerite ca răspuns. Oleg îmi spusese despre festivalul oraşului, care fusese distrus de un idiot atât de disperat să fie guru, încât chemase trupe aşa de mişto, că nu şi le putea permite. Cu toate astea, creştinii din oraş susţineau că jumătate din populaţia între optsprezece şi douăzeci şi cinci de ani cumpărase droguri din pricina festivalului. Însă noi n-am găsit niciun client; am trecut într-o seară întunecoasă în zona pietonală unde am văzut un om beat – unul singur! – şi paisprezece membri ai unui cor religios, care ne-au întrebat dacă vrem să-l cunoaştem pe Iisus.

— Dacă vrea nişte violină, da, am zis eu.

Însă se pare că Iisus nu voia, aşa că ne-am întors în camera noastră de hotel şi ne-am injectat o doză de noapte bună. Habar n-am de ce, dar ne-am învârtit pe acolo fără să facem nimic. Doar ne-am drogat şi am cântat Sinatra. Într-o noapte, m-am trezit cu Oleg aplecat peste mine, cu o potaie în braţe. A zis că-l trezise un scrâşnet de frâne şi când se uitase pe fereastră, văzuse câinele zăcând pe stradă. Am aruncat o privire. Nu arăta deloc bine. Am fost amândoi de acord că avea spinarea ruptă. Plin de râie, cu o grămadă de bube. Amărâtul fusese bătut, fie de stăpânul lui, fie de alţi câini, cine ştie. Dar era bine, chiar era. Mă privea cu ochii lui căprui calmi ca şi cum ar fi crezut că pot să repar ce nu era bine. Aşa că am încercat. I-am dat de mâncare şi apă, l-am mângâiat pe cap şi am vorbit cu el. Oleg a zis că ar trebui să-l ducem la un veterinar, dar eu ştiam ce-ar fi făcut cu el, aşa că am ţinut câinele în camera de hotel, am atârnat pe uşă cartela cu NU

DERANJAŢI şi l-am lăsat să stea în pat. L-am păzit cu rândul, să verificăm dacă mai respiră. Câinele a zăcut acolo şi s-a tot încins, şi pulsul era tot mai slab. A treia zi, i-am pus nume. Rufus. De ce nu? E bine să ai un nume dacă eşti pe cale să dai colţu'.

— Suferă, a zis Oleg. Doctorul o să-l adoarmă cu o injecţie. N-o să-l doară deloc.

— Nimeni n-o să-l injecteze pe Rufus cu marfă ieftină, am replicat eu, şi am smucit seringa.

— Eşti nebun? mi-a întors-o Oleg. Aia e violină de 2000 de coroane.

Poate că aşa era. În orice caz, Rufus a părăsit lumea asta nenorocită la clasa business.

Mi se pare că-mi amintesc că drumul înapoi spre casă a fost noros. În orice caz, nu a mai fost niciun Sinatra şi nu a mai cântat nimeni.

Când ne-am întors în Oslo, Oleg era îngrozit de ceea ce avea să se întâmple. Cât despre mine, eram destul de calm, oricât ar părea de ciudat. Ca şi cum aş fi ştiut că moşu' n-avea să se atingă de noi. Eram doar doi prăjiţi inofensivi, buni de dat la fiare vechi. Lefteri, şomeri şi după o vreme fără violină. Oleg aflase că expresia „bun de dat la fiare vechi" era mai veche de o sută de ani, din vremea când primii dependenţi de heroină furau fier vechi din portul Philadelphia, pe care apoi îl vindeau ca să-şi plătească drogurile. Exact aşa am procedat şi noi doi. Am început să ne furişăm pe şantierele de construcţii din Bjørvika, de unde furam ce puteam. Cuprul şi uneltele erau aur curat. Vindeam cuprul unui negustor de fier vechi din Kalbakken, iar uneltele, unui cuplu de negustori lituanieni.

Însă pe măsură ce s-au prins şi alţii de şmecherie, au fost înălţate gardurile, au fost angajaţi mai mulţi paznici de noapte, au apărut copoii, iar cumpărătorii s-au dat la fund. Aşa că am rămas pe uscat, iar nevoia ne biciuia neîncetat, ca un supraveghetor de sclavi turbat. Ştiam că trebuie să vin cu o idee decentă, un soi de *Endlösung.* Şi am venit.

Evident că nu i-am spus nimic lui Oleg.

Am pregătit discursul o zi întreagă. După aia am sunat-o.

Irene tocmai venise acasă de la pregătire. A părut aproape fericită să-mi audă vocea. Am vorbit o oră fără pauză. Când am terminat, plângea.

În seara următoare m-am dus la gara centrală şi eram pe peron când a sosit trenul de Trondheim.

Când m-a îmbrăţişat, lacrimile îi şiroiau din ochi.

Tânără. Preţioasă. Sufletistă.

Aşa cum am spus deja, n-am iubit pe nimeni cu adevărat. Dar în acele momente m-am apropiat probabil destul de mult, deoarece aproape m-am trezit şi eu plângând.

33

Prin fereastra întredeschisă a camerei 301, Harry auzi undeva, în beznă, un clopot bătând ora 11. Durerea din bărbie şi gât avea şi un avantaj: îl ţinea treaz. Se ridică de pe pat şi se aşeză pe scaun, sprijinit cu spătarul de peretele de lângă fereastră, astfel încât stătea cu faţa spre uşă şi cu puşca în poală.

Se oprise la recepţie şi ceruse un bec puternic ca să-l înlocuiască pe cel care se arsese în camera lui şi un ciocan ca să bată mai bine câteva cuie care ieşeau din tocul uşii. Spusese că repară el totul. După aceea, schimbase becul chior de pe coridor şi folosise ciocanul ca să slăbească şi apoi să îndepărteze complet pragul uşii.

De unde şedea acum, putea vedea umbrele prin spaţiul de sub uşă.

Îşi mai aprinse o ţigară. Îşi verifică arma. Termină pachetul de ţigări. Afară, în beznă, clopotul bisericii bătu de 12 ori.

Sună telefonul. Beate, care-i spuse că primise copii după patru dintre cele cinci liste făcute de patrulele din cartierul Blindem.

— Ultima maşină de patrulă a dat deja lista către Orgkrim, zise ea.

— Mersi, răspunse Harry. Ai luat pungile de la Rita, de la Schrøder?

— Da. Le-am cerut celor de la Patologie să se ocupe de ele cu prioritate. Analizează acum sângele.

Pauză.

— Şi? întrebă Harry.

— Şi ce?

— Cunosc tonul ăsta, Beate. Mai e ceva.

— Testele ADN nu durează doar câteva ore, Harry. Pot…

— …trece şi câteva zile până să avem un rezultat final.

— Da, aşa că deocamdată analiza e incompletă.

— Cât de incompletă?

Harry auzi paşi pe coridor.

— Păi, există o şansă de cel puţin cinci la sută să nu existe nicio potrivire.

— Ţi s-a dat un profil ADN interimar şi ai găsit o corespondenţă în baza de date, nu-i aşa?

— Folosim testele incomplete doar ca să vedem pe cine putem *elimina.*

— Şi cu profilul cui corespunde?

— Nu vreau să spun nimic până…

— Haide.

— Nu. Dar pot să-ţi spun că nu e sângele lui Gusto.

— Şi?

— Şi nu e nici al lui Oleg. Bine?

— Foarte bine, zise Harry, dându-şi brusc seama că îşi ţinuse respiraţia.

O umbră pe sub uşă.

— Harry?

Harry închise. Îndreptă puşca spre uşă. Aşteptă. Trei ciocănituri scurte. Aşteptă. Ascultă. Umbra nu se mişcă din loc. Se furişă în vârful picioarelor pe lângă perete către uşă, ferindu-se de orice linie de tragere posibilă. Îşi lipi ochiul de vizorul din centrul uşii.

Văzu spatele unui bărbat.

Jacheta atârna drept şi era atât de scurtă, că se vedea betelia pantalonilor. Din buzunarul din spate se vedea o bucată de ţesătură neagră, poate o şapcă. Însă nu purta curea. Braţele îi atârnau pe lângă trup. Dacă avea armă, era fie într-un toc, fie la piept sau pe interiorul coapsei. Niciuna dintre variante nu era foarte obişnuită.

Bărbatul se întoarse spre uşă şi ciocăni de două ori, mai tare de data asta. Harry îşi ţinu respiraţia cât studie faţa distorsionată de vizor. Distorsionată, şi totuşi avea ceva inconfundabil. O mandibulă ieşită în afară. Şi se scărpina sub bărbie cu un card atârnat la gât. Aşa cum purtau uneori poliţiştii legitimaţiile când se pregăteau să facă o arestare. La dracu'! Poliţia fusese mai rapidă decât Dubai.

Harry ezită. Dacă avea ordin să-l aresteze, atunci avea la el şi formularul albastru cu mandatul de percheziţie, pe care i-l arătase deja recepţionerului şi în baza căruia primise o cheie universală. Creierul lui Harry făcea calcule. Se îndepărtă în vârful picioarelor şi împinse puşca în spatele şifonierului. Se întoarse şi deschise uşa.

— Ce doreşti şi cine eşti? întrebă el, uitându-se în lungul coridorului.

Bărbatul îl privi.

— În ce hal ai ajuns, Hole! Pot să intru? spuse el, ridicând legitimaţia.

— Truls Berntsen. Lucrai pentru Bellman, nu?

— Încă lucrez. Îţi trimite salutări.

Harry se dădu într-o parte şi îl lăsă pe Berntsen să intre primul.

— Drăguţ, rosti Berntsen, privind în jurul lui.

— Ia loc, îl pofti Harry, arătându-i patul şi aşezându-se pe scaunul de la fereastră.

— Gumă de mestecat? zise Berntsen, întinzându-i un pachet.

— Îmi face carii. Ce doreşti?

— La fel de amabil ca întotdeauna?

Berntsen zâmbi, rulă o gumă, şi-o băgă în gura ca un sertar şi se aşeză.

Creierul lui Harry înregistra automat intonaţia, limbajul trupului, mişcarea ochilor, mirosul. Berntsen era relaxat, dar tot ameninţător. Palme deschise, fără mişcări bruşte, însă privirea lui aduna date, citea situaţia, se pregătea pentru ceva. Harry regreta deja că-şi dosise arma. Faptul că nu deţinea permis pentru ea era cea mai mică dintre problemele lui.

— Chestia e că am găsit sânge pe cămaşa lui Gusto, în timpul cercetărilor legate de profanarea unui mormânt în cimitirul Vestre aseară. Iar testul ADN arată că e sângele tău.

Harry se uită cum Berntsen împătureşte frumos ambalajul argintiu al gumei de mestecat. Acum şi-l amintea mai bine. I se spunea Beavis. Băiatul bun la

toate al lui Bellman. Tâmpit şi isteţ. Şi periculos. Forrest Gump devenit bandit.

— Habar n-am la ce te referi, zise Harry.

— Nu, îmi închipui, replică Berntsen cu un oftat. Poate să fie o eroare în registru? Va trebui să te conduc la sediul central al poliţiei ca să-ţi mai luăm o mostră de sânge.

— Eu caut o fată, zise Harry. Irene Hanssen.

— E în cimitirul Vestre?

— În orice caz, lipseşte de astă-vară. E sora adoptivă a lui Gusto Hanssen.

— E ceva nou pentru mine. Cu toate astea, va trebui să vii cu mine până la…

— E fata din mijloc, insistă Harry.

Scoase poza familiei Hanssen din buzunarul hainei şi i-o întinse lui Berntsen.

— Am nevoie de un pic de timp. Nu mult. După aia o să înţelegi de ce a trebuit să procedez aşa. Promit să anunţ în patruzeci şi opt de ore.

— *48 Hours,* rosti Berntsen, studiind fotografia. Bun film. Nolte şi negrul ăla. McMurphy?

— Murphy.

— Aşa. A încetat să mai fie amuzant. Nu-i ciudat? Ai ceva şi brusc îl pierzi. Cum crezi că te simţi atunci, Hole?

Harry îl privi pe Truls Berntsen. Nu mai era deloc sigur că seamănă cu Forrest Gump. Berntsen duse poza înspre lumină şi o privi concentrat, cu ochii mijiţi.

— O recunoşti?

— Nu, răspunse Berntsen, dându-i poza înapoi şi întorcându-se.

Era evident că nu stătea comod pe ce avea în buzunarul de la spate al pantalonilor, pentru că-l mută rapid în buzunarul hainei.

— Facem un drum la sediul central al poliţiei, unde o să discutăm alea patruzeci şi opt de ore ale tale.

Vorbea pe un ton destins. Prea destins. Iar Harry îşi făcuse deja calculele. Beate ceruse prioritate pentru analizele ei ADN la departamentul de

patologie şi încă n-avea rezultatele finale. Atunci cum era posibil ca Berntsen să aibă deja rezultatul de la mostra de pe giulgiul lui Gusto? Şi mai era ceva. Berntsen nu mutase obiectul suficient de repede. Nu era o şapcă, ci o cagulă. Cum era cea folosită când fusese executat Gusto.

Iar următorul gând veni în forţă imediat. „Arzătorul”.

Poate că nu poliţia ajunsese prima la locul faptei? Oare nu cumva fusese lacheul lui Dubai?

Harry se gândi la arma din spatele şifonierului. Dar era prea târziu să mai fugă. Auzi paşi apropiindu-se pe coridor. Doi oameni. Unul dintre ei atât de masiv, că scârţâia podeaua sub el. Paşii se opriră în faţa uşii. Prin crăpătura de sub uşă se vedeau umbrele aruncate de două perechi de picioare. Sigur, putea să spere că erau colegi din poliţie de-ai lui Berntsen, că era vorba de o arestare adevărată. Însă auzise scârţâitul podelei. Un bărbat masiv, iar el bănuia că pe măsura siluetei care fugise după el prin parcul Frogner.

— Haide, zise Berntsen, ridicându-se şi postându-se în faţa lui Harry.

Se scărpină pe piept, pe sub rever, aparent degajat.

— O plimbare scurtă, doar noi doi.

— Se pare că nu suntem singuri, zise Harry. Văd că ţi-ai adus întăriri.

Dădu din cap înspre umbra de sub uşă. Apăru încă o umbră. Una dreaptă, alungită. Truls îi urmări privirea. Iar Harry îşi dădu seama. Văzu uimirea nedisimulată de pe chipul lui Berntsen. Genul de uimire pe care cei ca Truls Berntsen nu o puteau simula. Cei de afară nu erau oamenii lui.

— Pleacă de lângă uşă, şopti Harry.

Truls se opri din mestecatul gumei şi coborî privirea spre el.

✯

Lui Truls Berntsen îi plăcea să-şi ţină pistolul Steyr într-o teacă la umăr, aşezată în aşa fel încât arma stătea lipită de piept. Era mai greu de observat

când stătea faţă în faţă cu cineva. Şi aşa cum ştia că Harry Hole era un detectiv experimentat, instruit de FBI în Chicago şi aşa mai departe, ştia şi că Hole ar observa automat orice umflătură în locurile obişnuite. Nu că Truls ar fi considerat că o să aibă nevoie de pistol, însă îşi luase măsuri de prevedere. Dacă Harry ar fi opus rezistenţă, l-ar fi escortat cu Steyr-ul îndreptat discret spre spatele lui, după ce-şi punea o cagulă, astfel încât potenţialii martori să nu poată spune cu cine l-au văzut pe Hole înainte să dispară de pe faţa pământului. Saabul era parcat pe o stradă lăturalnică; ba chiar spărsese şi becul singurului felinar, ca să nu-i vadă nimeni numărul de înmatriculare. Cincizeci de mii de euro. Trebuia să aibă răbdare, să construiască totul cărămidă cu cărămidă. Să îşi facă o casă un pic mai sus în Høyenhall, cu vedere de sus. Deasupra ei.

Harry Hole păruse mai scund decât uriaşul pe care îl ţinea el minte. Şi mai urât. Palid, urât, murdar şi epuizat. Resemnat, lipsit de concentrare. Treaba urma să fie mai uşoară decât anticipase. Aşa că atunci când Hole i-a şoptit să se tragă din faţa uşii, prima reacţie a lui Truls Berntsen a fost de iritare. Oare încerca să se joace cu el acum, când totul părea să decurgă atât de bine? A doua reacţie a fost însă să-şi dea seama că şoapta lui Hole era tonul pe care-l foloseau ei. Poliţiştii aflaţi în situaţii critice. Fără nuanţe, fără dramatism, doar o şoaptă neutră, limpede, cu risc minim să fie înţeleasă greşit. Şi care-ţi dădea cele mai bune şanse de supravieţuire.

Aşa că, aproape fără să se gândească, Truls Berntsen făcu un pas în lateral.

În momentul acela, partea de sus a panoului uşii se făcu ţăndări spre interior.

În timp ce se întorcea, ajunse instinctiv la concluzia că trebuie să fi fost vorba de o armă cu ţeava retezată ca să aibă o acoperire atât de mare de la distanţă aşa de mică. Îşi dusese deja mâna în interiorul hainei. Cu teaca de la umăr în poziţia clasică şi fără haină pe el, Berntsen ar fi reuşit să

scoată arma mai repede, deoarece patul pistolului ar fi fost oricum afară.

Truls Berntsen căzu pe spate în pat, cu arma eliberată aflată la capătul braţului întins, în vreme ce restul uşii se deschise cu o bubuitură. Auzi sunet de sticlă spartă în spate, după care totul fu acoperit de o nouă explozie.

Zgomotul îl copleşi, iar încăperea fu cuprinsă de viscol.

În cadrul uşii, se vedeau două siluete de bărbaţi într-un nămete. Cel mai înalt ridică arma. Aproape că ajungea cu capul la pragul de sus; probabil că avea mult peste doi metri. Truls trase. Apoi trase din nou. Simţi reculul minunat al armei şi senzaţia şi mai minunată că totul se petrecea pe bune, aşa că la naiba cu consecinţele. Bărbatul înalt tresări şi păru să-şi dea bretonul pe spate, apoi se retrase şi dispăru din raza vizuală. Truls schimbă poziţia armei şi direcţia privirii. Cel de-al doilea bărbat stătea nemişcat, înconjurat de pene albe. Truls îl avea în cătarea armei. Însă nu apăsă pe trăgaci. Acum îl vedea mai bine. Faţă ca de lup. Genul de fizionomie pe care Truls o asociase întotdeauna cu eschimoşii, finlandezii şi ruşii.

Acum, bărbatul ridică arma calm. Cu degetul pe trăgaci.

— Uşurel, Berntsen, rosti el în engleză.

Truls Berntsen scoase un răcnet prelung.

✯

Harry căzu.

Îşi lăsase capul jos, se ghemuise şi se trăsese în spate când primul glonţ îi trecuse pe deasupra capului. Se trase unde ştia că e fereastra. Simţi geamul aproape îndoindu-se înainte să cedeze.

Se trezi apoi în cădere liberă.

Timpul abia se târa, de parcă fi căzut prin apă. Palmele şi braţele i se mişcau ca nişte vâsle lente care încercau reflex să oprească trupul să înceapă un salt pe spate. Gânduri pe jumătate închegate săreau printre sinapse.

O să aterizeze în cap şi o să-şi frângă gâtul.

Noroc că n-avusese draperii la geam.

Femeia goală de la fereastra de vizavi era cu capul în jos.

Apoi fu întâmpinat de ceva moale. Cutii de carton goale, ziare vechi, scutece folosite, cutii de lapte şi pâine veche de la bucătăria hotelului, filtre de cafea umede.

Rămase întins pe spate în containerul deschis, într-o ploaie de cioburi. La fereastra de deasupra lui se văzură străfulgerări de lumină, ca nişte blițuri. Scânteile din ţeava armei. Însă era ciudat de linişte, ca şi cum străfulgerările veneau de la un televizor cu sonorul închis. Simţea că banda izolatoare de la gât se rupsese şi rana sângera. Şi, preţ de o clipă nebunească, se gândi să rămână unde era. Să închidă ochii, să adoarmă şi să uite de tot. Păru să se vadă ridicându-se, sărind peste marginea tomberonului şi luând-o la fugă spre poarta din fundul curţii. Deschizând-o în timp ce auzea până în stradă un răcnet furios, prelung, venind de la fereastră. Alunecând pe un grătar de la o scurgere, dar reuşind să rămână în picioare. Văzând o femeie de culoare cu blugi strâmţi, ieşită la produs, care îi zâmbi instinctiv şi îşi ţuguie buzele spre el, apoi trecu rapid în revistă situaţia şi îşi feri privirea.

Harry o luă din loc.

Şi hotărî că de data asta o să fugă pur şi simplu. Până n-o să mai aibă unde să fugă.

Până când se termina, până când îl prindeau.

Spera doar să nu dureze prea mult.

Între timp, o să facă ce e programată să facă prada: să fugă, să încerce să scape, să încerce să mai supravieţuiască măcar câteva ore, câteva minute, câteva secunde.

Inima îi bubuia în piept, protestând, iar el izbucni în râs când traversă strada prin faţa unui autobuz de noapte şi-şi continuă drumul către gara centrală.

34

Harry era încuiat în cameră. Abia se trezise şi observase. Pe perete, chiar deasupra lui, atârna un poster cu un corp uman jupuit de piele. Lângă el, o figurină de lemn atent sculptată care înfăţişa un bărbat pe cruce care sângera de moarte. Iar lângă aceasta, dulapuri cu medicamente, unul lângă altul.

Se întoarse pe cealaltă parte pe canapea. Încercă să continue de unde rămăsese ieri. Încercă să vadă imaginea de ansamblu. Erau o mulţime de puncte, dar nu reuşise încă să le lege între ele. Şi chiar şi punctele erau deocamdată doar nişte presupuneri.

Presupunerea unu. Truls Berntsen era „arzătorul". Ca angajat Orgkrim, se afla, probabil, în poziţia perfectă să-i facă servicii lui Dubai.

Presupunerea doi. Berntsen era cel pe care-l identificase Beate în baza de date ADN. Era singurul motiv pentru care ar fi putut să nu spună nimic până nu era sută la sută sigură; analiza sugera că sângele găsit sub unghiile lui Gusto aparţinea unuia de-ai lor. Şi dacă aşa era, Gusto îl zgâriase pe Berntsen în ziua în care fusese ucis.

Şi apoi urma partea problematică. Dacă Berntsen lucra într-adevăr pentru Dubai şi primise misiunea să-l elimine pe Harry, de ce apăruseră cele două gorile şi încercaseră să le zboare capul amândurora? Iar dacă erau gorilele lui Dubai, cum de erau ei şi „arzătorul" aşa de porniţi unii împotriva celorlalţi? Nu erau în aceeaşi tabără sau nu fusese decât o operaţiune prost coordonată? Poate că nu fusese coordonată pentru că Truls Berntsen acţionase pe cont propriu ca să-l împiedice pe Harry să transmită dovezile de la mormântul lui Gusto şi astfel să-l expună pe el?

Se auzi zăngănitul unor chei şi apoi se deschise uşa.

— 'Neaţa, ciripi Martine. Cum te simţi?

— Mai bine, minţi Harry, privindu-şi ceasul.

6 dimineaţa. Dădu pătura deoparte şi îşi coborî picioarele pe podea.

— Infirmeria noastră nu e pentru internări de noapte, zise Martine. Întinde-te la loc ca să-ţi schimb bandajul de la gât.

— Mersi că m-ai primit azi-noapte, zise Harry. Dar ţi-am zis că, dacă-mi oferi o ascunzătoare, există nişte pericole, aşa că o să plec.

— Întinde-te!

Harry se uită la ea, apoi oftă şi se conformă. Închise ochii şi o ascultă pe Martine deschizând şi închizând sertare, zăngănitul foarfecii pe sticlă, zgomotul făcut de primii veniţi la micul-dejun în cafeneaua Fyrlyset de dedesubt.

În timp ce Martine desfăcea bandajul pe care îl pusese cu o zi în urmă, Harry îşi folosi mâna liberă ca să o sune pe Beate şi fu întâmpinat de un mesaj scurt care îi cerea să fie concis, urmat de un ţiuit.

— Ştiu că sângele provine de la un fost detectiv de la Kripos, spuse Harry. Chiar dacă se confirmă azi la Patologie, ar trebui să aştepţi până să mai spui cuiva. De sine stătătoare, dovada nu este suficientă ca să justifice un mandat de arestare, iar dacă îl alertăm acum, riscăm să ardă toate probele din caz şi să-şi ia zborul. Aşa că ar trebui să îl arestăm pentru altceva ca să putem lucra în linişte. Spargerea de la sediul motocicliştilor din Alnabru. Dacă nu mă înşel prea tare, e complicele lui Oleg. Iar Oleg va depune mărturie. Aşa că aş vrea să trimiţi prin fax o fotografie a lui Truls Berntsen, care acum lucrează la Orgkrim, la biroul lui Hans Christian Simonsen şi să-i ceri să i-o arate lui Oleg pentru identificare.

Harry închise, inspiră adânc şi simţi cum se apropie, brusc şi cu atâta forţă, că icni. Se întoarse cu spatele şi simţi cum conţinutul stomacului începe să-i urce spre gât.

— Doare? întrebă Martine, trecându-i ghemotocul de bumbac îmbibat în alcool de-a lungul gâtului şi bărbiei.

Harry clătină din cap şi arătă înspre sticluţa deschisă de alcool.

— Corect, zise Martine, punând dopul. N-o să fie niciodată mai bine? întrebă ea cu glas scăzut.

— Ce? rosti Harry cu voce răguşită.

Ea nu-i răspunse.

Privirea lui Harry se plimbă de jur-împrejurul infirmeriei ca să găsească o distragere, ceva care să-i permită să-şi abată gândurile, orice. Se opri pe verigheta de aur pe care şi-o scosese Martine şi o pusese pe canapea înainte să se apuce de treabă. Era căsătorită deja de câţiva ani cu Rikard; verigheta avea zgârieturi şi adâncituri şi nu era nouă şi strălucitoare ca a lui Torkildsen de la Telenor.

Harry se înfiora brusc şi simţi cum începe să-l mănânce scalpul. Evident, putea fi vorba doar de transpiraţie.

— Aur veritabil? întrebă el.

Martine începu să-i înfăşoare bandajul curat.

— E o verighetă, Harry.

— Şi?

— Şi evident că e de aur. Oricât ai fi de sărac sau de zgârcit, nu cumperi o verighetă care nu e din aur.

Harry încuviinţă. Pielea capului îl mânca tot mai rău; simţea cum i se ridică părul de pe ceafă.

— Eu aşa am făcut, zise el.

Martine râse.

— În cazul ăsta, eşti singura persoană din lume care a făcut aşa ceva, Harry.

El se uită lung la inel. Aşa spusese şi ea.

— Pe naiba sunt singura… zise el încet.

Părul de pe ceafă nu se înşela niciodată.

— Hei, stai aşa, n-am terminat!

— E-n regulă, zise Harry, care se ridicase deja în capul oaselor.

— Ar trebui măcar să pui pe tine nişte haine curate. Puţi a sudoare, gunoi şi sânge.

— Mongolii se frecau cu excremente de animale pe tot corpul înainte de bătăliile importante, replică Harry, încheindu-şi nasturii de la cămaşă. Dacă vrei să-mi dai ceva, o ceaşcă de cafea ar prinde bine…

Martine îi aruncă o privire resemnată. După care ieşi pe uşă şi coborî treptele clătinând din cap.

Harry îşi scoase în grabă mobilul.

— Da?

Klaus Torkildsen avea o voce de zombi. Explicaţia erau probabil copiii care ţipau în fundal.

— Sunt Harry H. Dacă faci chestia asta pentru mine, nu te mai sâcâi niciodată, Torkildsen. Vreau să verifici câteva staţii de bază. Trebuie să aflu toate locurile în care a fost în noaptea de 12 iulie Truls Berntsen – stă undeva în Manglerud.

— Nu putem localiza aşa ceva la nivel de metru pătrat sau să stabilim…

— …mişcările lui minut cu minut. Ştiu toate astea. Tu fă tot ce poţi.

Pauză.

— Asta e tot?

— Nu, mai e un nume.

Harry închise ochii şi îşi scormoni memoria. Vizualiză literele de pe plăcuţa de la spitalul Radium. Mormăi ceva pentru sine. Apoi rosti numele, tare şi limpede, la telefon.

— S-a notat. Şi ce înseamnă *niciodată?*

— Exact asta. Niciodată.

— Înţeleg, zise Torkildsen. Încă ceva.

— Da?

— Poliţia a întrebat de numărul tău ieri. Dar tu nu ai aşa ceva.

— Am un număr chinezesc neînregistrat.

— Păreau interesaţi să-l urmărească. Ce se petrece?

— Eşti sigur că vrei să ştii, Torkildsen?

— Nu, rosti acesta după o nouă pauză. Te sun când am ceva.

Harry încheie convorbirea şi căzu pe gânduri. Era căutat de poliţie. Chiar dacă nu-i găseau numele ataşat acelui număr, puteau pune lucrurile cap la cap dacă verificau apelurile primite de Rakel şi vedeau că apare un număr chinezesc. Telefonul îi trăda locaţia, aşa că trebuia să se descotorosească de el.

Când Martine se întoarse cu o ceaşcă de cafea fierbinte, Harry îşi permise două guri, după care întrebă direct dacă putea să-i dea telefonul ei câteva zile.

Martine îl cercetă cu privirea ei directă şi curată şi-i spuse da, dacă se gândise bine.

Harry dădu din cap, luă telefonul mic şi roşu, o sărută pe Martine pe obraz şi coborî spre cafenea, cu ceaşca de cafea în mână. Cinci dintre mese erau deja ocupate, şi alţi nevoiaşi erau pe drum. Harry se aşeză la o masă liberă şi scrise numerele de telefon din telefonul lui chinezesc. Trimise la cele mai importante un text scurt cu noul său număr temporar de telefon.

Dependenţii de droguri sunt la fel de misterioşi ca alţi oameni, însă într-o privinţă sunt suficient de predictibili, aşa încât când îşi lăsă telefonul chinezesc în mijlocul mesei şi se duse la toaletă, era destul de sigur de rezultat. Când se întoarse, telefonul dispăruse. Plecase într-o călătorie pe care poliţia o putea urmări prin tot oraşul cu ajutorul staţiilor de bază.

Harry ieşi şi o luă pe Tøyengata către Grønland.

O maşină de poliţie urca dealul înspre el. Harry îşi lăsă imediat capul jos, scoase telefonul lui Martine şi se prefăcu că vorbeşte, ca pretext pentru a-şi ascunde cea mai mare parte a feţei.

Maşina trecu mai departe. În următoarele câteva ore, trebuia să rămână ascuns.

Mai important însă era faptul că ştia ceva. Ştia de unde să pornească.

✯

Truls Berntsen îngheţase sub cele două straturi de ramuri de pin.

Repetase în minte acelaşi film întreaga noapte, la nesfârşit. Faţă de lup, care dăduse înapoi cu mare prudenţă, repetând „uşurel” ca o rugăciune de armistiţiu, în timp ce aveau armele îndreptate unul asupra celuilalt. Faţă de lup. Şoferul limuzinei de la cimitirul Gamlebyen. Omul lui Dubai. Când se aplecase ca să-l tragă pe tipul masiv împuşcat de

Truls, trebuise să coboare pistolul şi Truls îşi dăduse seama că omul era dispus să-şi rişte viaţa ca să-şi salveze amicul. Faţă de lup era probabil un fost militar sau poliţist, sau cel puţin respecta vreo porcărie de cod de onoare. În momentul acela, uriaşul scosese un geamăt. Era în viaţă. Truls simţise şi uşurare, şi dezamăgire. Însă îl lăsase pe Faţă de lup să-şi vadă de treabă, îl lăsase să-l ridice pe uriaş în picioare şi auzise cum îi plescăia sângele în pantofi în timp ce se clătinau împreună pe coridor, înspre uşa din spate. După ce ieşiseră, îşi trăsese cagula pe cap şi o luase la goană, prin dreptul recepţiei, către Saab, şi condusese direct până aici, neavând curaj să se ducă acasă. Pentru că aici era locul sigur, locul secret. Locul unde nu-l putea vedea nimeni, locul pe care nu-l ştia decât el şi unde se ducea când voia să o vadă pe ea.

Se afla în Manglerud, într-o zonă populară de drumeţii montane, numai că drumeţii urmau potecile şi nu ajungeau până pe stânca asta, care, oricum, era înconjurată de tufăriş des.

Casa lui Mikael şi a Ullei Bellman se ridica pe creasta de vizavi de stâncă, iar de-aici avea perspectiva perfectă asupra ferestrei din sufragerie, unde o văzuse stând în multe seri. Şezând pur şi simplu pe canapea, cu chipul ei frumos şi cu trupul graţios care se schimbase prea puţin de-a lungul anilor; era aceeaşi Ulla – cea mai atrăgătoare fată din Manglerud. Uneori era şi Mikael acolo. Îi văzuse sărutându-se şi mângâindu-se, dar se duseseră întotdeauna în dormitor înainte să se mai petreacă şi altceva. Truls nici nu ştia dacă chiar dorea să vadă mai multe. Căci îi plăcea cel mai mult să o vadă şezând acolo de una singură. Pe canapea, cu o carte în mână şi picioarele strânse sub ea. Din când în când, Ulla arunca o privire spre fereastră, ca şi cum ar fi simţit că era privită. Iar în astfel de ocazii, se simţea excitat la gândul că Ulla ar putea şti. Că ar putea şti că el era acolo afară, undeva.

Însă acum fereastra livingului era întunecată. Se mutaseră. Ulla se mutase. Şi lângă noua casă nu

existau puncte sigure de observaţie. Verificase. Iar la cum arătau acum lucrurile, nu era deloc sigur că mai avea nevoie de un astfel de loc. Că mai avea nevoie de ceva. Era o ţintă.

Îl păcăliseră să se ducă la Hole la hotelul Leon la miezul nopţii, după care atacaseră.

Încercaseră să scape de el. Încercaseră să-l ardă pe „arzător". Dar de ce? Pentru că ştia prea multe? Doar era „arzător", nu? E de la sine înţeles că „arzătorii" ştiu multe. Nu înţelegea. La dracu'! Nu mai conta *de ce,* trebuia să se asigure că rămâne în viaţă.

Îi era atât de frig şi era atât de obosit, că îl dureau oasele, dar nu îndrăznea să se ducă acasă până nu se lumina şi până nu verifica dacă are cale liberă. Dacă ajungea în apartament, avea destulă artilerie ca să reziste unui asediu. Ar fi trebuit să-i împuşte pe amândoi când avusese ocazia, dar dacă mai încercau să repete isprava, aveau să constate că nu era chiar aşa de simplu să pună laba pe Truls Berntsen.

Se ridică. Îşi scutură acele de brad de pe haine, începu să tremure şi se bătu cu mâinile în piept. Se uită din nou la casă. Începea să se crape de ziuă. Se gândi la celelalte Ulle. Cum era micuţa brunetă de la Fyrlyset. Martine. De fapt, chiar crezuse că putea pune mâna pe ea. Lucra cu oameni periculoşi, iar el o putea proteja. Numai că ea îl ignorase şi, ca de obicei, el nu avusese curajul de a o aborda ca să înfrunte respingerea şi să termine cu povestea asta. Era mai bine să aştepte sperând, să tărăgăneze, să se chinuie singur, să vadă încurajare posibilă acolo unde oamenii mai puţin disperaţi vedeau doar amiciţie. După care, într-o zi, auzise pe cineva vorbind cu ea şi îşi dăduse seama că era gravidă. Curva naibii. Toate erau nişte curve. Ca fata pe care o folosea Gusto Hanssen ca iscoadă. Curvă, curvă, curvă. Le ura pe femeile astea. Şi pe bărbaţii care ştiau cum să le facă să-i iubească.

Începu să sară pe loc, plesnindu-se cu braţele peste tot corpul, dar ştia că n-o să se încălzească la loc.

✯

Harry se întorsese în Kvadraturen. Găsi un loc liber înăuntru la Postcafé. Era localul care deschidea cel mai devreme, cu patru ore înainte de Schrøder, şi fu nevoit să stea la coadă după clienţi însetaţi de bere înainte să ajungă să-şi comande şi el ceva ce putea să treacă drept mic-dejun.

Întâi o sună pe Rakel. O rugă să verifice căsuţa poştală din computerul lui Oleg.

— E ceva de la Bellman, zise ea. Pare o listă cu adrese.

— Bine, răspunse Harry. Trimite-o la Beate Lønn.

Îi dădu adresa de e-mail.

Apoi îi scrise lui Beate şi o anunţă că listele fuseseră trimise, după care îşi termină de mâncat micul-dejun. Se mută la Gjæstgiveri, în Stortorvet, unde tocmai primise o ceaşcă cu cafea bine filtrată, când sună Beate.

— Am comparat listele pe care le-am copiat direct de la maşinile de patrulă cu lista ta. Ce-i cu ea?

— Este lista pe care a primit-o Bellman şi mi-a trimis-o mie. Aş vrea să vezi dacă a primit raportul corect sau a fost modificat.

— Am înţeles. Toate adresele pe care le aveam eu sunt şi pe lista pe care aţi primit-o tu şi Bellman.

— Hmm, făcu Harry. Nu era o maşină de patrulă de la care n-ai primit lista?

— Despre ce e vorba, Harry?

— Încerc să-l fac pe „arzător” să ne ajute.

— Să ne ajute cu ce anume?

— Să ne arate casa unde stă Dubai.

Pauză.

— O să văd dacă pot obţine şi ultima listă, zise Beate.

— Mersi. Vorbim mai târziu.

— Stai.

— Da?

— Nu te interesează restul profilului ADN al sângelui de sub unghiile lui Gusto?

35

Era vară şi eu eram rege în Oslo. Aveam juma' de kil de violină în schimbul lui Irene şi vândusem jumătate din ea pe străzi. Trebuia să fie capitalul iniţial pentru ceva mare, o nouă reţea care l-ar fi eliminat fără drept de apel pe moşu'. Totuşi, întâi şi întâi, trebuia sărbătorit noul început. Am cheltuit o parte minusculă din banii din vânzări ca să-mi cumpăr un costum care se potrivea cu pantofii pe care mi-i dăduse Isabelle Skøyen. Arătam gigea, aşa că nimeni n-a ridicat din sprâncene când am intrat în nenorocitul de Grand şi am cerut un apartament. Am stat acolo cu toţii. Am petrecut nonstop. Exact ce însemna acest „cu toţii" varia într-o oarecare măsură, dar era vară, era Oslo, erau femei, bărbaţi, era ca pe vremuri, deşi cu o medicaţie ceva mai serioasă. Chiar şi Oleg s-a înseninat şi, un timp, a fost cel de pe vremuri. S-a dovedit, până la urmă, că aveam mai mulţi prieteni decât ţineam eu minte, iar drogurile se consumau mai rapid decât puteam crede. Am fost daţi afară din Grand şi ne-am dus în Christiania. Apoi la Radisson, în Holbergs plass.

Bineînţeles că nu putea dura la nesfârşit, dar ce dracu' durează la nesfârşit?

O dată sau de două ori am văzut o limuzină neagră pe cealaltă parte a străzii când ieşeam din hotel, însă sunt multe maşini asemănătoare. Totuşi, asta nu pleca de-acolo.

După care a venit inevitabil ziua când s-au terminat banii, iar eu am fost nevoit să mai vând marfă. Îmi făcusem o rezervă într-o debara de la etajul de dedesubt, printre panourile din tavan, în spatele unui snop de cabluri. Numai că fie mi-am dat drumul la gură când eram drogat, fie m-a văzut cineva ducându-mă acolo. Pentru că rezerva dispăruse. Iar eu nu mai aveam altele.

Ne întorseserăm de unde plecaserăm. Numai că nu mai exista niciun fel de „ne". Venise vremea să predau camera. Şi să-mi fac prima doză a zilei, care trebuia cumpărată de pe stradă. Însă când m-am dus să plătesc

camera unde stătuserăm mai mult de două săptămâni, îmi lipseau 15.000.

Am făcut singurul lucru de bun-simţ care se putea face.

Am fugit.

Am luat-o drept prin hol, am ieşit în stradă, am trecut prin parc şi m-am îndreptat spre mare. Nu m-a urmărit nimeni.

După aia, m-am dus în Kvadraturen ca să fac cumpărături. Nu se vedea niciun tricou Arsenal, ci doar toxicomani cu ochii goi aflaţi în căutarea unui dealer. Am vorbit cu cineva care voia să-mi vândă metamfetamină. Mi-a spus că nu mai exista violină pe piaţă de câteva zile şi că stocurile dispăruseră pur şi simplu. Însă umblau zvonuri că drogaţii îşi vindeau cu 5000 de coroane ultimele sferturi de violină în Plata, ca să-şi poată cumpăra apoi o rezervă de heroină pentru o săptămână.

N-aveam cinci mii amărâte de coroane, evident, aşa că ştiam că am dat de dracu'. Trei variante: să vând ceva, să păcălesc pe cineva sau să fur.

Mai întâi vânzarea. Dar ce naiba mai aveam eu de vândut, după ce îmi vândusem până şi sora adoptivă? Mi-am adus aminte. Odessa. Era în sala de repetiţii, iar pakistanezii din Kvadraturen ar fi scos sigur 5000 pentru o armă cu repetiţie. Aşa că am luat-o la fugă spre nord, pe lângă Operă şi gară. Numai că sala fusese probabil spartă, pentru că acum era un lacăt nou pe uşă, iar amplificatoarele dispăruseră. Rămăseseră doar tobele. Am căutat Odessa, dar probabil că o luaseră. Hoţi nenorociţi.

Urma păcăleala. Am luat un taxi şi i-am zis şoferului s-o ia spre vest, către Blindern. M-a întrebat de bani din clipa în care am urcat în maşină, deci ştia lecţia. I-am spus să oprească unde se termină şoseaua lângă şinele de tren, am sărit din maşină şi l-am tras în piept pe şofer luând-o la fugă pe pasarelă. Am gonit prin Forskningsparken, deşi nu mă urmărea nimeni. Am gonit pentru că mă grăbeam. De ce anume, habar n-am.

Am deschis poarta şi am străbătut rapid aleea de pietriş către garaj. Am tras cu ochiul prin crăpătura de

lângă cortina de fier. Limuzina era acolo. Am bătut în uşa de la intrare.

Mi-a deschis Andrei. Moşu' nu era acasă, mi-a zis el. Am făcut semn spre casa de-alături, din spatele rezervorului de apă şi am zis că acolo trebuie să fie, pentru că limuzina era în garaj. Mi-a repetat că *atamanul* nu era acasă. I-am spus că aveam nevoie de bani. A zis că nu mă poate ajuta şi să nu mai vin acolo. I-am spus că aveam nevoie de violină, doar de data asta. Mi-a răspuns că nu exista violină pentru moment, fiindcă lui Ibsen îi lipsea un ingredient, şi că trebuia să aştept câteva săptămâni. I-am zis că până atunci o să fiu mort. Trebuia să fac rost fie de bani, fie de violină.

Andrei era cât pe ce să închidă uşa, dar mi-am pus piciorul în prag.

Am zis că, dacă nu fac rost, o să spun unde stă. Andrei s-a uitat la mine.

— Ţi s-a urât cu viaţa? a spus el cu accentul lui comic. Îl mai ţii minte pe Bisken?

Am întins mâna. Am zis că poliţia ar plăti bine ca să afle unde stăteau Dubai şi gorilele lui. Şi încă ceva pe deasupra ca să afle ce s-a întâmplat cu Bisken. Şi ar da şi mai mult dacă le-aş povesti despre poliţistul sub acoperire mort din pivniţă.

Andrei a clătinat încet din cap.

Atunci i-am zis ticălosului de cazac să *paşol vciorte,* ceea ce cred că înseamnă „du-te dracului" în rusă, şi am plecat.

I-am simţit privirea în spate până la poartă.

Habar n-aveam de ce mă lăsase moşu' să scap după ce furasem marfa împreună cu Oleg, însă ştiam că de data asta nu mai scap. Cu toate astea, nu-mi păsa, eram la capătul puterilor şi nu mai auzeam decât urletele de foame ale vaselor mele de sânge.

M-am dus până la aleea din spatele bisericii Vestre Aker. Am stat acolo uitându-mă la nişte bătrâne care veneau şi plecau. Văduve care se duceau la morminte, ale soţilor lor şi ale lor, cu poşetele gemând de bani gheaţă. Dar nu eram în stare. Eu, Hoţul, am stat nemişcat, asudând ca un porc, speriat până în măduva

oaselor de nişte femei de optzeci de ani, cu oasele fragile. Era suficient să-ţi vină să plângi.

Era sâmbătă, iar eu mă gândeam care dintre prieteni ar fi fost dispus să-mi împrumute bani. Nu a durat mult. Niciunul.

Atunci m-am gândit la cine avea să-mi dea bani. Dacă ştia ce-i bine pentru el.

M-am strecurat într-un autobuz, am mers către est, pe celălalt mal, şi am coborât în Manglerud.

De data asta, Truls Berntsen era acasă.

Stătea în uşa de la etajul cinci al blocului şi m-a auzit dându-i mai mult sau mai puţin acelaşi ultimatum pe care îl dădusem şi în Blindernveien. Dacă nu scotea cinci miare, aveam să dau de ştire că el îl omorâse pe Tutu şi îi îngropase cadavrul după aceea.

Însă Berntsen a rămas calm. M-a invitat în apartament. A zis că era convins că puteam ajunge la o înţelegere.

Dar era ceva total în neregulă cu ochii lui.

Aşa că nu m-am clintit şi i-am zis că n-avem ce să discutăm, că fie marca banul, fie ciripeam pentru bani. Mi-a zis că poliţia nu plătea oamenii care turnau poliţişti. Însă cinci mii era în regulă, a zis, ne ştim de mult, suntem aproape amici. A zis că nu prea are cash în casă, aşa că trebuie să mergem cu maşina la un bancomat şi că avea maşina în garaj.

Asta mi-a cam dat de gândit. Auzeam tot felul de semnale de alarmă, dar nevoia era un coşmar nenorocit şi reducea la tăcere toate gândurile de bun-simţ. Aşa că am încuviinţat, deşi ştiam că nu fac bine.

★

— Deci ai rezultatul final, nu? rosti Harry, cercetând din priviri mulţimea din cafenea.

Niciun personaj suspect. Sau, mai precis, multe personaje suspecte, dar niciunul despre care să aibă bănuieli că e poliţist.

— Da, răspunse Beate.

Harry îşi mişcă mâna pe telefon.

— Cred că ştiu deja pe cine a zgâriat Gusto.

— Da?

În vocea lui Beate se simţea surpriza.

— Da. Un om inclus în baza de date ADN este de obicei un suspect, un infractor condamnat sau un poliţist care s-ar putea să fi contaminat un loc al faptei. În cazul ăsta, e vorba de ultima variantă. Numele lui e Truls Berntsen şi este ofiţer la Orgkrim.

— De unde ştii că el e?

— Păi, aş putea spune că e rezultatul faptelor.

— Bine, zise Beate. Nu mă îndoiesc că raţionamentul tău e solid.

— Mulţumesc, zise Harry.

— Şi totuşi te înşeli.

— Cum?

— Sângele de sub unghiile lui Gusto nu provine de la cineva pe nume Berntsen.

Însă cât stăteam în faţa uşii lui Truls Berntsen – el se dusese să ia cheile maşinii –, m-am uitat în jos. La pantofii mei. Nişte pantofi ai naibii de mişto. După care am început să mă gândesc la Isabelle Skøyen.

Nu era la fel de periculoasă ca Berntsen. Şi era înnebunită după mine. Nu era aşa? Poate?

Mai mult decât înnebunită.

Aşa că, până să se întoarcă Berntsen, am coborât câte şapte trepte o dată şi am apăsat butoanele liftului la fiecare etaj.

Am sărit în metroul către gară. Întâi am zis că ar trebui s-o sun, dar m-am răzgândit. La telefon m-ar fi putut trimite la plimbare, dar în niciun caz dacă mă arătam în persoana mea minunată şi arătoasă. Fiind sâmbătă, băiatul ei de la grajduri era liber. Ceea ce – ţinând cont că nici caii, nici porcii nu-s în stare să-şi ia singuri mâncare din frigider – însemna că Isabelle era acasă. Aşa că în gară am urcat în vagonul cu abonamente de Østfold, pentru că drumul până la Rygge costa 144 de coroane, pe care eu tot nu le aveam. De la gară până la fermă am luat-o pe jos. Era destul de departe. Mai ales când începe să plouă. Şi a început să plouă.

Când am ajuns în curte, i-am văzut maşina, un 4×4 de-ăla de foloseşte lumea ca să-şi facă loc pe străzile din

centru. Am bătut la uşa fermei, dar n-a deschis nimeni. Am strigat-o şi s-a auzit ecoul din toate zidurile, dar n-a răspuns nimeni. Era posibil, evident, să fi plecat la o plimbare călare. Bun, ştiam unde îşi ţine banii, iar la ţară lumea încă nu-şi încuie întotdeauna uşile. Aşa că am apăsat pe clanţă şi, da, era deschisă.

Tocmai urcam spre dormitor, când s-a ivit. Masivă, cu picioarele depărtate pe scară, îmbrăcată cu un halat de baie.

— Ce cauţi aici, Gusto?

— Am vrut să te văd, am zis eu, dând drumul la zâmbetul meu irezistibil.

Pe care l-am lăţit la maximum.

— Ai nevoie de dentist, a zis ea cu răceală.

Ştiam la ce se referă; aveam ceva maroniu pe dinţi. Păreau puţin stricaţi, dar era vorba de ceva uşor de rezolvat cu o periuţă de dinţi.

— Ce cauţi aici? a repetat ea. Bani?

Aşa era cu noi doi; eram la fel, nu era nevoie să ne prefacem.

— Cinci bătrâne? am zis eu.

— Nu merge, Gusto, am terminat cu chestia asta. Să te duc înapoi la gară?

— Cum? Haide, Isabelle. Ce zici de un futai?

— Ssst!

Mi-a trebuit o clipă ca să mă prind. Pricepeam cam greu. Probabil de vină era nenorocita aia de nevoie de drog. Stătea acolo, în miezul zilei, îmbrăcată doar cu halat de baie, însă complet machiată.

— Aştepţi pe cineva? am întrebat-o eu.

Nu mi-a răspuns.

— Un nou amic de futai?

— Aşa se întâmplă când dispari, Gusto.

— Revin cu entuziasm, am zis eu, şi am prins-o de încheietură aşa de repede, încât şi-a pierdut echilibrul.

Am tras-o spre mine.

— Eşti ud, a zis ea, şi s-a zbătut, însă nu mai tare decât atunci când avea chef de un pic de duritate.

— Plouă, am zis eu, şi am muşcat-o de lobul urechii. Care e scuza ta?

Îmi băgasem deja o mână pe sub halatul ei de baie.

— Şi puţi. Dă-mi drumul!

I-am mângâiat păsărica rasă şi am ajuns la crăpătură. Era umedă. Udă fleaşcă. Îmi puteam băga două degete împreună. Prea udă. Am simţit ceva lipicios. Mi-am tras mâna şi am ridicat-o. Aveam degetele acoperite cu ceva alb şi vâscos. M-am uitat surprins la ea. I-am văzut rânjetul de triumf când s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Aşa cum ţi-am spus. Dacă dispari…

Mi-am pierdut cumpătul şi am ridicat mâna să o plesnesc, dar ea m-a prins şi m-a oprit. Puternică ticăloasa asta de Skøyen!

— Du-te, Gusto.

Am simţit ceva în ochi. Dacă n-aş fi ştiut mai bine, aş fi zis că erau lacrimi.

— Cinci mii, am şoptit eu cu voce groasă.

— Nu, a răspuns ea. Dacă îţi dau, o să te întorci. Şi nu e cazul.

— Găoază nenorocită! am ţipat eu. Uiţi câteva amănunte foarte importante. Sari cu mălaiul sau mă duc la ziare cu schema ta. Şi nu mă refer la regulat, ci la faptul că toată chestia aia cu curăţenia în Oslo e mâna ta şi a moşului. Pseudosocialişti nenorociţi. Bani din droguri şi politică în acelaşi pat. Cât crezi că o să plătească *Verdens Cang* pentru aşa ceva?

Am auzit deschizându-se uşa dormitorului.

— În locul tău, aş rupe-o la fugă acum, a zis Isabelle.

Am auzit scârţâitul podelei în întunericul din spatele ei.

Am vrut să fug, chiar am vrut. Şi totuşi, nu m-am mişcat din loc.

Se auzea mai aproape.

Mi-am închipuit că-i văd în întuneric dungile deschise de pe faţă. Partenerul de futai. Tigrişorul.

Care a tuşit.

Apoi a ieşit în lumină.

Era atât de arătos, că până şi eu, oricât de rău îmi era, am simţit-o: dorinţa să-mi pun mâna pe pieptul lui. Să pipăi cu vârful degetelor pielea încălzită de soare şi asudată. Să pipăi muşchii care s-ar încorda automat şocaţi de orice libertate mi-aş fi luat.

✯

— Cine ai zis? întrebă Harry.

Beate tuşi şi repetă:

— Mikael Bellman.

— Bellman?

— Da.

— Gusto avea sângele lui Mikael Bellman sub unghii când a murit?

— Aşa se pare.

Harry se lăsă pe spate. Asta schimba totul. Sau nu? Nu însemna neapărat că avea legătură cu omorul. Dar avea legătură cu ceva. Ceva despre care Bellman nu voia să vorbească.

✯

— Pleacă, mi-a zis Bellman cu genul ăla de voce care nu e ridicată, pentru că n-are nevoie.

— Deci voi doi sunteţi împreună, da? am replicat eu. Credeam că îl angajase pe Truls Berntsen. Ai fost deşteaptă să ţinteşti mai sus, Isabelle. Care e aranjamentul? Berntsen e prin preajmă doar ca sclavul tău, Mikael?

Aproape i-am mângâiat prenumele când l-am pronunţat. În definitiv, aşa ne prezentaserăm unul altuia pe terenul lui în ziua aceea – Gusto şi Mikael. Ca doi băieţi, ca doi potenţiali parteneri de joacă. Am văzut cum asta a părut să-i aducă o sclipire în priviri, o flacără. Bellman era aproape despuiat; poate că de-asta mi-am închipuit că nu avea să atace. Era prea rapid pentru mine. S-a năpustit şi mi-a prins capul ca într-o menghină.

— Dă-mi drumul!

M-a tras în capul scărilor. Aveam nasul prins între pieptul şi subsuoara lui şi le simţeam mirosul. Şi mi-a trecut prin cap o idee: dacă voia să ies, de ce mă trăgea în sus pe scări? Nu mă puteam elibera lovindu-l, aşa că mi-am înfipt unghiile în pieptul lui şi am tras, până am simţit că mi se agaţă o unghie în sfârcul lui. A înjurat şi a slăbit strânsoarea. Am scăpat din menghină şi am sărit. Am aterizat la jumătatea scărilor, dar am reuşit să rămân pe picioare. Am străbătut în fugă holul, am înşfăcat cheile de la maşina lui Isabelle şi am ieşit în goană în

curte. Bineînţeles, nici maşina nu era încuiată. Roţile au răscolit pietrişul când am dat drumul ambreiajului. L-am văzut în oglindă pe Mikael Bellman ieşind în fugă pe uşă. Am văzut ceva sclipindu-i în mână. Apoi roţile au muşcat din drum, am fost lipit de spătarul scaunului şi maşina a ţâşnit pe poartă şi a ieşit pe drum.

✯

— Bellman a fost cel care l-a luat cu el pe Truls Berntsen la Orgkrim, zise Harry. Ar fi rezonabil să presupunem că Berntsen îndeplineşte misiuni de „arzător" la indicaţiile lui Bellman?

— Eşti conştient în ce ne băgăm aici, Harry?

— Da, răspunse el. Şi de-acum încolo nu mai ai nimic de-a face cu povestea asta, Beate.

— Încearcă numai să mă opreşti, la naiba!

Difuzorul telefonului pârâi. Harry nu-şi amintea s-o mai fi auzit vreodată pe Beate Lønn înjurând.

— Asta e poliţia mea, Harry. Nu vreau să vină oameni ca Berntsen şi s-o tragă în mocirlă.

— Bine, zise Harry. Dar hai să nu ne grăbim să tragem concluzii. Singura dovadă pe care o avem arată că Bellman s-a întâlnit cu Gusto. Încă nu avem nimic concret în legătură cu Truls Berntsen.

— Şi atunci ce o să faci?

— O să încep din altă parte. Şi dacă e ceea ce sper eu, piesele o să înceapă să cadă una câte una, ca la domino. Problema e să rămân în libertate suficient timp ca să declanşez planul.

— Vrei să spui că ai un plan?

— Bineînţeles că am un plan.

— Un plan *bun?*

— N-am spus asta.

— Dar e un plan?

— Categoric.

— Minţi, nu-i aşa?

— Nici pe jumătate.

✯

Goneam înspre Oslo pe E18, când mi-am dat seama cât de adânc era rahatul în care mă băgasem.

Bellman încercase să mă tragă sus. În dormitor. Unde avea pistolul cu care mă urmărise. Era dispus să

mă lichideze ca să-mi închidă gura. Ceea ce nu putea însemna decât că era băgat în rahat până la genunchi. Şi acum ce urma să facă? Să mă bage la zdup, evident. Pentru furt de maşină, trafic de droguri, factura neplătită de la hotel, avea de unde alege. Să mă bage după gratii înainte să apuc să trăncănesc. Şi, imediat ce eram ridicat şi cu gura închisă, nu prea aveam îndoieli în legătură cu ce avea să se întâmple: fie o să facă să pară că m-am sinucis, fie că mi-a făcut felul vreun alt deţinut. Deci cea mai mare tâmpenie pe care o puteam face era să mă plimb cu maşina asta, pe care o urmăreau deja. Aşa că am apăsat acceleraţia. Locul unde mă duceam era la est de Oslo şi puteam evita centrul. Am urcat dealul şi m-am îndreptat spre zonele rezidenţiale liniştite. Am parcat destul de departe şi am plecat pe jos.

Ieşise din nou soarele, iar lumea se învârtea de colo-colo, împingând cărucioare cu grile mobile în sacii de plasă atârnaţi de mânere. Zâmbind la vederea soarelui de parcă găsiseră toţi fericirea.

Am aruncat cheile maşinii într-o grădină şi m-am dus mai departe pe jos până la bloc.

Am găsit numele pe sonerie şi am sunat.

— Eu sunt, am zis când mi-a răspuns într-un târziu.

— Sunt cam ocupat, mi-a răspuns vocea din interfon.

— Iar eu sunt dependent de droguri, am zis eu.

Voisem să fac o glumă, dar cuvintele m-au afectat. Lui Oleg i se părea amuzant când ne distram şi-i întrebam pe dealeri dacă nu cumva sunt dependenţi şi vor violină.

— Ce vrei? a întrebat vocea.

— Vreau nişte violină.

Replica dealerilor devenise replica mea. Pauză.

— N-am nimic. Am rămas fără. Nu mai am bază ca să mai fabric.

— Bază?

— Bază de Levorfanol. Vrei şi formula?

Ştiam că ăsta era adevărul, dar trebuia să mai aibă ceva. Trebuia. M-am gândit. Nu mă puteam duce la sala de repetiţii; probabil că mă aşteptau acolo. Oleg. Bunul şi vechiul meu prieten Oleg avea să mă primească.

— Ai două ore, Ibsen. Dacă nu vii în Hausmanns gate cu patru sferturi, mă duc direct la poliţie şi spun totul. Nu mai am nimic de pierdut. Înţelegi? Hausmanns gate 92. Intri direct şi urci la etajul doi.

Am încercat să-mi imaginez faţa lui. Îngrozită, asudată. Bietul pervers.

— Bine, a zis el.

Asta era metoda. Pur şi simplu trebuia să-i faci să priceapă gravitatea situaţiei.

★

Harry dădea pe gât restul cafelei şi privea în stradă. Era momentul să meargă mai departe.

Când traversa Youngstorget către magazinele cu kebap din Torggata, primi un apel.

Era Klaus Torkildsen.

— Veşti bune, anunţă acesta.

— Da?

— În perioada respectivă, telefonul lui Truls Berntsen a fost înregistrat de patru staţii de bază din centru, de unde rezultă că se afla în zona Hausmanns gate 92.

— Cât de mare este zona asta despre care vorbeşti?

— Păi… e cam o zonă hexagonală cu un diametru de 800 de metri.

— Bine, zise Harry, înregistrând informaţia în minte. Şi celălalt?

— N-am găsit nimic înregistrat chiar pe numele lui, dar avea un telefon de serviciu de la spitalul Radium.

— Şi?

— Şi, cum am spus, veştile sunt bune. Telefonul ăla s-a aflat în aceeaşi zonă în acelaşi interval de timp.

— Hmm.

Harry intră pe uşă, trecu pe lângă trei mese ocupate şi se opri în faţa unei tejghele pe care erau expuse nişte kebapuri nefiresc de luminoase.

— Ai adresa lui?

Klaus Torkildsen i-o citi cu voce tare, iar Harry o notă rapid pe un şerveţel.

— Ai şi un alt număr pentru adresa asta?

— Cum adică?

— Mă gândeam că poate are nevastă sau un partener.

Harry îl auzi pe Torkildsen tastând ceva. După care veni răspunsul:

— Nu. Nu mai stă nimeni la adresa aia.

— Mersi.

— Deci ne-am înţeles? N-o să mai vorbim?

— Da. Mai am un singur lucru final să-ţi cer. Vreau să-l verifici pe Mikael Bellman. Cu cine a vorbit în ultimele luni şi unde se găsea la momentul crimei.

În telefon se auzi un râs zgomotos.

— Şeful Orgkrim? Las-o moartă! Pot ascunde sau explica o căutare pentru un ofiţer de rang inferior, dar dacă fac ce-mi ceri tu, o să mă dea afară pe loc.

Din nou se auzi un râs, ca şi cum ideea era o glumă.

— Mă aştept să-ţi respecţi partea ta din înţelegere, Hole.

Convorbirea se întrerupse.

Când taxiul ajunse la adresa de pe şerveţel, în faţa casei se afla un bărbat.

Harry coborî din maşină şi se duse la el.

— Ola Kvernberg, administratorul?

Bărbatul încuviinţă.

— Inspectorul Hole. Eu te-am sunat.

Îl zări pe administrator aruncând o privire la taxiul care aştepta.

— Folosim taxiuri atunci când nu sunt disponibile maşini de patrulă.

Kvernberg examină legitimaţia pe care i-o ţinea ridicată bărbatul din faţa lui.

— N-am văzut niciun semn de spargere, zise el.

— Dar cineva a anunţat o spargere, aşa că hai să verificăm. Ai cheia de rezervă, nu?

Kvernberg încuviinţă şi descuie uşa principală, în vreme ce poliţistul cerceta numele de pe sonerii.

— Martorul susţine că a văzut pe cineva căţărându-se pe balcoane şi pătrunzând pe la etajul doi…

— Cine a anunţat? întrebă administratorul, urcând scara.

— Confidenţial, Kvernberg.

— Aveţi ceva pe pantaloni.

— Sos de kebap. Mă tot gândesc să-i dau la curăţătorie. Poţi deschide uşa?

— La farmacist?

— O, cu asta se ocupă?

— Lucrează la spitalul Radium. N-ar trebui să-l sunăm la serviciu înainte să intrăm?

— Aş prefera să văd dacă spărgătorul nu e încă aici, ca să-l putem aresta, dacă nu te deranjează.

Administratorul mormăi o scuză şi descuie uşa.

Hole intră în apartament.

Era evident că aici locuia un burlac. Dar un burlac ordonat. CD-uri cu muzică clasică aşezate pe raftul lor, în ordine alfabetică. Jurnale ştiinţifice de chimie şi farmacie, în teancuri înalte, dar ordonate. Pe un raft, o poză înrămată, cu doi adulţi şi un băiat. Harry îl recunoscu pe băiat. Era puţin aplecat într-o parte şi avea o expresie îmbufnată. N-avea mai mult de doisprezece sau treisprezece ani. Administratorul rămăsese în uşă, urmărind totul cu atenţie, aşa că, de dragul aparenţelor, Harry verifică uşa de la balcon înainte să treacă prin fiecare cameră. Deschise dulapuri şi sertare. Dar nu era nimic compromiţător la vedere.

Suspect de puţin, ar fi zis unii dintre foştii lui colegi.

Însă Harry mai văzuse aşa ceva; unii oameni nu au secrete. Trebuie spus că nu prea des, dar se întâmpla. Îl auzi pe administrator mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt în pragul uşii dinspre dormitor.

— Nu sunt indicii de pătrundere prin efracţie sau de furt, zise Harry, trecând pe lângă el şi îndreptându-se spre ieşire. Poate a fost o alarmă falsă.

— Am înţeles, zise administratorul, închizând uşile după ei. Ce aţi fi făcut dacă dădeaţi peste un hoţ? L-aţi fi luat cu taxiul?

— Am fi chemat probabil o maşină de patrulă, zise Harry, zâmbind şi apucându-se să cerceteze cizmele de lângă uşa de la intrare. Spune-mi, te rog, mi se pare mie sau cizmele astea două sunt de mărimi *foarte* diferite?

Kvernberg îşi frecă bărbia în vreme ce se uita cu atenţie la Harry.

— Da, poate. Are probleme la un picior. Pot să mai văd o dată legitimaţia?

Harry îi dădu actul.

— Data de expirare…

— Mă aşteaptă taxiul, zise Harry, smulgând legitimaţia şi luând-o la goană în jos pe scări. Mersi de ajutor, Kvernberg!

★

M-am dus în Hausmanns gate şi bineînţeles că nu reparase nimeni broaştele, aşa că am intrat direct în apartament. Oleg nu era acolo. Şi nici altcineva. Ieşiseră ca să se ameţească. Îmi trebuia o doză, îmi trebuia o doză. Mai mulţi narcomani care locuiau împreună, iar apartamentul arăta în consecinţă. Bineînţeles că nu era nimic acolo, în afară de sticle goale, seringi folosite, tampoane de vată pătate de sânge şi pachete goale de ţigări. Totul era ras. Cât stăteam aşezat pe o saltea murdară şi înjuram, am văzut şobolanul. Când vorbesc despre şobolani, oamenii spun mereu că sunt imenşi. Dar şobolanii nu sunt imenşi. Sunt destul de mici. Doar cozile pot fi mai lungi. Bun, dacă se simt ameninţaţi şi se ridică în două labe, pot părea mai mari decât sunt. În afară de asta, sunt nişte biete creaturi la fel de stresate ca noi. Îmi trebuia o doză.

Am auzind bătând un clopot de biserică. Şi mi-am spus că Ibsen ar cam trebui să ajungă.

Trebuie să vină. La naiba, mă simţeam rău de tot. Îi văzusem cum stăteau şi aşteptau când mergeam la lucru, atât de fericiţi să ne vadă, că ne simţeam mişcaţi. Tremurând, cu bancnotele pregătite, reduşi la rolul de cerşetori amatori. Iar acum mă găseam eu în situaţia

asta. Tânjind să aud şchiopătatul lui Ibsen pe scări, să-i văd moaca de idiot.

Îmi jucasem cartea ca un dobitoc. Voiam doar o doză, nimic altceva, şi nu reuşisem decât să-i stârnesc pe toţi împotriva mea. Pe moşu' şi pe cazacii lui. Pe Truls Berntsen cu ochii lui de nebun şi sfredelul lui. Pe regina Isabelle şi pe partenerul ei de futai mare şef.

Şobolanul s-a furişat de-a lungul plintei. De disperare, m-am apucat să verific pe sub covoare şi saltele. Sub una dintre saltele am dat peste o poză şi o bucată de sârmă de oţel. Fotografia era o poză boţită şi ştearsă de paşaport a lui Irene, aşa că am bănuit că era salteaua lui Oleg. Dar nu înţelegeam ce era cu sârma. Până mi-am dat treptat seama. Şi am simţit cum mi se umezesc palmele şi inima începe să-mi bată mai repede. În definitiv, eu îl învăţasem pe Oleg să-şi facă o ascunzătoare.

36

Hans Christian Simonsen îşi croi drum printre turişti pe panta din marmură albă italienească datorită căreia Opera pare un aisberg plutitor aflat în capătul fiordului. Când ajunse sus, privi în jur şi îl zări pe Harry Hole şezând pe un zid. Era singur, deoarece turiştii se duceau în cealaltă parte, ca să se bucure de priveliştea asupra fiordului. Însă Harry şedea şi se uita înspre partea veche şi urâtă a oraşului.

Hans Christian se aşeză lângă el.

— HC, zise Harry, fără a-şi ridica privirea din broşura din care citea. Ştiai că marmura asta se numeşte Carrara şi că Opera l-a costat pe fiecare norvegian peste 2000 de coroane?

— Da.

— Ştii ceva despre *Don Giovanni?*

— Mozart. Două acte. Un tânăr libertin şi arogant, care crede că e darul trimis de Dumnezeu femeilor şi bărbaţilor, înşală pe toată lumea şi-i face pe toţi să se deteste. Se crede nemuritor, dar, până la urmă, o statuie misterioasă îi ia viaţa şi îi înghite pământul pe amândoi.

— Hmm. Peste câteva zile e premiera unei noi producţii. Scrie aici că în scena finală corul cântă: „Ăsta e sfârşitul răufăcătorului: moartea unui păcătos îi reflectă întotdeauna viaţa". Crezi că e adevărat, HC?

— *Ştiu* că nu e. Trist, dar adevărat, moartea nu e mai dreaptă decât viaţa.

— Hmm. Ştiai că un poliţist a fost aruncat la mal aici?

— Da.

— E ceva ce nu ştii?

— Cine l-a omorât pe Gusto Hanssen?

— A, statuia misterioasă, exclamă Harry, lăsând jos broşura. Vrei să ştii cine e?

— Tu nu vrei?

— Nu neapărat. Important este să demonstrăm cine *nu* a făcut-o, că nu e vorba de Oleg.

— De acord, zise Hans Christian, uitându-se la Harry. Doar că aşa ceva nu se prea potriveşte cu ce am auzit eu despre zelosul Harry Hole.

— Poate că, până la urmă, oamenii se mai schimbă. Harry zâmbi scurt.

— L-ai mai întrebat pe amicul tău jurist la poliţie cum avansează ancheta?

— Încă n-au făcut public numele tău, dar a fost trimis la toate aeroporturile şi punctele de control de la graniţă. Ca să zicem aşa, paşaportul tău nu mai valorează mare lucru.

— Deci s-a dus excursia mea în Mallorca.

— Ştii bine că eşti căutat şi totuşi îmi dai întâlnire la principalul obiectiv turistic din Oslo?

— E logica testată a peştişorului, Hans Christian. Cel mai sigur loc e în bancul de peşte.

— Credeam că ţi se pare mai sigură singurătatea.

Harry îşi scoase pachetul cu ţigări, îl scutură şi îl ridică.

— Rakel ţi-a spus?

Hans Christian încuviinţă şi luă o ţigară.

— De când sunteţi împreună? întrebă Harry strâmbându-se.

— De ceva vreme. Te deranjează?

— Gâtul? Poate că e niţel infectat.

Harry îi aprinse ţigara lui Hans Christian.

— O iubeşti, nu-i aşa?

Felul cum trase în piept îi sugeră lui Harry că abia dacă mai fumase de pe vremea petrecerilor din studenţie.

— Da.

Harry încuviinţă.

— Numai că tu erai mereu prezent, rosti Hans Christian, trăgând din ţigară. În penumbre, în şifonier, sub pat.

— Parcă aş fi un monstru, zise Harry.

— Da, probabil, replică Hans Christian. Am încercat să te exorcizez, dar nu am reuşit.

— Nu e nevoie să fumezi toată ţigara, Hans Christian.

— Mulţumesc, spuse avocatul, şi o aruncă. De data asta ce vrei să fac?

— O spargere.

✯

Plecară imediat după lăsarea întunericului.

Hans Christian îl luă pe Harry de la Bar Boca din Grünerløkka.

— Drăguţă maşină, remarcă Harry. Maşină de familie.

— Am avut un câine de vânătoare, răspunse Hans Christian. Vânătoare. Cabană. Ştii tu.

Harry dădu din cap.

— Viaţa bună.

— A fost călcat în picioare şi omorât de un ren. M-am consolat cu gândul că a fost o moarte bună pentru un câine de vânătoare. La datorie.

Harry încuviinţă. O luară spre Ryen şi urcară pe serpentine până la cele mai bune belvederi din est asupra oraşului.

— E chiar aici, rosti Harry, arătând o casă neluminată. Aşază maşina ca să bată farurile în ferestre.

— Să…?

— Nu, replică Harry. Aştepţi aici. Ţine telefonul deschis şi sună-mă dacă apare cineva.

Harry luă ranga cu el şi parcurse aleea cu pietriş către casă. Toamnă, aer răcoros de noapte, miros de mere. Avu un moment de déjà-vu. El şi Øystein furişându-se într-o grădină, cu Tresko de pază la gard. Apoi, brusc, o siluetă cu un turban indian pe cap, care venea spre ei clătinându-se şi ţipând ca un porc înjunghiat.

Apăsă pe butonul soneriei.

Aşteptă.

Nu veni nimeni.

Cu toate astea, Harry avea senzaţia că se afla cineva în casă.

Vârî ranga în crăpătura de lângă broască şi apăsă pe ea cu grijă. Uşa era veche, din lemn moale şi

umed, cu o broască de modă veche. Apoi Harry îşi folosi cealaltă mână ca să bage legitimaţia expirată în încuietoarea îndoită. Apăsă mai tare. Zăvorul cedă. Harry se strecură înăuntru şi închise uşa în urma lui. Rămase în întuneric, ţinându-şi respiraţia. Simţi un fir subţire pe mână, probabil resturile unei pânze de păianjen. Simţea un iz de umezeală, de loc părăsit. Însă şi altceva, ceva înţepător. Boală, spital. Scutece şi medicamente.

Harry aprinse lanterna. Văzu un cuier de haine gol. Merse mai departe.

Sufrageria părea acoperită de praf; din pereţi şi mobilă părea să fi fost extrasă culoarea. Fasciculul de lumină se plimbă prin încăpere. Lui Harry aproape că-i stătu inima când lumina se reflectă într-o pereche de ochi. După care îşi reluă bătăile. O bufniţă împăiată. La fel de cenuşie ca şi restul încăperii.

Harry se aventură mai departe şi după aceea putu să confirme că era la fel ca apartamentul. Nimic ieşit din comun.

Asta până ajunse la bucătărie şi dădu peste cele două paşapoarte şi biletele de avion de pe masă.

Deşi poza de paşaport avea probabil cel puţin zece ani, îl recunoscu pe bărbatul pe care-l văzuse la spitalul Radium. Paşaportul ei era nou-nouţ. Era aproape de nerecunoscut în poză, palidă, cu şuviţe de păr linse. Biletele erau pentru Bangkok, cu plecare în zece zile.

Harry coborî spre subsol. Se îndreptă spre singura uşă pe care nu o verificase. În broască se vedea o cheie. Deschise uşa şi îl întâmpină acelaşi miros din hol. Apăsă întrerupătorul de lângă uşă şi se aprinse un bec fără abajur care lumină treptele către beci. Aceeaşi senzaţie că era cineva în casă. Sau acel „a, da, instinctul”, replica vag ironică a lui Bellman când Harry îl întrebase dacă a verificat dosarul lui Martin Pran. O senzaţie despre care Harry ştia acum că îl indusese în eroare.

Harry dădu să coboare mai departe, dar îl ţinea pe loc ceva. Pivniţa. Semăna cu cea din casa unde

copilărise. Când îl trimitea maică-sa să aducă în casă cartofi, pe care îi ţineau în întuneric în doi saci, Harry fugea jos încercând să nu gândească. Încercând să-şi închipuie că aleargă pentru că e frig. Pentru că se grăbeau cu masa. Pentru că *îi plăcea* să alerge. N-avea nimic de a face cu omul galben care aştepta jos; un bărbat gol, zâmbitor, cu o limbă lungă, pe care o auzeai cum îi intră şi iese şerpuit din gură. Însă nu asta îl oprise pe Harry. Ci altceva. Visul. Avalanşa care venea prin uşa subsolului.

Alungă gândul şi puse piciorul pe prima treaptă. Se auzi un scârţâit de avertizare, iar el se sili să păşească încet, ţinând încă ranga în mână. La baza scării, porni printre boxe. Becul din tavan arunca o lumină chioară şi năştea şi mai multe umbre. Harry observă că toate încăperile erau încuiate cu lacăte. Cine îşi încuia boxa din propria pivniţă?

Harry vârî vârful ascuţit al răngii sub o balama. Inspiră adânc, îngrozit de zgomot. Apăsă rapid ranga şi se auzi un pârâit scurt. Îşi ţinu respiraţia şi ascultă. Casa părea să-şi ţină şi ea respiraţia. Niciun sunet.

Apoi deschise încet uşa. Mirosul dinăuntru îi asaltă nările. Degetele găsiră un comutator înăuntru, iar în clipa următoare, Harry se trezi scăldat în lumină. Tuburi de neon.

Boxa era mult mai mare decât părea pe dinafară. O recunoscu. O copie a încăperii pe care o văzuse înainte. Laboratorul de la spitalul Radium. Mesele cu flacoane de sticlă şi standuri de eprubete. Harry se uită sub capacul aflat pe o cutie mare din plastic. Praful alb plin de puncte maro. Harry îşi umezi vârful degetului arătător, vârî degetul în pudră şi îl frecă pe gingii. Amărui. Violină.

Tresări. Un zgomot. Îşi ţinu iarăşi respiraţia. După care auzi din nou. Cineva care îşi trăgea nasul.

Harry se grăbi să stingă lumina şi rămase în beznă, ţinând ranga pregătită.

Încă un fornăit.

Aşteptă câteva secunde. Apoi, cu paşi repezi şi fără să facă zgomot, ieşi din încăpere şi se îndreptă spre locul de unde se auzea sunetul. O boxă în stânga. Mută ranga în mâna dreaptă. Ajunse în vârful picioarelor la uşă, care avea un mic vizor acoperit cu plasă de sârmă, exact aşa cum avuseseră şi ei acasă. Cu o singură diferenţă: uşa de-aici avea o întăritură metalică.

Harry pregăti lanterna, se lipi de perete lângă uşă, numără până la trei, aprinse lumina şi îndreptă raza prin gaura vizorului.

Aşteptă.

După ce trecură trei secunde şi nimeni nu trase în uşă şi nici nu se repezi spre sursa de lumină, Harry îşi lipi ochiul de vizor şi se uită înăuntru. Raza lanternei trecu peste pereţi din cărămidă, lumină un lanţ, ajunse pe o saltea şi apoi găsi ceea ce căuta. Un chip.

Fata avea ochii închişi şi stătea foarte nemişcată. Ca şi cum era obişnuită cu asta. Să fie verificată cu o lanternă.

— Irene? întrebă Harry şovăitor.

În clipa aceea, începu să-i vibreze telefonul din buzunar.

37

M-am uitat la ceas. Căutasem în tot apartamentul şi tot nu găsisem rezerva lui Oleg. Iar Ibsen ar fi trebuit să ajungă deja de douăzeci de minute. Să-i dea numai prin minte să nu apară, perversul naibii! Răpirea şi violul se pedepseau cu închisoarea pe viaţă. În ziua în care ajunsese în gara centrală, o dusesem pe Irene în sala de repetiţii, unde îi spusesem că o aşteaptă Oleg. N-o aştepta, evident. Însă Ibsen era acolo. A ţinut-o bine cât i-am administrat eu o doză. M-am gândit la Rufus. Cum fusese totul spre binele lui. După aia se calmase şi noi nu am mai avut altceva de făcut decât să o târâm la maşina lui. Avea în portbagaj jumătatea mea de kil. Nutream regrete? Da, regretam că nu cerusem un kil! Nu, evident că aveam nişte regrete. Nu sunt complet lipsit de sentimente. Dar când ajungeam la „Fir-ar al naibii, n-ar fi trebuit să fac aşa ceva", îmi spuneam că Ibsen o să aibă grijă de ea. Probabil că o iubea, în felul lui pervers. Oricum, era prea târziu, iar acum esenţial era să fac rost de medicament şi să mă fac bine.

Era ceva nou pentru mine, să nu am ce-i trebuia corpului meu. Acum îmi dădeam seama că obţinusem întotdeauna ce doream. Iar dacă lucrurile n-aveau să stea aşa şi în viitor, atunci mai bine muream pe loc. Să mor tânăr şi frumos, cu dinţii mai mult sau mai puţin intacţi. Ibsen nu venea. Acum ştiam. M-am postat la fereastra din bucătărie şi m-am uitat pe stradă, dar nenorocitul ăla de puţă bleagă nu se vedea nicăieri. Nici el, nici Oleg.

Încercasem toate variantele. Rămăsese una singură.

O evitasem multă vreme. Îmi era frică. Da, îmi era.

Dar ştiam că e în oraş. Era aici din ziua când aflase că a dispărut Irene. Stein. Fratele meu adoptiv.

M-am uitat din nou în stradă.

Nu. Mai bine muream decât să-l sun.

Secundele treceau. Ibsen nu venea.

La dracu'! Mai bine muream decât să mă simt aşa de rău.

M-am ciupit din nou de pleoape, dar simţeam insectele ieşind din orbite, furişându-se pe sub pleoape, alergând pe toată faţa.

Moartea ieşise din calcul.

Mă aştepta marele final.

Să-l sun sau să mor?

La naiba, la naiba, la naiba!

Harry stinse lanterna când simţi vibraţia telefonului. Văzu numărul lui Hans Christian.

— Vine cineva, şopti el, cu voce răguşită de nelinişte, în urechea lui Harry. A parcat în faţa porţii şi se îndreaptă spre casă.

— Bine, răspunse Harry. Ia-o încetişor. Trimite-mi mesaj dacă vezi ceva. Şi şterge-o de aici dacă…

— S-o şterg?

Hans Christian părea sincer indignat.

— Dacă vezi că lucrurile o iau razna, bine?

— De ce aş…

Harry închise telefonul, aprinse din nou lanterna şi o îndreptă spre plasă.

— Irene?

Fata clipi în lumină cu ochii măriţi.

— Ascultă-mă. Mă numesc Harry. Sunt poliţist şi am venit să te scot de aici. Numai că se apropie cineva. Dacă o să coboare aici, comportă-te ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic, bine? Te scot în curând de aici, Irene. Promit.

— Ai…? murmură ea, dar Harry nu înţelese restul.

— Ce să am?

— Ai nişte… violină?

Harry scrâşni din dinţi.

— Mai rezistă puţin, şopti el.

Se duse în grabă în capul scării şi stinse lumina. Întredeschise uşa de acces şi se uită afară. Putea vedea clar intrarea. Auzi un mers târşâit pe alee. Un picior care era tras după celălalt. Picior ecvin. Şi apoi se deschise uşa.

Se aprinse lumina.

Şi apăru şi el. Masiv, rotund şi pântecos.

Stig Nybakk.

Şeful de departament de la spitalul Radium. Cel care şi-l amintea pe Harry din şcoală. Care îl cunoştea pe Tresko. Care avea o verighetă cu o adâncitură neagră. Care avea un apartament de burlac în care era imposibil să descoperi ceva ieşit din comun. Dar şi o casă lăsată de părinţi, pe care n-o vânduse.

Îşi atârnă haina în cuier şi porni spre Harry cu mâna întinsă în faţă. Se opri brusc. Flutură mâna în faţă. Se încruntă brusc. Rămase pe loc ascultând. Iar Harry îşi dădu seama de ce. Aţa aceea subţire pe care o simţise pe faţă când intrase şi crezuse că e o pânză de păianjen fusese, probabil, altceva. Un fir invizibil pe care Nybakk îl întinsese de-a latul holului ca să ştie dacă avusese vizitatori nepoftiţi.

Nybakk se îndreptă cu viteză şi agilitate surprinzătoare către un dulap. Îşi băgă mâna înăuntru. Scoase ceva şi se văzu o lucire metalică mată. O carabină.

La dracu', la dracu', la dracu'. Harry ura carabinele.

Nybakk scoase o cutie cu cartuşe, deja deschisă. Luă două cartuşe mari, roşii, pe care le ţinu între arătător şi degetul mijlociu.

Creierul lui Harry lucra cu repeziciune, însă nu reuşi să găsească vreo idee bună, aşa că se opri la una proastă. Scoase telefonul şi începu să apese pe taste:

c-l-a-x-o-n s-i a-d-w

La dracu'! Greşit!

Auzi clinchetul metalic când Nybakk deschise magazia.

Şterge. Unde sunteţi? Afară cu „d" şi „w" şi pune în loc „s" şi „t".

Îl auzi pe Nybakk introducând cartuşele.

a-s-t-e-a-p-t-a p-a-n-a e

Ale dracului taste minuscule! Haide odată!

Auzi magazia închizându-se.

i-n d-r-z-y-u

Greşit! Harry auzi pasul şchiopătat al lui Nybakk apropiindu-se. Nu mai avea timp.

Putea doar să spere că Hans Christian avea să-şi folosească imaginaţia.

l-u-m-i-n-i!

Apăsă pe „trimite”.

Văzu că Nybakk ridicase arma la umăr. Şi îi trecu prin minte că farmacistul observase uşa întredeschisă spre subsol.

În acea clipă, se auzi un claxon de maşină. Tare şi insistent. Nybakk tresări. Privi înspre sufrageria care dădea spre stradă. Ezită, apoi intră.

Claxonul se auzi din nou, iar de această dată nu se mai opri.

Harry deschise uşa de la subsol şi se luă după Nybakk. Nu era cazul să se furişeze, căci zgomotul claxonului acoperea sunetul paşilor. Îl urmări din uşă pe Nybakk cum dă deoparte draperiile. Încăperea se umplu de lumina orbitoare a farurilor cu xenon ale maşinii de familie a lui Hans Christian.

Harry făcu patru paşi lungi, iar Stig Nybakk nici nu-l văzu, nici nu-l auzi apropiindu-se. Ţinea o mână în faţă ca să se apere de lumina puternică. Harry îl prinse cu ambele braţe de umeri, puse mâna pe armă şi trase de ţeavă, apăsând-o pe gâtul cărnos al lui Nybakk. Îşi înfipse genunchii în spatele genunchilor lui şi căzură amândoi, în timp ce Nybakk se zvârcolea disperat să respire.

Probabil că Hans Christian îşi dăduse seama că nu mai era nevoie să claxoneze, pentru că se opri, însă Harry continuă să apese cu putere. Până ce mişcările lui Nybakk devenită tot mai lente, lipsite de energie, iar el păru să rămână fără vlagă.

Harry ştia că e pe punctul să-şi piardă cunoştinţa. După câteva secunde fără oxigen, creierul avea să fie afectat şi, după alte câteva, Stig Nybakk, răpitorul şi eminenţa cenuşie din spatele violinei, avea să moară.

Cântări situaţia. Numără până la trei şi îşi luă o mână de pe armă. Nybakk alunecă la podea fără să scoată niciun sunet.

Harry se aşeză gâfâind pe un scaun. Treptat, pe măsură ce nivelul adrenalinei din sânge scădea, reveni durerea din bărbie şi gât. Devenea tot mai puternică de la o oră la alta. Încercă să o ignore şi îi scrise lui Hans Christian – „O” şi „K”.

Nybakk începu să geamă încetişor şi se încovoie în poziţie fetală.

Harry îl percheziţionă. Puse tot ce găsi în buzunarele lui pe măsuţa de cafea. Portofel, telefon mobil şi o cutiuţă cu pastile cu prescripţie medicală. Zestril. Harry îşi aminti că asta lua şi bunicul lui pentru a preveni un atac de cord. Îndesă pastilele în buzunarul hainei, lipi ţeava carabinei de fruntea lui Nybakk şi îi ceru acestuia să se ridice.

Nybakk se uită la el. Dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Se strădui să se ridice şi se clătină pe picioare.

— Unde mergem? întrebă când Harry îl înghionti înainte înspre hol.

— Jos.

Stig Nybakk era tot nesigur pe picioare, aşa că Harry îl sprijini cu o mână pe umăr şi cu arma înfiptă în spatele lui cât coborâră spre beci. Se opriră la uşa unde o găsise pe Irene.

— De unde ai ştiut că eu eram?

— Inelul, răspunse Harry. Deschide.

Nybakk scoase o cheie din buzunar şi o răsuci în lacăt.

Înăuntru, aprinse o lumină.

Irene se mişcase din loc. Stătea ghemuită în colţul cel mai îndepărtat, tremurând, cu un umăr ridicat, ca şi cum s-ar fi temut că urma să fie lovită. În jurul gleznei avea un inel aflat pe un lanţ care ajungea până în tavan, unde era fixat de o bârnă.

Harry observă că lanţul era suficient de lung s-o lase să se mişte. Suficient de lung ca să ajungă să aprindă lumina.

— Eliberează-o, porunci Harry. Şi pune-ţi ţie inelul.

Nybakk tuşi. Îşi ridică palmele.

— Ascultă, Harry…

Harry îl lovi. Îşi pierdu total cumpătul şi îl lovi. Auzi bufnitura neînsufleţită a metalului în carne şi văzu crestătura roşie pe care o lăsase ţeava armei pe nasul lui Nybakk.

— Mai spune-mi o dată numele, şopti Harry, simţind cum se chinuie să rostească vorbele, şi îţi lipesc ţeasta de perete cu patul puştii.

Tremurând, Nybakk desprinse inelul de pe piciorul lui Irene, în timp ce ea privea în zare, rigidă şi apatică, de parcă nimic din ce se petrecea nu o privea.

— Irene, zise Harry. Irene!

Fata păru să se trezească şi se uită la el.

— Ieşi de aici, rosti Harry.

Irene se ciupi de pleoape, ca şi cum avea nevoie de toate resursele de concentrare ca să interpreteze sunetele, să le traducă în cuvinte cu noimă. Şi în acţiuni. Trecu pe lângă el şi ieşi pe coridor cu pas lent, de somnambul.

Nybakk se aşezase pe saltea, îşi ridicase manşeta pantalonului şi încerca să prindă inelul îngust peste gamba albă şi groasă.

— Nu…

— La încheietura mâinii, spuse Harry.

Nybakk se supuse, iar Harry trase de lanţ ca să verifice că era suficient de strâns.

— Scoate-ţi inelul şi dă-mi-l.

— De ce? E doar o co…

— Pentru că nu-i al tău.

Nybakk scoase inelul şi i-l dădu lui Harry.

— Nu ştiu nimic, spuse el.

— În legătură cu ce? întrebă Harry.

— În legătură cu ceea ce ştiu că o să mă întrebi. În legătură cu Dubai. M-am întâlnit cu el de două ori, însă de ambele dăţi am fost dus acolo legat la ochi, aşa că nu ştiu unde am fost. Ruşii ăia doi ai lui veneau aici şi luau marfă de două ori pe săptămână, dar n-am auzit niciodată vreun nume. Ascultă, dacă vrei bani, am…

— Asta a fost?

— Ce să fie?

— Totul. A fost pentru bani?

Nybakk clipi din ochi de două ori şi ridică din umeri. Harry aşteptă. Apoi, pe faţa lui Nybakk trecu un fel de zâmbet obosit.

— Tu ce crezi, Harry?

Făcu semn spre picior.

Harry nu-i răspunse. Nu ştia nici dacă vrea să audă. Pentru că ar fi putut înţelege. Că, pentru doi oameni care cresc împreună în Oppsal, cam în aceleaşi condiţii, problema aparent minoră a unui defect congenital poate schimba dramatic viaţa pentru unul dintre ei. Câteva oase ieşite în afară, care îndoaie laba piciorului spre interior. *Pes equinovarus.* Picior ecvin. Deoarece modul în care merge o persoană cu aşa ceva aduce cu felul în care păşeşte un cal în vârful copitelor. Un defect care conferă un început *puţin* mai prost în viaţă, pentru care găseşti modalităţi de compensare sau nu. Iar asta înseamnă că trebuie să compensezi mai mult ca să devii popular, cel dorit de restul lumii: băiatul care e şeful clasei, tipul mişto care are amici mişto şi pe fata de pe rândul de la fereastră, cea al cărei zâmbet îţi face inima să explodeze în piept, chiar dacă nu ţi-e adresat ţie. Stig Nybakk şchiopătase prin viaţă neobservat. Atât de neobservat, încât Harry nu-şi aducea aminte de el. Şi lucrurile merseseră destul de bine. Avusese parte de educaţie, muncise din greu, ajunsese şef de departament, ba chiar începuse să fie şeful clasei. Numai că lipsea ingredientul esenţial. Fata de pe rândul de la fereastră. Care continua să le zâmbească altora.

Bogat. Trebuia să devină bogat.

Deoarece banii erau ca produsele cosmetice, mascau defectele şi îţi aduceau de toate, inclusiv acele lucruri despre care se spune că nu sunt de vânzare: respect, admiraţie, dragoste. Era suficient să priveşti în jurul tău; frumuseţile se măritau întotdeauna cu banii. Aşa că acum era rândul lui, al lui Stig Nybakk, al omului cu piciorul deformat.

El inventase violina şi lumea ar fi trebuit să-i stea la picioare. Aşa că de ce tot nu-l voia ea? De ce-i

întorsese spatele cu un dezgust abia ascuns pe chip, deşi ştia – *ştia* – că era deja un om bogat şi devenea tot mai bogat cu fiecare săptămână care trecea? Să fi fost din pricină că exista altcineva la care se gândea, cel care îi dăduse prostia de inel ieftin pe care îl purta pe deget? Nu era drept, el trudise din greu, fără odihnă, ca să îndeplinească criteriile pentru a fi iubit, iar acum *trebuia* să-l iubească. Aşa că o răpise. O înşfăcase de pe rândul de la fereastră. O legase în lanţuri acolo, ca să nu mai dispară. Iar ca să finalizeze mariajul forţat, îi luase inelul şi şi-l pusese pe deget.

Inelul ieftin pe care Oleg i-l dăduse lui Irene, după ce Oleg îl furase de la maică-sa, care îl primise în dar de la Harry, cel care îl cumpărase de la un talcioc, unde în schimb… ca în cântecelul pentru copii: „Ia inelul şi lasă-l să hălăduiască”. Harry mângâie adâncitura neagră de pe suprafaţa aurită a inelului. Fusese atent, şi totuşi fusese orb.

Fusese atent de prima dată când îl întâlnise pe Stig Nybakk şi spusese: „Verigheta ta. Am avut şi eu una identică”.

Şi fusese orb pentru că nu se gândise la ce era identic. Adâncitura din cupru care se înnegrise.

Abia când văzuse verigheta de pe degetul lui Martine şi o auzise spunând că el era singura persoană din lume în stare să cumpere o verighetă ieftină făcuse legătura dintre Oleg şi Nybakk.

Harry nu avusese nicio îndoială, deşi nu găsise nimic suspect în apartamentul lui Stig Nybakk. Dimpotrivă, era atât de lipsit de obiecte compromiţătoare, încât Harry presupusese imediat că Nybakk trebuie să-şi ţină lucrurile compromiţătoare altundeva. În casa părinţilor, care era goală şi pe care nu o putea vinde. Casa roşie de pe deal, deasupra casei familiei lui Harry.

— Tu l-ai ucis pe Gusto? întrebă Harry.

Stig Nybakk clătină din cap. Avea pleoapele grele. Părea somnoros.

— Ai alibi?

— Nu. N-am niciunul.

— Povesteşte-mi.

— Am fost acolo.

— Unde?

— Pe Hausmanns gate. Mă duceam să-l văd. Ameninţase că mă dă în vileag. Dar, când am ajuns în Hausmanns gate, am văzut maşini de poliţie peste tot. Cineva îl omorâse deja pe Gusto.

— Deja? Deci intenţionai să faci la fel?

— Nu la fel. Eu nu am pistol.

— Atunci ce ai?

Nybakk ridică din umeri.

— Studii de chimie. Gusto avea simptome de sevraj. Avea nevoie de violină.

Harry văzu zâmbetul obosit al lui Nybakk şi dădu din cap.

— Deci orice chestie albă ai fi avut la tine, ştiai că Gusto avea să şi-o injecteze pe loc.

Lanţul zornăi când Nybakk ridică mâna ca să arate înspre uşă.

— Irene. Pot să-i spun câteva cuvinte înainte să…?

Harry îl privi pe Stig Nybakk. Zări ceva cunoscut la el. O persoană distrusă, un om terminat. Cineva care se revoltase împotriva cărţilor pe care i le oferise soarta. Şi care pierduse.

— O s-o întreb, zise Harry.

O găsi pe Irene în sufragerie. Şedea pe un scaun, cu picioarele trase sub ea. Harry luă o haină din dulapul de pe hol şi i-o puse pe umeri. I se adresă în şoaptă. Ea răspunse cu glas scăzut, ca şi cum s-ar fi temut de ecourile pereţilor reci.

Îi spuse că Gusto şi Nybakk, sau Ibsen, cum îi spuneau ei, lucraseră împreună ca s-o prindă în capcană. Plata constase în jumătate de kilogram de violină, iar ea fusese prizonieră patru luni.

Harry o lăsă să spună ce avea de spus şi aşteptă până îşi dădu seama că terminase înainte să-i pună următoarea întrebare.

Irene nu ştia despre moartea lui Gusto decât ce îi spusese Ibsen. Nu ştia nici cine era Dubai sau unde stătea. Gusto nu-i spusese nimic, iar ea nu dorise să

ştie. Tot ce auzise despre Dubai erau doar zvonurile că umbla prin oraş ca o fantomă şi că nimeni nu ştia cine era sau cum arăta, că era ca vântul, imposibil de prins.

Harry dădu din cap. Auzise asta cam prea des în ultima vreme.

— HC o să te ducă la secţia de poliţie. Este avocat şi o să te ajute să povesteşti. După aia o să te ducă la mama lui Oleg, unde poţi sta între timp.

Irene clătină din cap.

— O să-l sun pe Stein, fratele meu. Pot sta la el. Şi…

— Da?

— Chiar *trebuie* să povestesc ce am păţit?

Harry se uită la ea – era foarte tânără. Foarte mică. Arăta ca un pui de pasăre. Era imposibil să-ţi dai seama cât rău fusese făcut.

— Poate aştepta până mâine, zise Harry.

Zări lacrimile care începeau să-i umezească ochii. „În sfârşit", îşi zise el. Dădu să-i pună o mână pe umăr, dar se răzgândi la timp. Poate că nu de mâna unui străin avea nevoie acum. Dar, după o clipă, lacrimile se mistuiseră.

— Există… există vreo alternativă? întrebă ea.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să nu mai fiu nevoită să-l mai văd niciodată.

Îl privea insistent în ochi.

— Niciodată.

Şi atunci simţi. Mâna ei peste mâna lui.

— Te rog.

Harry o bătu uşor peste mână, apoi îi mută mâna ei în poală.

— Haide, vino să te duc la HC.

★

După ce urmări maşina plecând, Harry reveni în casă şi coborî în beci. Nu găsi nicio frânghie, dar sub scară atârna un furtun de grădină. Îl duse în boxă şi îl aruncă spre Nybakk. Se uită în sus la bârnă. Suficient de sus.

Scoase cutia de Zestril pe care o găsise în buzunarul lui Nybakk şi-i goli conţinutul în palmă. Şase pastile.

— Ai probleme cu inima? întrebă Harry.

Nybakk încuviinţă.

— Câte tablete trebuie să iei pe zi?

— Două.

Harry îi puse pastilele în mână şi băgă la loc sticluţa goală în buzunarul propriei haine.

— Mă întorc în două zile. Habar n-am cât înseamnă reputaţia pentru tine. Ruşinea ar fi fost cu siguranţă mai mare dacă ţi-ar fi trăit părinţii, dar sunt sigur că ai auzit cum îi tratează ceilalţi deţinuţi pe violatori. Dacă nu mai eşti în viaţă când mă întorc, atunci eşti uitat, numele tău nu va mai fi niciodată menţionat. Dacă mai eşti, te duc la secţia de poliţie. Ai priceput?

Urletele lui Stig Nybakk îl urmăriră pe Harry până la uşa de la intrare. Urletele cuiva care era complet, absolut complet singur cu propria vinovăţie, cu propriile fantome, cu propria singurătate, cu propriile decizii. Da, avea ceva cunoscut. Harry trânti uşa în urma lui.

✯

Luă un taxi de pe Vetlandsveien şi îi ceru şoferului să îl ducă în Urtegata.

Gâtul îl durea şi zvâcnea, ca şi cum ar fi avut un puls propriu, devenise viu, ca un animal închis făcut din bacterii care voiau să iasă. Harry îl întrebă pe şofer dacă are vreun analgezic în maşină, dar acesta clătină din cap.

Când maşina viră înspre Bjørvika, Harry văzu artificii explodând pe cer deasupra Operei. Cineva sărbătorea ceva. Îi trecu prin minte că ar fi trebuit şi el să sărbătorească. Reuşise. O găsise pe Irene. Iar Oleg era liber. Realizase ceea ce îşi propusese. Atunci de ce n-avea dispoziţie de sărbătorit?

— Cu ce ocazie? întrebă Harry.

— A, e premiera unei opere. Am dus mai devreme nişte unii eleganţi.

— *Don Giovanni.* Am fost şi eu invitat.

— De ce nu v-aţi dus? Ar trebui să fie bun.

— Tragediile mă întristează.

Şoferul îi aruncă o privire surprinsă în oglinda retrovizoare şi râse.

— Tragediile mă *întristează?*

Lui Harry îi sună telefonul. Klaus Torkildsen.

— Credeam că nu o să mai vorbim niciodată, zise Harry.

— Şi eu, replică Torkildsen. Dar… în fine, tot am verificat.

— Nu mai are importanţă, zise Harry. Din punctul meu de vedere, cazul e închis.

— Perfect, dar poate te interesează să ştii că, exact înainte şi după ora crimei, Bellman, sau cel puţin telefonul lui, se afla tocmai în Ostfold. I-ar fi fost imposibil să ajungă la locul crimei şi înapoi.

— Bine, Klaus, mulţumesc.

— Bine. Deci nu ne mai auzim niciodată?

— Niciodată. Te las acum.

Harry încheie convorbirea. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

Acum ar fi trebuit să fie fericit.

Pe sub pleoapele închise, vedea scânteile artificiilor.

Partea a patra

38

— Vin şi eu.

Se terminase.

Era a lui din nou.

Harry înaintă împreună cu coada de la check-in pe culoarul larg de la Gardermoen. Brusc avea un plan, un plan pentru restul vieţii. Un plan, în orice caz. Şi îl încerca o senzaţie ameţitoare pe care nu o putea descrie decât ca *fericire.*

Pe monitorul de deasupra biroului de check-in scria „Thai Air, Business Class".

Se întâmplase repede.

Se dusese direct de la Nybakk la Fyrlyset, ca să-i înapoieze telefonul lui Martine, însă aceasta îi spusese că poate să îl păstreze, deoarece ea îşi luase unul nou. Se lăsase convins să accepte un pardesiu aproape nou, în care arăta aproape prezentabil. Plus trei pastile de paracetamol pentru durere, însă refuzase să o lase pe Martine să-i examineze rănile. Ar fi vrut să i le panseze, şi nu era timp de aşa ceva. Sunase la Thai Air şi îşi rezervase un bilet.

Şi atunci se întâmplase.

O sunase pe Rakel, îi spusese că o găsise pe Irene şi că, odată cu eliberarea lui Oleg, misiunea lui era îndeplinită. Acum trebuia să plece din ţară înainte de a fi arestat.

Şi atunci îi spusese ea.

Harry închise ochii şi derulă din nou în minte vorbele lui Rakel:

— Vin cu tine, Harry.

Vin cu tine. Vin cu tine.

Şi:

— Când?

Când?

Cel mai tare ar fi vrut să răspundă „acum". Fă-ţi valiza şi vino acum!

Însă reuşise să păstreze o urmă de raţiune în el.

— Ascultă, Rakel, sunt urmărit, iar poliţia probabil te supraveghează şi pe tine, sperând că va

ajunge la mine prin tine, da? Plec singur la noapte. Tu vii după aia, cu zborul de mâine-seară. Te aştept în Bangkok. De acolo putem merge în Hong Kong.

— Te poate apăra Hans Christian dacă eşti arestat. Sentinţa nu va fi aşa de…

— Nu asprimea sentinţei mă îngrijorează, zisese Harry. Câtă vreme sunt în Oslo, mă poate găsi Dubai. Eşti sigură că Oleg e în siguranţă?

— Da. Dar vreau să vină şi el cu noi, Harry. Nu pot să călătoresc…

— Bineînţeles că vine şi el.

— Vorbeşti serios?

Auzise uşurarea din vocea ei.

— O să fim împreună, iar Dubai nu se poate atinge de noi în Hong Kong. Aşteptăm câteva zile, după care o să trimit doi oameni de-ai lui Herman Kluit să vină în Oslo ca să-l însoţească.

— Îi spun lui Hans Christian. După aia o să cumpăr un bilet de avion pentru mâine, dragule.

— O să aştept în Bangkok.

O mică tăcere.

— Dar eşti căutat, Harry. Cum o să te urci la bordul avionului fără…

— Următorul.

Următorul?

Harry redeschise ochii şi o văzu pe femeia de la ghişeu zâmbindu-i.

Făcu un pas înainte şi îi dădu biletul şi paşaportul. O urmări cum tastează numele de pe paşaport.

— Nu vă găsesc aici, *herr* Nybakk…

Harry îi zâmbi liniştitor.

— De fapt, mi-am rezervat loc spre Bangkok peste zece zile, dar am sunat acum o oră şi jumătate şi am rugat să-mi schimbe rezervarea pentru seara aceasta.

Femeia mai apăsă câteva taste. Harry numără secundele. Inspiră. Expiră. Inspiră.

— Gata, am găsit. Rezervările de ultimă oră nu apar întotdeauna imediat. Dar aici scrie că zburaţi împreună cu cineva pe nume Irene Hanssen.

— Ea o să vină conform rezervării anterioare, explică Harry.

— Bun. Aveţi bagaj de cală?

— Nu.

Alte taste apăsate.

După care femeia se încruntă. Deschise din nou paşaportul. Harry se pregăti sufleteşte. Femeia puse tichetul de îmbarcare în paşaport şi îi dădu actul lui Harry.

— Ar fi bine să vă grăbiţi, *herr* Nybakk. Îmbarcarea a început deja. Vă urez călătorie plăcută.

— Mulţumesc, zise Harry cu o sinceritate pe care nu o anticipase, după care se grăbi spre controlul de securitate.

Observă că primise un mesaj abia când trecuse de scanerul cu raze X, când era pe punctul de a-şi lua din tăviţă cheile şi telefonul mobil al lui Martine. Încercă să-l salveze alături de celelalte mesaje primite de Martine, când văzu că expeditorul avea un nume scurt. B. Beate.

O luă la fugă către poarta 54. Bangkok, ultimul apel.

Citi mesajul.

„Primit ultima listă. E o adresă care nu era pe lista pe care ai primit-o de la Bellman. Blindernveien 74.”

Harry băgă mobilul în buzunar. La ghişeu nu era coadă. Deschise paşaportul, iar funcţionarul îl verifică şi se uită la tichetul de îmbarcare. Ridică apoi privirea spre Harry.

— Cicatricea e mai proaspătă decât fotografia, zise Harry.

Funcţionarul îl cercetă.

— Să vă faceţi o fotografie nouă, domnule Nybakk, rosti el, şi îi dădu înapoi documentele lui Harry.

Apoi făcu semn persoanei din spatele lui, ca să-i indice că venise rândul ei.

Harry era liber. Salvat. Avea în faţă o nouă viaţă.

La poarta de acces către avion erau cinci rătăciţi.

Harry se uită la tichetul de îmbarcare. Clasa business. Nu călătorise decât cu clasa economică, chiar şi când zbura pentru Herman Kluit. Stig Nybakk se descurcase bine. Dubai se descurcase bine. *Se descurcau* bine. Se descurcă bine. Chiar acum, în seara asta, clienţii stăteau cu muşchii feţei zvâcnind şi înfometaţi, aşteptându-l pe tipul cu tricou Arsenal să le spună „Haideţi”.

Rămăseseră două persoane la coadă.

Blindernveien 74.

Vin cu tine. Harry închise ochii ca să audă din nou în gând vocea lui Rakel. După care auzi şi altceva: *Eşti poliţist? Asta ai ajuns? Un robot, un sclav în muşuroiul de furnici şi de idei avute de alţii?*

Aşa era?

Îi veni rândul. Femeia de la ghişeu ridică din sprâncene.

Nu, nu era un sclav.

Îi întinse tichetul de îmbarcare.

Se îndepărtă. Străbătu tunelul către avion. Vedea dincolo de geamuri luminile unui avion care ateriza. Care trecea peste casa lui Tord Schultz.

Blindernveien 74.

Sângele lui Mikael Bellman sub unghiile lui Gusto.

Rahat, rahat, rahat!

Harry urcă în avion, îşi găsi locul şi se afundă în scaunul de piele. Doamne, ce moale era! Apăsă pe un buton şi scaunul se lăsă pe spate, tot mai mult, până ce ajunse în poziţie orizontală. Închise din nou ochii, dorindu-şi să adoarmă. Să doarmă. Până ce se trezea într-o bună zi şi ar fi fost un om schimbat şi s-ar fi aflat în cu totul alt loc. Îi căută vocea. Dar dădu peste alta, care vorbea în suedeză: *Am un guler fals de preot; tu ai o insignă falsă de şerif. De fapt, cât de nezdruncinată este credinţa ta în ceea ce predici?*

Sângele lui Bellman, „… tocmai în Østfold. I-ar fi fost imposibil să…”

Totul se potrivea.

Harry simţi o mână pe braţ şi deschise ochii.

O însoţitoare de zbor Thai Airlines, cu pometi înalţi, îi zâmbea de sus.

— Îmi pare rău, domnule, dar trebuie să vă ridicaţi scaunul în poziţie verticală înainte de decolare.

În poziţie verticală.

Harry inspiră adânc. Îşi scoase mobilul şi se uită la ultimul apel.

— Domnule, va trebui să închideţi…

Harry îşi ridică mâna şi apăsă pe „Apelare”.

— Credeam că nu mai vorbim niciodată, răspunse Klaus Torkildsen.

— Unde anume în Østfold?

— Poftim?

— Bellman. Unde anume în Østfold era când a fost ucis Gusto?

— Rygge, lângă Moss.

Harry îşi puse telefonul la loc şi se ridică.

— Domnule, indicatorul de centură de siguranţă…

— Scuze, zise Harry. Ăsta nu e zborul meu.

— Sunt sigură că e. Am verificat numărul pasagerilor şi…

Harry porni în grabă spre spatele avionului. Auzi zgomot de paşi rapizi în urma lui.

— Domnule, am închis deja…

— Atunci deschide-o.

Lângă ei venise un ofiţer de bord.

— Domnule, mă tem că regulamentul nu ne permite să deschidem…

— Am rămas fără pastile, zise Harry, scotocindu-se prin buzunarul hainei.

Găsi cutia goală cu eticheta de Zestril şi i-o băgă individului sub ochi.

— Eu sunt domnul Nybakk, vezi? Vrei ca un pasager să aibă un atac de inimă când zburăm deasupra… să zicem Afganistanului?

✯

Era trecut de ora 11, iar expresul de la aeroport spre Oslo era aproape gol. Harry citea neatent ştirile

de pe ecranul atârnat de plafon. Avusese un plan, un plan pentru o viaţă nouă. Acum avea douăzeci de minute la dispoziţie ca să conceapă unul nou. Era o nebunie. S-ar fi putut afla într-un avion spre Bangkok. Dar tocmai asta era ideea; s-ar fi *putut* afla în zbor către Bangkok chiar acum. Pur şi simplu n-avea abilitatea asta, era o deficienţă, o eroare de operare; punctul lui vulnerabil era că nu fusese niciodată în stare să-şi spună că nu-i pasă, să uite, să lase totul în urmă. Da, putea să bea, dar se trezea după aceea. Se putea duce în Hong Kong, dar se întorcea. Fără îndoială era o fiinţă cu mari probleme. Iar efectul pilulelor pe care i le dăduse Martine începea să dispară; avea nevoie de altele, căci durerea îl ameţea.

Harry se uită mai bine la ştirile despre evoluţia economică şi rezultatele sportive, când îi veni brusc ideea: dacă exact asta făcea el acum? Se dădea în lături.

Nu. Era altfel de data asta. Schimbase data zborului pentru seara următoare, acelaşi zbor cu Rakel. Ba chiar îi rezervase un loc lângă el la clasa business şi plătise diferenţa de preţ. Se întrebase dacă să-i spună ce face, dar ştia ce ar fi crezut ea. Nu se schimbase. Era mânat de aceeaşi nebunie. Nimic n-avea să se schimbe vreodată. Însă şezând acolo, unul lângă celălalt, cu acceleraţia lipindu-i pe amândoi de scaune şi apoi simţind urcarea, lipsa greutăţii, inexorabilul, Rakel ar fi ştiut, în fine, că lăsau trecutul în urmă, dedesubtul lor, că drumul lor împreună începuse.

✯

Harry se dădu jos din expresul de aeroport, traversă podul către clădirea Operei şi o luă pe jos pe dalele din marmură italienească spre intrarea principală. Prin geamuri vedea oameni elegant îmbrăcaţi conversând, în timp ce bufetul şi băuturile îi aşteptau în holul scump.

În faţa intrării stătea un bărbat îmbrăcat în costum şi cu o cască în ureche, cu mâinile în faţa pântecului, ca şi cum avea de înfruntat o lovitură cu

piciorul. Umeri largi, dar fără grăsime. Ochi experimentaţi care îl localizaseră pe Harry de multă vreme, iar acum cercetau *în jurul lui,* în căutarea unor elemente care ar fi putut prezenta vreo importanţă. Ceea ce nu putea însemna decât că era ofiţer din PST, serviciul norvegian de securitate, iar de faţă se afla comandantul poliţiei sau cineva din guvern. Bărbatul înaintă doi paşi la apropierea lui Harry.

— Îmi cer scuze, aici e o petrecere privată… începu el, dar se opri când văzu legitimaţia lui Harry.

— N-am nicio treabă cu şeful tău, amice, zise Harry. Trebuie doar să schimb două vorbe cu cineva. Treburi oficiale.

Ofiţerul încuviinţă, spuse ceva în microfonul de la reverul hainei şi îl lăsă pe Harry să treacă.

Foaierul era un imens iglu, unde Harry recunoscu multe chipuri, în pofida exilului său îndelungat: cei care pozau pentru presă, gazde de show-uri de televiziune politice sau sportive, plus *eminenţele* culturale, mai mult sau mai puţin *cenuşii.* Iar Harry îşi dădu seama la ce se referise Isabelle Skøyen când spusese că era greu să găsească un partener suficient de înalt atunci când era pe tocuri. Era lesne s-o vezi în mulţime, deasupra oaspeţilor.

Harry păşi peste şnur şi îşi croi drum rostind „scuze” în stânga şi în dreapta, printre pahare pline cu vin alb.

Isabelle discuta cu un bărbat mai scund cu o jumătate de cap decât ea, însă expresia ei linguşitoare şi entuziastă îi sugera lui Harry că era cu câteva capete deasupra ei ca putere şi rang social. Harry era la trei metri de ei, când în faţa lui apăru un bărbat.

— Sunt poliţistul care discuta cu colegul tău de afară, zise Harry. Trebuie să schimb o vorbă cu *ea.*

— Multă baftă, zise agentul, iar Harry avu impresia că tonul lui ascundea o insinuare.

Harry străbătu ultimii paşi.

— Bună, Isabelle, zise el, văzându-i surprinderea pe chip. Sper că nu-ţi întrerup… cariera?

— Inspectore Hole, replică ea, cu un râset ascuţit, ca şi cum ar fi împărtăşit o glumă ştiută doar de ei doi.

Bărbatul de lângă ea întinse rapid mâna şi îşi rosti numele, mai degrabă la modul superficial. Probabil că o carieră îndelungată la ultimul etaj al primăriei îl învăţase că popularitatea în rândul oamenilor obişnuiţi era recompensată în ziua alegerilor.

— V-a plăcut spectacolul, inspectore?

— Da şi nu, răspunse Harry. M-am bucurat că s-a terminat şi tocmai voiam să plec acasă, când mi-am dat seama că au rămas câteva lucruri neclarificate.

— Cum ar fi?

— Păi, cum Don Giovanni e un hoţ şi un fustangiu, cu siguranţă că e drept să fie pedepsit în ultimul act. Cred că am înţeles cine e statuia care vine la Don Giovanni şi îl duce în iad. Mă întreb însă cine i-a spus statuii că îl găseşte pe Don Giovanni în locul acela? Îmi puteţi răspunde…?

Harry se întoarse.

— Isabelle?

Zâmbetul femeii era forţat.

— Dacă ai în minte o teorie a conspiraţiei, atunci e interesant să o auzim. Dar poate altă dată. Acum discut cu…

— Trebuie să schimb două vorbe cu ea, zise Harry, uitându-se la interlocutorul lui Isabelle. Cu permisiunea dumneavoastră, evident.

Observă că Isabelle dă să protesteze, însă interlocutorul ei fu mai rapid.

— Bineînţeles.

Omul zâmbi, dădu din cap şi se întoarse spre un cuplu în vârstă care aştepta să stea de vorbă cu el.

Harry o luă pe Isabelle de braţ şi o duse către indicatoarele spre toalete.

— Puţi, şuieră ea când Harry îşi puse palmele pe umerii ei şi o lipi de peretele de lângă intrarea la toaleta bărbaţilor.

— Costumul a fost într-un tomberon de vreo două ori, zise Harry, observând că atrăgeau câteva priviri din partea celor din jur. Uite ce e, putem rezolva chestia asta civilizat sau brutal. Ce stă la baza colaborării tale cu Mikael Bellman?

— Du-te dracului, Hole.

Harry deschise cu piciorul uşa toaletei şi o trase pe Isabelle înăuntru.

Un bărbat în smoching le aruncă o privire uluită în oglindă când Harry o lipi pe Isabelle de uşa unei toalete şi îi puse antebraţul pe gât.

— Bellman era la tine când a fost omorât Gusto, şuieră Harry. Gusto avea sângele lui Bellman sub unghii. „Arzătorul" lui Dubai este cel mai apropiat colaborator şi prieten al lui Bellman. Dacă nu vorbeşti acum, îmi sun omul de la *Aftenposten* şi apare totul în ziarul de mâine. După care pun pe biroul procurorului tot ce am. Deci cum rămâne?

— Scuzaţi-mă.

Era bărbatul în smoching, care se ţinea la o distanţă respectuoasă.

— Aveţi nevoie de ajutor?

— Ieşi dracului de aici!

Omul păru şocat, poate nu atât din pricina cuvintelor, cât a faptului că fuseseră rostite de Isabelle. Ieşi în grabă.

— Ne-o trăgeam, spuse Isabelle, pe jumătate strangulată.

Harry îi dădu drumul. Din respiraţia ei îşi dădea seama că băuse şampanie.

— Tu şi Bellman?

— Ştiu că e însurat, iar noi doi ne-o trăgeam, asta e tot, zise ea, frecându-şi gâtul. Gusto a apărut din senin şi l-a zgâriat pe Bellman în timp ce-l dădea afară. Dacă vrei să povesteşti presei chestia asta, n-ai decât. Presupun că tu n-ai regulat *niciodată* o femeie măritată. Dar poate te gândeşti la efectul titlurilor asupra soţiei şi copiilor lui Bellman.

— Cum v-aţi cunoscut? Vrei să-mi spui că triunghiul ăsta amoros cu Gusto şi voi doi este o întâmplare?

— Tu cum crezi că se cunosc oamenii aflaţi la putere, Harry? Priveşte în jurul tău. Uită-te cine a venit la petrecere. Toată lumea ştie că Bellman e viitorul comandant al poliţiei din Oslo.

— Şi că tu o să obţii un post la primărie?

— Ne-am cunoscut la o lansare sau ceva de genul ăsta, o premieră, o vizionare privată, nu mai ţin minte exact. Aşa stau lucrurile. Poţi să-l suni şi să-l întrebi când a fost. Dar poate nu în seara asta, căci petrece o seară liniştită cu familia. Asta e… în fine, aşa stau lucrurile.

Aşa stau lucrurile. Harry se uită fix la ea.

— Şi Truls Berntsen?

— Cine?

— E „arzătorul” lor, nu? Cine l-a trimis la hotelul Leon ca să mă aranjeze? Tu? Sau Dubai?

— Ce naiba tot spui?

Harry îşi dădea seama că femeia n-avea idee cine e Truls Berntsen.

Isabelle Skøyen începu să râdă.

— Harry, nu mai fi aşa de deprimat.

Ar fi putut fi într-un avion către Bangkok. Către o altă viaţă.

Porni spre ieşire.

— Aşteaptă, Harry.

Se întoarse. Isabelle se sprijinea de uşa cabinei şi îşi ridicase fusta. Atât de sus, că îi vedea marginile ciorapilor şi jartiera. Pe frunte îi căzuse o şuviţă de păr blond.

— Acum, că avem toaleta doar pentru noi…

Harry o privi în ochi. Erau înceţoşaţi. Nu de alcool, nu de dorinţă, ci de altceva. Oare plângea? Dura, singuratica, dispreţuitoarea de sine Isabelle Skøyen? Şi ce dacă? Nu era decât o persoană ranchiunoasă, dispusă să distrugă vieţile altora ca să obţină ce credea că e dreptul ei prin naştere: să fie iubită.

Uşa încă se balansa după ce plecase Harry, frecându-se de garnitura de cauciuc, tot mai repede, ca o ultimă repriză de aplauze, tot mai rapidă.

✯

Harry trecu înapoi podul acoperit spre gara centrală şi coborî treptele către Plata. În celălalt capăt al pieţei se găsea o farmacie nonstop, însă era întotdeauna coadă, iar Harry ştia că pastilele fără prescripţie nu erau destul de puternice să domolească durerea. Merse mai departe, pe lângă Heroinparken. Începuse să plouă, iar lumina felinarelor se reflecta pe şinele ude de tramvai spre Prinsens gate. În timp ce mergea, Harry se gândi la ce avea de făcut. Carabina lui Nybakk din Oppsal era cea mai simplă opţiune. În plus, îi oferea mai mult spaţiu de manevră. Ca să recupereze arma din spatele şifonierului din camera 301, ar fi trebuit să intre neobservat în hotelul Leon, şi nici măcar nu putea fi sigur că nu fusese deja descoperită. Însă puşca era mai solidă.

Încuietoarea de la poarta din spatele hotelului Leon era distrusă. Fusese spartă recent, iar Harry presupunea că aşa intraseră cele două gorile în noaptea în care veniseră în vizită.

Intră şi descoperi, fără surprindere, că şi broasca de la uşa din spate era distrusă.

Urcă scara îngustă care servea ca ieşire de urgenţă. Nici ţipenie de om pe coridorul de la etajul doi. Ciocăni în uşa de la 310 ca să-l întrebe pe Cato dacă venise poliţia. Sau altcineva. Niciun răspuns. Îşi lipi urechea de uşă. Linişte.

Nu făcuse nimeni vreo încercare să repare uşa de la camera lui, aşa că, din punctul ăsta de vedere, era inutilă orice cheie. Împinse uşa şi aceasta se deschise. Harry observă imediat sângele care se scursese pe cimentul de sub pragul demontat al uşii.

Nici cu fereastra nu făcuse nimeni nimic.

Harry nu aprinse lumina, intră direct, scotoci în spatele şifonierului şi verifică dacă nu cumva îi găsiseră arma. Sau cutia cu cartuşe, care stătea lângă Biblie, în sertarul noptierei. Şi îşi dădu seama că poliţia nu venise la hotelul Leon; locatarii şi vecinii nu consideraseră necesar să implice forţele de ordine pentru câteva rafale amărâte de armă, cel puţin câtă vreme nu existau cadavre. Deschise

şifonierul. Până şi hainele şi valiza erau acolo, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

O zări pe femeia din camera de vizavi.

Şedea în faţa unei oglinzi, cu spatele la el. Îşi pieptăna părul, din câte îşi dădea el seama, şi purta o rochie care părea ciudat de demodată. Nu veche, doar demodată, ca un costum din altă epocă. Fără să înţeleagă de ce, Harry strigă prin fereastra spartă. Un ţipăt scurt. Femeia nu reacţionă.

Ajuns înapoi în stradă, Harry îşi dădu seama că n-avea să reziste. Îşi simţea gâtul cuprins de flăcări şi transpira prin toţi porii. Era scăldat în sudoare şi simţea primele frisoane.

Muzica de la bar se schimbase. Pe uşa deschisă se auzea melodia „And It Stoned Me” a lui Van Morrison.

Analgezic.

Harry coborî de pe trotuar şi auzi o sonerie stridentă disperată, iar în clipa următoare prin faţa ochilor îi trecu un imens zid albastru cu alb. Rămase nemişcat în mijlocul străzii câteva secunde. Apoi tramvaiul se îndepărtă şi văzu din nou uşa deschisă a barului.

Când îşi ridică privirea de pe ziar şi îl zări pe Harry, barmanul tresări violent.

— Jim Beam, îi ceru Harry.

Barmanul clipi de două ori fără să se mişte. Ziarul alunecă la podea.

Harry scoase câţiva euro din portofel şi îi puse pe tejghea.

— Dă-mi toată sticla.

Barmanul rămăsese cu gura căscată. Tatuajul cu EAT avea un colăcel de grăsime deasupra „T”-ului.

— Acum, zise Harry. După care plec.

Barmanul se uită la bancnote. Apoi îl privi pe Harry. Întinse mâna după sticla de Jim Beam, ţinând privirea aţintită asupra lui.

Văzând că sticla era mai mult de jumătate goală, Harry oftă. O strecură în buzunarul pardesiului, privi în jur, încercă să găsească nişte cuvinte

memorabile de plecare, renunţă, dădu din cap şi plecă.

✯

Se opri la colţul dintre Prinsens şi Dronningens gate, întâi sună la informaţii. Apoi desfăcu sticla. Simţi un nod în stomac când mirosi bourbonul. Ştia însă că nu va fi în stare să facă ce avea de făcut fără un anestezic. Trecuseră trei ani de ultima dată. Poate că situaţia se îmbunătăţise. Duse sticla la gură. Dădu capul pe spate şi înclină sticla. Trei ani de când nu mai băuse. Otrava îi năpădi sistemul ca o bombă cu napalm. Situaţia nu se îmbunătăţise; era mai proastă decât înainte.

Harry se aplecă, întinse un braţ şi se sprijini de un zid, ca să nu verse pe pantaloni sau pantofi.

Auzi zgomot de tocuri pe asfaltul din spatele lui.

— Hei, *mister.* Eu frumoasă?

— Sigur, reuşi Harry să îngaime înainte de a simţi voma în gât.

Jetul gălbui lovi asfaltul cu forţă şi pe o rază impresionantă, iar Harry auzi tocurile îndepărtându-se rapid. Se şterse la gură cu dosul mâinii şi încercă din nou. Capul pe spate. Whiskey şi bilă coborâră împreună pe gât. Şi ieşiră imediat.

A treia oară, alcoolul rămase înăuntru. Deocamdată.

A patra oară, ajunse unde trebuia.

A cincea oară, aduse fericirea.

Harry opri un taxi şi îi dădu şoferului adresa.

✯

Truls Berntsen grăbi pasul prin beznă. Străbătu parcarea din faţa blocului, luminată de becuri din casele frumoase şi sigure din jur, unde oamenii aduceau gustări şi ibrice cu cafea, poate chiar şi o bere, şi dădeau drumul la televizoare, după ce se terminaseră ştirile şi era mai distractiv să se uite. Truls sunase la sediul poliţiei şi anunţase că se simţea rău. Nu-l întrebase nimeni ce păţise, ci doar dacă avea să lipsească toate cele trei zile la care avea dreptul fără concediu medical. Întrebase de unde naiba poate să ştie cineva dacă o să fie bolnav

fix trei zile. Ce ţară de puturoşi nenorociţi, ce politicieni nemernici şi ipocriţi care susţineau sus şi tare că oamenii *chiar voiau* să muncească dacă puteau. Norvegienii votau Partidul Socialist deoarece membrii acestuia făcuseră din chiul un drept al omului şi cine naiba n-ar vota un partid care îţi oferea trei zile libere fără concediu medical, îţi dădea liber să stai acasă şi să te regulezi, sau să te duci la schi, sau să-ţi revii din mahmureală? Partidul Socialist ştia, evident, ce pleaşcă era asta, dar tot încerca să pară un partid responsabil, se lăuda cu „încrederea în majoritatea oamenilor" şi declara dreptul la chiul ca pe un fel de reformă socială. Partidul Progresului era şi mai enervant, pentru că îşi cumpăra voturi cu reduceri de impozite şi nici măcar nu se deranja să se ascundă.

Truls stătuse şi se gândise toată ziua, în vreme ce îşi trecea în revistă armele, încărcându-le şi verificându-le, supraveghind uşa încuiată şi cercetând maşinile care intrau în parcare, prin sistemul de ochire al Märklinului, arma enormă dintr-un caz de crimă de-acum mulţi ani, despre care ofiţerul care răspundea de armele confiscate credea probabil că se află tot la sediul central al poliţiei. Truls ştiuse că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să iasă din casă să-şi ia mâncare, dar aşteptase până la lăsarea întunericului, când era mai puţină lume prin preajmă. Cu puţin înainte de ora 11, când se închidea supermarketul Rimi, îşi luase Steyrul, se furişase afară şi alergase până la magazin. Străbătuse coridoarele dintre rafturi cu un ochi la mâncare şi celălalt la clienţii din magazin. Cumpărase chiftele Fjordland pentru o săptămână. Punguţe transparente cu cartofi decojiţi, chiftele, piure de mazăre şi sos de friptură. Puneai punguţa câteva minute în apă clocotită, o deschideai şi o răsturnai pe o farfurie, iar dacă închideai ochii, aveai impresia că ai în faţă mâncare adevărată.

Truls Berntsen era la intrarea în bloc şi tocmai vâra cheia în uşă, când auzi paşi grăbiţi în spate, în întuneric. Se răsuci rapid pe călcâie şi duse mâna la

pistolul din haină, dar se trezi uitându-se la chipul îngrozit al lui Vigdis A.

— V-v-am speriat? îngăimă femeia.

— Nu, răspunse scurt Truls, intrând în bloc fără să-i ţină uşa deschisă, însă o auzi reuşind să-şi strecoare înăuntru colacii de grăsime înainte să se închidă.

Chemă liftul. Speriat? Evident că era al naibii de speriat. Avea nişte cazaci siberieni pe urme. Oare exista ceva în sensul ăsta care să *nu fie* de speriat?

Vigdis A gâfâia în spatele lui. Era supraponderală, aşa cum deveniseră cele mai multe. Nu că ar fi zis nu, dar de ce nu rostea nimeni adevărul? Femeile norvegiene se îngrăşaseră atât de mult, încât nu numai că se alegeau cu vreuna dintr-o gamă largă de boli, dar ajungeau şi să iasă din cursa pentru reproducere; aveau să depopuleze ţara. Pentru că, până la urmă, niciun bărbat nu avea poftă să se bălăcească într-un asemenea munte de grăsime. În afară de a lor, desigur.

Sosi liftul, se urcară, şi cablurile ţipară de durere.

Truls Berntsen citise că şi bărbaţii se îngrăşau la fel de mult, dar nu se vedea la fel. Aveau fundul mai mic şi pur şi simplu păreau mai mari şi mai puternici. Ca el. Truls arăta al naibii de *mult mai bine* acum decât când avea cu zece kile mai puţin. Însă femeile căpătau straturile alea de grăsime care tremurau şi-l făceau să-şi dorească să le tragă un şut şi să-şi vadă piciorul dispărând în slănina aia. Toată lumea ştia că grăsimea aia devenise noul cancer, însă toţi se văicăreau în legătură cu isteria slăbitului şi preamăreau corpul „adevăratei” femei. Ca şi cum lipsa mişcării şi îndopatul cu mâncare erau vreun model de bun-simţ. Să te bucuri de corpul pe care-l ai, chestii de genul ăsta. Era mult mai bine să moară sute de oameni de boli de inimă decât să moară o persoană din cauza unor tulburări de nutriţie. Şi acum până şi Martine arăta la fel. Sigur, ea era însărcinată, ştia, dar nu-şi putea scoate din cap ideea că devenise şi ea la fel.

— Parcă v-ar fi frig, zise Vigdis A, zâmbind.

Truls habar n-avea de la ce venea acel A, dar aşa scria pe soneria de la uşa ei, Vigdis A. Îi venea să o pocnească, un croşeu de dreapta, cu toată forţa lui, căci nu trebuia să-şi facă griji pentru încheieturi cu nenorociţii ăia de obraji bucălaţi. Sau să o reguleze. Sau amândouă.

Truls ştia de ce era atât de furios. De vină era telefonul mobil.

Când reuşiseră, în fine, să-i facă pe cei de la Telenor să urmărească telefonul lui Hole, constataseră că acesta se afla în centrul oraşului, mai exact în jurul gării din Oslo. Probabil că nu exista în Oslo un loc mai aglomerat, zi şi noapte. După aceea, o duzină de poliţişti începuseră să-l caute pe Hole în mulţime. Pierduseră ore în şir. *Nada.* În cele din urmă, un poliţist tinerel venise cu ideea banală să-şi sincronizeze ceasurile, să se răspândească în zonă şi unul dintre ei să sune din sfert în sfert de oră la numărul căutat. Dacă auzeau un telefon sunând în momentul acela sau vedeau pe cineva scoţându-şi telefonul, însemna că e prin apropiere şi se năpusteau cu toţii. Zis şi făcut. Şi găsiseră telefonul. În buzunarul unui narcoman aproape adormit pe treptele din Jernbanetorget. Individul le spusese că „a primit" telefonul de la un tip de la Fyrlyset.

Liftul se opri.

— Noapte bună, mormăi Truls, şi coborî.

Auzi uşa închizându-se în urma lui şi liftul pornind din nou.

Acum urmau chiftele şi un DVD. Mai întâi, poate, *Furios şi Iute.* Un film de rahat, bineînţeles, dar avea una sau două scene tari. Sau *Transformers,* cu Megan Fox şi o masturbare bună şi îndelungată.

Îi auzi răsuflarea. Probabil coborâse din lift după el. Ceva păsărică. Truls Berntsen avea să reguleze în noaptea aceea. Zâmbi şi îşi întoarse capul. Se trezi cu ceva în faţă. Ceva dur. Şi rece. Truls Berntsen se concentră să vadă mai bine. Ţeava unei arme.

— Mulţumesc foarte mult, rosti o voce cunoscută. Mi-ar plăcea să intru.

✯

Truls Berntsen se aşeză pe fotoliu uitându-se fix la ţeava propriului său pistol.

Îl găsise. Şi viceversa.

— Nu se poate să ne tot întâlnim aşa, zise Harry Hole.

Îşi băgase ţigara în colţul gurii, ca să nu-i intre fum în ochi. Truls nu răspunse.

— Ştii de ce prefer să folosesc arma ta? întrebă Harry, bătând uşor puşca de vânătoare pe care şi-o aşezase în poală.

Truls rămase cu gura închisă.

— Pentru că prefer ca gloanţele pe care o să le găsească în tine să provină de la arma *ta.*

Truls ridică din umeri.

Harry Hole se aplecă în faţă. Iar Truls îi simţi răsuflarea încărcată de alcool. La naiba, individul era beat. Truls auzise poveşti despre ce făcea când era treaz, iar acum era băut.

— Eşti un „arzător", Truls Berntsen. Şi iată dovada.

Ridică legitimaţia pe care i-o luase odată cu arma.

— Thomas Lunder? Nu e ăsta tipul care prelua drogurile de la Gardermoen?

— Ce vrei de fapt? rosti Truls, închizând ochii şi aşezându-se mai bine pe scaun.

Chiftele şi un DVD.

— Vreau să aflu ce legătură e între tine, Dubai, Isabelle Skøyen şi Mikael Bellman.

Truls se trase înapoi pe scaun. Mikael? Ce dracu' avea Mikael de-a face cu asta? Şi Isabelle Skøyen? Nu era ea politician?

— Habar n-am…

Îl văzu pe Harry apăsând uşor pe trăgaciul armei.

— Ai grijă, Hole! Trăgaciul e mai sensibil decât crezi. E…

Trăgaciul se lăsă şi mai jos.

— Stai! Stai, pentru numele lui Dumnezeu!

Truls Berntsen îşi plimbă limba prin gură, căutând urme de salivă.

— Nu ştiu nimic despre Bellman sau Skøyen, dar în privinţa lui Dubai…

— Da?

— Pot să-ţi spun…

— Ce-mi poţi spune?

Truls Berntsen inspiră adânc şi îşi ţinu respiraţia. Apoi expiră cu un geamăt.

— Totul.

39

Trei ochi se uitau fix la Truls Berntsen. Doi aveau irisuri albastru-deschis şi erau umeziţi de băutură. Al treilea era rotund şi negru – ţeava propriului lui Steyr. Bărbatul care ţinea arma stătea aproape întins în fotoliu, iar picioarele lui lungi ajungeau până departe pe covor. Spuse cu voce răguşită:

— Povesteşte-mi, Berntsen. Povesteşte-mi despre Dubai.

Truls tuşi de două ori. Al naibii gât uscat.

— A sunat cineva la uşă într-o seară. Am ridicat receptorul interfonului şi o voce a zis că vrea să schimbe câteva vorbe cu mine. La început n-am vrut să-i dau drumul, dar apoi a pomenit un nume şi… în fine…

Truls Berntsen îşi prinse falca între degetul mare şi cel mijlociu.

Celălalt bărbat aşteptă.

— A existat o poveste nefericită despre care credeam că nu ştie nimeni.

— Anume?

— O persoană reţinută. Trebuia învăţată bunele maniere. Nu credeam că mai ştie cineva că eu am fost cel care l-a… învăţat.

— Daune?

— Părinţii au vrut să deschidă proces, dar băiatul nu m-a putut identifica din şirul de posibili suspecţi. Probabil că i-am paradit nervul optic. A fost şi o parte bună până la urmă.

Truls pufni într-un râs nervos, dar tăcu repede.

— Iar acum în faţa uşii mele stătea omul ăsta care ştia. A spus că aveam un anumit talent de a trece neobservat şi mi-a zis că era dispus să plătească mult pentru cineva ca mine. Vorbea norvegiană, dar cu un pic de accent. Suna destul de decent. L-am lăsat să intre.

— Te-ai întâlnit cu Dubai?

— Da. Era singur. Un bătrân îmbrăcat cu un costum elegant, dar demodat. Vestă. Pălărie şi

mănuşi. Mi-a spus ce voia să fac. Şi cât plăteşte. Era prudent. A zis că n-o să ne mai întâlnim niciodată faţă în faţă, n-o să comunicăm la telefon, prin e-mailuri sau orice altă formă care poate fi urmărită. Şi pentru mine era în regulă.

— Şi cum ai organizat treaba?

— Misiunile erau scrise pe o piatră funerară. Mi-a explicat unde o găsesc.

— Unde?

— În cimitirul Gamlebyen. Tot acolo primeam şi banii.

— Spune-mi despre Dubai. Cine e?

Truls Berntsen privi în gol. Încerca să evalueze plusurile şi minusurile situaţiei. Consecinţele.

— Ce mai aştepţi, Berntsen? Ai spus că îmi povesteşti totul despre Dubai.

— Eşti conştient ce risc dacă spun…

— Ultima dată când te-am văzut, doi dintre oamenii lui Dubai încercau să te umple cu plumbi. Aşa că şi fără arma asta eşti deja în rahat, Berntsen. Scuipă tot. Cine e?

Ochii lui Harry Hole îl sfredeleau. Truls credea că vedeau *prin* el. Iar acum trăgaciul se mişca şi ecuaţia balanţei se simplifica.

— Bine, bine, rosti Berntsen, ridicând mâinile. Nu-l cheamă Dubai. I se spune aşa deoarece dealerii lui poartă tricouri de fotbal cu reclamă la o linie care zboară în ţările de pe-acolo. Arabia.

— Ai zece secunde să-mi spui ceva ce nu mi-am dat deja seama.

— Stai aşa, stai aşa, urmează! Îl cheamă Rudolf Asaiev. E rus, părinţii lui au fost intelectuali disidenţi şi refugiaţi politic – cel puţin asta a declarat el la proces. A stat în multe ţări şi vorbeşte vreo şapte limbi. A venit în Norvegia în anii ’70 şi s-ar putea spune că a fost unul dintre pionierii traficului cu haşiş. A fost discret, dar a fost turnat de unul dintre ai lui în 1980. Pe atunci, vânzarea şi importul de droguri erau pedepsite ca trădarea. Aşa că a executat o pedeapsă lungă. După eliberare, s-a mutat în Suedia şi a trecut la heroină.

— Cam aceeaşi pedeapsă ca la haşiş, dar cu profit mai bun.

— Categoric. Şi-a făcut o reţea în Göteborg, dar, după ce a fost ucis un poliţist sub acoperire, a trebuit să se dea la fund. S-a întors în Oslo acum vreo doi ani.

— Şi ţi-a spus el toate astea?

— Nu, nu, am descoperit pe cont propriu.

— A, da? Cum? Credeam că omul e o fantomă despre care nu ştie nimeni nimic.

Truls Berntsen îşi privi mâinile. Ridică ochii spre Harry Hole. Aproape că zâmbi. Pentru că îşi dorea de mult să spună cuiva. Cum reuşise să-l păcălească pe Dubai însuşi. Numai că nu avusese cui să povestească. Îşi umezi buzele.

— Şedea pe scaunul unde stai tu acum, cu braţele sprijinite.

— Şi?

— I s-a ridicat mâneca de la cămaşă şi s-a văzut o porţiune între mănuşă şi manşeta hainei. Avea nişte cicatrici albe. Ştii tu, cum se fac când ştergi un tatuaj. Şi când le-am văzut pe încheietură, m-am gândit la…

— Puşcărie. Purta mănuşi ca să nu lase amprente care puteau fi verificate după aceea în bazele de date.

Truls încuviinţă. Trebuia să admită că Hole se prindea repede.

— Exact. Dar după ce am fost de acord cu condiţiile, a părut ceva mai relaxat. Iar când m-am dus să ne strângem mâinile, şi-a scos o mănuşă. După aceea am scos vreo două amprente parţiale decente de pe dosul mâinii mele. Computerul a găsit o corespondenţă.

— Rudolf Asaiev. Dubai. Cum a reuşit să-şi păstreze identitatea ascunsă atâta vreme?

Truls Berntsen ridică din umeri.

— Avem parte de aşa ceva tot timpul la Orgkrim. Există ceva care îi diferenţiază pe mahării care scapă de cei care sunt prinşi. O organizaţie mică. Foarte puţine legături. Foarte puţine ajutoare de

încredere. Regii drogurilor care consideră că sunt în siguranţă cu o armată în jurul lor sunt prinşi întotdeauna. Apare tot timpul câte un servitor neloial, cineva care vrea să preia afacerea sau care ciripeşte ca să primească o pedeapsă mai mică.

— Şi tu l-ai văzut o singură dată, aici?

— A mai fost o dată. La Fyrlyset. Cred că el a fost. M-a zărit, s-a întors din uşă şi a plecat.

— Deci zvonurile că se mişcă prin oraş ca o fantomă sunt adevărate?

— Cine ştie?

— Ce căutai la Fyrlyset?

— Eu?

— Poliţia n-are voie să acţioneze acolo.

— Cunoşteam o fată care lucra acolo.

— Hmm. Martine?

— O ştii?

— Ai stat acolo şi ai urmărit-o?

Truls simţi că i se ridică sângele la cap.

— Am…

— Relaxează-te, Berntsen. Tocmai te-ai eliminat de pe lista suspecţilor.

— C-cum?

— Eşti urmăritorul, tipul despre care Martine credea că e poliţist sub acoperire. Te aflai în Fyrlyset când a fost împuşcat Gusto, nu?

— Urmăritor?

— Las-o baltă şi răspunde.

— Iisuse, doar n-ai crezut că aş…? De ce aş fi vrut să-l lichidez pe Gusto Hanssen?

— Ar fi putut fi o misiune de la Asaiev, zise Hole. Numai că tu aveai un motiv solid şi personal. Gusto te-a văzut omorând un om în Alnabru. Cu o bormaşină.

Truls Berntsen se gândi la ce spusese Hole. Se gândi aşa cum încearcă să distingă bluful de adevăr un poliţist a cărui viaţă este o minciună permanentă, zi de zi, oră de oră.

— Crima asta îţi dădea şi un motiv să-l ucizi pe Oleg Fauke, care era celălalt martor. Deţinutul care a încercat să-l înjunghie pe Oleg…

— Nu lucra pentru mine! Trebuie să mă crezi, Hole, n-am avut nimic de-a face cu chestia aia. Eu doar ardeam dovezi. N-am ucis niciodată pe nimeni. Povestea din Alnabru a fost doar ghinion curat.

Hole îşi înclină capul.

— Şi când ai venit la hotelul Leon, n-ai venit să mă omori pe mine?

Truls înghiţi în sec. Tipul ăsta, Hole, putea *să-l omoare.* Să-i tragă un glonţ în tâmplă, să şteargă amprentele de pe armă şi s-o lase în mâna lui. Niciun indiciu de intrare prin efracţie. Vigdis A putea să spună că l-a văzut întorcându-se acasă singur, că părea răcit. Singuratic. Îşi luase concediu medical. Era deprimat.

— Cine erau ăia doi care au venit la hotel? Oamenii lui Rudolf?

Truls încuviinţă.

— Au fugit, dar am băgat un plumb într-unul dintre ei.

— Ce s-a întâmplat?

Truls ridică din umeri.

— Presupun că ştiu prea multe.

Încercă să râdă, dar se auzi doar un fel de tuse cavernoasă.

Rămaseră nemişcaţi, uitându-se unul la celălalt.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Truls.

— Să-l prind, răspunse Hole.

Să-l prind. De multă vreme Truls nu mai auzise pe cineva să folosească expresia asta.

— Aşadar, o să aibă oameni cu el?

— Trei sau patru, cel mult, răspunse Truls. Poate doar ăia doi.

— Hmm. Mai ai şi alte echipamente?

— Echipamente?

— În afară de alea.

Hole arătă cu capul înspre măsuţa de cafea, unde se aflau, încărcate şi gata de acţiune, două pistoale şi mitraliera MP5.

— Pot să-ţi pun cătuşe şi să caut singur, aşa că mai bine îmi arăţi.

Truls Berntsen îşi cântări opţiunile. După care dădu din cap înspre dormitor.

✯

Hole clătină din cap când Truls deschise uşa şifonierului şi aprinse un tub cu neon care aruncă o lumină albăstruie peste conţinutul dulapului: şase pistoale, două cuţite mari, un baston negru, boxuri, o mască de gaze şi o aşa-numită armă neletală, o armă scurtă şi butucănoasă cu un cilindru în mijloc, pentru cartuşe mari cu gaz lacrimogen. Cea mai mare parte a arsenalului dintr-un depozit unde ajungea o cantitate mică de arme uzate.

— Ţi-ai ieşit din minţi, Berntsen.

— De ce?

Hole făcu semn cu mâna. Truls bătuse cuie în zid şi desenase conturul armelor. Fiecare îşi avea locul ei.

— Vestă antiglonţ pe un *umeraş de haine?* Ţi-era teamă să nu se șifoneze?

Truls Berntsen nu răspunse.

— Bun, rosti Hole, luând vesta. Dă-mi arma neletală, masca de gaze şi muniţie pentru MP5-ul din sufragerie. Şi un rucsac.

Hole se uită cum Truls umple rucsacul. Se întoarseră în sufragerie, unde Harry luă pistolul-mitralieră.

După care rămaseră amândoi în cadrul uşii.

— Ştiu la ce te gândeşti, zise Harry. Însă înainte să dai vreun telefon sau să încerci să mă opreşti altfel, poate că ar fi bine să te gândeşti că tot ce ştiu despre tine şi cazul ăsta se află în posesia unui avocat. Care a primit instrucţiuni ce să facă în caz că mi se întâmplă ceva. Ai priceput?

„Minciuni”, îşi spuse Truls, însă dădu din cap.

Hole chicoti.

— Crezi că mint, nu? Dar nu poţi fi sută la sută sigur, nu?

Truls simţi o ură profundă pentru Hole. Îi ura zâmbetul condescendent şi indiferent.

— Şi ce se întâmplă dacă supravieţuieşti, Hole?

— Atunci problemele tale iau sfârşit. Eu o să plec, o să zbor în cealaltă parte a globului. Şi nu mă mai întorc. Şi încă ceva…

Harry îşi încheie pardesiul peste vesta antiglonţ.

— Tu ai fost cel care a şters Blindernveien 74 de pe lista pe care am primit-o Bellman şi cu mine, nu?

Truls Berntsen era cât pe ce să răspundă automat „nu". Însă ceva – o intuiţie, un gând pe jumătate procesat – îl opri. Adevărul era că nu aflase niciodată unde locuia Rudolf Asaiev.

— Da, răspunse el, în vreme ce mintea îi lucra cu febrilitate, absorbind informaţia primită şi încercând să analizeze implicaţiile.

Lista pe care am primit-o Bellman şi cu mine. Încercă să tragă o concluzie. Numai că nu putea gândi suficient de repede, căci gândirea rapidă nu fusese niciodată unul dintre atuurile lui şi întotdeauna avea nevoie de mai mult timp.

— Da, repetă el, sperând să nu i se ghicească în voce surpriza. Bineînţeles că eu am fost cel care a şters adresa.

— Îţi las puşca asta, zise Harry, deschizând magazia şi scoţând afară cartuşul rămas pe ţeavă. Dacă nu mă întorc, poate fi predată la o firmă de avocaţi, Bach & Simonsen.

Trânti uşa în urma lui şi Truls îi auzi paşii lungi coborând scara. Aşteptă până ce fu sigur că paşii nu se întorceau. După care reacţionă.

Hole nu descoperise Märklinul sprijinit de zid în spatele draperiei de lângă uşa balconului. Truls apucă arma grea şi deschise uşa de la balcon. Sprijini ţeava de balustradă. Afară era rece şi umed, dar mai important era că nu bătea aproape deloc vântul.

Îl văzu dedesubt pe Hole ieşind din bloc şi îi zări pardesiul fluturând când se îndrepta spre taxiul care aştepta în parcare. Îl ochi prin vizorul lunetei. Optică şi inginerie de mare clasă germane. Imaginea era un pic granulată, dar centrată. Îl putea elimina pe Hole de unde se afla; glonţul l-ar fi străpuns din cap până în picioare sau – mai bine chiar – i-ar fi

ieşit chiar prin organele reproducătoare. În definitiv, arma fusese iniţial creată pentru vânătoarea de elefanţi. Însă lovitura ar fi fost şi mai sigură dacă aştepta până când ajungea sub unul dintre felinarele din parcare. Şi ar fi fost şi mai practic aşa; la o asemenea oră târzie, nu se aflau prea mulţi oameni în parcare şi nu i-ar fi fost prea greu să târască trupul neînsufleţit până la maşină.

Lăsase instrucţiuni unui avocat? Pe naiba! Însă evident că trebuia să se gândească dacă trebuia să-l elimine şi pe acesta, pentru mai multă siguranţă. Hans Christian Simonsen.

Hole se apropia. Gâtul. Sau capul. Vesta antiglonţ era genul care ajungea până la gât. Grea ca naiba. Începu să apese pe trăgaci. O voce interioară abia audibilă îi spuse că n-ar fi trebuit să facă aşa ceva. Era crimă. Truls Berntsen nu mai ucisese pe nimeni până atunci. Nu cu intenţie. În cazul lui Tord Schultz nu fusese el, ci gorilele lui Rudolf Asaiev. Şi Gusto? Da, cine mama naibii îl eliminase pe Gusto? În orice caz, nu el. Mikael Bellman. Isabelle Skøyen.

Vocea interioară tăcu şi reticulul părea să se fi lipit pe ceafa lui Hole. Bum! Truls aproape că vedea sângele şi creierul împroşcate. Apăsă uşor pe trăgaci. În două secunde, Hole avea să ajungă în lumina felinarului. Păcat că nu putea filma totul. Să copieze pe un DVD. Ar fi fost mai tare decât Megan Fox, cu sau fără chiftele Fjordland.

40

Truls Berntsen inspiră adânc şi lent. Pulsul i se accelerase, dar era sub control.

Harry Hole ajunsese în lumina felinarului şi umplea câmpul vizual al lunetei.

Mare păcat că nu putea filma…

Truls Berntsen ezită.

Gândirea pe cont propriu nu era punctul lui forte. Nu că ar fi fost un prost, dar, din când în când, lucrurile mergeau mai încet.

Când erau tineri, chestia asta îi diferenţiase întotdeauna pe el şi pe Mikael; Mikael era cel care gândea şi vorbea. Ideea era că, până la urmă, Truls o scosese la capăt la fel de bine. Ca acum. Ca în cazul poveştii ăsteia cu adresa lipsă de pe listă. Şi ca vocea aia interioară ce îi spusese să nu-l împuşte pe Harry Hole, nu atunci. Mikael ar fi spus că era vorba de matematică de bază. Hole era pe urmele lui Rudolf Asaiev şi ale lui Truls – în această ordine, din fericire. Aşa că, dacă Hole îl împuşca pe Asaiev, una dintre problemele lui Truls ar fi fost eliminată. Şi la fel era şi dacă Asaiev îl împuşca pe Hole. Pe de altă parte…

Harry Hole se afla tot în raza felinarului.

Degetul lui Truls apăsă mai tare pe trăgaci. Fusese al doilea cel mai bun trăgător cu puşca la Kripos şi cel mai bun trăgător cu pistolul.

Scoase aerul din plămâni. Corpul era complet relaxat, aşadar nu avea să existe vreo tresărire necontrolată. Inspiră profund din nou.

Şi lăsă puşca în jos.

✯

Blindernveien se întindea luminată în faţa lui Harry. Curgea ca o panglică pe dealuri înconjurate de case vechi, grădini mari, clădiri universitare şi peluze.

Harry aşteptă până ce farurile taxiului se pierdură în depărtare, după care porni pe jos.

Era 1 fără patru minute şi nu se vedea nici ţipenie de om în jur. Harry îi ceruse şoferului de taxi să oprească în faţa numărului 68.

Blindernveien 74 se afla în spatele unui zid înalt de trei metri, cam la 50 de metri de şosea. Lângă casă se ridica o clădire cilindrică din cărămidă, cam de patru metri înălţime şi diametru, ca un turn de apă. Harry nu mai văzuse astfel de turnuri de apă în Norvegia, dar observă că şi casa de-alături avea aşa ceva. Evident, o alee cu pietriş ducea către treptele de la intrarea impozantei case din lemn. Deasupra uşii din lemn negru şi, probabil, solid atârna o singură lampă aprinsă.

Se vedea lumină la două ferestre de la parter şi la o fereastră de la etaj.

Harry se postă la umbra unui stejar de pe cealaltă parte a drumului. Îşi dădu rucsacul jos. Pregăti arma cu cartuşe de gaz şi îşi puse masca de gaze pe creştetul capului, astfel încât nu trebuia decât s-o tragă pe faţă dacă era cazul.

Spera că ploaia o să-l ajute să se apropie de casă cât avea nevoie. Verifică dacă magazia MP5-ului era încărcată şi siguranţa ridicată.

Era momentul.

Numai că anestezicul îşi pierdea rapid efectul.

Scoase sticla de Jim Beam şi deşurubă dopul. Mai rămăsese pe fund un rest care abia se mai vedea. Se uită din nou la casă. Se uită la sticlă. Dacă lucrurile mergeau bine, avea nevoie de o duşcă după. Înşurubă dopul la loc şi băgă sticla în buzunarul interior al hainei, alături de un încărcător suplimentar pentru MP5. Se asigură că respiră normal şi că muşchii şi creierul primeau suficient oxigen. Se uită la ceas: 1 şi un minut. Avionul decola peste douăzeci şi trei de ore. Avionul lui şi al lui Rakel.

Inspiră iarăşi adânc de două ori. Probabil că poarta era dotată cu alarmă, însă el era prea încărcat ca să intre în viteză peste zid şi, oricum, n-avea chef să rămână acolo ca o ţintă vie, aşa cum fusese pe Madserud allé.

Doi şi jumătate, numără el în gând. Trei.

Apoi porni spre poartă, apăsă clanţa şi o deschise. O luă la fugă, cu puşca cu gaz într-o mână şi pistolul-mitralieră MP5 în cealaltă. Nu pe aleea de pietriş, ci prin iarbă. Se îndreptă spre fereastra livingului. Când era poliţist, participase la suficiente arestări-fulger ca să ştie ce avantaj fantastic reprezenta elementul-surpriză. Nu doar avantajul de a trage primul, ci şi efectul şocant al zgomotelor şi luminii, care poate paraliza complet un adversar. Însă ştia la fel de bine şi cât de puţin dura surpriza. Cincisprezece secunde. Considera că atât timp are. Dacă nu-i dobora până atunci, adversarii ar fi putut să-şi revină, să se regrupeze şi să riposteze. Ei ştiau casa; el nu văzuse nici măcar planurile.

Paisprezece, treisprezece.

Din clipa în care trase două cartuşe cu gaz în fereastra livingului, care explodă şi se transformă într-o avalanşă albă, timpul păru că se opreşte şi devine un film mişcat în care îşi dădea seama că se deplasează, că trupul făcea ce trebuia, dar creierul înregistra doar scurte fragmente.

Doisprezece.

Îşi trase pe faţă masca de gaze, aruncă arma neletală pe fereastră în living, dădu deoparte cu MP5-ul cioburile mari din cadrul ferestrei, îşi puse rucsacul pe pervaz, ridică un picior şi sări în fumul alb ce venea în valuri spre el. Vesta antiglonţ îi îngreuna mişcările, însă, după ce ajunse înăuntru, avu senzaţia că zboară printr-un nor. Auzi focuri de armă şi se aruncă la podea.

Opt.

Alte focuri de armă. Sunetul sec al parchetului făcut fărâme. Adversarii *nu* fuseseră paralizaţi de surpriză. Harry aşteptă. Apoi auzi. Tuse. Genul de tuse pe care n-ai cum s-o controlezi când gazul lacrimogen îţi arde ochii, nasul, plămânii.

Cinci.

Harry ridică pistolul-mitralieră şi trase în direcţia sunetelor din ceaţa cenuşiu-alburie. Auzi nişte paşi scurţi şi rapizi. Paşi de om care aleargă pe scară.

Trei.

Harry se ridică în picioare şi sprintă.

Doi.

La primul etaj nu era fum. Dacă fugarul scăpa, şansele lui Harry se reduceau dramatic.

Unu, zero.

Harry întrezări conturul unei scări, apoi balustrada şi stâlpii de dedesubt. Strecură MP5-ul printre stâlpi şi o ridică în lateral. Apăsă pe trăgaci. Arma i se zgudui în mână, dar o ţinu bine. Goli magazia. Trase arma înapoi şi deschise magazia, iar cu cealaltă mână căută încărcătorul de rezervă în buzunarul hainei. Găsi doar sticla. Pierduse încărcătorul de rezervă când era la podea! Iar celelalte se aflau în rucsacul de pe pervazul ferestrei.

Harry ştiu că e ca şi mort când auzi paşi pe scară. Care coborau. Paşii erau înceţi şi şovăitori. Apoi mai rapizi. Apoi o luară la fugă în jos. Harry zări o siluetă ivindu-se din ceaţă. O fantomă care se împleticea, în cămaşă albă şi costum negru. Ajunse la balustradă, se îndoi de mijloc şi alunecă fără vlagă la jumătatea scării. Harry zări marginile zdrenţuite ale rănilor în partea din spate a costumului, unde pătrunseseră gloanţele. Se duse până la cadavru, îl prinse de păr şi îi ridică ţeasta. Simţi că se asfixiază şi fu nevoit să se împotrivească impulsului de a-şi scoate masca de gaze.

Un glonţ smulsese jumătate din nas la ieşire. Cu toate astea, Harry tot îl recunoscu. Mititelul din uşa camerei de la hotelul Leon. Cel care trăsese în el din maşină pe Madserud allé.

Harry ascultă. Era linişte, cu excepţia şuieratului cartuşelor cu gaz lacrimogen, din care încă ieşeau valuri de fum alb. Se retrase la fereastra livingului, găsi rucsacul, băgă un încărcător nou în armă şi îşi îndesă încă unul sub vesta antiglonţ. Abia atunci îşi dădu seama câtă transpiraţie i se scurgea pe spate.

Unde era găliganul? Şi unde era Dubai? Harry ascultă din nou. Şuieratul gazului. Însă nu auzise nişte paşi la etaj?

Prin vălătucii de fum zări o altă încăpere şi o uşă deschisă care ducea spre bucătărie. O singură uşă închisă. Se postă lângă ea, o deschise, strecură arma cu gaze înăuntru şi trase de două ori. Închise uşa şi aşteptă. Numără până la zece. Deschise uşa şi intră.

Pustiu. Prin vălătucii de gaze identifică rafturi de cărţi, un fotoliu din piele neagră şi un şemineu mare. Deasupra atârna un tablou cu un bărbat îmbrăcat cu uniformă de Gestapo. Să fi fost o fostă casă nazistă? Harry ştia că liderul naziştilor norvegieni, Karl Marthinsen, stătea într-o casă confiscată în Blindernveien când murise, împroşcat cu gloanţe, în faţa Facultăţii de Ştiinţe.

Harry se întoarse pe propriile urme, intră în bucătărie şi pe uşa din fundul încăperii, ajungând într-o cameră tipică de servitoare din acea vreme, unde găsi ce căuta – scara din spate.

De obicei, aceste scări funcţionau şi ca ieşire de urgenţă, însă aici nu duceau spre o ieşire, ci coborau spre un beci, iar fosta uşă de serviciu fusese zidită.

Harry verifică dacă mai are un cartuş cu gaz în magazie şi coborî treptele cu paşi mari, fără să facă zgomot. Trase ultimul cartuş cu gaz în coridor, numără până la zece şi merse mai departe. Deschise uşile, simţind nişte junghiuri oribile în gât, însă reuşind să rămână concentrat. În afară de prima uşă, încuiată, celelalte dădeau spre încăperi pustii. Două dintre încăperi păreau să fi fost folosite ca dormitoare. Patul dintr-una din ele nu avea cearşaf pe el şi Harry văzu că salteaua era înnegrită, ca şi cum fusese plină de sânge. Pe măsuţa de lângă pat din cea de-a doua încăpere se găsea o Biblie. Harry o studie. Alfabet chirilic. Ortodoxă rusă. Lângă ea, un *zjuk* gata pregătit. O cărămidă roşie cu şase cuie înfipte în ea. La fel de groasă ca Biblia.

Harry se înapoie la uşa încuiată. Sudoarea dinăuntrul măştii de gaze aburise viziera. Se sprijini de zidul din faţa uşii, ridică piciorul şi izbi broasca. La a patra lovitură, uşa se crăpă. Harry se lăsă pe vine şi trase o salvă în încăpere, unde auzi un geam făcându-se ţăndări. Aşteptă până ce fumul de pe

coridor se strecură în încăpere. Intră şi căută întrerupătorul.

Încăperea era mai mare decât celelalte. Patul cu baldachin de lângă peretele mai lung era nefăcut. Pe noptieră sclipea o piatră preţioasă albastră montată pe un inel.

Harry îşi băgă mâna pe sub pătura de pe pat. Era cald încă.

Privi în jur. Cine stătuse întins adineauri în pat ar fi putut, sigur, să iasă din cameră şi să încuie după el. Însă cheia era în uşă, pe dinăuntru. Harry verifică fereastra: închisă şi zăvorâtă. Cercetă şifonierul masiv de pe latura scurtă a camerei. Îl deschise.

La prima vedere, era un şifonier obişnuit. Apăsă pe peretele din spate, iar acesta se deschise.

O cale de scăpare. Meticulozitate germană.

Harry dădu la o parte cămăşile şi hainele şi îşi vârî capul prin panoul fals. Simţi un suflu de aer rece. Un puţ. Harry întinse mâna şi pipăi: în zidul puţului fuseseră bătute trepte din fier. Păreau să fie şi altele, mai jos; probabil că duceau în beci. Îi trecu prin minte o imagine, un fragment desprins dintr-un vis. Alungă imaginea, îşi scoase masca de gaze de pe faţă şi îşi făcu loc prin peretele fals. Puse piciorul pe treptele de fier, iar când începu să coboare precaut şi ajunse cu capul la nivelul podelei, văzu ceva pe jos. O bucată îndoită de bumbac apretat. Harry o puse în buzunarul hainei şi coborî mai departe prin beznă. Numără treptele. Când ajunse la a douăzeci şi doua, atinse cu piciorul pământul tare. Însă când dădu să pună jos şi al doilea picior, pământul, care nu mai era aşa de ferm, se mişcă. Îşi pierdu echilibrul, dar căzu pe ceva moale.

Suspect de moale.

Harry rămase nemişcat şi ascultă. Apoi scoase bricheta din buzunarul pantalonilor. O aprinse şi o lăsă să ardă două secunde. O stinse. Văzuse ce avea nevoie.

Stătea deasupra unui bărbat.

Un bărbat neobişnuit de masiv şi neobişnuit de gol. Cu pielea rece şi nuanţa albăstruie a trupurilor

rămase fără viaţă de curând.

Harry se desprinse de cadavru şi păşi pe podeaua solidă din beton către o uşă de buncăr pe care o remarcase. Cu bricheta aprinsă era o ţintă; dacă acolo se făcea lumină însă, oricine era o ţintă. Ţinu pistolul-mitralieră pregătit să tragă şi aprinse lumina cu mâna stângă.

Se aprinse imediat un şir de becuri. Care se întindeau de-a lungul unui tunel jos şi îngust.

Harry constată că era singur cu bărbatul gol. Se uită la el. Era întins pe o carpetă pe jos şi avea un bandaj însângerat în jurul abdomenului. Pe piept avea un tatuaj cu Fecioara Maria. Care, din câte ştia Harry, simboliza faptul că purtătorul tatuajului fusese un criminal încă din copilărie. Cum nu se vedeau alte răni, presupuse că murise din pricina celei bandajate, cel mai probabil provocată de un glonţ provenit din Steyrul lui Truls Berntsen.

Harry apăsă cu degetele uşa buncărului. Încuiată. Tunelul se sfârşea în dreptul unei plăci metalice încastrate în zid. Cu alte cuvinte, Rudolf Asaiev avusese o singură ieşire la dispoziţie. Tunelul. Iar Harry ştia de ce încercase întâi toate celelalte ieşiri. Visul.

Se uită cu atenţie în lungul tunelului îngust.

Claustrofobia este contraproductivă, căci generează false semnale de pericol şi trebuie să te lupţi cu ea. Harry verifică dacă magazia e bine fixată în MP5. La naiba. Fantomele există doar dacă le laşi să existe.

Porni prin tunel.

Era chiar mai îngust decât îşi închipuise. Se aplecă, dar tot se Iovi cu capul şi umerii de tavanul şi zidurile acoperite de muşchi verzui. Încercă să-şi menţină creierul ocupat, ca să nu lase loc claustrofobiei să se întindă. Îşi zise că tunelul fusese probabil o cale de scăpare pe care o folosiseră nemţii; corespundea cu uşa din spate zidită. Forţa obişnuinţei îl ajuta să nu se dezorienteze şi, dacă nu greşea, se îndrepta spre casa de-alături, cea care avea un turn de apă identic. Tunelul fusese construit

cu meticulozitate; avea chiar şi câteva scurgeri în podea. Era ciudat ca germanii, experţi în autostrăzi, să fi construit un tunel aşa de îngust. Când formulă în minte cuvântul „îngust”, simţi cum îl copleşeşte claustrofobia. Se concentra pe număratul paşilor şi încercă să vizualizeze unde s-ar fi putut afla în raport cu ceea ce se găsea dincolo de deal. Dincolo de deal, afară, unde se putea respira liber aer curat. Numără, numără pentru numele Domnului! Când ajunse la 110, zări o linie albă pe jos. Văzu că şirul de lumini dispărea undeva în faţa lui, iar când privi în urmă, îşi dădu seama că linia marca jumătatea tunelului. După paşii mici pe care fusese forţat să-i facă, aprecie că parcursese între 60 şi 70 de metri. Avea să ajungă în curând în capăt. Încercă să iuţească pasul, târându-şi picioarele ca un moş. Auzi un clinchet şi privi în jos. Venea dintr-una din găurile de scurgere. Barele se mişcară până se suprapuseră, ca gurile de aerisire din maşini. Şi în momentul acela, auzi un alt zgomot, un vuiet profund în spatele lui. Se întoarse.

Vedea lumina lucind pe metal. Era placa metalică încastrată în capul coridorului – acum se mişca. Aluneca pe podea; asta făcuse zgomot. Se opri şi ridică arma în poziţie de tragere. Era prea întuneric să vadă ce se afla în spatele plăcii. Dar apoi se zări o sclipire, ca razele soarelui reflectate în fiordul Oslo într-o după-amiază frumoasă de toamnă. Omul cu Beretă zăcuse în mijlocul tunelului şi se înecase. Turnurile de apă. Muşchiul de pe tavan, care nu era muşchi; erau alge. Apoi văzu zidul venind. Verde-închis, cu margini albe. Se întoarse să fugă. Şi văzu un perete identic venind spre el din celălalt capăt.

41

Parcă ar fi stat între două trenuri care veneau spre el. Zidul de apă din faţă lovi primul. Îl aruncă înapoi, iar Harry îşi simţi capul izbindu-se de pământ. După care fu ridicat şi răsucit înainte. Dădu disperat din mâini şi din picioare, frecându-se cu degetele şi genunchii de perete şi încercând să se prindă de ceva, însă n-avea nicio şansă în faţa forţelor din jurul lui. Apoi, la fel de rapid cum începuse, încetă. Simţi curenţii când cele două cascade de apă se neutralizară una pe cealaltă. Văzu ceva stând întins pe spate. Două braţe albe cu o nuanţă verzuie îl îmbrăţişară de la spate, cu degetele palide întinzându-se către faţa lui. Lovi cu picioarele, se răsuci şi văzu cadavrul cu abdomenul bandajat rostogolindu-se în apa întunecată ca un astronaut gol, aflat în imponderabilitate. Gură deschisă, păr şi barbă fluturând. Harry îşi sprijini picioarele pe podea şi se întinse către tavan. Apa ajungea până sus. Se ghemui, zări pistolul-mitralieră şi dunga albă de pe podea şi începu să înoate. Îşi pierduse reperele, până ce cadavrul îi indicase încotro trebuia să o ia ca să ajungă înapoi de unde venise. Harry înotă cu corpul pieziş faţă de ziduri, astfel încât să aibă o deschidere maximă a braţelor, forţându-se să nu se gândească la ce era mai rău. Flotabilitatea nu reprezenta o problemă, ba chiar dimpotrivă, căci vesta antiglonţ îl trăgea prea tare în jos. Harry se întrebă dacă merita să piardă timp ca să-şi scoată de pe el pardesiul; se tot ridica deasupra şi opunea rezistenţă. Încercă să se concentreze pe ce avea de făcut, să înoate înapoi până la puţ, fără să numere secunde şi metri. Însă simţea deja presiunea din cap, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a exploda. După care îşi aduse aminte. Vară, piscină exterioară de 50 de metri lungime. Dimineaţă devreme, aproape nimeni în jur, soare, Rakel într-un costum de baie galben. Oleg şi Harry voiau să stabilească cine putea înota mai mult pe sub apă. Oleg era în

formă după sezonul de patinaj, însă Harry avea o tehnică de înot mai bună. Rakel îi încuraja şi râdea cu râsul ei minunat în vreme ce ei se încălzeau. Îşi doreau amândoi atenţia ei – căci ea era regina de la Lido din Frogner, iar Oleg şi Harry erau supuşii care îi cerşeau atenţia. După care începuse întrecerea. Era o căldură năucitoare. După 40 de metri, ieşiseră amândoi la suprafaţă, gâfâind şi fiecare convins că învinsese. Patruzeci de metri. Încă zece metri până în capăt. Unde era zidul piscinei în care te puteai împinge cu braţele şi fără restricţii de mişcare. Un pic mai mult de jumătate din distanţa de acum până la puţ. Harry n-avea nicio speranţă. Avea să moară aici. Şi avea să moară în curând. Avea senzaţia că-i smulge cineva orbitele din cap. Avionul decola la miezul nopţii. Costum de baie galben. Zece metri până în capăt. Împinse cu braţul în apă. Avea să mai reuşească încă o mişcare. Însă după aceea avea să moară.

✯

Era 3 şi jumătate dimineaţa. Truls Berntsen conducea pe străzile din Oslo într-o ploaie măruntă care se lovea de parbriz. Mergea aşa de două ore. Nu pentru că ar fi căutat ceva, ci pentru că îl calma. Îl calma suficient ca să gândească şi suficient ca să nu mai gândească.

Cineva ştersese o adresă de pe lista primită de Harry Hole. Şi nu fusese el.

Poate că nu era chiar totul rezolvat definitiv, aşa cum crezuse el.

Reluă în minte încă o dată noaptea crimei.

Gusto trecuse pe la el, atât de disperat după o doză, că tremura, şi amenințase că-l toarnă la poliție dacă nu-i dădea nişte bani pentru violină. Din cine ştie ce motiv, de câteva săptămâni nu mai exista violină pe piaţă, se lăsase cu panică în Parcul Acelor, iar un sfert ajunsese să coste cel puţin 3000. Truls spusese că trebuia să meargă împreună la un bancomat, doar să-şi ia cheile maşinii. Îşi luase cu el pistolul Steyr; nu încăpea nicio îndoială ce trebuia făcut. Gusto ar fi folosit aceeaşi amenințare

la nesfârşit. În privinţa asta, narcomanii erau previzibili, însă când se întorsese la uşă, băiatul o ştersese. Probabil deoarece îi mirosise a sânge. De înţeles, îşi spusese Truls. Gusto n-ar fi turnat pe nimeni câtă vreme n-avea nimic de câştigat şi, la urma urmelor, luase şi el parte la spargere. Era o zi de sâmbătă, iar Truls era „ofiţer de rezervă", ceea ce însemna că putea fi chemat în caz de nevoie, aşa că se dusese la Fyrlyset, citise puţin, o urmărise pe Martine Eckhoff şi băuse cafea. După aceea auzise sirenele şi, câteva secunde mai târziu, îi sunase telefonul mobil. Era dispeceratul. Cineva sunase şi anunţase că se aud focuri de armă pe Hausmanns gate la numărul 92, şi nu era de serviciu nimeni de la Criminalistică. Truls gonise până acolo, căci adresa se afla la doar câteva sute de metri de Fyrlyset. Toate instinctele de poliţist îi erau în alertă şi se uitase la oamenii pe lângă care trecea, ştiind prea bine că observaţiile lui puteau fi importante. Unul dintre cei pe care-i văzuse era un tânăr cu căciulă de lână, care stătea sprijinit de zidul unei case. Tânărul era atent la maşina de poliţie parcată la poarta unde se afla locul crimei. Truls îl remarcase pe băiat pentru că nu-i plăcuse cum îşi ţinea mâinile înfundate în buzunarele gecii North Face. Haina era prea umflată şi prea groasă pentru vremea de-afară, iar buzunarele ar fi putut ascunde tot felul de lucruri. Băiatul avea o expresie serioasă pe chip, dar nu arăta a traficant de droguri. Când poliţiştii îl escortaseră pe Oleg Fauke de la râu la maşina de poliţie, tânărul se întorsese cu spatele şi o luase în jos pe Hausmanns gate.

Probabil că Truls ar fi putut găsi încă zece oameni pe care îi observase în preajma locului crimei şi ar fi putut formula teorii în legătură cu ei. Motivul pentru care şi-l amintea pe băiat era că îl mai văzuse după aceea. În fotografia de familie pe care i-o arătase Harry Hole la hotelul Leon.

Hole îl întrebase dacă o recunoaşte pe Irene Hanssen, iar el răspunsese – sincer – că nu. Numai că nu-i spusese lui Hole *pe cine* recunoscuse în acea

poză. Pe Gusto, evident. Însă şi pe altcineva. Pe celălalt băiat. Fratele adoptiv al lui Gusto. Cu aceeaşi expresie de seriozitate. El era tânărul pe care îl văzuse la locul crimei.

Truls oprise maşina pe Prinsens gate, ceva mai jos de hotelul Leon.

Avea pornită staţia de poliţie şi, în cele din urmă, veni şi mesajul către dispecerat pe care-l aştepta.

— Zero Unu. Am verificat reclamaţia despre zgomotele din Blindernveien. Parc-ar fi fost război acolo. Gaz lacrimogen şi multe urme de focuri de armă. Arme automate, fără îndoială. Un om împuşcat mortal. Am coborât în beci, dar e plin cu apă. Cred că mai bine chemăm echipa Delta să verifice primul etaj.

— Poţi clarifica dacă *mai e* cineva în viaţă?

— Vino şi clarifică tu! N-ai auzit ce am spus? Gaze şi o armă automată!

— Bine, bine. Ce ai nevoie?

— Patru maşini de patrulă care să asigure zona. Echipa Delta, grupul SOC şi… poate un instalator.

Truls Berntsen reduse volumul. Auzi o maşină frânând cu scrâşnet şi văzu un bărbat înalt traversând strada în faţa maşinii. Şoferul claxonă furios, însă bărbatul nu-l băgă în seamă, ci îşi continuă drumul în direcţia hotelului Leon.

Truls Berntsen miji ochii.

Oare să fi fost chiar el? Harry Hole?

Bărbatul îşi ţinea capul jos, în gulerul unui pardesiu ponosit. Truls îşi dădu seama că se înşelase abia când bărbatul întoarse capul şi felinarul de pe stradă îi lumină faţa. Părea cumva cunoscut, dar nu era Hole.

Truls se lăsă pe spătarul scaunului. Acum ştia. Cine învinsese. Îşi privi oraşul. Căci era al lui de acum. Ploaia bătea darabana pe acoperişul maşinii, anunţând că Harry Hole era mort şi plângând din pricina asta cu şuvoaie pe parbriz.

Până la ora 2 noaptea, cei mai mulţi terminau cu regulatul şi plecau acasă, iar după aceea, hotelul

Leon rămânea mai tăcut. Băiatul de la recepţie abia îşi ridică privirea când intră pastorul, cu haina şi părul şiroind de apă. Înainte, îl întreba pe Cato ce făcuse de ajunsese în halul ăsta, în toiul nopţii, după ce lipsise câteva zile. Însă răspunsurile pe care le primea erau întotdeauna atât de obositor de lungi, intense şi detaliate în privinţa nefericirii altora, că încetase să mai întrebe. În noaptea asta însă, Cato părea mai obosit decât de obicei.

— O noapte grea? întrebă tânărul, sperând la un simplu „da” sau „nu”.

— Of, ştii tu, răspunse bătrânul cu un zâmbet vag. Omenire. Omenire. Aproape că am fost omorât adineauri.

— Da? se miră tânărul, regretând imediat că a întrebat.

În mod cert urma o explicaţie lungă.

— Aproape că m-a călcat o maşină, zise Cato, urcând mai departe scara.

Recepţionerul răsuflă uşurat şi se concentră din nou asupra filmului pe care îl urmărea.

Bătrânul vârî cheia în broască şi o răsuci. Descoperi surprins că uşa era deja descuiată.

Intră. Apăsă pe întrerupător, dar plafoniera nu se aprinse. Văzu însă că veioza de pe noptieră era deja aprinsă. Bărbatul care şedea pe pat era înalt, încovoiat şi purta şi el un pardesiu lung, de pe care se scurgeau pe podea picături de apă. Erau foarte diferiţi, însă bătrânul abia acum îşi dădu seama: parcă s-ar fi uitat la propria reflexie.

— Ce faci? şopti el.

— Am spart uşa, evident, zise celălalt. Ca să văd dacă ai ceva de valoare.

— Şi ai găsit ceva?

— De valoare? Nu. Dar am găsit asta.

Bătrânul prinse din zbor obiectul aruncat spre el. Îl ţinu între degete şi dădu încet din cap. Era făcut din bumbac apretat şi avea forma literei U. Nu pe cât de alb ar fi trebuit să fie.

— Deci ai găsit asta în camera mea? întrebă bătrânul.

— Da, în dormitor. În şifonier. Pune-l.

— De ce?

— Pentru că vreau să-mi mărturisesc păcatele. Şi pentru că arăţi dezbrăcat fără el.

Cato se uită la omul care şedea încovoiat pe pat. Apa îi curgea din păr, de-a lungul cicatricii, pe falcă şi bărbie. De acolo, cădea în picături mari pe podea. Pusese în mijlocul camerei singurul scaun. Scaunul de confesiune. Pe masă se afla un pachet nedesfăcut de ţigări Camel, iar lângă el, o brichetă şi o ţigară udă şi ruptă.

— Cum doreşti, Harry.

Se aşează, îşi descheie pardesiul şi împinse gulerul de preot în deschizăturile cămăşii preoţeşti. Celălalt tresări când îl văzu vârându-şi mâna în buzunarul hainei.

— Ţigări, zise bătrânul. Pentru amândoi. Ale tale parcă s-ar fi înecat.

Poliţistul dădu din cap, iar bătrânul îşi scoase mâna şi ridică un pachet desfăcut de ţigări.

— Vorbeşti bine norvegiana.

— Un pic mai bine decât vorbesc suedeza. Dar tu, ca norvegian, nu îţi dai seama de accent atunci când vorbesc în suedeză.

Harry luă o ţigară neagră şi o cercetă din priviri.

— Te referi la accentul rusesc?

— Sobranie Black ruseşti, zise bătrânul. Singurele ţigări decente care se găsesc în Rusia. Acum sunt produse în Ucraina. De obicei le fur de la Andrei. Că veni vorba de Andrei, cum se simte?

— Rău, răspunse poliţistul, lăsându-l pe bătrân să-i aprindă ţigara.

— Îmi pare rău. Că am pomenit de rău, ar fi trebuit să fii mort, Harry. Ştiu că erai în tunel când am deschis stăvilarele.

— Eram.

— Stăvilarele s-au deschis în acelaşi timp şi turnurile de apă erau pline. Ar fi trebuit să te îneci la jumătate.

— Aşa e.

— Atunci nu pricep. Majoritatea au un şoc şi se îneacă la jumătate.

Poliţistul scoase fumul pe colţul gurii.

— Ca luptătorii din Rezistenţă care au venit după şeful Gestapoului?

— Habar n-am dacă au testat capcana vreodată într-o situaţie reală.

— Dar tu ai folosit-o. Cu poliţistul sub acoperire.

— Era ca tine, Harry. Oamenii care cred că au o chemare sunt periculoşi. Atât pentru ei, cât şi pentru mediu. Ar fi trebuit să te îneci ca şi el.

— Numai că, după cum vezi, sunt încă aici.

— Tot nu pricep cum a fost posibil. Vrei să spui că după ce ai fost lovit de valurile de apă ai mai avut suficient aer în plămâni ca să înoţi 80 de metri în apa rece ca gheaţa, printr-un tunel îngust, complet îmbrăcat?

— Nu.

— Nu?

Bătrânul zâmbi. Părea realmente curios.

— Nu, aveam prea puţin aer în plămâni. Dar mi-a ajuns ca să înot 40 de metri.

— Şi după aceea?

— După aceea am fost salvat.

— Salvat? De cine?

— De omul despre care ai spus că e băiat bun în adâncul sufletului.

Harry ridică sticla goală de whiskey.

— Jim Beam.

— Ai fost salvat de whiskey?

— De o sticlă de whiskey.

— O sticlă de whiskey *goală?*

— Dimpotrivă, de o sticlă plină.

Harry îşi puse ţigara în colţul gurii, deşurubă capacul şi duse sticla deasupra capului.

— Plină cu aer.

Bătrânul se uită neîncrezător la el.

— Ai…?

— După ce mi-am golit plămânii de aer, cea mai mare problemă a fost să îmi duc sticla la gură şi să o înclin cu gâtul în sus, ca să pot să inhalez. E ca

atunci când te scufunzi prima dată. Corpul protestează. Pentru că are cunoştinţe limitate de fizică şi crede că o să tragă apă şi o să se înece. Ştiai că plămânii pot inhala patru litri de aer? Ei bine, o sticlă întreagă cu aer şi un pic de hotărâre au fost suficiente ca să înot încă 40 de metri.

Poliţistul lăsă sticla jos, îşi scoase ţigara din gură şi se uită sceptic la ea.

— Germanii ar fi trebuit să facă tunelul ceva mai lung.

Harry se uită la bătrân. Văzu chipul încruntat încreţindu-se. Îl auzi râzând. Suna ca hârâitul de motor al unei bărci.

— *Ştiam* că eşti diferit, Harry. Mi s-a spus că o să te întorci în Oslo când o să auzi de Oleg. Aşa că am făcut cercetări. Şi acum ştiu că zvonurile nu erau deloc exagerate.

— În fine, zise Harry, uitându-se cu un ochi la mâinile împreunate ale preotului.

Se aşeză pe marginea patului, cu ambele picioare pe podea, pregătit, apăsând pe vârfuri suficient de tare ca să simtă coarda subţire de nailon de sub pantof.

— Dar cu tine cum e, Rudolf? În cazul tău zvonurile exagerează?

— Care dintre ele?

— Păi, de exemplu, cele care susţin că ai condus o reţea de heroină în Göteborg şi ai ucis acolo un poliţist.

— Se pare că eu sunt cel care trebuie să se spovedească, şi nu tu, nu-i aşa?

— Am zis că ar fi bine să-ţi mărturiseşti păcatele în faţa lui Iisus înainte de a muri.

Alte râsete ca nişte hârâieli.

— Asta-i bună, Harry! Bună! Da, a trebuit să-l eliminăm. Era „arzătorul" nostru şi aveam senzaţia că nu e de încredere. Iar eu nu mă puteam întoarce la puşcărie. E acolo o umezeală puturoasă care îţi macină sufletul, aşa cum igrasia macină zidurile. În fiecare zi, îţi mai ia o bucată. Îţi mănâncă omenia,

Harry. Aşa ceva îi doresc doar celui mai mare duşman al meu.

Se uită la Harry.

— Un duşman pe care să-l urăsc mai presus de orice.

— Ştii de ce m-am întors în Oslo. Motivul tău care a fost? Credeam că Suedia e o piaţă la fel de bună ca Norvegia.

— Ca şi tine, Harry.

— Ca şi mine?

Rudolf Asaiev trase din ţigara neagră înainte de a răspunde.

— Las-o baltă. După omor, poliţia era pe urmele mele. Şi e ciudat cât de departe de Suedia eşti în Norvegia, deşi sunt aproape una de alta.

— Iar când te-ai întors, ai devenit misteriosul Dubai. Omul pe care nu l-a văzut nimeni. Dar despre care se credea că bântuie noaptea prin oraş. Fantoma din Kvadraturen.

— Trebuia să rămân ascuns. Nu doar din pricina afacerilor, ci şi pentru că numele Rudolf Asaiev ar fi adus în mintea poliţiştilor nişte amintiri urâte.

— În anii ’70 şi ’80, zise Harry, dependenţii de heroină mureau ca muştele. Dar poate că i-ai inclus şi pe ei în rugile tale, pastore?

Bătrânul ridică din umeri.

— Nimeni nu judecă oamenii care fabrică maşini sport, paraşute pentru sărituri la punct fix, arme de foc sau alte bunuri pe care lumea le cumpără pentru distracţie, dar care trimit alţi oameni la moarte. Eu furnizez ceva ce-şi doresc oamenii, de calitate şi la un preţ care mă face competitiv. Ce fac clienţii cu marfa e treaba lor. Eşti conştient, nu-i aşa, că există cetăţeni pe deplin funcţionali care iau opiacee?

— Da, am fost şi eu unul dintre ei. Diferenţa dintre tine şi un producător de maşini sport e că legea interzice ce faci tu.

— Ar trebui să fii prudent când amesteci legea cu moralitatea, Harry.

— Deci crezi că dumnezeul tău te va exonera, nu?

Bătrânul îşi sprijini bărbia în palmă. Harry îi simţea epuizarea, dar ştia că totul putea fi mimat, aşa că îi urmărea cu atenţie mişcările.

— Am auzit că ai fost un poliţist şi un moralist zelos, Harry. Oleg i-a vorbit lui Gusto despre tine. Ştiai asta? Oleg te iubea aşa cum îşi doreşte un tată să fie iubit de fiul lui. Moraliştii zeloşi şi taţii înfometaţi de iubire ca noi au un dinamism enorm. Slăbiciunea noastră este că suntem predictibili. Era doar o problemă de timp până veneai. Avem un om de contact la Gardermoen care are acces la listele de pasageri. Ştiam că vii chiar dinainte să urci în avion în Hong Kong.

— Hmm. A fost „arzătorul", Truls Berntsen?

Bătrânul îi răspunse cu un zâmbet.

— Şi ce e cu Isabelle Skøyen de la primărie? Ai lucrat şi cu ea?

Bătrânul scoase un oftat din rărunchi.

— Ştii că o să duc răspunsurile cu mine în mormânt. Sunt gata să mor ca un câine, dar nu ca informator.

— Mă rog, zise Harry. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Andrei te-a urmărit de la aeroport până la hotelul Leon. Stau la mai multe hoteluri similare când circul prin oraş drept Cato, iar la Leon am stat mult. Aşa că m-am cazat a doua zi după venirea ta.

— De ce?

— Ca să urmăresc ce faci. Am vrut să văd dacă te apropii de noi.

— Aşa cum ai procedat când a stat aici Omul cu Beretă?

Bătrânul încuviinţă.

— Ştiam că poţi fi periculos, Harry. Dar îmi plăcea de tine. Aşa că am încercat să-ţi transmit nişte avertismente prieteneşti.

Oftă.

— Însă n-ai ascultat. Bineînţeles că n-ai ascultat. Oamenii ca tine şi ca mine nu ascultă, Harry. De-aia şi reuşim. Şi tot de-aia eşuăm în cele din urmă.

— Hmm. Ce te temeai că o să fac? Să-l conving pe Oleg să vorbească?

— Şi asta. Oleg nu mă văzuse niciodată, dar n-aveam de unde să ştiu ce îi povestise Gusto. Îmi pare rău să spun, dar Gusto nu era de încredere, mai ales după ce a început să ia violină.

Uitându-se în ochii bătrânului, Harry îşi dădu seama, cu o tresărire, că era acolo ceva care n-avea legătură cu oboseala. Era durere. O durere pură şi profundă.

— Şi când ai crezut că Oleg o să-mi spună ceva, ai încercat să pui să-l omoare. Când ai văzut că n-a mers, te-ai oferit să mă ajuţi. Ca să te duc la Oleg.

Bătrânul dădu încet din cap.

— Nu e o chestie personală, Harry. Astea sunt regulile pieţei. Turnătorii sunt eliminaţi. Dar ştiai, nu?

— Da, ştiam. Însă asta nu înseamnă că nu o să te ucid pentru că ţi-ai respectat regulile.

— Şi atunci de ce n-ai făcut-o deja? Nu îndrăzneşti? Te temi că o să arzi în iad, Harry?

Harry îşi stinse ţigara pe masă.

— Pentru că vreau întâi să aflu nişte lucruri. De ce l-ai ucis pe Gusto? Te temeai că o să te toarne?

Bătrânul îşi dădu pe spate părul alb, pe după urechile de elefant.

— Prin venele lui Gusto curgea sânge rău, la fel ca în cazul meu. Era informator din fire. M-ar fi turnat mai devreme, numai că n-avea nimic de câştigat. Dar apoi a devenit disperat. De vină a fost nevoia de violină. E o chestie pur chimică. Carnea e mai puternică decât spiritul. Devenim cu toţii slabi când apare nevoia.

— Da, zise Harry. Atunci devenim cu toţii slabi.

— A…

Bătrânul tuşi.

— A trebuit să-i dau drumul.

— Să-i dai drumul?

— Da. Să se ducă. Să se dea la fund. Să dispară. Mi-am dat seama că nu-l puteam lăsa să preia afacerea. Era suficient de isteţ, asta moştenise de la

taică-su. Însă îi lipsea coloana vertebrală. Moştenise defectul ăsta de la maică-sa. Am încercat să-i dau responsabilităţi, dar a picat testul.

Bătrânul îşi tot dădea părul pe spate, tot mai insistent, ca şi cum ar fi fost îmbibat cu ceva ce încerca să cureţe.

— N-a trecut testul. Sânge rău. Aşa că am decis că trebuia să fie altcineva. La început m-am gândit la Andrei şi la Peter. Cazaci siberieni din Omsk. Cazac înseamnă „om liber". Ştiai? Andrei şi Peter erau unitatea mea de luptă, *staniţa* mea. Sunt loiali *atamanului* lor, credincioşi până la moarte. Numai că Andrei şi Peter nu erau oameni de afaceri, înţelegi?

Harry observă gesturile bătrânului, care parcă s-ar fi cufundat în gânduri.

— Nu le puteam lăsa lor prăvălia. Aşa că am hotărât să i-o las lui Serghei. Era tânăr, avea viitorul în faţă, putea fi modelat…

— Mi-ai spus odată că e posibil să fi avut şi tu un fiu cândva.

— Poate că Serghei nu avea talentul lui Gusto pentru cifre, dar era disciplinat. Ambiţios. Dornic să facă ce trebuie ca să ajungă *ataman.* Aşa că i-am dat cuţitul. Mai rămăsese un singur test de trecut. Pe vremuri, ca să devină *ataman,* un cazac trebuia să se ducă în taiga şi să vină înapoi cu un lup viu, prins şi legat. Serghei era dornic, dar trebuia să mă asigur că poate şi să îndeplinească *şto nujno.*

— Poftim?

— Ce trebuia făcut.

— Gusto era fiul acela?

Bătrânul îşi dădu iar părul pe spate, cu atâta forţă, că i se îngustară ochii până ajunseră doar nişte fante.

— Gusto avea şase luni când am fost trimis la închisoare. Maică-sa a căutat alinare pe unde a putut. Cel puţin pentru o vreme. Nu era în stare să aibă grijă de el.

— Heroină?

— Asistenţa socială i l-a luat pe Gusto şi i-a găsit părinţi adoptivi. Au stabilit că eu, deţinutul, nu existam. Ea a murit de supradoză în iarna următoare. Ar fi trebuit să facă asta înainte.

— Ai spus că ai venit înapoi în Oslo din acelaşi motiv ca şi mine. Fiul tău.

— Aflasem că plecase de la familia adoptivă şi că o apucase pe căi greşite. Eu mă gândeam să plec oricum din Suedia, iar concurenţa din Oslo nu era cine ştie ce. Am aflat pe unde se învârtea Gusto. La început l-am studiat de la distanţă. Arăta foarte bine. Al naibii de bine. Ca maică-sa, evident. Eram în stare să stau şi să mă uit la el ore întregi. Să mă uit şi să mă tot uit, gândindu-mă că e fiul meu, sânge din…

Vocea bătrânului se stinse.

Harry coborî privirea spre picioare şi spre coarda de nailon pe care o primise în locul barei de la draperii şi o apăsă cu talpa pe podea.

— Şi după aia l-ai luat în afacerea ta. Şi l-ai testat ca să vezi dacă poate să o preia.

Bătrânul încuviinţă. Şopti:

— Dar n-am spus nimic. Când a murit, nu ştia că eu sunt taică-său.

— De ce graba bruscă?

— Graba?

— De ce trebuia să ai pe cineva care să preia afacerea atât de rapid? Mai întâi Gusto, apoi Serghei.

Bătrânul schiţă un zâmbet obosit. Se aplecă în faţă pe scaun, în conul de lumină aruncat de lampa de citit de deasupra patului.

— Sunt bolnav.

— Hmm. M-am gândit eu că aşa ceva trebuie să fie. Cancer?

— Doctorii mi-au dat un an. Acum şase luni. Cuţitul sacru folosit de Serghei a stat sub salteaua mea. Simţi vreo durere în rană? Suferinţa mea ţi-a transmis-o cuţitul, Harry.

Harry dădu încet din cap. Se potrivea. Şi nu se potrivea.

— Dacă mai ai doar câteva luni de trăit, de ce ţi-e aşa de teamă să nu fii turnat, încât să vrei să-ţi ucizi propriul fiu? Viaţa lui îndelungată în schimbul vieţii tale scurte?

Bătrânul tuşi înăbuşit.

— *Urka* şi cazacii sunt soldaţii simpli ai oricărui regiment, Harry. Jurăm supunere faţă de un cod şi îl respectăm. Nu orbeşte, ci cu ochii deschişi. Suntem instruiţi să ne disciplinăm sentimentele. Asta ne face stăpâni ai propriilor vieţi. Avraam a acceptat să-şi sacrifice propriul fiu deoarece…

— …asta a fost porunca Domnului. Habar n-am la ce fel de cod te referi, dar spune cumva că e în regulă să laşi un tânăr de 18 ani să meargă la puşcărie pentru crimele tale?

— Harry, Harry, încă n-ai priceput? Nu eu l-am ucis pe Gusto.

Harry se uită lung la bătrân.

— Dar n-ai spus că era codul tău? Să-ţi omori propriul fiu dacă era nevoie?

— Ba da, am spus asta, dar am spus şi că m-am născut din părinţi răi. Îmi iubeam fiul. Nu l-aş fi putut ucide. Ba chiar din contră. Din punctul meu de vedere, la dracu' cu Avraam şi cu dumnezeul lui.

Râsul bătrânului se transformă imediat în tuse. Îşi puse mâinile pe piept, se aplecă peste genunchi şi tuşi, şi tot tuşi.

Harry clipi.

— Atunci cine l-a ucis?

Bătrânul se îndreptă de spate. În mâna dreaptă avea un revolver. Era un obiect mare şi urât, care părea mai bătrân decât proprietarul lui.

— Ar fi trebuit să ştii că nu era cazul să vii la mine fără o armă, Harry.

Harry nu răspunse. MP5-ul se afla pe fundul beciului inundat, iar puşca era în apartamentul lui Truls Berntsen.

— Cine l-a ucis pe Gusto? repetă Harry.

— Putea fi oricine.

Harry avu impresia că aude un pocnet când degetul bătrânului înconjură trăgaciul.

— Nu e prea greu să ucizi, Harry. Nu eşti de acord?

— Ba da, răspunse Harry, ridicându-şi piciorul.

Se auzi un şuierat sub talpa pantofului când coarda subţire de nailon ţâşni înspre bara de susţinere a draperiei.

Harry zări semnele de întrebare din ochii bătrânului şi văzu cum creierul prelucrează cu viteza luminii fragmente de informaţii pe jumătate asimilate.

Lumina care nu se aprindea.

Scaunul care se afla în mijlocul încăperii.

Harry, care nu-l percheziţionase.

Harry, care nu se mişcase un centimetru de pe locul unde şedea.

Şi poate că acum vedea în semiîntuneric coarda de nailon ţâşnind de sub pantoful lui Harry, trecând peste bara draperiei şi ajungând la plafoniera aflată chiar deasupra capului său. Acolo unde nu se mai afla o lampă, ci singurul obiect pe care îl luase Harry din casa de pe Blindernveien odată cu gulerul de preot. Şi care fusese singurul lucru la care se gândise cât stătuse întins pe patul cu baldachin al lui Rudolf Asaiev, ud leoarcă, gâfâind şi cu puncte negre jucându-i în faţa ochilor, convins că o să leşine din clipă în clipă, dar se chinuise să rămână conştient, să nu se cufunde în beznă. După care se ridicase şi luase *zjuk*-ul aflat lângă Biblie.

Rudolf Asaiev se aruncă spre stânga, aşa că oţelul cuielor prinse în cărămidă nu-i străpunse capul, ci pielea dintre claviculă şi muşchii umărului, care continuau către un fascicul de fibre nervoase, plexul brahial, rezultatul fiind că, după două sutimi de secundă, când apăsă pe trăgaci, muşchii braţului erau deja paralizaţi, făcând revolverul să cadă şapte centimetri. Pulberea sfârâi şi arse o miime de secundă, cât avu nevoie glonţul ca să iasă de pe ţeava vechiului pistol Nagant. Trei miimi de secundă mai târziu, glonţul se înfipse în cadrul patului, între coapsele lui Harry.

Harry se ridică. Eliberă siguranţa şi apăsă butonul de deschidere. Mânerul tremură când ţâşni lama. Roti mâna pe jos, pe lângă şold, cu braţul drept, iar lama lungă şi subţire a cuţitului intră exact între reverele hainei, în josul cămăşii preotului. Simţi cum cedează ţesătura şi pielea, apoi lama se înfipse până la plăsele, fără să întâmpine nicio rezistenţă. Harry dădu drumul cuţitului, ştiind că Rudolf Asaiev era pe moarte în momentul în care scaunul se înclină, iar rusul căzu la podea cu un geamăt. Împinsese scaunul cu piciorul, dar rămăsese pe loc, ghemuit ca o viespe rănită, dar încă periculoasă. Harry veni deasupra lui, cu picioarele de-o parte şi de alta a trupului căzut, se aplecă şi smulse cuţitul. Privi la roşul anormal de închis al sângelui. De la ficat, poate. Mâna stângă a bătrânului bâjbâi pe podea, în jurul braţului drept paralizat, căutând pistolul. Preţ de o clipă nebunească, Harry îşi dori ca mâna să găsească arma, ca să-i ofere pretextul de care avea nevoie ca să…

Harry aruncă pistolul cu piciorul şi îl auzi izbindu-se de zid.

— Fierul, şopti bătrânul. Binecuvântează-mă cu fierul meu, băiatul meu. Mă arde. De dragul amândurora, termină treaba.

Harry închise ochii o fracţiune de secundă. Simţea că o pierduse. Dispăruse. Ura. Minunata ură care fusese combustibilul ce îl ţinuse în mişcare. Nu o mai simţea.

— Nu, mersi, zise Harry.

Păşi peste trupul bătrânului şi se îndepărtă de el. Îşi închise nasturii de la pardesiul ud.

— Acum o să plec, Rudolf Asaiev. O să-i cer băiatului de la recepţie să cheme o ambulanţă. După aia o să-l sun pe fostul meu şef ca să-i spun unde te găseşte.

Bătrânul chicoti şi la colţul gurii îi apărură balonaşe roşii.

— Cuţitul, Harry. Nu e crimă, sunt mort deja. N-o să ajungi în iad, îţi promit. O să le spun la poartă să nu te tragă înăuntru.

— Nu iadul mă sperie.

Harry băgă la loc în buzunarul pardesiului pachetul ud de Camel.

— Sunt poliţist. Meseria noastră este să-i aducem în faţa justiţiei pe răufăcători.

Balonaşele se sparseră când bătrânul tuşi.

— Haide, Harry, insigna aia de şerif e din plastic. Sunt bolnav. Singurul lucru pe care îl poate face un judecător e să îmi ofere adăpost, sărutări, îmbrăţişări şi morfină. Iar eu am comis o grămadă de crime. Rivali pe care i-am spânzurat de poduri. Angajaţi, ca pilotul ăla pe care am folosit cărămida. Şi poliţişti. Omul cu Beretă. I-am trimis pe Andrei şi pe Peter în camera ta să te împuşte. Pe tine şi pe Truls Berntsen. Şi ştii de ce? Ca să pară că v-aţi împuşcat unul pe celălalt. Am lăsat arma ca dovadă. Haide, Harry.

Harry şterse lama cuţitului de cearşaful de pe pat.

— De ce ai vrut să-l omori pe Berntsen? La urma urmei, lucra pentru tine.

Asaiev se întoarse pe o parte şi păru că respiră mai lejer. Rămase aşa câteva secunde înainte de a răspunde:

— A furat o rezervă de heroină din Alnabru pe la spatele meu. Nu era heroina mea, dar când descoperi că „arzătorul” tău e aşa de lacom că nu mai poţi avea încredere în el şi, în acelaşi timp, ştie suficiente ca să te elimine, ştii că suma riscurilor asumate a devenit prea mare. Iar oamenii de afaceri ca mine elimină riscul, Harry. Am văzut ocazia perfectă să împuşc doi iepuri dintr-o lovitură. Tu şi Berntsen.

Chicoti.

— Aşa cum am încercat să-ţi omor băiatul în Botsen. Simţi ura acum, Harry? Aproape că ţi-am ucis băiatul.

Harry se opri la uşă.

— Cine l-a omorât pe Gusto?

— Omenirea trăieşte conform evangheliei urii. Urmăreşte ura, Harry.

— Cine sunt contactele tale din poliţie şi de la primărie?

— Dacă îţi spun, mă ajuţi să pun capăt poveştii ăsteia?

Harry se uită la el. Încuviinţă scurt. Spera că minciuna nu era prea evidentă.

— Vino mai aproape, şopti bătrânul.

Harry se aplecă. Brusc, ca o gheară, mâna bătrânului îl apucă de revere şi îl trase mai aproape. Vocea hârâită îi şopti încet la ureche:

— Ştii că am plătit un om să spună că l-a ucis pe Gusto, Harry. Dar ai crezut că a fost pentru că nu-l puteam omorî pe Oleg câtă vreme era ţinut într-o locaţie secretă. Greşit. Omul meu din poliţie are acces la programul de protecţie a martorilor. Puteam să pun să fie înjunghiat la fel de uşor şi unde era. Dar m-am răzgândit. N-am vrut să scape aşa de…

Harry încercă să se smulgă, dar bătrânul îl ţinu strâns.

— Voiam să atârne cu capul în jos şi cu o pungă de plastic peste cap, hârâi vocea. Capul lui într-o pungă de plastic transparentă. Cu apa care să-i curgă pe picioare. Apa care să-i curgă pe tot trupul şi să se strângă în pungă. Voiam să filmez. Cu sunet, ca să poţi să auzi ţipetele. Şi după aia ţi-aş fi trimis filmul. Şi, dacă-mi dai drumul, tot ăsta-i planul meu. Ai fi surprins ce repede o să-mi dea drumul, din lipsă de dovezi, Harry. Şi după aia o să-l găsesc, Harry, jur că o să-l găsesc, nu trebuie decât să fii atent la corespondenţă, să vezi când vine DVD-ul.

Harry acţionă instinctiv şi îşi roti mâna. Simţi cuţitul cum se înfige. Cum pătrunde adânc. Îl răsuci. Îl auzi pe bătrân icnind. Răsuci mai departe. Închise ochii şi simţi măruntaiele şi organele chircindu-se, explodând, întorcându-se pe dos. Iar când, în fine, îl auzi pe bătrân ţipând, era, de fapt, ţipătul lui.

42

Pe Harry îl trezi soarele, care-i cădea pe-o parte a feţei. Sau îl trezise un zgomot?

Deschise prudent un ochi şi privi în jur.

Văzu o fereastră de living şi cerul albastru. Niciun zgomot, cel puţin nu în acea clipă.

Inspiră mirosul de canapea impregnată cu fum şi ridică privirea. Îşi aminti unde se afla.

Plecase din camera bătrânului în camera lui, îşi împachetase calm valiza din pânză, ieşise din hotel pe scara din spate şi luase un taxi până în singurul loc unde putea fi sigur că nu-l găseşte: casa din Oppsal a părinţilor lui Stig Nybakk. Nu părea să fi fost cineva acolo de când plecase el, şi primul lucru pe care îl făcuse fusese să scotocească sertarele din bucătărie şi baie până ce găsise o cutie cu analgezice. Luase patru tablete, îşi spălase sângele bătrânului de pe mâini şi coborâse în pivniţă ca să vadă dacă Stig Nybakk ajunsese la o decizie.

Ajunsese.

Harry se întorsese sus, se dezbrăcase, îşi atârnase hainele la uscat în baie, găsise o pătură şi adormise pe canapea înainte să înceapă să i se învârtă rotiţele în minte.

Se ridică şi se duse la bucătărie. Luă două analgezice şi le înghiţi cu un pahar cu apă. Deschise frigiderul şi privi înăuntru. Erau o grămadă de delicatese; era clar că Irene fusese bine hrănită. Greaţa de cu o zi înainte reveni, iar Harry îşi dădu seama că nu putea să mănânce. Se întoarse în living. Văzuse tot de cu seară şi dulăpiorul cu băuturi. Îl evitase de la distanţă înainte să găsească un loc de dormit.

Harry deschise uşa. Gol. Răsuflă uşurat. Se scotoci în buzunar. Verigheta falsă. În acel moment auzi un sunet.

Acelaşi pe care crezuse că l-a auzit şi când se trezise.

Se duse până la uşa deschisă spre pivniţă. Ascultă cu atenţie. Joe Zawinul? Coborî şi se îndreptă spre uşa boxei. Se uită prin grilajul de sârmă. Stig Nybakk se răsucea încet, ca un astronaut în imponderabilitate. Harry se întrebă dacă telefonul mobil care vibra în buzunarul pantalonilor lui Stig putea funcţiona ca un propulsor. Sunetul de apel – cele patru, sau, de fapt, trei note ale melodiei „Palladium" cântate de Weather Report – semăna cu o chemare din lumea de dincolo. Şi exact la asta se gândi Harry în vreme ce scotea telefonul: că suna Nybakk, care dorea să vorbească cu el.

Harry privi numărul de pe ecran. Apăsă pe butonul de răspuns. Recunoscu vocea secretarei de la spitalul Radium.

— Stig! Alo! Eşti acolo? Am tot încercat să dăm de tine, Stig. Unde eşti? Trebuia să vii la o şedinţă, la mai multe şedinţe. Suntem îngrijoraţi. Martin a fost la tine acasă, dar nu erai nici acolo. Stig?

Harry închise şi băgă telefonul în buzunar. Avea nevoie de el; telefonul de la Martine fusese distrus în apa din subteran.

Din bucătărie luă un scaun şi se aşeză pe verandă. Rămase acolo cu soarele dimineţii pe faţă. Îşi scoase pachetul de ţigări, îşi băgă una dintre ţigările alea negre idioate în gură şi o aprinse. Trebuia să se mulţumească şi cu ea. Formă numărul pe care îl cunoştea atât de bine.

— Rakel.

— Bună. Eu sunt.

— Harry? N-am recunoscut numărul.

— Am un telefon nou.

— Of, ce mă bucur că te-aud! A mers totul bine?

— Da, răspunse Harry, zâmbind la auzul fericirii din vocea ei. Totul a mers bine.

— E cald afară?

— Foarte cald. Soarele străluceşte, iar eu urmează să iau micul-dejun.

— Micul-dejun? Dar nu e ora 4 după-amiază sau ceva pe acolo?

— Diferenţa de fus orar, zise Harry. N-am putut dormi în avion. Am găsit un hotel excelent pentru noi. E în Sukhumvit.

— Habar n-ai cât de mult aştept să te revăd, Harry.

— Am…

— Nu, aşteaptă, Harry. Vorbesc serios. Am stat trează toată noaptea şi m-am gândit. Este absolut corect. Asta e, o să ne dăm seama dacă e. Dar tocmai de-asta e bine. Că o să aflăm. Ah, închipuie-ţi că aş fi zis nu, Harry.

— Rakel…

— Te iubesc, Harry. Te *iubesc.* Mă auzi? Auzi cât de plată, ciudată şi fantastică este expresia asta? Trebuie să o simţi ca să-ţi iasă aşa cum trebuie – ca o rochie roşie ca focul. Te iubesc. Sună un pic deplasat?

Rakel râse. Harry închise ochii şi simţi cum cel mai minunat soare din lume îi sărută pielea şi cum cel mai minunat râset din lume îi sărută urechile.

— Harry? Eşti acolo?

— Chiar sunt.

— E foarte ciudat. Te aud ca şi cum ai fi aproape.

— Hmm. O să fiu curând foarte aproape de tine, dragă.

— Spune din nou.

— Ce anume?

— Dragă.

— Dragă.

— Mmmm.

Harry simţea că stă pe ceva. Ceva dur în buzunarul de la spate. Scoase obiectul. Soarele făcea poleiala de pe inel să lucească precum aurul.

— Rakel, zise el, mângâind crestătura neagră cu buricul degetului. Ce zici de căsătorie?

— Harry, să nu te joci cu aşa ceva.

— Nu mă joc. Ştiu că nu ţi-ai imaginat niciodată o căsătorie cu un recuperator de datorii din Hong Kong.

— Nu, categoric nu. Dar cu cine ar trebui să-mi imaginez că mă căsătoresc?

— Nu ştiu. Ce zici de un civil, un fost poliţist, care ţine cursuri despre anchetele criminalistice la colegiul de poliţie?

— Nu-mi pare o persoană cunoscută.

— Poate că e cineva pe care vei ajunge să-l cunoşti. Cineva care te-ar putea surprinde. S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate.

— Tu eşti cel care spune mereu că oamenii nu se schimbă.

— Deci dacă acum sunt cineva care spune că oamenii *se pot* schimba, atunci ai dovada că schimbarea e posibilă.

— Şmechere!

— Să spunem, la modul ipotetic, că am dreptate. Oamenii se pot schimba. Şi *este* posibil să laşi trecutul în urma ta.

— Ca să alungi fantomele care te bântuie?

— Atunci ce ai spune?

— La ce anume?

— La propunerea mea teoretică de căsătorie.

— Aia voia să fie o propunere? Ipotetică? La *telefon?*

— Acum tu eşti şmecheră. Eu doar stau la soare şi vorbesc cu o femeie încântătoare.

— Iar eu am să închid!

Rakel închise şi Harry se întinse pe scaunul de bucătărie cu ochii închişi şi un zâmbet larg pe faţă. Încălzit de soare şi fără dureri. Peste paisprezece ore avea să o vadă. Îşi imagină expresia lui Rakel când avea să ajungă la poarta de îmbarcare de la Gardermoen şi să-l vadă pe el aşteptând-o. Chipul ei în vreme ce Oslo dispărea sub ei. Capul ei alunecând pe umărul lui în timp ce adormea.

Rămase aşa până ce temperatura scăzu. Deschise pe jumătate un ochi. Un nor care se aşezase în calea soarelui, nimic altceva.

Închise ochiul la loc.

Urmăreşte ura.

Când îi zisese aşa bătrânul, se gândise întâi că voia să spună că Harry trebuia să-şi urmeze propria ură şi să-l ucidă. Dar dacă se referise la altceva?

Rostise vorbele imediat după ce Harry întrebase cine l-a omorât pe Gusto. Oare ăla fusese răspunsul? Voise oare bătrânul să spună că, dacă urmărea calea urii, avea să ajungă la ucigaş? În acest caz, erau mai mulţi candidaţi potenţiali. Dar cine avea cel mai aprig motiv să-l urască pe Gusto? Irene, evident, dar ea era prizonieră când fusese ucis Gusto.

Soarele reveni pe cer şi Harry decise că îşi bătea prea mult capul cu vorbele bătrânului. Treaba se terminase, iar el ar fi trebuit să se relaxeze, căci în curând avea să aibă nevoie de o nouă pastilă. Şi trebuia să-l sune pe Hans Christian ca să-l anunţe că Oleg scăpase, în fine, de pericol.

Îi veni altă idee. Truls Berntsen, un ofiţer corupt din Orgkrim, n-avea cum să aibă acces la datele din programul de protecţie a martorilor. Trebuia să fie altcineva. Cineva pe o poziţie superioară.

„Stai aşa", îşi zise el. „Stai aşa, pentru numele lui Dumnezeu. Să-i ia naiba pe toţi. Gândeşte-te la zbor. Zborul de noapte. Stelele deasupra Rusiei."

Harry se întoarse în pivniţă, se întrebă dacă era cazul să-l dea jos pe Nybakk, renunţă la idee şi găsi ranga pe care o căuta.

✯

Uşa principală de acces de la Hausmanns gate 92 era deschisă, însă uşa de la apartament fusese resigilată şi încuiată. „Poate din cauza mărturisirii recente", îşi zise Harry, înainte de a băga ranga între uşă şi toc.

Înăuntru, totul părea neatins. Razele soarelui de dimineaţă se vedeau pe podeaua sufrageriei ca nişte clape de pian.

Îşi lăsă valiza mică din pânză lângă perete şi se aşeză pe o saltea. Verifică dacă avea biletul de avion în buzunarul interior. Se uită la ceas. Treisprezece ore până la decolare.

Privi în jurul lui. Închise ochii. Încercă să-şi imagineze scena.

Un bărbat cu cagulă. Care nu scotea nicio vorbă deoarece ştia că o să-i fie recunoscută vocea.

Un bărbat care îl vizitase pe Gusto acolo. Care nu-i luase altceva în afară de viaţă. Un bărbat care ura.

Glonţul fusese Makarov de 9×18 mm, deci cel mai probabil asasinul folosise un Makarov. Sau un Fort-12. Cel mult un Odessa, dacă devenise echipament standard în Oslo. Stătuse acolo. Trăsese. Plecase.

Harry ascultă, sperând ca încăperea să-i vorbească.

Secundele trecură şi deveniră minute.

Se auzi un clopot de biserică.

Nu mai era nimic de descoperit acolo.

Harry se ridică şi se pregăti să plece.

Ajunsese deja la uşă, când auzi un sunet între bătăile de clopot. Aşteptă să se încheie suita de bătăi. Auzi din nou sunetul, o zgârietură uşoară. Făcu doi paşi înapoi şi privi în jur.

Se afla în pragul uşii, cu spatele la Harry. Un şobolan. Maroniu, cu o coadă lucioasă, cu urechi rozalii pe interior, cu câte o pată albă ciudată pe blană.

Harry habar n-avea de ce stătea şobolanul acolo. La urma urmei, un şobolan într-un asemenea loc nu era ceva neaşteptat.

Petele albe erau bizare.

De parcă şobolanul ar fi trecut prin detergent. Sau…

Harry se uită iarăşi în jurul lui. Scrumiera mare dintre saltele. Ştia că avea o singură şansă, aşa că îşi scoase pantofii, traversă încăperea în ciorapi în cursul următoarei bătăi a clopotului, înşfăcă scrumiera şi rămase perfect nemişcat, la un metru şi jumătate de şobolan, care încă nu-l simţise. Calculă, aşteptă momentul. Când se auzi din nou clopotul, sări în faţă cu braţul întins. Reacţiile şobolanului se dovediră prea lente ca să evite să fie prins în vasul de ceramică. Harry auzi şuieratul furios şi simţi animalul izbindu-se înnebunit de pereţii care îl ţineau captiv. Împinse scrumiera pe podea către

fereastră, unde se vedea un teanc de reviste, pe care le puse deasupra vasului. După care începu să caute.

Nu găsi niciun indiciu nici după ce răscoli prin diversele sertare şi dulapuri din apartament.

Smulse preşul murdar de pe podea şi îl răsuci ca pe o funie; fâşia lungă avea să fie suficientă. Îi făcu o buclă în capăt. După aceea, mută revistele şi ridică scrumiera, suficient cât să-şi bage mâna pe sub ea. Se pregăti pentru ceea ce ştia că avea să urmeze. Când simţi colţii şobolanului înfigându-se în carnea moale dintre degetul mare şi arătător, răsturnă scrumiera şi prinse animalul cu cealaltă mână. Acesta şuieră când Harry culese câteva din fărâmele albe prinse în blană. Le puse pe limbă şi gustă. Amar. Gust de papaya răscoaptă. Violină. Cineva îşi făcuse o rezervă pe-aici, pe undeva.

Harry prinse bucla funiei de coada şobolanului şi o strânse bine la bază. Puse animalul pe podea şi îi dădu drumul. Şobolanul ţâşni din loc şi trase după el funia improvizată printre degetele lui Harry. Porni glonţ spre cuib.

Harry se luă după el până în bucătărie, unde şobolanul o tuli în spatele unei sobe slinoase. Harry înclină soba veche şi grea pe roţile din spate, o trase şi văzu o gaură cât pumnul în zidul prin care dispărea funia improvizată.

Până ce aceasta se opri.

Harry îşi vârî mâna deja muşcată prin gaură. Pipăi pe dinăuntru. Izolaţie la stânga şi la dreapta. Pipăi deasupra găurii. Nimic. Izolaţia fusese roasă. Harry prinse capătul funiei sub un picior al sobei, se duse în baie, desprinse oglinda pătată cu salivă şi flegme, o sparse de marginea chiuvetei şi alese un ciob potrivit de mare. Apoi se duse într-unul dintre dormitoare, smulse o lampă de citit de pe perete şi se întoarse în bucătărie. Aşeză ciobul în gaură, apoi băgă lampa în priza de lângă sobă şi o îndreptă spre oglindă. O mişcă spre perete până când ajunse în unghiul potrivit şi o văzu.

Rezerva.

Era un sac de pânză, atârnat de un cârlig, la jumătate de metru deasupra podelei.

Deschizătura era prea îngustă ca să-şi vâre mâna şi să-şi răsucească braţul ca să ajungă la sac. Harry îşi scormoni cu febrilitate mintea. Ce unealtă folosea proprietarul pungii ca să ajungă la ea? Deschisese mai multe sertare şi dulapuri din apartament, aşa că rememoră ce găsise în ele.

Sârma.

Se întoarse în sufragerie. Acolo o văzuse prima dată, când intrase împreună cu Beate. Ieşind de sub saltea şi îndoită la 90 de grade; doar proprietarul sârmei rigide ar fi ştiut care e scopul ei. Harry strecură sârma prin gaură şi folosi capătul îndoit ca să desprindă sacul.

Era greu. Pe cât de greu sperase el să fie. Trebuia să-l strecoare afară.

Sacul fusese pus sus, ca să nu ajungă şobolanii, dar ei tot reuşiseră să roadă o gaură. Harry scutură sacul, din care căzură câteva granule – aşa se explica praful de pe blana şobolanului. Apoi Harry deschise sacul, din care scoase trei punguţe de violină, probabil sferturi. Nu văzu nicio trusă pentru droguri înăuntru, ci doar o lingură cu mâner îndoit şi o seringă folosită.

Pe fundul sacului se mai afla ceva.

Harry folosi o cârpă de vase ca să nu lase amprente când scoase obiectul.

Era inconfundabil. Ciudat, vulgar, aproape comic. Foo Fighters. Era un Odessa. Harry adulmecă arma. Mirosul de praf de puşcă poate rămâne sesizabil luni bune după ce a fost folosit pistolul, dacă acesta nu este curăţat şi uns între timp, iar cu acesta se trăsese nu cu multă vreme în urmă. Verifică încărcătorul. Optsprezece cartuşe. Două lipsă. Nu mai avu nicio îndoială.

Aceea era arma crimei.

✯

Când intră în magazinul de jucării de pe Storgata, mai erau 12 ore până la decolare.

Magazinul avea două tipuri de echipamente pentru amprente, iar Harry îl alese pe cel mai scump, cu lupă, lumină LED, perie moale, pudră de contrast în trei culori, bandă adezivă pentru prelevarea amprentelor şi un album pentru depozitarea amprentelor familiei.

— Pentru fiul meu, explică el la casă.

Casiera îi aruncă un zâmbet de rutină.

Harry se întoarse în Hausmanns gate şi se apucă de treabă, căutând amprente cu ajutorul lămpiţei ridicol de mici şi a pudrei cu sclipici dintr-una dintre cutiuţele miniaturale. Peria era aşa de mică, încât se simţea ca un uriaş din *Călătoriile lui Gulliver.*

Găsi amprente pe patul armei.

Şi se vedea şi una clară, probabil o amprentă de deget mare, pe pistonul seringii, unde erau vizibile şi puncte negre care puteau fi orice, însă Harry bănuia că era reziduu de praf de puşcă.

Imediat ce reuşi să transfere toate amprentele pe folie, le compară. Aceeaşi persoană ţinuse arma şi seringa. Harry verificase pereţii şi podeaua de lângă saltea şi găsise destul de multe amprente, însă niciuna nu corespundea cu cea de pe pistol.

Deschise valiza de pânză şi buzunarul interior al acesteia, scoase conţinutul şi îl puse pe masa din bucătărie. Aprinse lanterna.

Se uită la ceas. 11 ore până la plecare. Timp berechet.

☆

Era ora 2 şi Hans Christian Simonsen arăta complet deplasat când intră în Schrøder.

Harry stătea în colţ, lângă fereastră, la masa lui favorită, unde veni şi Hans Christian.

— Bună? întrebă el, dând din cap înspre cana cu cafea din faţa lui Harry.

Harry clătină din cap.

— Mersi că ai venit.

— Nicio problemă. Sâmbăta e zi liberă. Zi liberă şi nimic de făcut. Ce s-a întâmplat?

— Oleg poate să vină acasă.

Avocatul se lumină la faţă.

— Asta înseamnă…?

— Cei care puteau constitui un pericol pentru Oleg au dispărut.

— Dispărut?

— Da. Oleg e departe?

— Nu, la douăzeci de minute de oraş. În Nittedal. Cum adică „au dispărut”?

Harry ridică de pe masă cana cu cafea.

— Eşti convins că vrei să ştii, Hans Christian?

Avocatul se uită la Harry.

— Asta înseamnă că ai rezolvat şi cazul?

Harry nu-i răspunse.

Hans Christian se aplecă în faţă.

— Ştii cine l-a ucis pe Gusto, nu?

— Hmm.

— Cum?

— Câteva amprente care se potrivesc.

— Şi cine…?

— Nu e important. Însă eu plec azi, aşa că ar fi frumos să-mi iau rămas-bun de la Oleg.

Hans Christian zâmbi. Cam chinuit, dar era un zâmbet.

— Adică înainte să pleci cu Rakel?

Harry îşi învârti cana cu cafea.

— Deci ţi-a spus?

— Am luat prânzul împreună. Am fost de acord să am grijă de Oleg câteva zile. Am înţeles că vor veni să-l ia nişte oameni de-ai tăi din Hong Kong. Dar probabil că am înţeles ceva greşit. Vezi tu, credeam că eşti în Bangkok.

— Am mai întârziat. Vreau să te rog ceva…

— A mai spus şi altceva. A zis că ai cerut-o de soţie.

— Da?

— Da, în felul tău, bineînţeles.

— Păi…

— Şi a zis că s-a gândit.

Harry ridică o mână. Nu dorea să audă şi restul.

— Concluzia gândurilor ei a fost *nu,* Harry.

Harry expiră.

— Bine.

— Aşa că a zis că a încetat să se mai gândească la asta. În schimb, a început să simtă.

— Hans Christian…

— Răspunsul ei e *da,* Harry.

— Ascultă-mă, Hans Christian…

— Nu m-ai auzit? Vrea să se mărite cu tine, Harry. Ticălos norocos ce eşti!

Faţa lui Hans Christian lucea, ca de fericire, dar Harry ştia că era strălucirea disperării.

— A spus că vrea să fie împreună cu tine până la sfârşitul zilelor voastre.

Mărul lui Adam se mişca în sus şi în jos, iar vocea îi alterna între falset şi răguşeală.

— A zis că va avea o viaţă groaznică şi de-a dreptul catastrofală cu tine. Că va avea o viaţă ciudată cu tine. Şi că va avea o viaţă fantastică cu tine.

Harry ştia că Hans Christian o cita cuvânt cu cuvânt pe Rakel. Şi ştia şi de ce făcea asta. Deoarece fiecare cuvânt al ei i se întipărise în inimă.

— Cât de mult o iubeşti? întrebă Harry.

— O…

— O iubeşti suficient de mult ca să ai grijă de ea şi de Oleg pentru tot restul vieţii?

— Ce?

— Răspunde-mi.

— Da, bineînţeles, dar…

— Jură.

— Harry.

— Jură, am spus.

— Da… da, jur. Dar asta nu schimbă nimic.

Harry zâmbi amar.

— Ai dreptate. Nimic nu se schimbă. Nimic nu se poate schimba. Niciodată. Râul curge în aceeaşi nenorocită de matcă.

— Chestia asta n-are nicio noimă. Nu pricep.

— O să pricepi, zise Harry. Şi o să priceapă şi ea.

— Dar… vă iubiţi. A zis clar. Tu eşti dragostea vieţii ei, Harry.

— Şi ea e dragostea vieţii mele. A fost mereu. Şi va fi mereu.

Hans Christian se uită la Harry cu un amestec de uimire şi ceva ce semăna a compasiune.

— Şi, cu toate astea, nu o doreşti?

— Nu doresc nimic mai mult pe lumea asta decât pe ea. Dar nu e deloc sigur că voi mai fi pe aici multă vreme. Iar dacă dispar, mi-ai promis ceva.

Hans Christian pufni.

— Nu eşti cam melodramatic, Harry? Nici măcar nu ştiu dacă mă va accepta.

— Convinge-o.

Durerea din gât părea să-i îngreuneze respiraţia.

— Promiţi?

Hans Christian dădu din cap şi rosti:

— O să încerc.

Harry ezită. Apoi întinse mâna.

Îşi strânseră mâinile.

— Eşti un om bun, Hans Christian. Te-am salvat în telefon la litera H.

Harry îşi ridică telefonul.

— L-ai înlocuit pe Halvorsen.

— Pe cine?

— Un fost coleg pe care sper să-l revăd cândva. Acum trebuie să plec.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să mă întâlnesc cu ucigaşul lui Gusto.

Harry se ridică, se întoarse către tejghea şi o salută din cap pe Rita, care îi făcu semn cu mâna.

Ajuns afară, în timp ce traversa printre maşini, Harry simţi o explozie în spatele ochilor şi avu senzaţia că îi sfâşie ceva gâtul. Iar pe Dovregata îi veni să verse. Se îndoi de mijloc lângă gardul din mijlocul străzii liniştite şi vomită şunca, ouăle şi cafeaua de la Rita. Apoi se îndreptă de spate şi porni mai departe către Hausmanns gate.

✯

Până la urmă, fusese o decizie simplă, în ciuda tuturor evenimentelor.

Şedeam pe o saltea murdară şi, când am sunat, îmi simţeam inima îngrozită bubuind. Speram că o să

răspundă la telefon, dar speram şi să nu răspundă.

Când a răspuns, tocmai voiam să închid, dar am auzit vocea fără vlagă şi limpede a fratelui meu adoptiv.

— Stein.

Uneori mă gândeam cât de potrivit era numele ăsta. Piatră. O suprafaţă impenetrabilă, cu un miez dur. Impasibil, greu, sumbru. Dar chiar şi pietrele au un punct slab, un loc în care o lovitură uşoară cu barosul le poate sparge. În cazul lui Stein, era uşor de depistat.

Mi-am dres glasul.

— Sunt Gusto. Ştiu unde se află Irene.

Am auzit o respiraţie uşoară. Respiraţia lui Stein era întotdeauna uşoară.

— Unde?

— Asta e chestia, am zis eu. Ştiu unde, dar te va costa să afli.

— De ce?

— Pentru că am nevoie de bani.

L-am simţit că ia foc. Ba nu, că îngheaţă. Îi simţeam ura. L-am auzit înghiţind în sec.

— Câţi?

— Cinci mii.

— Bine.

— Adică zece.

— Ai spus cinci.

La dracu'.

— Dar e urgent, am zis eu, deşi ştiam că sărise deja în picioare.

— Bine. Unde eşti?

— Hausmanns gate 92. Broasca de la uşă e spartă. Etajul doi.

— Am plecat. Nu pleca de-acolo.

Unde să mă fi dus? Am luat două chiştoace de ţigară din scrumiera din sufragerie şi le-am aprins în bucătărie în liniştea asurzitoare a după-amiezii. La naiba, tare mai era cald! Am auzit ceva foşnind şi am pornit după sunet. Iarăşi şobolanul, care se furişa pe lângă perete.

Venea din spatele sobei. Avea o ascunzătoare fainã acolo.

Am fumat chiştocul numărul doi.

Apoi am sărit în picioare.

Soba cântărea o nenorocită de tonă, până ce am descoperit că avea două rotiţe în spate.

Gaura de şobolan era mai mare decât ar fi trebuit să fie.

Oleg, Oleg, dragul meu prieten. Oi fi tu isteţ, dar şmecheria asta ai învăţat-o de la mine.

M-am lăsat în genunchi. Am intrat în fibrilaţie chiar şi cât mi-am făcut de lucru cu sârma. Degetele îmi tremurau aşa de tare, că îmi venea să le retez cu dinţii. Simţeam că am dat lovitura. Trebuia să fie violină. Trebuia!

După aia, în sfârşit, am dat peste ceva, şi era ceva mare. Am tras-o afară. Un sac mare şi greu de pânză. Am deschis-o. Trebuia să fie, trebuia!

Un tub de cauciuc, o lingură, o seringă. Şi trei punguţe transparente. Praful alb dinăuntru era înspicat cu maro. Mi-am simţit inima cântând. Eram reunit cu singura mea prietenă şi iubită pe care mă puteam baza întotdeauna.

Am băgat două punguţe în buzunar şi am deschis-o pe a treia. Acum aveam destul pentru o săptămână dacă eram cumpătat, trebuia doar să o injectez şi să îmi revin înainte să apară Stein sau altcineva. Am presărat nişte praf pe lingură şi am aprins bricheta. De obicei adăugam câteva picături de lămâie, genul pe care le cumperi la sticluţă şi le pui în ceai. Sucul de lămâie împiedica formarea cocoloaşelor şi puteai trage tot praful în seringă. Însă n-aveam nici lămâie şi nici răbdarea necesară; acum conta un singur lucru: să-mi bag rahatul ăla în sânge.

Mi-am înfăşurat tubul în jurul braţului, am prins capătul cu dinţii şi am tras. Am găsit o venă mare şi albastră. Am înclinat seringa ca să am cea mai bună ţintă şi să reduc tremuratul. Deoarece tremuram. Tremuram ca naiba.

Am ratat.

O dată. De două ori. Am inspirat adânc. Nu gândi prea mult acum, nu fii prea dornic, nu intra în panică.

Acul tremura. Am atacat viermele albastru.

Am ratat din nou.

M-am luptat cu disperarea. Mi-am zis că poate e mai bine să fumez puţină mai întâi, ca să-mi revin, însă eu doream năvala, lovitura pe care o primeai când ajunge doza întreagă în sânge, se duce direct la creier, orgasmul, căderea liberă de la înălţime!

Căldura şi lumina soarelui mă năuceau. M-am dus în sufragerie şi m-am aşezat în umbra peretelui. La naiba, acum nici nu mai vedeam nenorocita de venă! Ia-o uşor. Am aşteptat să mi se dilate pupilele. Din fericire, braţele mele erau albe ca zăpada. Vena semăna cu un râu care curge pe o hartă a Groenlandei. Acum.

Am ratat.

Nu aveam energia necesară. Simţeam că îmi vine să plâng. Am auzit un scârţâit de pantof.

Mă concentrasem atât de tare, că nu-l auzisem intrând.

Iar când mi-am ridicat privirea, aveam ochii atât de plini de lacrimi, că formele erau distorsionate, ca într-o nenorocită de oglindă de bâlci.

— Salut, Hoţule.

Nu mai auzisem pe nimeni spunându-mi aşa de secole.

Am clipit ca să alung lacrimile. Iar formele au devenit cunoscute. Da, acum recunoşteam totul. Chiar şi arma. Nu fusese şterpelită din sala de repetiţii de nişte spărgători, aşa cum crezusem.

Chestia ciudată era că nu-mi era frică. Absolut deloc. Dintr-odată, eram complet calm.

M-am uitat iarăşi la venă.

— N-o face, a rostit vocea.

Mi-am cercetat mâna. Era fermă ca a unui hoţ de buzunare. Acum era şansa mea.

— Te împuşc…

— Nu cred, am zis eu. Deoarece atunci nu vei afla niciodată unde e Irene.

— Gusto!

— Fac ce trebuie să fac, am zis eu, şi am înfipt acul.

Am nimerit vena. Mi-am ridicat degetul arătător ca să împing pistonul.

— Aşa că fă şi tu ce ai de făcut.

Clopotele bisericii au început să bată din nou.

✯

Harry stătea în umbra peretelui. Lumina felinarului de afară cădea pe saltele. Se uită la ceas. Era 9. Trei ore până la zborul de Bangkok. Durerea din gât devenise brusc mai intensă. Cum simţi căldura soarelui înainte să dispară după un nor. Însă în curând soarele avea să dispară de tot; în curând n-o să-l mai doară nimic. Harry ştia cum trebuia să se sfârşească totul. Era inevitabil, cum fusese şi întoarcerea lui în Oslo. Aşa cum ştia că nevoia omenească de ordine şi coeziune însemna că o să-şi manipuleze propriul creier ca să găsească o logică. Deoarece ideea că totul nu e decât haos rece, că nu există niciun sens, e mai greu de suportat decât cea mai îngrozitoare tragedie, chiar dacă de înţeles.

Căută în buzunarul hainei un pachet de ţigări şi simţi cu degetele mânerul cuţitului. Îşi zise că ar fi trebuit să se descotorosească de el. Cuţitul era blestemat. El era blestemat. Însă, oricum, asta nu avea nicio importanţă; el fusese blestemat cu mult timp înainte de apariţia cuţitului. Iar blestemul era mai rău decât orice cuţit; spunea că dragostea lui reprezenta o boală pe care el o purta peste tot. Aşa cum Asaiev îi spusese că lama îi transmitea oricui era înjunghiat cu el suferinţa şi boala proprietarului, toţi cei care se lăsaseră iubiţi de Harry fuseseră obligaţi să plătească. Fuseseră distruşi, luaţi de lângă el. Rămăseseră doar fantomele. Toate. Iar în curând, Rakel şi Oleg aveau să ajungă şi ei fantome.

Harry deschise pachetul şi se uită înăuntru.

Oare ce îşi imaginase? Că i se va îngădui să scape de blestem? Că va putea să zboare către cealaltă parte a globului împreună cu ei şi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi? La asta se gândea când se uită iar la ceas, întrebându-se cât de târziu ar putea să plece ca să prindă totuşi avionul. Asculta acum de latura egoistă şi lacomă a inimii lui.

✯

Scoase la iveală poza de familie îndoită la colţuri şi o privi din nou. Se uită la Irene. Şi la fratele ei, Stein. Cel cu privirea sumbră. Când îl întâlnise,

Harry îşi adusese aminte de două dăţi când îl mai văzuse. Una era din fotografia asta. A doua, din noaptea când ajunsese la Oslo. Se dusese în Kvadraturen. Felul în care-l cercetase Stein îl făcuse să creadă întâi că era poliţist, dar se înşelase. Foarte tare.

Auzi paşi pe trepte.

Clopotul bisericii bătu, părând singuratic şi fragil.

✯

Truls Berntsen se opri pe ultima treaptă şi se uită lung la uşă. Îşi simţi inima bătând cu putere. Aveau să se revadă. Aştepta cu nerăbdare revederea şi, totuşi, îi era groază de ea. Trase adânc aer în plămâni.

Şi apăsă butonul soneriei.

Îşi îndreptă cravata. Nu se simţea confortabil în costum. Însă îşi dăduse seama că n-avea cum să scape când îi spusese Mikael cine vine la petrecerea de inaugurare a casei. Toţi şefii, de la comandantul în exerciţiu al poliţiei şi şefii de divizii până la vechiul lor rival de la divizia de infracţiuni, Gunnar Hagen. Aveau să fie acolo şi politicieni. Vulpiţa de la consiliu la care se uitase în poze, Isabelle Skøyen. Şi câteva vedete TV. Truls habar n-avea cum de ajunsese Mikael să le cunoască.

Uşa se deschise.

Ulla.

— Arăţi bine, Truls, zise ea.

Zâmbet de gazdă. Ochi sclipitori. Însă îşi dădu imediat seama că ajunsese prea devreme.

Dădu doar din cap, incapabil să spună ce ar fi trebuit să spună, că şi ea era atrăgătoare.

Ulla îl îmbrăţişă scurt şi îl pofti să intre. Aveau să primească oaspeţii cu pahare cu şampanie, numai că nu le umpluse încă. Ulla zâmbi, îşi frânse mâinile şi aruncă priviri semipanicate către scara care ducea la primul etaj, sperând probabil ca Mikael să coboare mai repede şi să preia sarcina. Însă Mikael probabil că se schimba, privindu-se în oglindă şi asigurându-se că fiecare fir de păr e la locul lui.

Ulla vorbea puţin prea repede despre oameni din copilăria lor din Manglerud. Oare Truls mai ştia ce făceau?

Truls nu ştia.

— Nu mai prea păstrez legătura cu ei, răspunse el.

Chiar dacă era destul de sigur că ştia şi ea că nu mai vorbise cu nimeni. Cu niciunul, nici cu Goggen, nici cu Jimmy, nici cu Anders sau Krøkke. Truls avea un singur prieten: pe Mikael. Care se asigurase că-l ţine pe Truls la oarecare distanţă în vreme ce urca treptele ierarhiei sociale şi profesionale.

Ajunseră în curând în pană de subiecte de conversaţie. Ea rămăsese în pană. El oricum n-avusese nimic de spus încă de la început. O pauză.

— Femei, Truls? Ceva nou?

— Nimic nou, nu.

Truls încercă să rostească vorbele cu acelaşi ton glumeţ ca al ei. Chiar că i-ar fi prins bine băutura aia de bun-venit.

— Chiar nu e nimeni care să-ţi răpească inima?

Îşi înclinase capul şi îi făcu zâmbăreaţă cu ochiul, însă el îşi dădu seama că regreta deja că a întrebat. Poate din cauză că îi vedea chipul îmbujorat. Sau poate fiindcă ştia deja răspunsul. Anume că doar tu, tu, tu, Ulla, mi-ai putea răpi inima. Truls mersese la trei paşi în urma supercuplului Mikael şi Ulla în Manglerud, fusese mereu prezent lângă ei, mereu la dispoziţia lor, deşi toate acestea erau contrazise de expresia îmbufnată, indiferentă, de genul sunt-plictisit-dar-nu-mi-s-a-oferit-nimic-mai-bun. Asta în timp ce inima lui bătea pentru ea, în timp ce îi observa cu coada ochiului fiecare mişcare sau expresie. Ştia că nu o putea avea, era imposibil. Cu toate astea, o dorea aşa cum îşi doresc oamenii să zboare.

Mikael coborî, în cele din urmă, treptele, trăgându-şi în jos mânecile cămăşii ca să se vadă butonii de sub smoching.

— Truls!

Suna ca exuberanţa exagerată rezervată de obicei oamenilor pe care nu-i cunoşti cu adevărat.

— Ce-i cu faţa asta lungă, prietene? Avem de sărbătorit un palat!

— Credeam că sărbătorim funcţia de şef al poliţiei, replică Truls, privind în jur. Am văzut la ştiri azi.

— O scurgere de informaţii. Încă nu s-a anunţat oficial. Dar o să sărbătorim azi şi terasa făcută de tine, nu, Truls? Cum merge cu şampania, dragă?

— O torn imediat, zise Ulla, care scutură un fir invizibil de praf de pe umărul soţului ei şi apoi se îndepărtă.

— O cunoşti pe Isabelle Skøyen? întrebă Truls.

— Da, răspunse Mikael, zâmbind. Vine şi ea în seara asta. De ce?

— Nimic.

Truls inspiră adânc. Trebuia să fie acum sau deloc.

— E ceva care mă preocupă.

— Da?

— Cu câteva zile în urmă am fost trimis într-o misiune să arestez un tip la Leon, la hotel, îl ştii?

— Cred că îl ştiu, da.

— Şi, în toiul arestării, au apărut alţi doi poliţişti pe care nu îi ştiam, care au vrut să ne aresteze pe amândoi.

— Dublă rezervare? râse Mikael. Vorbeşte cu Finn. El coordonează partea operaţională.

Truls clătină încet din cap.

— Nu cred că a fost vorba de o dublă rezervare.

— Nu?

— Cred că m-a trimis cineva intenţionat acolo.

— Vrei să spui că a fost un banc?

— Da, un banc, zise Truls, uitându-se în ochii lui Mikael, dar nu zări niciun indiciu că înţelegea ce spunea Truls *cu adevărat.*

Oare se înşelase? Truls înghiţi în sec.

— Aşa că m-am întrebat dacă ştii ceva despre povestea asta, dacă n-ai fost cumva amestecat.

— Eu?

Mikael se dădu pe spate şi izbucni în râs. Iar când Truls se uită la gura lui, îşi aduse aminte cum se întorcea mereu Mikael de la dentistul şcolii fără nicio carie în gură. Nici măcar Karius şi Bactus nu-l dovediseră.

— Aş vrea eu! Spune-mi, te-au trântit la podea şi ţi-au pus cătuşe?

Truls se uită lung la Mikael. Îşi dădu seama că se înşelase. Aşa că râse şi el. Şi de uşurare, şi de imaginea cu el pus la podea de alţi doi poliţişti, dar şi pentru că râsul molipsitor al lui Mikael îl făcea mereu să râdă şi el. Nu, îl *obliga* să râdă şi el. Însă acel râs îl şi învăluia, îl încălzea, îl făcea să se simtă parte din ceva, un membru al unui grup, al unui duo format din el şi Mikael Bellman. Prieteni. Îşi auzi propriul râs gutural în vreme ce râsul lui Mikael se domolea.

— Chiar ai crezut că am fost amestecat, Truls? întrebă Mikael cu o expresie gânditoare.

Zâmbind în continuare, Truls se uită la el. Se gândi cum ajunsese Dubai la el, se gândi la băiatul pe care îl bătuse el în arest, băiatul care orbise după aceea. Cine i-ar fi putut spune lui Dubai? Se gândi la sângele pe care-l descoperiseră criminaliştii sub unghia lui Gusto în Hausmanns gate şi pe care îl contaminase înainte să fie făcute analizele ADN. Însă din care îşi păstrase o mostră. Astfel de probe se puteau dovedi valoroase pentru zilele negre. Şi cum deasupra lui se adunau nori negri, se dusese în dimineaţa aceea la Patologie cu mostra. Primise rezultatul chiar înainte să vină la petrecere. Testul sugera deocamdată că era vorba de acelaşi sânge şi fragmente de unghie cu cele primite de la Beate Lønn cu câteva zile înainte. Oare poliţiştii ăia nu discutau între ei? Nu considerau că erau destule de făcut la Patologie? Truls îşi ceruse scuze şi închisese. Sângele de sub unghiile lui Gusto Hanssen provenea de la Mikael Bellman.

Mikael şi Gusto.

Mikael şi Rudolf Asaiev.

Truls îşi trecu mâna peste nodul de la cravată. Nu tatăl lui fusese cel care îl învăţase cum să-şi facă nod, căci el nu era în stare să şi-l facă nici pe al lui. Îl învăţase Mikael, atunci când s-au dus la petrecerea de la încheierea şcolii. El îi arătase lui Truls cum să facă un nod Windsor simplu, iar când Truls îl întrebase pe Mikael de ce nodul lui părea mai mare, acesta răspunsese că era un nod Windsor dublu, care nu i s-ar fi potrivit şi lui.

Mikael îl privea; încă aştepta un răspuns la întrebare. De ce credea Truls că fusese şi el amestecat în povestea aia?

Că fusese amestecat în decizia de a-i ucide pe el şi pe Harry Hole la hotelul Leon.

Se auzi soneria, dar Mikael nu se mişcă.

Truls se prefăcu că se scarpină la frunte, dar îşi folosi degetele ca să-şi şteargă transpiraţia.

— Nu, răspunse el, auzindu-şi propriul râs gutural. Era doar o idee. Las-o baltă.

✯

Treptele scârţâiau sub greutatea lui Stein Hanssen. Simţea fiecare pas şi putea prezice fiecare scârţâit şi pârâit. Se opri în capul scărilor. Bătu la uşă.

— Intră, auzi dinăuntru.

Stein Hanssen intră.

Primul lucru pe care-l văzu era valiza.

— Ai împachetat şi eşti gata? întrebă el.

O încuviinţare scurtă din cap.

— Ai găsit paşaportul?

— Da.

— Am comandat un taxi să te ducă la aeroport.

— Vin acum.

— Bine.

Stein privi în jur. Aşa cum făcuse şi în celelalte încăperi. Îşi luă rămas-bun. Spuse că n-avea să se întoarcă. Şi ascultă ecourile copilăriei. Vocea încurajatoare a tatălui. Vocea liniştitoare a mamei. Vocea entuziastă a lui Gusto. Vocea veselă a lui Irene. Singura voce pe care n-o auzea era a lui. El fusese tăcut.

— Stein?

Irene ţinea o fotografie în mână. Stein ştia ce fotografie e, pentru că Irene o pusese deasupra patului în seara în care o adusese avocatul ăla, Simonsen. Fotografia în care apărea alături de Gusto şi Oleg.

— Da?

— Ai simţit vreodată dorinţa să-l ucizi pe Gusto?

Stein nu răspunse. Doar se gândi la seara aceea.

Telefonul de la Gusto, care îi spusese că ştie unde e Irene. Goana către Hausmanns gate. Iar la sosire, maşinile de poliţie. Vocile din jurul lui care spuneau că băiatul dinăuntru era mort, împuşcat. Şi sentimentul de entuziasm. Da, aproape de fericire. Iar după aceea, şocul. Durerea. Da, într-un fel plânsese după Gusto. În acelaşi timp nutrind speranţa că Irene avea şanse să scape, în sfârşit, de droguri. Bineînţeles, speranţa dispăruse pe măsură ce treceau zilele şi îşi dădea seama că moartea lui Gusto însemna că ratase şansa de a o găsi.

Irene era palidă. Simptome de sevraj. Avea să fie greu. Însă aveau să se descurce. Aveau să se descurce împreună.

— Să…?

— Da, zise ea, deschizând sertarul noptierei.

Se uită la fotografie. Îşi lipi buzele de ea şi o băgă înapoi în sertar, cu faţa în jos.

✯

Harry auzi uşa deschizându-se.

Şedea nemişcat în întuneric. Ascultă paşii care traversau podeaua sufrageriei şi văzu mişcările de lângă saltele. Zări sârma lucind în lumina felinarului de afară. Paşii se duseră în bucătărie, unde se aprinse lumina. Harry auzi cum mută cineva soba.

Se ridică şi se duse într-acolo.

Rămase în cadrul uşii urmărindu-l cum se aşază în genunchi în faţa găurii de şobolan şi deschide punga cu mâini tremurânde. Cum aşază obiectele unul lângă celălalt. Seringa, tubul de cauciuc, lingura, bricheta, arma. Pachetele cu violină.

Pragul scârţâi când Harry îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, însă băiatul nu auzi; îşi văzu mai departe de treabă cu febrilitate.

Harry ştia că de vină era nevoia mistuitoare. Creierul era concentrat asupra unui singur lucru. Tuşi.

Băiatul încremeni. Umerii i se lăsară, dar nu se întoarse. Rămase locului, cu capul plecat, uitându-se la marfă. Nu se întoarse.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Harry. Că aici ai să vii mai întâi. Ai crezut că de-acum nu te mai deranjează nimeni.

Băiatul tot nu se mişcă.

— Hans Christian ţi-a spus că ţi-am găsit-o pe fată, nu? Şi totuşi, trebuia să vii întâi aici.

Băiatul se ridică. Uimindu-l din nou pe Harry. Cât de mult se înălţase! Era aproape bărbat.

— Ce vrei, Harry?

— Am venit să te arestez, Oleg.

Oleg se încruntă.

— Pentru posesia câtorva punguţe cu violină?

— Nu pentru drog, Oleg. Pentru uciderea lui Gusto.

✯

— N-o face! a repetat el.

Dar eu aveam acul înfipt adânc într-o venă, care trepida de nerăbdare.

— Credeam că o să fie Stein sau Ibsen, am zis eu. Nu tu.

Nu i-am văzut nenorocitul de picior venind. A izbit acul, care a ţâşnit prin aer şi a aterizat în spatele bucătăriei, lângă chiuveta plină cu vase.

— Fir-ar mama naibii, Oleg, am zis eu, uitându-mă la el.

✯

Oleg îl ţintui îndelung cu privirea.

Era o privire calmă, serioasă, care nu trăda nici cea mai mică surpriză. Mai degrabă era o privire care testa terenul, încercând să se orienteze.

Când vorbi, Oleg păru mai degrabă curios decât furios sau nedumerit.

— Dar m-ai crezut, Harry. Când ţi-am spus că a fost altcineva, cineva cu o cagulă, m-ai crezut.

— Da, răspunse Harry. Te-am crezut. Deoarece *voiam* să te cred.

— Dar, Harry, rosti încet Oleg, aruncând o privire spre punga cu marfă pe care o desfăcuse, dacă nu-l crezi pe cel mai bun prieten al tău, pe cine să mai crezi?

— Dovezile, zise Harry, simţind un nod în gât.

— Ce dovezi? Am găsit explicaţii pentru dovezi, Harry. Noi doi, împreună, am găsit explicaţii pentru tot.

— Celelalte dovezi. Chestiile noi.

— Care chestii noi?

Harry arătă spre podea.

— Arma de acolo e o Odessa. Acelaşi calibru cu arma cu care a fost omorât Gusto, Makarov, 9×18 mm. Orice-ar fi, raportul balistic va confirma cu certitudine de sută la sută că asta de aici este arma crimei, Oleg. Şi are amprentele tale pe ea. Doar pe ale tale. Dacă ar fi folosit-o altcineva după aceea şi şi-ar fi şters amprentele, le-ar fi şters şi pe ale tale.

Oleg atinse arma, ca pentru a confirma că era cea despre care vorbeau.

— Şi pe urmă, mai e şi seringa, continuă Harry. Sunt multe amprente pe ea, probabil de la două persoane. Dar pe piston se află în mod clar amprenta degetului tău mare. Pistonul pe care trebuie să apeşi când te injectezi. Iar pe amprentă sunt particule de praf de puşcă, Oleg.

Oleg îşi trecu un deget în lungul seringii.

— De ce au apărut dovezi noi contra mea?

— Pentru că ai spus în declaraţie că erai drogat când ai intrat în cameră. Însă particulele de praf de puşcă dovedesc că te-ai injectat *după,* pentru că aveai deja reziduurile pe mână. Dovedeşte că mai întâi l-ai împuşcat pe Gusto, după care te-ai injectat. Nu erai drogat când s-au produs faptele, Oleg. A fost crimă cu premeditare.

Oleg dădu încet din cap.

— Iar tu ai verificat amprentele mele de pe armă şi de pe seringă în baza de date a poliţiei. Aşa că se ştie deja că eu…

— Nu am contactat poliţia. Sunt singurul care ştie.

Oleg înghiţi în sec, iar Harry văzu mişcările uşoare ale gâtului.

— De unde ştii că sunt amprentele mele dacă nu le-ai verificat la poliţie?

— Am avut alte amprente cu care să le pot compara.

Harry îşi scoase mâna din buzunarul hainei. Puse un Game Boy pe masa din bucătărie.

Oleg se uită lung la joc. Clipi de mai multe ori, ca şi cum i-ar fi intrat ceva în ochi.

— Ce te-a făcut să mă bănuieşti? întrebă el şoptit.

— Ura, răspunse Harry. Bătrânul, Rudolf Asaiev, a zis că ar trebui să merg pe urma urii.

— Cine mai e şi ăsta?

— Cel căruia îi spuneai Dubai. Mi-a luat ceva vreme ca să-mi dau seama că se referea la propria lui ură. Ura faţă de tine. Ura pentru că i-ai ucis băiatul.

— Băiatul?

Oleg îşi înălţă capul şi se uită prostit la Harry.

— Da. Gusto era băiatul lui.

Oleg îşi plecă privirea, se lăsă pe vine şi se uită fix la podea.

— Dacă…

Clătină din cap, apoi o luă de la capăt.

— Dacă e adevărat că Dubai era tatăl lui Gusto şi dacă mă ura aşa de tare, de ce nu s-a asigurat că sunt omorât atunci, în puşcărie?

— Pentru că erai exact unde voia el să fii. Deoarece pentru el închisoarea era mai rea decât moartea. Închisoarea îţi distruge sufletul, moartea îl eliberează. Închisoare îşi dorea pentru cel pe care îl ura cel mai tare. Adică tu, Oleg. Şi avea control total asupra faptelor tale acolo. Ai reprezentat un pericol abia după ce ai început să vorbeşti cu mine,

aşa că trebuia să se mulţumească să te omoare. Dar n-a reuşit.

Oleg închise ochii. Rămase aşa, nemişcat, sprijinit pe coapse. Ca şi cum îl aştepta o cursă importantă, iar acum avea nevoie de linişte şi concentrare.

Oraşul îşi intona afară muzica: maşinile, un semnal de ceaţă în depărtare, o sirenă şovăitoare, zgomote care însumau activitatea umană, la fel ca freamătul veşnic şi neobosit al unui muşuroi de furnici, monoton, adormitor şi sigur ca o pilotă caldă.

Oleg se aplecă încet, fără să-şi ia privirea de la Harry.

Harry clătină din cap.

Însă Oleg înşfăcă arma. Cu grijă, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i explodeze în mâini.

43

Truls fugise ca să fie singur pe terasă.

Stătuse o vreme departe de câteva discuţii, sorbind şampanie, ciugulind din gustări şi încercând să pară că locul lui e acolo. Câteva persoane bine-crescute încercaseră să-l includă şi pe el în discuţii. Îl salutaseră, îl întrebaseră cine e şi cu ce se ocupă. Truls le dăduse răspunsuri scurte şi nici nu-i trecuse prin minte să-i întrebe şi el ceva. Ca şi cum nu era în postura de a face aşa ceva. Sau se temea că ar fi trebuit să ştie cine sunt şi ce nenorocite de slujbe importante aveau ei.

Ulla fusese ocupată să-i servească, să le zâmbească şi să stea de vorbă cu ei, ca şi cum ar fi fost cunoştinţe vechi, iar Truls reuşise s-o privească în ochi doar de câteva ori. Şi apoi, cu un zâmbet, mimase ceva ce el bănuise că însemna că şi-ar fi dorit să discute cu el, dar o împiedicau îndatoririle de gazdă. Se dovedise că niciunul dintre ceilalţi băieţi care lucraseră la casă nu putuse să vină şi nici şeful poliţiei, nici şefii de departamente nu-l recunoscuseră pe Truls. Aproape că-i venea să le spună că el era poliţistul care-l orbise pe băiat.

Însă terasa era minunată. Oraşul se întindea licărind ca o bijuterie dedesubt.

Răcoarea serii de toamnă era însoţită de un câmp de presiune ridicată, iar la altitudini mai mari erau prognozate temperaturi sub zero grade. Auzi sirene în depărtare. O ambulanţă. Şi cel puţin o maşină de poliţie. De undeva, din centru. Şi-ar fi dorit să plece pe furiş şi să pornească staţia de emisie-recepţie. Să audă ce se întâmpla. Să simtă pulsul oraşului său. Să aibă sentimentul acela de apartenenţă.

Uşa terasei se deschise şi Truls făcu automat doi paşi în spate, trăgându-se în umbră, ca să evite să fie atras într-o conversaţie în care ar fi fost nevoit să se facă şi mai mic.

Era Mikael. Şi femeia de la consiliu. Isabelle Skøyen.

Ea era în mod clar ameţită; în orice caz, Mikael o sprijinea. Femeia era înaltă; era mai înaltă decât Mikael. Se opriră lângă balustradă, cu spatele la Truls şi în faţa arcadei fără ferestre, ascunşi de privirile oaspeţilor dinăuntru.

Mikael stătea în spatele ei, iar Truls aproape că se aştepta să vadă pe cineva scoţând o brichetă Zippo şi aprinzând o ţigară, dar nu era cazul. Iar când auzi foşnetul unei rochii şi râsul grav, de protest, al lui Isabelle Skøyen, îşi dădu seama că era prea târziu să-şi facă anunţată prezenţa. Zări o strălufgerare de coapsă albă, înainte ca tivul să fie tras în jos cu fermitate. Femeia se întoarse spre Mikael, iar trupurile şi capetele li se uniră într-o singură siluetă pe fundalul oraşului de dedesubt. Truls auzi plescăituri umede. Se întoarse cu faţa spre salon şi o văzu pe Ulla zâmbind şi alergând printre oaspeţi cu o tavă cu noi provizii. Truls nu pricepea. Nu pricepea nici de-al naibii. Nu că ar fi fost şocat, pentru că nu era prima dată când Mikael avea o aventură cu altă femeie, dar nu putea să înţeleagă cum de îi ardea de aşa ceva. Cum de avea suflet pentru aşa ceva. Când ai o femeie ca Ulla, când ai parte de un asemenea noroc incredibil, când ai dat lovitura, cum să fii dispus să rişti totul pentru o partidă de călărie pe furiş? Oare să fie pentru că Dumnezeu, sau cine naiba era, te-a înzestrat cu chestiile pe care le doresc femeile de la bărbaţi – aspect, ambiţie, o limbă pricepută care ştie ce să spună – şi ajungi să te simţi obligat să-ţi exersezi potenţialul, cum s-ar zice? Aşa cum oamenii care au peste 2,20 înălţime consideră că trebuie să joace baschet. Nu ştia. Tot ce ştia era că Ulla merita ceva mai bun. Pe cineva care să o iubească. Să o iubească aşa cum o iubise el dintotdeauna. Şi cum avea s-o iubească mereu. Povestea cu Martine fusese o aventură frivolă, nimic serios, şi oricum n-o să se repete. Se gândise adesea că trebuia să-i dea de ştire Ullei, într-un fel sau altul, că, dacă era să-l piardă vreodată pe Mikael, el avea să fie mereu alături de

ea. Numai că nu găsise niciodată vorbele potrivite. Ciuli urechile. Acum stăteau de vorbă.

— Ştiu doar că a dispărut, zise Mikael, iar Truls deduse după cum vorbea, un pic împleticit, că nici el nu era perfect treaz. Dar au fost găsiţi ceilalţi doi.

— Cazacii lui?

— Eu încă mai cred că toată povestea asta cu cazacii e o tâmpenie. Oricum, Gunnar Hagen de la divizia de infracţiuni m-a contactat şi m-a întrebat dacă pot să-l ajut. Au fost folosite gaze lacrimogene şi arme automate, aşa că au o teorie că ar fi fost vorba de reglarea unor conturi mai vechi. Se întreba dacă Orgkrim are vreun potenţial suspect. Mi-a zis că încă bâjbâie.

— Şi ce i-ai zis?

— I-am răspuns că habar n-am cine putea fi, ceea ce e adevărat. Dacă e vorba de vreo bandă, atunci a reuşit să acţioneze cu discreţie până acum.

— Crezi că e posibil ca moşul să fi fugit?

— Nu.

— Nu?

— Cred că trupul lui putrezeşte pe undeva acolo jos.

Truls zări o mână profilată pe cerul înstelat.

— Poate că o să-l găsim în curând, poate că n-o să-l găsim niciodată.

— Dar cadavrele ies întotdeauna la lumină, nu?

„Nu”, îi răspunse Truls în gând. Stătea cu greutatea corpului distribuită egal pe ambele picioare, pe care le simţea apăsând pe cimentul terasei. „Nu apar.”

— În fine, zise Mikael, cineva a făcut-o şi e vorba de cineva nou. O să vedem în curând cine e noul rege al drogurilor din Oslo.

— Şi ce crezi că o să însemne pentru noi?

— Nimic, dragostea mea.

Truls îl văzu pe Mikael Bellman punându-şi palma pe ceafa femeii. De la distanţă, părea că e pe punctul să o stranguleze. Isabelle se trase într-o parte.

— Am ajuns unde am vrut. Ne oprim aici. De fapt, n-ar fi putut exista un sfârşit mai bun ca ăsta. Nu mai aveam nevoie de moş şi ţinând cont cu ce ne avea el la mână pe noi doi în cursul… colaborării noastre, e…

— E?

— E…

— Ia mâna, Mikael.

Râs alcoolic, catifelat.

— Dacă acest nou rege al drogurilor nu ne-ar fi făcut treaba, poate că ar fi fost nevoie să o fac chiar eu.

— Adică să-l pui pe Beavis să o facă, nu?

Truls tresări la auzul poreclei pe care o ura. Mikael fusese primul care o folosise. Iar porecla prinsese. Lumea făcea legătura cu prognatismul lui şi cu râsul gutural. Mikael îl consolase spunându-i că el se gândise mai degrabă la „percepţia anarhistă a realităţii" şi la „moralitatea nonconformistă" a personajului de desene animate de pe MTV. Făcuse să sune ca şi cum îi acordase lui Truls un nenorocit de titlu de onoare.

— Nu, nu l-aş lăsa niciodată pe Truls să afle care a fost rolul meu.

— Eu tot cred că e ciudat că nu ai încredere în el. Nu sunteţi voi prieteni vechi? Nu ţi-a făcut el terasa asta?

— Ba da. De unul singur, în toiul nopţii. Vezi ce vreau să spun? E vorba despre un om care nu e sută la sută previzibil. E înclinat spre tot felul de idei ciudate şi minunate.

— Cu toate astea, l-ai sfătuit pe moşu' să-l recruteze pe Beavis ca „arzător"?

— Asta pentru că îl ştiu pe Truls din copilărie şi ştiu că e corupt până în măduva oaselor şi uşor de cumpărat.

Isabelle Skøyen izbucni într-un hohot puternic de râs, iar Mikael o şuşui să tacă.

Truls nici nu mai respira. Se sufoca, de parcă ar fi avut un animal în stomac. Un animăluţ care n-avea

linişte şi-şi căuta o cale de ieşire. Îl gâdila şi tremura, încercând să urce. Îl apăsa pe piept.

— Apropo, nu mi-ai spus niciodată de ce m-ai ales ca partener de afaceri, rosti Mikael.

— Pentru că ai un mădular aşa de minunat, bineînţeles.

— Nu, vorbesc serios. Dacă nu aş fi fost de acord să lucrez cu tine şi cu moşul, ar fi trebuit să te arestez.

— Să mă arestezi?

Femeia pufni.

— Tot ce am făcut a fost pentru binele oraşului. Legalizarea marijuanei, distribuirea de metadonă, finanţarea unui spaţiu pentru narcomani. Sau să deschid calea pentru un drog care provoacă mai puţine decese din supradoză. Care-i diferenţa? Politicile legate de droguri înseamnă pragmatism, Mikael.

— Calmează-te, sunt de acord, e de la sine înţeles. Am făcut din Oslo un loc mai bun. *Skål* pentru asta.

Ea ignoră paharul lui ridicat.

— Oricum, nu m-ai fi arestat. Pentru că, în cazul ăsta, aş fi povestit oricui era dispus să asculte că m-am regulat cu tine pe la spatele dulceţii tale de soţie.

Femeia râse.

— *Chiar* pe la spatele ei. Ţii minte prima dată când ne-am întâlnit la premiera aia şi ţi-am zis că mă poţi regula? Nevastă-ta stătea chiar în spatele tău, aproape că ne putea auzi, dar tu nici măcar nu ai clipit. Mi-ai zis doar să te las un sfert de oră ca s-o trimiţi acasă.

— Şşt, eşti beată, zise Mikael, punându-i mâna pe spate.

— Atunci am ştiut că eşti un bărbat după inima mea. Aşa că atunci când moşul a zis că ar trebui să-mi găsesc un aliat cu aceleaşi ambiţii ca mine, am ştiut exact pe cine să abordez. *Skål,* Mikael.

— Că veni vorba, mai avem nevoie de băuturi. Poate că ar trebui să intrăm şi…

— Uită ce am zis după „inima mea”. Nu există bărbaţi după inima mea, se uită toţi după…

Un alt râset, pe ton coborât. Al ei.

— Haide, să mergem.

— Harry Hole!

— Şşt…

— Uite un bărbat după inima mea. Un pic tâmpit, bineînţeles, dar… hm. Unde crezi că e acum?

— După ce am scormonit oraşul căutându-l atâta vreme, presupun că a plecat din ţară. A obţinut achitarea lui Oleg, aşa că nu se mai întoarce.

Isabelle se clătină pe picioare, dar Mikael o prinse.

— Eşti un ticălos, Mikael, iar noi, ticăloşii, ne meritǎm unul pe altul.

— Poate că da, dar ar trebui să ne întoarcem înăuntru, zise Mikael, uitându-se la ceas.

— Nu mai fi aşa de stresat, băiete. Mă descurc cu băutura. Înţelegi?

— Înţeleg, dar intră tu prima, ca să nu pară totul atât de…

— Obscen?

— Ceva de genul ăsta.

Truls o auzi râzând tare şi-i privi tocurile lovind şi mai tare cimentul.

Isabelle plecase, iar Mikael rămase sprijinit de balustradă.

Truls aşteptă câteva secunde. Apoi făcu un pas înainte.

— Bună, Mikael.

Prietenul lui din copilărie se întoarse. Avea ochii sticloşi şi faţa un pic buhăită. După timpul de care avu nevoie ca să reacţioneze cu un zâmbet, Truls presupuse că totul se datora băuturii.

— Aici erai, Truls. Nu te-am auzit când ai ieşit. E ceva mişcare înăuntru?

— La naiba, da.

Se uitară unul la celălalt. Iar Truls se întrebă care era momentul precis când uitaseră cum să vorbească unul cu altul, ce se întâmplase cu sporovăielile lipsite de griji, cu visurile pe care le nutriseră

împreună, cu zilele când era în regulă să spui orice şi să vorbeşti despre orice. Zilele când ei doi erau ca unul. Ca la începuturile carierelor, când se dăduseră la tipul care încercase să i-o pună Ullei. Sau ca în cazul nemernicului de curist care lucrase la Kripos şi se dăduse la Mikael, şi pe care îl duseseră câteva zile mai târziu în camera boilerului de la Bryn. Evitaseră faţa, ca să nu fie prea evident, dar plângăciosul ăla tâmpit îl înfuriase atât de tare, încât îl lovise cu bastonul mai tare decât ar fi trebuit şi Mikael abia reuşise să-l potolească. Nu erau ceea ce se înţelegea de obicei prin amintiri frumoase, însă erau experienţe care-i legau pe oameni.

— Stăteam aici şi admiram terasa, zise Mikael.

— Mersi.

— Mi-a trecut însă ceva prin minte. În noaptea când ai turnat cimentul…

— Da?

— Cred că ai zis că erai agitat şi nu puteai dormi. Însă mi-am adus aminte că aia a fost noaptea când l-am arestat pe Odin şi am făcut raidul în Alnabru. Iar ăla dispăruse – cum îl chema?

— Tutu.

— Tutu, da. Ar fi trebuit să fii cu noi în noaptea aia, dar erai bolnav, aşa mi-ai zis. Iar după aia ai preparat ciment?

Truls rânji. Se uită la Mikael. Reuşi să-i prindă privirea şi rămase privindu-l în ochi.

— Vrei să auzi adevărul?

Mikael păru să ezite înainte de a răspunde:

— Mi-ar plăcea.

— Chiuleam.

Pe terasă se lăsă liniştea câteva secunde; nu se mai auzea decât vuietul îndepărtat al oraşului.

— Chiuleai? râse Mikael.

Un râs sceptic, dar vesel. Lui Truls îi plăcea genul ăsta de râs. Toată lumea îl practica, bărbaţi şi femei deopotrivă. Un râs care îţi spunea că eşti amuzant şi simpatic, probabil şi isteţ, şi meriţi să primeşti un chicotit prietenesc.

— *Tu* să chiuleşti? Tu, care nu chiuleşti niciodată şi eşti înnebunit să arestezi pe cineva?

— Da, zise Truls. Nu-mi păsa. Am făcut-o.

Din nou, tăcere.

Apoi Mikael izbucni într-un râs homeric. Se lăsă pe spate şi râse până rămase fără aer. Zero carii în gură. Se aplecă din nou în faţă şi îl bătu tare pe Truls pe umăr. Era un râs atât de fericit şi de eliberator, încât Truls nu se putu abţine şi râse şi el câteva secunde.

— Regulezi şi construieşti o terasă, rosti gâfâind Mikael Bellman. Eşti o figură, Truls. O figură pe cinste.

Truls simţi că lauda îl face să revină la dimensiunile lui normale. Şi, preţ de o clipă, avu senzaţia că era aproape ca în vremurile bune. Nu, nu *aproape,* ci chiar ca în vremurile bune.

— Ştii, rosti el, din când în când trebuie să faci totul pe cont propriu. N-ai cum să faci altfel o treabă ca lumea.

— Adevărat, zise Mikael, punându-şi braţul în jurul umerilor lui Truls şi bătând din ambele picioare în cimentul terasei. Numai că aici, Truls, e *foarte mult* ciment pentru un singur om.

„Da", îşi zise Truls, simţind râsul triumfător cum îi umple pieptul „Chiar este mult ciment pentru un singur om."

✯

— Ar fi trebuit să păstrez jocul când mi l-ai adus, zise Oleg.

— Ar fi trebuit, replică Harry, sprijinindu-se de cadrul uşii. Aşa ţi-ai fi putut perfecţiona tehnica la Tetris.

— Iar tu ar fi trebuit să scoţi încărcătorul din arma asta înainte de a o lăsa aici.

— Poate că da.

Harry încercă să nu privească spre pistolul care era pe jumătate aţintit spre podea, pe jumătate spre el.

Oleg schiţă un zâmbet.

— Presupun că am făcut amândoi nişte greşeli. Nu?

Harry încuviinţă.

Oleg se ridicase în picioare şi stătea lângă sobă.

— Dar n-am făcut doar greşeli, nu?

— Categoric nu. Ai făcut şi multe lucruri bune.

— Cum ar fi?

Harry ridică din umeri.

— Cum ar fi să susţii că te-ai aruncat în faţa armei acestui ucigaş fictiv. Să zici că purta cagulă şi n-a scos niciun cuvânt. A folosit doar gesturi. M-ai lăsat să trag concluziile evidente: că asta explica reziduurile de praf de puşcă de pe pielea ta şi că ucigaşul n-a vorbit deoarece se temea să nu-i recunoşti vocea şi să-ţi dai seama că avea legătură cu traficanţii de droguri sau cu poliţia. Bănuiala mea e că ai zis de cagulă pentru că ai observat că poliţistul cu care ai fost în Alnabru avea cagulă. În povestea ta, l-ai localizat în biroul învecinat deoarece era gol şi deschis, astfel că oricine putea veni şi pleca de acolo către râu. Mi-ai oferit indicii ca să-mi construiesc propria explicaţie convingătoare de ce *nu* l-ai ucis tu pe Gusto. O explicaţie cu care ştiai că poate să se împace creierul meu. Căci creierul nostru este întotdeauna dispus să lase emoţiile să ia decizii. Este întotdeauna dispus să găsească răspunsurile liniştitoare de care are nevoie inima.

Oleg dădu încet din cap.

— Dar acum tu ai toate celelalte răspunsuri. Pe cele corecte.

— În afară de unul, zise Harry. De ce?

Oleg nu răspunse. Harry îşi ridică mâna dreaptă, în vreme ce stânga şi-o băgă încet în buzunarul de la pantaloni şi scoase de acolo un pachet boţit de ţigări şi o brichetă.

— De ce, Oleg?

— Tu ce crezi?

— O vreme, am crezut că era vorba de Irene. Gelozie. Sau pentru că ştiai că o vânduse cuiva. Dar dacă el era singura persoană care ştia unde se afla

Irene, nu-l puteai omorî până nu-ţi spunea şi ţie. Aşa că trebuia să fi fost altceva. Ceva la fel de puternic ca iubirea pentru o femeie. Deoarece tu nu eşti ucigaş, nu?

— Tu să-mi spui.

— Eşti un om care are motivul clasic pentru care mulţi oameni, oameni buni, inclusiv eu, au comis fapte îngrozitoare. Ancheta a mers în gol. Nu ajungea nicăieri. Am ajuns înapoi de unde am pornit. De la povestea de dragoste. Cel mai rău tip de motiv.

— Ce ştii tu despre aşa ceva?

— Ştiu, pentru că am iubit aceeaşi femeie. Sau pe sora ei. E superbă noaptea şi urâtă ca păcatul când te trezeşti lângă ea dimineaţa.

Harry îşi aprinse ţigara neagră cu filtru auriu şi vulturul imperial rusesc pe ea.

— Dar, când vine noaptea, uiţi tot şi eşti din nou îndrăgostit. Şi nimic nu poate concura cu acest gen de iubire, nici măcar Irene. Greşesc cumva?

Harry trase un fum şi se uită la Oleg.

— Ce vrei să spun? Oricum ştii totul.

— Vreau să te aud pe tine spunând.

— De ce?

— Pentru că vreau să te auzi tu singur spunând-o. Ca să îţi dai seama cât de lipsit de sens şi cât de bolnăvicios este.

— Cum? E rău să împuşti pe cineva pentru că a încercat să-ţi fure doza? Doza pentru care ţi-ai vărsat maţele ca s-o obţii?

— Nu-ţi dai seama ce banalitate spui?

— Asta crezi tu!

— Da, cred eu. Am pierdut cea mai bună femeie din lume deoarece n-am putut rezista tentaţiei. Iar tu ţi-ai ucis cel mai bun prieten, Oleg. Spune-i numele.

— De ce?

— Spune-i numele.

— Arma e la mine.

— Spune-i numele.

Oleg râni.

— Gusto. Ce…

— Încă o dată.

Oleg îşi înclină capul şi se uită la Harry.

— Gusto.

— Din nou! ţipă Harry.

— Gusto! ţipă şi Oleg.

— Încă o…

— Gusto!

Oleg inspiră adânc.

— Gusto! Gusto…

Vocea începu să-i tremure.

— Gusto!

Începea să cedeze.

— Gusto. Gus…

Un oftat

— …to.

Începură să-i curgă lacrimile şi miji ochii, şoptind:

— Gusto. Gusto Hanssen…

Harry făcu un pas în faţă, dar Oleg ridică arma.

— Eşti tânăr, Oleg. Încă te poţi schimba.

— Dar tu, Harry? Tu nu te poţi schimba?

— Mi-aş dori să pot, Oleg. Mi-aş dori să o fi făcut deja, ca să fi avut mai multă grijă de voi doi. Dar pentru mine e prea târziu. Sunt cine sunt.

— Adică? Un alcoolic? Un trădător?

— Un poliţist.

Oleg râse.

— Asta eşti? Poliţist? Nu o persoană oarecare?

— În cea mai mare parte, poliţist.

— În cea mai mare parte, poliţist, repetă Oleg dând din cap. Şi asta nu-i o banalitate?

— E banal şi sordid, replică Harry, scoţându-şi din gură ţigara pe jumătate fumată şi uitându-se cu dezaprobare la ea, ca şi cum nu s-ar fi fumat cum trebuia. Deoarece asta înseamnă că n-am de ales, Oleg.

— De ales?

— Trebuie să mă asigur că îţi primeşti pedeapsa.

— Nu mai eşti în poliţie, Harry. Eşti neînarmat. Şi nu mai ştie nimeni altcineva că ştii sau că eşti

aici. Gândeşte-te la mama. Gândeşte-te la mine! Măcar de data asta gândeşte-te la noi, la toţi trei.

Avea ochii înlăcrimaţi, iar în voce se simţea un ton ascuţit, metalic, de disperare.

— De ce nu poţi să pleci acum, şi după aia o să uităm totul şi o să spunem că nici nu s-a întâmplat?

— Mi-aş dori să fi putut, zise Harry. Dar m-ai pus la colţ. Ştiu ce s-a întâmplat şi trebuie să te opresc.

— Atunci de ce m-ai lăsat să iau arma?

Harry ridică din umeri.

— Eu nu te pot aresta. Trebuie să te predai singur. Asta e cursa ta.

— Să mă predau? De ce aş face-o? Tocmai am fost eliberat!

— Dacă te arestez, vă pierd şi pe tine, şi pe maică-ta. Iar fără tine, eu nu sunt nimic. Nu pot trăi fără tine. Înţelegi, Oleg? Sunt ca un şobolan încuiat pe dinafară, cu o singură cale de acces înăuntru. Care trece prin tine.

— Atunci dă-mi drumul! Hai să uităm toată povestea şi să o luăm de la capăt!

Harry clătină din cap.

— Crimă premeditată, Oleg. Nu pot. Tu eşti cel cu arma, cheia e la tine. Trebuie să te gândeşti la toţi trei. Dacă mergem la Hans Christian, poate să aranjeze totul şi pedeapsa va fi substanţial redusă.

— Dar va fi suficient de lungă ca s-o pierd pe Irene. Nimeni n-ar aştepta atâta vreme.

— Poate că da, poate că nu. Poate că ai pierdut-o deja.

— Minţi! Mereu minţi!

Harry îl privi cum clipeşte ca să alunge lacrimile.

— Ce-o să faci dacă refuz să mă predau?

— Atunci trebuie să te arestez acum.

Un geamăt ieşi de pe buzele lui Oleg, un sunet între un icnet şi un râs incredul.

— Eşti nebun, Harry.

— Aşa sunt eu făcut, Oleg. Fac ce trebuie să fac. Aşa cum şi tu faci ce trebuie să faci.

— *Trebuie?* Parcă ar fi un nenorocit de blestem.

— Poate.

— Pe dracu'!

— Atunci rupe blestemul, Oleg. Pentru că, de fapt, nu vrei să ucizi din nou, nu?

— Pleacă! strigă Oleg, iar arma îi tremură în mână. Du-te! Nu mai eşti în poliţie!

— Corect, replică Harry. Dar, aşa cum am spus…

Strânse ţigara neagră între buze şi trase adânc din ea. Închise ochii, iar preţ de două secunde, rămase nemişcat, de parcă o savura. Apoi scoase aerul şi fumul din plămâni:

— … sunt poliţist.

Lăsă ţigara să cadă pe podea. Călcă pe ea când porni spre Oleg. Ridică privirea. Oleg era aproape la fel de înalt ca el. Harry se uită în ochii băiatului, aflaţi în spatele armei ridicate. Îl văzu cum pune degetul pe trăgaci. Ştia deja cum o să se termine. Îi stătea în cale, nici băiatul n-avea de ales; erau două necunoscute într-o ecuaţie fără soluţie, două corpuri cereşti pe o traiectorie care le ducea inevitabil la coliziune, un joc de Tetris pe care nu-l putea câştiga decât unul dintre ei. Doar unul dintre ei *voia* să învingă. Spera că Oleg o să aibă bunul-simţ să se descotorosească după aceea de armă, că o să prindă avionul spre Bangkok, că n-o să-i sufle niciodată vreo vorbă lui Rakel, că n-o să se trezească niciodată în toiul nopţii urlând, într-o încăpere plină de fantome din trecut, şi că o să reuşească să-şi croiască o viaţă demnă de trăit. Pentru că viaţa lui nu era aşa. Nu mai era. Se îmbărbătă singur şi merse mai departe, simţindu-şi greutatea trupului şi văzând cum creşte ochiul negru al armei. O zi de toamnă, Oleg, care avea zece ani, cu părul ciufulit de vânt, Rakel, Harry, frunzişul portocaliu, uitându-se toţi la aparatul foto şi aşteptând ţăcănitul declanşatorului. Dovada că reuşiseră, fuseseră acolo, atinseseră culmea fericirii. Degetul arătător al lui Oleg, încordat când se îndoia pe trăgaci. Nu mai era cale de întoarcere. Nu avusese niciodată suficient timp ca să prindă avionul. Nu existase niciodată vreun avion, nici Hong Kong, ci doar ideea unei vieţi pe care niciunul dintre ei nu o

putuse trăi. Harry nu simţea frică. Doar amărăciune. Rafala scurtă păru un singur foc, care făcu geamurile de la fereastră să vibreze. Simţi presiunea fizică a gloanţelor izbindu-l în mijlocul pieptului. Reculul făcu ţeava să sară, iar al treilea glonţ îl lovi în cap. Căzu. Sub el, doar beznă. Şi se aruncă în ea. Până când îl înghiţi şi-l aruncă într-un nimic rece şi lipsit de durere. „În sfârşit", îşi zise Harry. Şi acesta fu ultimul lui gând. Că era, în sfârşit, liber.

✯

Mama şobolan ascultă. Ţipetele pruncilor ei erau şi mai limpezi acum, după ce clopotele bisericii bătuseră de ora zece şi se cufundaseră în tăcere, iar sirena de poliţie care se apropiase se stingea din nou în depărtare. Rămăseseră doar bătăile slabe de inimă. Undeva în memoria ei de şobolan, păstrase mirosul de praf de puşcă şi cel al unui alt trup omenesc, mai tânăr, care zăcea şi sângera pe aceeaşi podea de bucătărie. Însă asta fusese în vară, cu mult înainte să se nască pruncii. Iar corpul nu-i blocase drumul către cuib.

Descoperise că e mai greu să treacă prin stomacul omului decât crezuse, aşa că trebuia să găsească altă variantă. Aşa că se întoarse de unde plecase.

Muşcă o dată din pantoful de piele.

Linse din nou metalul, metalul sărat care ieşea dintre două degete de la mâna dreaptă.

Se căţăra pe haina de la costum, care mirosea a sudoare, a sânge şi mâncare, atâtea mirosuri de mâncare amestecate, că unul trebuie să fi stat într-un tomberon de gunoi.

Simţi din nou. Molecule cu mirosul neobişnuit de puternic de fum care nu dispăruse complet. Şi chiar şi câteva molecule îi ardeau ochii, o făceau să lăcrimeze şi să-i fie greu să respire.

Alergă în susul braţului, peste umăr, şi dădu de un bandaj pătat de sânge în jurul gâtului, care o distrase câteva clipe. Apoi auzi din nou scâncetele puilor şi o zbughi peste piept. Din cele două găuri rotunde din haina costumului venea în continuare miros puternic. Sulf, praf de puşcă. Un glonţ trecuse

prin inimă; în orice caz, şobolanul simţi vibraţiile abia perceptibile ale acesteia, încă bătea. Urcă mai departe către frunte şi linse sângele care curgea într-un singur firicel din părul blond. Coborî până la buze, nări, pleoape. Pe obraz era o cicatrice. Creierul ei de şobolan funcţiona aşa cum funcţionează creierele şobolanilor în experimentele cu labirinturi, cu eficienţă şi raţionalitate uluitoare. Obrazul. Interiorul gurii. Gâtul, direct sub cap. După aia venea spatele. Viaţa de şobolan era dură şi simplă. Faci ce trebuie să faci.

Partea a cincea

44

Lumina lunii lucea pe apele râului Akerselva, transformând cursul murdar de apă ce traversa oraşul într-un brâu auriu. Puţine femei alegeau să meargă pe aleile pustii de lângă apă, însă Martine nu se număra printre ele. Avusese o zi lungă la Fyrlyset şi era obosită. Dar în sensul bun al cuvântului. Fusese o zi lungă şi bună. Un băiat se apropie de ea din umbră, îi zări faţa în lumina lanternei, mormăi un „bună" pe un ton coborât şi se retrase.

Rikard o întrebase de câteva ori dacă acum, când era gravidă, n-ar fi trebuit să vină pe altundeva, însă ea răspunsese că ăsta era cel mai scurt drum către Grünerløkka. Şi refuza să permită cuiva să-i fure oraşul. În plus, îi cunoştea pe atât de mulţi dintre cei care trăiau pe sub poduri, încât se simţea mai în siguranţă acolo decât în cine ştie ce bar la modă din vestul oraşului. Trecuse de A&E şi Schous plass şi se îndrepta spre Blå, când auzi paşi scurţi şi grei răsunând pe asfalt. Un tânăr înalt se apropia în fugă de ea. Aluneca prin beznă, luminând aleea în faţa lui. Martine îi zări o clipă faţa înainte să treacă de ea şi îi auzi respiraţia gâfâită estompându-se în depărtare în urma ei. Era un chip cunoscut, pe care îl mai văzuse în Fyrlyset. Numai că erau multe chipuri cunoscute, iar uneori i se părea că vede oameni despre care colegii ei îi spuneau a doua zi că sunt morţi de luni şi chiar ani buni. Dar chipul acela o făcu, nu ştia de ce, să se gândească din nou la Harry. Nu vorbise cu nimeni despre el, cu atât mai puţin cu Rikard, bineînţeles, însă Harry crease un mic spaţiu înăuntrul ei, ca o cămăruţă unde se putea duce din când în când să-i facă o vizită. Să fi fost Oleg? De-asta să-şi fi adus acum aminte de Harry? Se întoarse şi văzu spatele băiatului care alerga. Alerga de parcă ar fi fost urmărit de diavol, de parcă încerca să fugă de ceva. Dar nu văzu pe nimeni

venind în urma lui. Se făcea tot mai mic. Şi curând se pierdu în beznă.

✯

Irene se uită la ceas. Unsprezece şi cinci minute. Se lăsă pe spate pe scaun şi se uită la monitorul de deasupra biroului. În câteva minute, pasagerilor avea să li se permită să se îmbarce. Taică-su îi scrisese că îi aşteaptă în aeroportul din Frankfurt. Irene transpira şi o durea tot corpul. N-o să fie uşor. Dar o să fie bine.

Stein o strânse de mână.

— Cum merge, dovlecel?

Irene zâmbi şi-i strânse şi ea mâna.

O să fie bine.

— O cunoaştem? şopti Irene.

— Pe cine?

— Pe bruneta care stă acolo de una singură.

Când ajunseseră ei, femeia stătea pe un scaun de la poarta de îmbarcare de vizavi. Citea o carte Lonely Planet despre Thailanda. Arăta bine, genul de frumuseţe pe care n-o atenuează vârsta. Şi radia ceva, un soi de fericire tăcută, ca şi cum ar fi râs în sinea ei, chiar dacă era singură.

— N-o ştiu. Cine e?

— Nu ştiu. Dar îmi aminteşte de cineva.

— De cine?

— Nu ştiu.

Stein râse. Râsul calm, liniştitor, de frate mai mare. O strânse din nou de mână.

Se auzi un pocnet înfundat şi o voce metalică anunţă că începea îmbarcarea în avionul către Frankfurt. Oamenii se ridicară şi porniră către ghişeu. Irene îl ţinu pe loc pe Stein când dădu să se ridice.

— Ce e, dovlecel?

— Hai să aşteptăm până mai scade coada.

— Dar…

— Nu mă simt în stare să stau în tunel aşa de aproape de… oameni.

— Bine. A fost o prostie. Cum te simţi?

— Încă bine.

— Bun.

— Pare singură.

— Singură?

Stein se uită la femeie.

— Te contrazic. Pare fericită.

— Da, dar singură.

— Fericită şi singură?

Irene râse.

— Nu, am greşit. Poate că băiatul cu care seamănă ea e singur.

— Irene?

— Da?

— Îţi aminteşti ce am stabilit? Gânduri vesele, bine?

— Corect. Noi doi nu suntem singuri.

— Nu, ne avem unul pe altul. Pentru totdeauna, corect?

— Pentru totdeauna.

Irene îşi luă fratele de braţ şi îşi lăsă capul pe umărul lui. Se gândi la poliţistul care o găsise. Care îi spusese că îl cheamă Harry. La început, se gândise la Harry despre care tot vorbea Oleg. Şi ăla era poliţist. Dar din ce povestea Oleg, şi-l imaginase mereu mai înalt, mai tânăr şi poate mai arătos decât bărbatul destul de urât care o eliberase. Numai că şi el se văzuse cu Stein, aşa că acum ştia că el fusese. Harry Hole. Şi ştia că avea să-l ţină minte tot restul vieţii. Faţa lui cu cicatrice, rana din bărbie şi bandajul mare din jurul gâtului. Şi vocea. Oleg nu-i spusese că avea o voce atât de liniştitoare. Dintr-odată, fu convinsă de ceva, o certitudine clară, despre care habar n-avea de unde răsărise, dar care se i se înfipsese în minte: Totul o să fie bine.

După ce pleca din Oslo, putea lăsa totul în urmă. Nu avea să se atingă de nimic, nici de alcool, nici de droguri, asta îi explicaseră tatăl ei şi doctorul la care se dusese. Violina avea să fie mereu acolo, dar trebuia să se ţină departe de ea. Aşa cum fantoma lui Gusto avea să o bântuie mereu. Fantoma lui Ibsen. Şi toate sufletele amărâte cărora le vânduse moartea din prafuri. O să apară când o să apară. Iar

peste câţiva ani, poate că fantomele o să pălească. Iar ea o să revină în Oslo. Cel mai important era că o să fie în regulă. O să reuşească să-şi croiască o viaţă care să merite a fi trăită.

Se uită la femeia care citea. Iar femeia ridică privirea, ca şi cum sesizase că e privită. Îi aruncă un zâmbet fugar, după care îşi vârî la loc nasul în ghidul de călătorie.

— Plecăm, zise Stein, – Plecăm, repetă Irene.

✯

Truls Berntsen conducea prin Kvadraturen. Coborî înspre Tollbugata. Apoi pe Prinsens gate. Pe Rådhusgata. Plecase devreme de la petrecere, se urcase în maşină şi o luase încotro simţea impulsul de a merge. Era frig şi senin, iar Kvadraturen era plin de viaţă în noaptea aceea. Prostituatele strigau după el – probabil că adulmecau testosteronul. Dealerii de droguri îşi furau clienţii unii altora. Dintr-un Corvette parcat, se auzeau bubuind başii. Un el şi o ea se sărutau într-o staţie de tramvai. Un bărbat alerga în josul străzii râzând în hohote, cu haina de la costum larg desfăcută şi fluturând; un alt bărbat, cu un costum identic, fugea după el. În colţ pe Dronningens gate, un singur tricou Arsenal. Truls nu-l mai văzuse, probabil că era nou. Staţia radio pârâi. Iar Truls simţi o stare ciudată de bine: sângele care-i curgea prin vene, başii, ritmul evenimentelor, felul cum stătea şi privea, văzând toate rotiţele care nu ştiau nimic una de alta, şi totuşi le făceau pe celelalte să se învârtă. El era singurul care vedea, vedea ansamblul. Şi exact aşa trebuia să fie. Pentru că, acum, acesta era oraşul lui.

✯

Preotul de la biserica Gamlebyen descuie uşa şi ieşi. Ascultă foşnetul copacilor din cimitir. Se uită la lună. Era o seară frumoasă. Concertul avusese succes şi publicul fusese numeros. Mai numeros decât avea să fie la slujba de dimineaţă. Oftă. Predica pe care avea să o ţină în faţa stranelor goale se referea la iertarea păcatelor. Coborî treptele şi intră în cimitir. Hotărâse să folosească aceeaşi

predică de la înmormântarea de vineri. Mortul, conform rudei sale cele mai apropiate – fosta soţie –, fusese implicat în infracţiuni în ultima parte a vieţii şi, înainte de asta, dusese o viaţă atât de păcătoasă, încât cei care ar fi venit la înmormântare n-ar mai fi văzut nimic altceva în biserică. N-aveau de ce să-şi fi făcut griji. Singurii îndoliaţi fuseseră fosta soţie şi copiii lor, plus o colegă care îşi trăsese nasul zgomotos tot timpul. Fosta soţie îi mărturisise că probabil era singura însoţitoare de zbor din compania aeriană cu care nu se culcase răposatul.

Preotul trecu de o piatră funerară şi văzu în lumina lunii o pată albă, ca şi cum ar fi fost scris ceva cu cretă şi apoi şters. Era piatra funerară de la mormântul lui Askild Cato Rud. Cunoscut şi ca Askild Øregod. Din vremuri imemoriale, regula concesionării mormintelor era că după o generaţie contractul expira dacă nu era plătită o sumă suplimentară – un privilegiu rezervat bogaţilor. Însă, din motive necunoscute, mormântul sărăntocului Askild Cato Rud rămăsese neatins. Iar odată ce mormântul devenea cu adevărat vechi, era protejat. Poate că existase speranţa optimistă că mormântul va deveni un obiectiv interesant: o piatră de mormânt din cel mai sărac cartier din estul oraşului, unde rudele nefericite îşi permiseseră doar o piatră de mici dimensiuni şi – cum pietrarul era plătit la literă – să inscripţioneze doar iniţialele înaintea numelui şi datelor, fără niciun text dedesubt. O autoritate insistase chiar că prenumele corect de pe piatră era Ruud, dar rudele mai economisiseră un bănuţ eliminând o literă. Şi mai era şi mitul că Askild Øregod încă bântuia. Numai că nu avusese niciodată vânt propice din pupa. Aşa că Askild Øregod fusese uitat şi lăsat – literalmente – să se odihnească în pace.

Când preotul se duse să încuie poarta cimitirului, din umbra zidului răsări o siluetă, iar el se încordă automat.

— Fie-vă milă, rosti o voce răguşită.

După care îi apăru în faţă o palmă mare, deschisă.

Preotul se uită la chipul de sub şapcă. Era un chip de bătrân, ridat, cu un nas masiv, urechi mari şi doi ochi surprinzător de limpezi, albaştri şi inocenţi. Da, inocenţi. Exact la asta se gândi preotul după ce îi dădu sărmanului o monedă de douăzeci de coroane şi plecă mai departe spre casă. Ochii albaştri şi inocenţi ai unui nou-născut care încă nu are nevoie de iertare de păcate. Putea folosi asta în predica de a doua zi.

Am ajuns la final, tată.

Stau aici, iar Oleg e deasupra mea. Ţine Odessa cu ambele mâini, ca şi cum viaţa lui ar depinde de asta, ca de o creangă care cade. O ţine strâns şi ţipă. Şi-a ieşit complet din minţi.

— Unde e? Unde-i Irene? Spune-mi, altfel… altfel…

— Altfel ce, drogatule? Oricum nu eşti în stare să foloseşti arma. N-ai sânge în tine, Oleg. Tu eşti un om bun. Haide, linişteşte-te şi împărţim doza. Bine?

— Pe naiba. Nu până nu-mi spui unde e.

— Atunci îmi rămâne mie toată doza?

— Jumătate. E ultima mea doză.

— S-a făcut. Lasă întâi arma jos.

Idiotul a făcut ce i-am spus. Slabă capacitate de învăţare. Uşor de păcălit, ca prima dată, când ieşeam de la concertul Judas. S-a aplecat şi a aşezat arma aia ciudată pe podea în faţa lui. Am văzut că pârghia laterală era pusă pe poziţia C, ceea ce însemna că arma trăgea rafale. Cea mai uşoară apăsare pe trăgaci şi…

— Deci unde e? m-a întrebat când se ridica.

Iar acum, acum, că nu mai aveam ţeava îndreptată spre mine, am simţit cum mă apucă. Furia. Mă ameninţase. Aşa cum făcuse tatăl meu adoptiv. Iar dacă nu suport ceva, nu suport să fiu ameninţat. Aşa că, în loc să-i ofer versiunea frumoasă – se afla într-un centru secret de dezintoxicare din Danemarca, izolată, nu trebuia contactată de prieteni, care o puteau readuce pe calea drogurilor, bla, bla, bla –, am răsucit cuţitul în rană. Trebuia să-l răsucesc. Prin venele mele curge sânge rău, tată, aşa că ţine-ţi gura. Adică ce-a mai rămas din sânge, pentru că deja cea mai mare parte e întinsă pe

podeaua bucătăriei. Dar am răsucit cuţitul cât am putut, ca un idiot ce sunt.

— Am vândut-o, i-am zis. Pentru câteva grame de violină.

— Cum??

— Am vândut-o unui neamţ în gara centrală. Nu ştiu cum îl cheamă sau unde stă. Poate în München. Poate că stă în apartamentul lui din München acum, împreună cu un amic, şi Irene le-o suge amândurora cu guriţa ei mică. Şi e drogată ca naiba şi nu mai ştie cui îi suge scula, pentru că nu se poate gândi decât la dragostea ei adevărată. Şi dragostea ei poartă numele…

Oleg rămăsese cu gura căscată şi tot clipea. Părea la fel de tâmp ca atunci când îmi dăduse cinci sutare la taraba cu kebap. Am desfăcut braţele ca un nenorocit de magician.

— …violină!

Oleg tot clipea, aşa de şocat, că n-a reacţionat când m-am aruncat spre armă.

Sau aşa credeam eu.

Deoarece uitasem ceva.

Mă urmărise o dată. Ştiuse că n-avea să guste niciun pic de metamfetamină. Avea şi el talentele lui. Putea citi şi minţile oamenilor. În orice caz, putea citi mintea unui hoţ.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să mă mulţumesc cu jumătate de doză. A ajuns la armă înaintea mea. Poate că doar a atins trăgaciul. Era fixat pe C. I-am zărit chipul şocat înainte să cad la podea. Am auzit cum totul devine tăcut. L-am auzit păşind peste mine. Am auzit un zumzet scăzut, plângăreţ, ca un motor la ralanti, ca şi cum ar fi vrut să plângă, dar nu putea. După aia, s-a dus încet spre capătul bucătăriei. Un adevărat drogat face lucrurile într-o secvenţă cu priorităţi. A aşezat seringa lângă mine. Ba chiar m-a întrebat dacă să împărţim doza. Suna bine, dar eu nu mai puteam vorbi. Puteam doar asculta. Şi i-am ascultat paşii rari şi grei pe scară când a plecat. După care am rămas singur. Mai singur decât fusesem vreodată.

Clopotele bisericii încetaseră să mai bată.

Cred că am spus povestea.

Acum nu mă mai doare aşa de tare.

Eşti acolo, tată?

Eşti acolo, Rufus? M-ai aşteptat?

Oricum, îmi amintesc ceva ce a zis moşu'. Moartea eliberează sufletul. Eliberează nenorocitul de suflet. Oare? Să fiu al naibii dacă ştiu. O să vedem.

Surse şi mulţumiri

Audun Beckstrøm şi Curt A. Lier, pentru ajutorul legat de activitatea poliţiei în general. Torgeir Eira, EB Marine, pentru chestiunile legate de scufundări. Are Myklebust şi unitatea Orgkrim din Oslo, pentru zona de narcotice. Pål Kolstø – *Russia.* Ole Thomas Bjerknes şi Ann Kristin Hoff Johansen – *Investigative Methods.* Nicolai Lilin – *Siberian Upbringing.* Berit Nøkleby – *Karl A. Martinsen's Life and Career.* Dag Fjeldstad, pentru limba rusă. Eva Stenlund, pentru limba suedeză. Lars Petter Sveen, pentru dialecte. Kjell Erik Strømslag, pentru farmaceutică. Tor Honningsvåg, pentru aviaţie. Jørgen Vik, pentru aspectele referitoare la cimitire. Morten Gåskjønli, pentru domeniul anatomiei. Øystein Eikeland şi Thomas Halle-Velle, pentru zona de medicină umană. Birgitta Blomen, pentru zona de psihologie. Odd Cato Kristiansen, pentru *Oslo by night.* Kristin Clemet, pentru consiliul municipal din Oslo City. Kristin Gjerde, pentru cai. Julie Simonsen, pentru dactilografie. Mulţumiri tuturor de la Aschehoug Publishing House şi de la Salomonsson Agency.

JO NESBØ

CRIME

Când s-a mutat în Hong Kong, Harry Hole a crezut că scapă definitiv de traumele trăite în Oslo și de cariera de detectiv. Însă acum s-a întâmplat ceva ce părea de neconceput — Oleg, băiatul la creșterea căruia a dat și el o mână de ajutor, a fost arestat pentru omor. Harry nu poate să creadă că Oleg e un ucigaș, așa că se întoarce ca să-l găsească pe adevăratul făptaș.

Deși nu mai face parte din poliție, are totuși de rezolvat un caz care-l va trimite în străfundurile lumii traficanților din oraș, unde pe străzi devine tot mai popular un nou drog, șocant de letal. Această anchetă extrem de personală îl va obliga pe Harry să-și înfrunte trecutul și adevăruri chinuitoare despre sine și despre Oleg.

Devastatoare pentru protagonist și cititor, în egală măsură.

KIRKUS REVIEWS

Deși Hole este indiscutabil forța dominantă, *Fantoma* aduce în prim-plan și un al doilea personaj, care conferă romanului o profunzime surprinzătoare — acesta este chiar orașul Oslo.

THE BOSTON GLOBE

TREI

www.edituratrei.ro

[11] Fost nod rutier pe trei niveluri în Bjørvika, în Oslo, tranzitat de circa 140.000 de vehicule pe zi; a fost demolat în 2013 *(N. r.)*.

CUPRINS

Partea întâi
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
Partea a doua
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
Partea a treia
26
27
28
29
30
31
32
33
34

35
36
37
Partea a patra
38
39
40
41
42
43
Partea a cincea
44
Surse și mulțumiri

Table of Contents

Partea întâi 4
1 5
2 8
3 16
4 26
5 49
6 69
7 76
8 83
9 91
10 107
11 120
12 135
13 147
14 154
15 159
Partea a doua 163
16 164
17 172
18 181
19 195
20 202
21 217
22 225
23 238
24 250
25 257
Partea a treia 266
26 267
27 285

28 289
29 294
30 306
31 313
32 318
33 322
34 330
35 338
36 353
37 359
Partea a patra 371
38 372
39 390
40 398
41 406
42 424
43 450
Partea a cincea 465
44 466
Surse şi mulţumiri 474